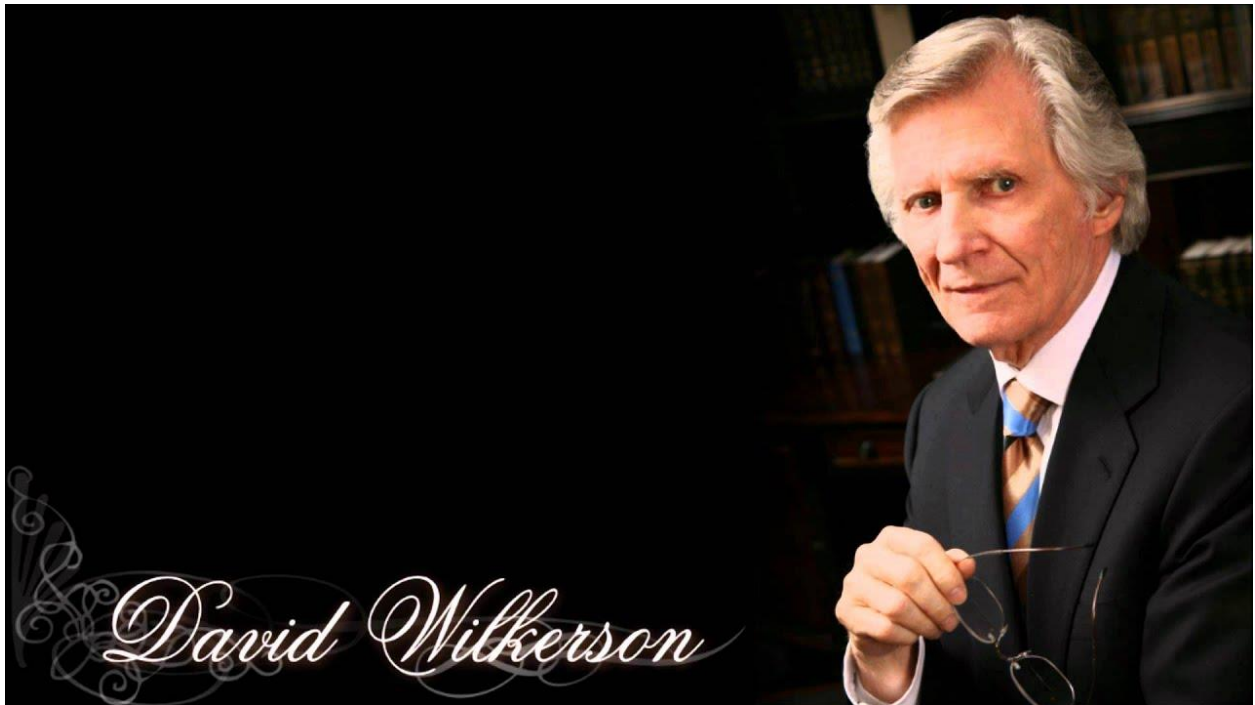

Devocione

David Wilkerson

1 Janar

Kënaqësia e Perëndisë

Perëndia jo vetëm që i do fëmijët e Tij, por Ai gjen një kënaqësi të madhe në ta. Unë e shoh këtë kënaqësi prindërore te gruaja ime, Guen, sa herë që e thërrasin njëri nga nipat apo mbesat tona. Guen ndriçon si një pemë krishtlindjesh kur flet në telefon më njërin nga të vegjëlit tanë. Asgjë nuk mund ta ndërpresë nga biseda. Madje edhe nëse do i thoja që Presidenti është te dera, ajo nuk do më jepte rëndësi dhe do vazhdonte të fliste.

Si mund ta akuzoj Atin tim qiellor se kënaqet më pak nga ç'kënaqem unë me të vëgjëlit e mi. Ka patur raste që bijtë e mi më kanë zhgënjyer, duke bërë gjëra krejt të kundërta me ato që u kam mësuar. Por asnjëherë nuk kam ndalur se dashuri apo së kënaquri me to. Nëse unë zotëroj dashurinë e një babai jo të përsosur, sa më tepër Ati ynë qiellor kujdeset për ne, bijtë e Tij!

Jozueu dhe Kalebi qëndruan në mes të Izraelit dhe shpallën: “Në rast se Zoti kënaqet me ne, do të na çojë në këtë vend dhe do të na japë neve, "një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë". (Numrat 14:8). Çfarë deklaratë e thjeshtë e megjithatë e fuqishme! Ata po thonin, “sepse Zoti ynë kënaqet me ne, Ai do të mposhtë çdo gjigand. Prandaj ne nuk duhet të shohim te pengesat, por t'i mbajmë sytë te dashuria e madhe e Perëndisë për ne.”

Përgjatë gjithë Shkrimit ne lexojmë se Perëndia kënaqet me ne: “Të çoroditurit nga zemra janë të neveritur për Zotin, por ata që janë të ndershëm në sjelljen e tyre pëlqehen nga ai.” (Fjalët e Urta 11:20). “Sakrificat e të pabesëve është një neveri për Zotin, por lutja e njerëzve të drejtë i pëlqen atij.” (15:8) “Më çliroi nga armiku im i fuqishëm dhe nga ata që më urrenin, sepse ishin më të fortë se unë. Ata u vërsulën kundër meje ditën e fatkeqësisë sime, por Zoti mbajti anën time, dhe më nxori jashtë, larg; më çliroi sepse më do.” (Psalmi 18:17-19).

Është absolutisht e një rëndësie të pamasë që ne të besojmë se Perëndia kënaqet me ne. Atëherë ne do të jemi në gjendje të pranojmë se çdo rrethanë në jetën tonë do të dëshmojë për vullnetin e mirë dhe të dashur të Atit për ne. Dhe Ai do të sjellë gëzimin në mes të vështirësive.

2 Janar

Ju jeni thesari i Perëndisë

Shkrimi thotë: "...gruaja e një tjetri gjuan shpirtin e vyer të një burri." (Fjalët e Urta 6:26). Vargu këtu flet për Satanin që gjuan shpirtin e atyre që janë të çmuar përpara Perëndisë. Bibla na jep një ilustrim mjaft të qartë të kësaj te Numrat 13 dhe 14. Izraeli dërgoi dymbëdhjetë spiunë për të parë për Tokën e Premtuar. Kur ata u kthyen pas dyzet ditësh, dhjetë prej tyre mbollën tre gënjeshtre në zemrat e popullit të Perëndisë:

1. Ka shumë njerëz në atë vend. Janë shumë të fortë në krahasim me ne.
2. Qytetet janë të rrethuara me mure të larta. Fortesat e tyre janë të pakalueshme.
3. Ka gjigandë në atë tokë dhe ne nuk jemi në gjendje të ndeshemi me ta. Jemi të pashpresë, kemi marrë fund.

Këto gënjeshtre gënjen zemrën e Izraelit. Shkrimi thotë që populli kaloi një natë në dëshpërim. "Atëherë tërë asambleja ngriti zërin dhe filloi të bërtasë; dhe atë natë populli qau" (Numrat 14:1). Më shumë se dy million njerëz po qanin, vajtonin dhe këlthisnin – të fokusuar tërësisht në dobësitë dhe pafuqitë e tyre.

Të dashur, djalli sërish gënjen popullin e Perëndisë edhe sot. Ai pëshpërin: "sfidat dhe tundimet e tua janë të pakalueshme. Ti je tepër i dobët për t'i rezistuar fuqisë që është ngritur kundra teje." Fjala që Perëndia i foli Izraelit vlen edhe për ne sot: "ju do të jeni thesari im i veçantë midis popujve, sepse gjithë toka më përket Mua" (Eksodi 19:5). "Sepse ti je një popull i shenjtë për Zotin, Perëndinë tënd, dhe Zoti të ka zgjedhur për të qenë një popull i tij, një thesar i veçantë ndër të gjithë popujt që janë mbi faqen e dheut" (Ligji i Përtërirë 14:2).

Jozueu dhe Kalebi kishin një zbulesë të vlerës së tyre në sytë e Perëndisë. Ata thanë: "Sepse Zoti kënaqet me ne, toka është e mirë dhe është e jona" (shih Numrat 14:8). Davidi kishte të njëjtën zbulesë: "Ai më çliroi, sepse është i kënaqur me mua" (shih Pslamin 18:19). Në të njëjtën mënyrë, çdo i krishterë fitimtar sot, ka të njëjtën zbulesë: "ne nuk mund të dështojmë, sepse jemi të çmuar në sytë e Zotit!"

3 Janar

Të thirrur përpara krijimit

Apostulli Pal thotë për Perëndinë: “që na shpëtoi dhe na thirri me një thirrje të shenjtë, jo sipas veprave tona, por sipas qëllimit të tij dhe sipas hirit, që na u dha në Krishtin Jezus përpara fillimit të kohëve” (2 Timoteut 1:9).

Çdo person që është “në Krishtin” është i thirrur nga Perëndia. Dhe në të gjithë kemi të njëjtin mandat: të dëgjojmë zërin e Perëndisë, të shpallim Fjalën e Tij, kurrë të mos kemi frikë nga njeriu dhe t’i besojmë Perëndisë në çdo lloj sprove. Me të vërtetë, Perëndia i bëri këtë premtim profetit Jeremia kur Ai e thirri atë (shih Jeremia 1:1-10). Ashtu siç Ai ishte me Jeremian, po ashtu edhe ne nuk kemi nevojë të përgatisim një mesazh për të shpallur përpara botës. Ai na ka premtuar të mbushë gojët tona me Fjalën e Tij në momentin e duhur – nëse ne i besojmë Atij.

Shkrimi na tregon se Pali u testua si pak kush nga shërbëtorët e Zotit. Satani u përpoq ta vriste disa herë. E ashtuquajtura turmë fetare, e refuzoi dhe u tall me të. Madje, edhe ata që e mbështesnin në shërbesën e tij, e braktisën dhe e lanë vetëm. Por Pali kurrë nuk u çudit dhe as nuk u konfuzua para njerëzve. Ai kurrë nuk qëndoi i zhgënjyer dhe i turpëruar përpara botës. Prandaj Pali kurrë nuk u dorëzua. Në çdo rast, ai kishte një fjalë të vajosur nga Zoti për të folur, atëherë kur duhej.

Çështja është se Pali thjesht ishte i palëkundur. Ai asnjëherë nuk e humbi sigurinë te Perëndia. Përkundrazi, ai dëshmoi: “sepse e di kujt i kam besuar dhe jam i bindur se Ai është i zoti ta ruajë visarin tim deri në atë ditë” (2 Timoteut 1:12). Ai po thotë: “unë e kam përkushtuar jetën time plotësisht në besnikërinë e Perëndisë. Jetoj apo vdes, unë jam i Tij.” Dhe ai e nxiti dishepullin e tij të ri, Timoteun për të bërë të njëjtën gjë: “Ruaje modelin e fjalëve të shëndosha që dëgjoje prej meje me besim dhe dashuri, që janë në Krishtin Jezus” (vargu 13).

4 Janar

Mbahu fort me besim në kohën e sprovës

Nëse ne nuk do të kishim konflikte, presione, sfida, atëherë do të bëheshim pasiv dhe të vakët. Shkatërrimi do të fillonte dhe tempulli ynë do shndërrohej në gërmadha. Nuk do të ishim në gjendje të mbajmë territorin që kemi fituar. Kjo është arsyeja që plani i armikut është i qartë kundra nesh: ai do të largojë të luftuarit prej nesh.

E vërteta e thjeshtë është se ne gjejmë të gjitha burimet tona – forcën për të vazhduar, fuqinë për të fituar kundra armikut – në betejat tona frymërore. Atë ditë kur të qëndrojmë para Zotit, Ai do të na kujtojë: “të kujtohet se çfarë kalove në atë kohë? Në atë betejë të lodhshme? Në mes të asaj sprove të mundimshme? Shih se çfarë ke arritur përmes këtyre. Perëndia vendos thesarin e Tij në trupa njerëzore. Ai të ka bërë ty një tempull, një banesë që Fryma e Tij të banojë në ty. Nëse ti bëhesh dembel dhe moskokëçarës, duke neglizhuar ruajtjen e veprës më të nevojshme – lutjen e vazhdueshme, të ushqyerit nga Fjala e Perëndisë, përbashkësinë me shenjtorët – dekompozimi do të fillojë dhe ti do të përfundosh në shkatërrim total.

Ndërsa shoh në vitet e mia në shërbesë, më kujtohet shpesh herë se do të kishte qenë e lehtë për mua për tu tërhequr. Do lutesha: “ Përendi, nuk arrij ta kuptoj këtë sulm? Nga erdhi? Kur do të mbarojë? Nuk shoh asnjë të mirë (qëllim) në të.” Por, ndërsa koha kalonte, do të shihja fryte nga sprovat të tilla. Këto fryte – burimet, forca, fuqia frymërore – më ndihmuan në atë mënyrë sa që nuk mund ta merrja në forma të tjera.

Unë iu nxis juve: Mbahuni fort në kohën e sprovës dhe besoni që Perëndia e ka lejuar atë. Dijeni se Ai po e përdor t’iu bëjë juve më të fuqishëm, t’iu ndihmojë juve të merrni gjërat që Satani ka vjedhur, t’iu bëjë bekim për të tjerët dhe ta shënjtërojë të gjithën për lavdinë e Tij.

“Sepse trishtimi ynë i lehtë që është vetëm për një moment, prodhon për ne, një peshë të pamasë e të pashoqe të amshueshme lavdie” (2 Korintasve 4:17).

6 Janar

Kush e dizenjoi këtë plan shpëtimi?

Atëherë Fjala e Zotit erdhi te Elia, duke thënë: “Largohu që këtej, ktheu nga lindja dhe fshihu pranë përroit Kerith, që ndodhet në lindje të Jordanit” (1 Mbretërve 17:2-3). Ndërsa Elia po shikonte për krizën që po vinte, gjërat dukeshin absolutisht të pashpresa për të. Por, Perëndia kishte një plan specifik shpëtimi në mendjen e Tij për shërbëtorin e Tij besnik. “Shko në lindje të lumit Jordan dhe atje do të gjesh Kerithin, një përrua të vogël. Nga ai përrua ti do gjesh të gjithë ujin e nevojshëm për të pirë. Veç kësaj, kam urdhëruar që ushqimi yt i përditshëm do të vijë përmes korbave.

Si mundet një njeri ta mendojë një plan të tillë shpëtimi? Si mund ta imagjinonte Elia që do dërgohej në një përrua të fshehtë për të gjetur ujë për të pirë, ku nuk kishte asgjë tjetër veç thatësirës në të gjithë vendin? Si mund ta mendonte profeti sigurimin e bukës së përditshme përmes korbave të qiellit, në një kohë kur këta zogj grabitqarë hanin çdo gjë që u dilte para.

Më vonë, gjërat u bënë më të vështira për Elian, sepse erdhi dita dhe përroi shteroi. Por, Perëndia ndërhyri sërish, duke i dhënë profetit një tjetër fjalë të freskët udhëheqjeje. Ai tha: “Çohu dhe shko të vendosësh në Sarepta të Sidonëve, sepse atje kam urdhëruar një grua të ve të të sigurojë ushqimin”(vargu 9).

Sërish më duhet t’iu pyes – si mundet një njeri të mendojë që një grua e varfër e ve, ne mes të depresionit, mund të ushqejë një burrë për ditë, javë, muaj të tërë? Në fakt, Perëndia përdor gjërat më pak të rëndësishme të botës për të treguar lavdinë e Tij. Ai i tha Elias: “Nëse do të shkosh tek ajo dhe të bësh gjërat që të urdhëroj të bësh, ti do të mbijetosh. Më dëgjo dhe ke për t’ia dalë!”

Dëshmia është e jashtëzakonshme, të lë pa frymë: Perëndia – këshilluesi ynë dhe eksperti i shpëtimit – ka një plan të detajuar për çdo fëmijë të Tij, për të na ndihmuar për kohërat e vështira.

7 Janar

E gjitha filloi me pendesën

Kisha që ne njohim sot filloi me pendesën. Kur Pjetri predikoi kryqin ditën e Pentakostit, mijëra erdhën te Krishti. Kjo kishë e re e përbërë nga një trup, kishte të gjitha racat, të mbushur me dashuri për njëri-tjetrin. Jeta e tyre e përbashkët karakterizohej nga ungjillizimi, fryma e sakrificës, madje dhe persekutimi.

Ky fillim i mrekullueshëm reflekton Fjalën e Perëndisë për Jeremian: “Megjithatë të kisha mbjellë si një vresht fisnik i tërë i cilësisë më të lartë” (Jeremia 2:21). Fjala tjetër e Zotit, megjithatë, përshkruan atë se çfarë ndodh zakonisht me vepra të tilla: “si ke ndryshuar, pra, ndaj meje në degë të degjeneruara vreshti të huaj?” (vargu 21 po ashtu). Perëndia, po thoshte: “Të kam mbjellë siç duhej. Ti ishe i imi, mbaje emrin tim dhe natyrën time. Tani ke denigruar.”

Çfarë e solli këtë denigrim në kishë? Gjithmonë ka qenë dhe vazhdon të jetë: idhujtaria. Perëndia po flet për idhujtarinë kur Ai i thotë Jeremias: “por populli Im e ka ndërruar lavdinë time për diçka që nuk vlen” (vargu 11). Idhulli numër një i popullit të Perëndisë nuk është kurorëshkelja, pornografia apo alkooli. Është diçka më shumë e fuqishme se lakmia. Cili është ky idhull? Është një ambicie gërryese për sukses. Dhe madje ka doktrinë për ta justifikuar këtë.

Idhujtaria për të qenë i suksesshëm përshkruan shumë nga njerëzit në shtëpinë e Perëndisë sot. Këta njerëz janë të drejtë, me një moral të pastër, plot me vepra të mira – por kanë vendosur një idhull plot me ambicie në zemrat e tyre, dhe e kanë të vështirë të shkunden prej tyre.

Perëndia dëshiron të bekojë popullin e Tij. Ai do që populli i Tij të ketë sukses në gjithçka që bën me ndershmëri. Por ka një frymë gërryese që sot po kaplon turma të tëra. Është një frymë me dëshirën për të kërkuar gjëra dhe për tu bërë i njohur.

Një jobesimtar tha: “ai që vdes me më shumë lodra, fiton.” Tragjikisht, të krishterët po ashtu, janë zënë nga kjo mendësi. Sa larg kemi shkuar nga ungjilli që na thotë të vdesim ndaj vetes, egos dhe ambicies për botën!

11 Janar

Zoti dëshiron të na mbjellë në malin e pranisë së tij

“Shumë popuj do të vijnë duke thënë: "Ejani, të ngjitemi në malin e Zotit, në shtëpinë e Perëndisë të Jakobit; ai do të na mësojë rrugët e tij” Isaia 2:3 “do t’i coj në malin tim të shenjtë dhe do t’i mbush me gëzim në shtëpinë time të lutjes”.

Mesazhi i Frymës së Shenjtë sot për të gjithë njerëzit e Perëndisë është: “kthehuni sërish te mali – kthehuni te prania e tij e shenjtë.” Shumë po e dëgjojnë tani këtë thirrje dhe po fillojnë të luten e të kërkojnë Zotin . Megjithatë, të tjerë, vazhdojnë rrugën e tyre, shumë të zënë me “detajet e mbretërisë” për tu ngjitur në kodrën e shenjtë.

Isaia pa lavdinë e një shërbese të gjallë si dhe tragjedinë e rojtarëve të verbër që flinin gjumë. Ndërsa disa rojtarë e shkundin veten e tyre dhe kthehen tek mali i Zotit për të dëgjuar nje fjalë të freskët nga qielli, të tjerët janë humbur në aktivitete të panumërta dhe vet-zhvilluese.

“Rojtarët e Tij janë të verbër, janë të gjithë të paditur...flenë gjumë, rrinë shtrirë, u pëlqen të dremitin.....ndjekin të gjithë rrugën e tyre, secili shikon interesin e vet, për llogari të vet.” (Isaiah56:10-11)

Isaia tha që ata ishin kështu – të përqëndruar tek vetja, shumë të zënë, shpirtërisht të vdekur, - sepse ata janë “ata që braktisin Zotin, që harrojnë malin e tij të shenjtë” (Isaiah 65:11)

Fryma është duke ngritur lart një ushtri të “njerëzve të malit”, njerëz që do kalojnë kohë vetëm me Zotin – të mbyllur në praninë e tij, duke dëgjuar fjalën e tij dhe duke marrë një vizion të ri; të cilët do kthehen me gëzim për të ciluar “ata që vajtojnë për mungesën e frymës.” (Shih Isaia 65:13-14). Ata do te kthehen – me fuqinë dhe aftësinë e nevojshme për të shpëtuar Kishën nga kaosi.

12 Janar

Njih zërin e Zotit

Perëndia do që ne ta dimë se, pavarisht sesa të vështira mund të bëhen situatat, ai do të mbështesë këdo që që i beson atij. Si e bën ai këtë?

Me fuqinë e zërit të tij të qetë, shushuritjes së ëmbël që i flet njeriut tonë të brendshëm. Këtë e konfirmon edhe profeti Isaiiah: “Kur do të shkoni djathtas ose kur do të shkoni majtas, veshët e tu do të dëgjojnë prapa teje një fjalë që do të thotë: "Kjo është rruga, ecni në të!" (Isaiiah 30:21)

Isaiiah ia drejtoi këtë fjalë Izraelit në një ndër kohët e tij më të këqija. Kombi ishte nën gjykim, në rrënoja absolute, me cdo gjë që po shembej. Isaiiah u tha drejtuesve izraelitë: “kthehuni te Zoti tani! Ai do ju japë fjalë drejtimi – të shkoni në këtë rrugë, shkoni në atë rrugë, këtej është rruga” Po ata nuk dëgjuan. Ata vendosën të ktheheshin në Egjipt për të kërkuar ndihmë për tu çliruar. Ata mendonin se mund të mbështeteshin tek qerret, kuajt dhe pajisjet e Egjiptit për të kaluar matanë.

Zoti nuk e dergoi atë moment gjykimin mbi Izraelin. Përkundrazi, Ai vendosi të priste me durim derisa plani i tyre të dështonte.

Ai tha: “Ndërkohë që ata po sillen vërdallë duke u përpjekur si të mbijetojnë, unë do të pres, unë dua tu tregoj atyre mëshirën time, pavarisht ligësisë së tyre. (Shih vargun 18) Sigurisht që gjërat vetëm sa u përkeqsuan për kombin. Më në fund, kur gjithë planet dhe përpjekjet e tyre dështuan, Zoti i tha popullit: "Tani, më lini mua të marr kontroll, Unë e di rrugëdaljen dhe Une do t'ju drejtoj dhe do t'iu cliroj.

Do ju drejtoj me zërin tim që ju flet dhe ju tregon ç'farë duhet të bëni në mënyrë të detajuar.”

Është e një rëndësie jetësore që ju ta njihni zërin e Zotit. Ai e ka bërë të qartë: Delet e mia e dëgjojnë zërin tim” Ka shumë zëra në botë sot, zëra të zhurmshëm dhe kërkues. Por është edhe ajo shushuritja e ëmbël e Zotit që mund të njihet dhe dëgjohe vetëm nga ata që besojnë ç'fare Krishti ka thënë.

13 Janar

Emri i tij është falje

“Cili Perëndi është si ti, që fal paudhësinë dhe e kapërcen shkeljen e mbetjes së trashëgimisë së tij? Ai nuk e mban përgjithnjë zemërimin e tij, sepse i pëlqen të jetë i mëshirshëm. Atij do t’i vijë përsëri keq për ne, do të shkelë paudhësitë tona, Ti do të hedhësh në fund të detit tërë mëkatet tona.” Mikea7:18-19

Nga dallohet Zoti ynë nga gjithë zotat e tjerë që adhurohen në botë? Sigurisht, ne dimë që Zoti ynë është mbi gjithë të tjerët, I shenjtë në çdo aspekt. Por, një nga mënyrat sesi e dimë që Zoti ynë dallohet nga të tjerët është përmes emrit të tij, “Perendi që fal”.

Shkrimet e zbulojnë Zotin tonë si Zoti që fal, i vetmi Zot që ka fuqinë të fal mëkatin. “Kush është si ti Zot, që fal paudhësinë?”

Ne e shohim këtë emër të Zotit të konfirmuar përmes shkrimeve:

- Nehemiah deklaroi, “Kundërshtuan të bindeshin dhe nuk kujtuan mrekullitë që ti kishe bërë midis tyre; ngurtësuan përkundrazi zverkun e tyre dhe në rebelimin e tyre zgjodhën një kryetar për t’u kthyer në skllavërinë e tyre. Por ti je një Perëndi i gatshëm që të falë, shpirtmadh, plot mëshirë, i ngadalshëm në zemërim dhe plot mirësi. Ti nuk i ke braktisur,” Neh 9:17. Përkthimi më i duhur i frazës “Perëndi i gatshëm që të falë” është “Zot i pajtimit” ose “Zot i faljes”

- Moisiu i kërkoi Perëndisë një zbulësë të lavdisë së tij. Atij nuk i lejohej të shihte fytyrën e Zotit, por Zoti ia zbuloi Moisiut lavdinë e tij përmes një zbulëse të emrit të tij. Cili emër i Zotit iu zbulua Moisiut?

“Dhe Zoti kaloi pranë tij dhe thirri: "Zoti, Perëndia i përjetshëm, i mëshirshëm dhe i dhembshur, i ngadalshëm në zemërim, i pasur në mirësi dhe në besnikëri,që përdor mëshirën për mijëra njerëz, që fal padrejtësinë, shkeljet dhe mëkatin por nuk e lë të pandëshkuar fajtorin, dhe që viziton padrejtësinë e etërve mbi bijtë dhe mbi bijtë e bijve deri në brezin e tretë dhe të katërt". Eksodi34:6-7

- Davidi na jep të njëjtin përshkrim të Zotit në hebraisht. Ai shkruan: “Sepse ti, o Zot, je i mirë dhe i gatshëm të falësh, dhe tregon mirësi të madhe ndaj gjithë atyre që të kërkojnë” Psa 86:5. Davidi i shkroi këto fjalë pas dështimit të vet personal dhe eksperiencave të vështira. Në të vërtetë, ai e kishte kuptuar që Ai është Zoti që fal, siç edhe ka premtuar. Të gjitha këto na tregojnë emrin e Zotit tonë: “FALJE”!

17 Janar

Udhëtimi shkretëtirës

Dietrich Bonhoeffer, teologu gjerman, e krahasonte krishtërimin me dikë që përpiquej të kalonte një det me copa akujsh që lundronin mbi të. I krishteri nuk mund të pushojë asgjëkundi ndërsa kalon – veçse në besimin e tij se Zoti do të kujdeset për të. Ai nuk mund të qëndroj asgjëkundi gjatë, përndryshe do të mbytet. Pasi hedh një hap, ai duhet të kujdeset për hapin pasardhës. Poshtë tij ka humnerë, përpara ka pasiguri, por Zoti është gjithmon përpara duke e pritur, i patundur dhe i sigurt. Ky udhëtar akoma nuk e shikon tokën por e mban me vete si një premtim në zemrën e tij. Në të njëjtën mënyrë udhëtari i krishterë i mban sytë e tij të fokusuar tek destinacioni final. Mua më pëlqen të mendoj për jetën si një udhëtim shkretëtire, si udhëtimi i bijve të Izraelit.

Beteja e mbretit Jozafat së bashku me bijtë Judës është gjithashtu edhe beteja jonë (shiko 2 Kronikat 20). Sigurisht që ka një shkretëtirë, ka gjarpërinjë, tokë të thatë, luginë lotësh, ushtri armike, male të pakalueshëm dhe thatësira. Por kur bijtë e Perëndisë qëndruan të palëkundur duke pritur shpëtimin e Tij, Ai u shtroi një tryezë në shkretëtirë, mana që ra nga qielli; shkatëroi forcat armike me fuqinë e tij, nxorri ujë nga shkëmbinjte, largoi helmin nga kafshimet e gjarpërinjve dhe i udhëhoqi me anë të kolonës së zjarrit dhe shtyllës së resë, u dha atyre qumësht dhe mjaltë dhe i solli në tokën e premtuar me dorë të fortë dhe krah të shtrirë.

Perëndia i udhëzoi që tu tregonin brezave që do të vinin se: “Jo për fuqinë dhe as për forcën, por për Frymën time”, thotë Zoti i ushtrive” - Zakaria 4:6.

Ka ardhur koha që ju të ndaloni së prituri ndihmë nga drejtimi i gabuar, qëndroni vetëm me Jezusin në një vend sekret dhe i flisni Atij për përshtjellimin tuaj. Do të ketë ditë kur do të pyesni veten nëse Zoti po punon apo jo, por në fund të fundit nuk keni asgjë për të humbur. Pjetri e përmbloodhi gjithë këtë: “Zot, te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme. (Gjoni6:68)

“Kthehuni nga unë dhe do të shpëtoni, ju mbarë skaje të tokës. Sepse unë jam Perëndia dhe nuk ka asnjë tjetër”. (Isaia 45:22)

18 Janar

Dashuria e padorëzuar e Perëndisë

Fjala “e padorëzuar” do të thotë “e pashuar në intensitet apo përpjekje, e paepur, pa kompromis, e paaftë për të ndryshuar ose për ta bindur me argumenta. Të jesh i padorëzuar do të thotë të vazhdosh një rrugë me vendosmëri.” Çfarë përshkrimi i mrekullueshëm i dashurisë së Zotit!

Asgjë nuk mund ta ndalojë apo zvogëlojë vrapimin e tij të dashur pas mëkatarëve dhe shenjtorëve.

Davidi, psalmist e shprehu këtë të vërtetë në këtë mënyrë: “Ku do të mund të shkoja larg Frymës sate, ose ku do të mund të ikja larg pranisë sate? Në rast se ngjitem në qiell, ti je atje; në rast se shtrij shtratin tim në Sheol, ti je edhe aty”. (Psalmet 139:7-8)

Duke folur për ngritjet dhe rrëzimet e mëdha të jetës, Davidi po thotë, “Ka kohë kur jam kaq i bekuar sa tejmbushem me gëzim. Kohë të tjera ndihem sikur po jetoj në ferr, i dënuar dhe i pavlerë. Por, pavarsisht se ku jam, Zot – pavarsisht sa i bekuar ndihem apo sa e pashpresë duket situata ime – Ti je aty. Unë nuk mund ti arratisem dashurisë tënde të padorëzuar!”

Pali ishte dërguar te shkatërronte Kishën e Perëndisë. Ai i urrente të krishterët dhe kërcënonte me rrahje këdo që ndiqte Krishtin. Pas konvertimit të tij, Pali dëshmoi se edhe gjatë atyre viteve të mbushura me urrejtje – ndërkohë që ishte plot paragjykime dhe rrihte verbërisht dishepujt e Krishtit - Zoti e donte. Apostulli shkroi: “Por Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne.” (Rom 5:8). Ai po thoshte, “edhe pse unë nuk isha i vetdijshëm, Zoti po kërkonte për mua me një dashuri të padorëzuar. “Përgjate viteve, Pali u bind gjithmonë e më shumë se Zoti e donte atë me një dashuri të zjarrtë deri në fund, përmes gjithçkaje”. Deklarata e tij u bëftë dhe e jona gjithashtu, “Sepse unë jam i bindur se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet, as fuqia dhe as gjërat e tashme as gjërat e ardhshme, as lartësitë, as thellësitë, as ndonjë tjetër krijesë, nuk do të mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë që është në Jezu Krishtin, Zotin tonë. (Romakëve 8:38-39).

23 Janar

Ai kënaqi Perëndinë

Enoku pati një miqësi të ngushtë me Zotin. Përbashkësia e tij me Perëndinë ishte kaq intime, sa që Zoti e mori atë në lavdi shumë kohë para se jeta e tij tokësore të vinte drejt fundit. “Me anë të besimit Enoku u zhvendos që të mos shikonte vdekje dhe nuk u gjet më, sepse Perëndia e kishte zhvendosur; sepse para se të merrej, ai pati dëshmimin se i kishte pëlqyer Perëndisë” (Hebrenjve11:5).

Pse Zoti zgjodhi ta merrte Enokun lart në qiell? Fjalët hapëse të këtij vargu na tregojnë këtë shumë qartë: ishte për shkak të besimit të tij.

Për më tepër, fraza mbyllëse na tregon se besimi i Enokut i pëlqeu Perëndisë. Rrënja e fjalës greke “pëlqeu” këtu nënkupton “plotësisht i bashkuar, tërësisht në dakortësi, në një unitet të plotë.” Me pak fjalë, Enoku kishte miqësinë më të ngushtë të mundshme me Zotin që ndonjë qenie njerëzore mund të imagjinonte. Dhe kjo bashkësi intime i pëlqeu Perëndisë.

Bibla na tregon se Enoku filloi të ecte me Perëndinë pasi biri i tij, Methuselahu, u lind. Enoku ishte 65 vjeç në atë kohë dhe kaloi 300 vjet me bashkësi të ngushtë me Zotin. Te letra e Hebrenjve na bëhet e qartë se Enoku ishte kaq afër me Atin, kaq i ngushtë me Të në bashkësi të përditshme, sa që Perëndia zgjodhi ta merrte në shtëpinë e Tij. Zoti i tha Enokut në thelb: “Unë nuk mund të mbaj ty më në një trup njerëzor. Për të rritur intimitetin Tim me ty, më duhet të të marr pranë Vetes.” Kështu që e mori Enokun në lavdi. Sipas Hebrenjve 11:5, ishte intimiteti i ngushtë i Enokut që i pëlqeu Perëndisë.

Sipas asaj që ne dimë, ky burrë kurrë nuk bëri një mrekulli, kurrë nuk kishte një teologji të themeluar, asnjëherë nuk bëri vepra të mëdha të denja për t’u përmendur në Shkrimet e Shenjta. Përkundrazi, ne lexojmë këtë përshkrim të thjeshtë të jetës së këtij burri besimi: “Enoku eci me Perëndinë.”

Enoku kishte komunikim intim me Atin. Jeta e tij është një dëshmi se çfarë do të thotë të ecësh vërtet me anë të besimit.

24 Janar

Duke përzënë zogjtë grabitqarë

Te Zanafilla 15, Perëndia bëri një besëlidhje të lavdishme me Abrahamin. Ai e udhëzoi patriarkun të merrte një mëshqerrë trevjeçarë, një dhi trevjeçare dhe t'i ndante në dysh. Pastaj Abrahami duhej të merrte një turtull dhe një pëllumb të ri dhe i vuri përballë njëra-tjetrës, por këto nuk i ndau. Përsëri, Abrahami bëri siç u udhëzua, duke u bindur me besnikëri. Ndërsa këto kafshë po rridhnin gjak, zogj grabitqarë zbritën mbi kafshët e vrara. Papritmas, Abrahami ndjeu një errësirë të madhe që rrethoi atë. Ishte satani në panik – i simbolizuar përmes zogjeve grabitqarë.

Si mendoni se reagon satani kur ai sheh të gjithë premtimet e Perëndisë që bëhen tuat, kur ju i keni dhënë jetën Jezusit? Ai bëhet një hakmarrës xheloz. Kur ai pastaj sheh qëndrimin tuaj të vendosur për të ecur me Perëndinë, i gjithë ferri kalon në panik. Çfarë bëri Abrahami kur zogjtë grabitqarë erdhën? Shkrimi na tregon se ai i përzuri. Në të njëjtën mënyrë, Zoti na ka treguar ne një rrugë se si duhet të merremi me të tillë zogj. Ne nuk duhet të kemi frikë nga sulmet e të ligut, sepse na janë dhënë armë të fuqishme për të luftuar. Sa herë që një zë dyshimi që ju vë në mëdyshje ndaj Perëndisë, vjen në mendjen tuaj, kundërshtojeni me atë që ju dini për Perëndinë tuaj të dashur. Mos pranoni si të vërtetë asnjë mendim të bazuar në ndjenja. Matini të gjitha pyetjet me premtimet e Jezusit rreth fitores që Ai fitoi për ne. Thjesht kini parasysh, nëse mendime që vijnë tek ty janë akuzuese – nëse sjellin dyshim dhe frikë, apo janë dënuese, ose kanë një ndjenjë refuzimi – ju mund ta dini që nuk janë nga Perëndia. Ne gjithë kemi nevojë të përgatitemi për mendime të tilla të tmerrshme. Madje dhe Zoti Jezus pati sulme mendimesh të tilla në kohën e tundimit të Tij në shkretëtirë.

Kur grabitqarët të vijnë tek ty, duke sjellë mendime pasigurie dhe përçmuese, përzëri me Fjalën e Perëndisë. Sakrifika që Zoti të ka drejtuar të bësh, është për ta nderuar Atë dhe për t'i pëlqyer Atij.

25 Janar

I mbushur me Frymën e Shenjtë

“ Duke qenë se fuqia e Tij hyjnore na dhuroi të gjitha gjërat që i takojnë jetës dhe perëndishmërisë, me anë të njohjes së Atij që na thirri me lavdinë dhe virtytin e vet” (2 Pjetrit 1:3). Për vite unë jam lutur të mbushem vazhdimisht me Frymës. Jam lutur në Frymë, kam patur përbashkësi me Frymën e Shenjtë, duke ecur në Frymën e Shenjtë dhe duke dëgjuar zërin e Tij. Unë me gjithë zemër besoj se Fryma e Shenjtë është fuqia e Perëndisë. Unë mund ta kujtoj momentin ekzakt kur u mbusha me Frymën e Shenjtë, në moshën tetëvjeçare. Kam predikuar që është Fryma e Shenjtë që më fuqizon për të dëshmuar dhe që më shenjtëron. Megjithatë disa herë, mendoja ndërsa lutesha: “A e njoh me të vërtetë këtë fuqi të jashtëzakonshme që jeton brenda meje? Apo Fryma e Shenjtë është thjesht doktrinë për mua?”

E verteta është se ti mund të zotërosh diçka më shumë vlerë e megjithatë mos ta njohësh atë. Ti nuk e shijon atë që ke, sepse nuk e kupton sa e çmuar është. Tregohet një histori rreth një bujku që me shumë besnikëri punoi arën e tij të vogël, duke e lëruar tokën me dekada. Në vdekjen e bujikut, ara i kaloi djalit të tij. Një ditë, ndërsa ky i fundit po e plugonte tokën, gjeti shtresëza me copa ari. Ai mori dikë për ta vlerësuar dhe i thanë që ishte ar i pastër. Djali i ri shpejt kuptoi se e gjitha toka ishte plot me ar. Menjëherë ai u bë një njeri i pasur. E megjithatë, kjo pasuri ishte e humbur në kohën e babait të tij, megjithëse kishte qenë aty për gjatë gjithë jetës së tij.

Kështu është me Frymën e Shenjtë. Shumë nga ne jetojnë në padituri dhe injorancë ndaj asaj që kemi, kësaj fuqie që banon brenda nesh. Disa besimtarë jetojnë gjithë jetën e tyre duke menduar se kanë gjithçka që munden nga Fryma e Shenjtë, por në fakt ata nuk kanë marrë nga plotësia dhe fuqia e Tij. Ai (Fryma e Shenjtë) nuk po përmbush veprën e përjetshme për të cilën ishte dërguar. Lejojeni Frymën e Perëndisë t’iu mbushë dhe t’iu fuqizojë. Ai ka ardhur për të përmbushur gjithë vullnetin e Perëndisë për jetën tuaj.

28 Janar

Një re me dëshmitarë

Hebrenjtë 12:1 na tregojnë se bota është e rrethuar nga “një re dëshmitarësh”. Kush janë këta dëshmitarë? Janë ata që rrinë me Krishtin në lavdi. Brezi ynë jeton në një brez që është shumë më i lig se ai i Noeut. Çfarë mund t’i thonë kjo re e madhe me dëshmitarë kësaj bote? Çfarë mund t’i thonë kësaj race njerëzore, mëkatet e të cilëve i tejkalojnë ato të Sodomës? Shoqëria jonë është bërë kaq imorale, e dhunshme dhe anti-Perëndi sa që edhe vetë sekularistët ankohen se kemi shkuar shumë larg.

Të krishterët gjithandej ankohen se pse Perëndia ka vonuar gjykimet e Tij ndaj një brezi të tillë të lig.

Ne që e duam Krishtin mund të mos kuptojmë se pse lejohet kjo ligësi kaq e madhe të vazhdojë. Por reja e dëshmitarëve qiellor e kupton këtë. Apostulli Pal është mes atyre dëshmitarëve dhe ai mban dëshmi të dashurisë së pakufizuar të Perëndisë për atë që ishte “më mëkatari” nga të gjithë. Përpara kthimit të tij në besim, Pali e përndiqte emrin e Jezusit dhe ndihmonte për të vrarë të krishterët. Pali thotë se Perëndia po tregohet i durueshëm me këtë brez, sepse ka turma që mëkatojnë pa e ditur (tërësisht në verbëri), sikur ai bëri.

Apostulli Pjetër është po ashtu mes asaj reje dëshmitarësh dhe ai e kupton pse Perëndia është kaq i durueshëm. Pjetri mallkoi që nuk e njihte Jezusin. Turma të tëra sërish mallkojnë dhe mohojnë Krishtin dhe Zoti nuk është dorëzuar me to, siç nuk u dorëzua me Pjetrin.

Ndërsa shoh këto dëshmitarë, shoh fytyrat e ish të droguarve, të alkoolizuarve, prostitutave, vrasësve, vjedhësve etj. Të gjithë u penduan dhe vdiqën në krahët e Jezusit dhe tani janë dëshmitarë të mëshirës dhe durimit të një Ati të dashur. Unë besoj se të gjithë këta mund të thonë me një zë unifikues që Jezusi nuk i gjykoi para se të merrnin mëshirë. Perëndia sërish e do këtë botë të çmendur dhe imorale. Kështu qoftë dhe dashuria jonë ndaj kësaj bote të humbur.

31 Janar

Ati Perëndi e di

Jezusi na thërret ne në një menyrë jetese që nuk shqetësohet rreth së nesërme dhe vendos të ardhmen e tij plotësisht në duart e Tij: “Prandaj mos u shqetëso, duke thënë ‘çfarë do të ha?’ ose ‘çfarë do të pi?’ apo ‘çfarë do të vesh?’...Sepse Ati juaj qiellor di gjithçka për nevojat tuaja. Por së pari, kërkonte Mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e Tij dhe gjithë këto gjëra do t’iu shtohen” (Mateu 6:31-33).

Jezusi nuk po na thotë që ne të mos planifikojmë për të ardhmen tonë. Megjithatë ne vazhdimisht do të kërcënohemi nga këto dy fjalë, “po nëse?” “Po nëse ekonomia zhytet në krize dhe unë humb vendin e punës? Po nëse unë humbas sigurimet e mia shëndetësore? Po nëse besimi im mpaket në kohë vuajtjesh? “Ne të gjithë kemi një mijë shqetësime të tipit ‘po nëse’. Jezusi e ndërpret ‘po nëset’ tona dhe na tregon: “Ati juaj qiellor di si të merret dhe të kujdeset me ju. Ti nuk ke nevojë të shqetësohesh. Ai kurrë nuk do të të lërë ty.” Vini re zogjtë e qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen...Vini re si rriten zambakët e fushës: ata nuk lodhen dhe nuk tjerrin...Tani nëse Perëndia e vesh kështu barin e fushës, që sot është dhe nesër hidhet, vallë nuk do t’ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë? (shihni vargjet 26, 28-30). Ne me gëzim ia dorëzojmë Zotit të shkuarën tonë dhe mëkatet tona po ashtu. Ne i besojmë Atij për faljen për të gjitha dështimet dhe frikërat tona. Pse nuk bëjmë të njëjtën gjë për të nesërmet tona? E vërteta është se duam të ruajmë të drejtën tonë duke mbajtur ëndrrat tona rreth së ardhmes. Ne bëjmë planet tona dhe më vonë i kërkojmë Zotit të na i bekojë dhe t’i plotësojë ato. Përendia kërkon që ne të vëmë të gjitha planet tona në duart e Tij – së pari të kërkojmë Atë – dhe Ai vetë do të jetë burimi i çdo gjëje.

3 Shkurt

Jashtë gojës së luanit

Është për të mirën tonë që Zoti na thotë të kujtojmë. Kujtimi i çlirimeve të së shkuarës ndihmon rritjen e besimit tonë për situatën tashme. A po përballësh me kriza në shtëpi, në punë, në familje? E vetmja mënyrë për të përballur një gjigand është të bëjmë si Davidi; të kujtojmë luanin dhe ariun. Duke kujtuar besnikërinë që Zoti kishte treguar për të në krizat e mëparshme, Davidi mund të dilte përballë Goliathit pa frikë! Kur Davidi doli vullnetar të luftonte Goliathin, "Sauli i tha Davidit, "Ti nuk je në gjendje të dalësh të luftosh këtë filiste."" Por Davidi i tha Saulit, "shërbëtori yt ruante delet e babait dhe kur një luan apo ari vinte dhe rrëmbente një qengj nga tufa, unë shkoja pas tij dhe e kapja, kështu e çliroja qengjin nga goja e tij. Shërbëtori yt ka vrarë luanin dhe ariun dhe ky filiste i parrethprerë do të ketë të njëjtin fat. (1 Sam 17:33-36).

Davidi e dinte rrezikun e të përballurit me Goliathin. Ai nuk ishte një adoleshent naiv me adrenalinën plot duke kërkuar për "sherr". Davidi po kujtonte fitoret e mëparshme.

Tani ai po shikonte armikun drejt e në sy e po thoshte: "Zoti që më çliroi nga goja e luanit dhe ariut, do të më çlirojë nga dora e këtij filisteu" (vargu 37).

Turma të tëra besimtarësh sot përballen me gjigandët në të gjitha anët. E ke harruar kohën kur ishe afër vdekjes, por Zoti të ka ngritur lart? A të kujtohet çlirimi që Zoti të solli në kohën e krizës financiare? Është mirë të shikosh mbrapa e të kujtosh mirësinë e Tij. Shumë gjëra nuk do t'i kuptojmë derisa të jemi në qiell me Jezusin. E megjithatë, unë jam i bindur që Zoti ka një rrugëdalje për çdo situatë!

4 Shkurt

Të jesh në Krishtin

I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krisht që na bekoji me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin (Efesianëve 1:1-3). Pali na tregon këtu, "të gjithë ata që ndjekin Jezusin janë të bekuar në vendet qiellore, ku Krishti është."

Çfarë premtimi i mrekullueshëm i Perëndisë për njerëzit e Tij! Megjithatë bëhen fjalë pa vlerë nëse nuk i njohim se çfarë janë këto bekime frymërore. Pali shkruan në këtë letër "besnikëve në Krishtin Jezus" (vargu 1), besimtarë që ishin të sigurt në shpëtimin e tyre. Kisha në Efes kishte marrë mjaft mësim të mira në Ungjillin e Jezus Krishtit dhe në shpresën e jetës së përjetshme. Këta besnik e kuptuan plotësisht që "Ai (Perëndia) e ngriti Jezusin nga të vdekurit dhe e uli në të djathtën e Tij në vendet qiellore (vargu 20). Ata e dinin që janë zgjedhur nga Perëndia "përpara themelimit të botës, që të jenë të shenjtë dhe të papërlyer përpara Atij në dashuri" (vargu 4) dhe që i birësoi në Jezu Krishtin" (vargu 5).

Perëndia i ka sjellë në familjen e Tij, sepse kur e dëgjuan fjalën e së vërtetës ata i besuan.

Shumë të shpenguar që u janë falur mëkatet jetojnë në mizerje, vazhdimisht duke ecur nëpër lugina, nga lartësi frymërore në rënie depresive. Si mund të ndodhë kjo? Ndosh sepse shumë qëndrojnë thjesht te Shpëtimtari i kryqëzuar dhe nuk e rrokin faktin që Ai është Zot i ringjallur dhe që jeton në lavdi. Jezusi u tha dishepujve, "sepse unë jetoj, edhe ju do të jetoni po ashtu. Në atë ditë, ju do të kuptoni që Unë jam në Atin dhe ju në Mua (Gjoni 14:19-20). Ne tani po jetojmë "atë ditë" për të cilën Jezusi foli.

Çfarë do të thotë shprehja "vendi ynë në Krishtin?" Vendi ose pozioni është "atje ku dikush është ulur, atje ku ai rri." Perëndia na ka vënë në Krishtin. Jezusi është në qiell, por Ai gjithashtu jeton në ty dhe në mua. Ai na ka bërë tempullin e Tij këtu në tokë, vendin e Tij të banimit.

5 Shkurt

Çfarë i ka ndodhur gëzimit?

Fryma e Shenjtë digjet nga dëshira për ti bërë njerëzit e Perëndisë ti shërbejnë Atij sërish me gëzim dhe kënaqësi.

Sa i trishtuar duhet të jetë qielli që sheh sesi tisi i dëshpërimit dhe trishtimit ka rënë mbi turmat e besimtarëve. Psalmisti deklaroi, “lum ai popull që ka për Perëndi Zotin” (Psalmi 144:15). Isaia tha, “Ju do të merrni me gëzim ujin nga burimet e shpëtimit” (Isaia 12:3).

Kur Fryma e Shenjtë filloi që të merej me mua rreth të shërbyerit ndaj tij me gëzim, kalova një kohë të vështirë ndërsa u përballa me seriozitetin e çështjes. Nuk e kuptoja plotësisht sjelljen e Perëndisë dhe rëndësinë e gëzimit përballë gjithë problemeve që ka sot bota dhe që të thejnë zemrën. Pak të krishterë e njohin të vërtetën e lirisë dhe sakrificës jetëçliruese në Kalvar. Ata kurrë nuk e kanë lejuar kryqin ti bëjë të lirë nga gjithë frikërat dhe barrat.

Ne nuk mund të gëzojmë dhe të jemi plotësisht të kënaqur në marrëdhënien tonë me Zotin kur kemi një njohje të varfër dhe të limituar të asaj se çfarë ndodhi në kryq. Nuk është e nevojshme që të kuptojmë gjithçka në mënyrë që të jetojmë plot gëzim në Zotin por, ne duhet të dimë këtë të vërtetë themelore : Perëndia u kënaq plotësisht me sakrificën e Krishtit në kryq! Ajo sakrificë ishte gjithçka që ishte e nevojshme. Dhe tani Zoti me dëshirë dhe gëzim fal këdo që pendohet. Lejojeni Frymën t’ju japë kuptim të së vërtetës që ne jemi thirrur në liri. Zoti do që ne të kemi bollëk të gëzimit të plotë - gëzimit të ngjeshur dhe gufues! Fjala e Zoti e bënë të qartë që Ai dëshiron fort që ky gëzim të shijohet nga shenjtorët e Tij: “gëzimi im të bëhet i plotë në ta” (Gjoni 17:13).

“Të shpëtuarit nga Zoti do të kthehen, do të vijnë në Sion me britma gëzimi dhe një hare e përjetshme do të kurorëzojë kokën e tyre; do të kenë gëzim dhe lumturi, dhe dhembja e rënkimi do të ikin” (Isaia 35:10) .

6 Shkurt

Si një fëmijë i vogël

Mateu na tregon për Krishtin që thirri një fëmijë të vogël tek vetja dhe e mori në krah. Zoti donte tu ilustronte dishepujve të tij një mësim të thellë. Ai u tha: "Në të vërtetë po ju them: në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve. Kush, pra, do të përulet si ky fëmijë i vogël, do të jetë më i madhi në mbretërinë e qiejve. Dhe kushdo që e pranon një fëmijë të vogël si ky në emrin tim, më pranon mua." (Mateu 18:3-5). Në këto vargje, Krishti tregon se çfarë lloj marrëdhënie dëshiron me njerëzit e tij.

Ai po thotë: "Shikoni këtë fëmijë. Ja ku është Kisha Ime e ardhshme. Ky i ri personifikon çdo besimtar të ri që do vijë tek Unë me besim fëmije, nga çdo komb, racë dhe fis. Po ju them, Kisha Ime duhet të lidhet me mua njëllor si ky fëmijë." Më pas Jezusi u tha dishepujve të vet të përulnin vetveten. Ai i urdhëroi, "Bëhuni si fëmijët e vegjël." Ai po thoshte, "Unë po ndërtoj Kishën time mbi ju. Nëse doni të keni pjesë në të, ju duhet të përuleni si ky fëmijë i vogël në krahët e mi."

Unë besoj se duke e bërë këtë, Krishti po u kërkon atyre që i shërbejnë dy gjëra të thjeshta: të hedhin poshtë çdo varësi tek vetja dhe një përkushtim pa komplekse. Ai u tha në mënyrë direkte dishepujve të vet, "Por ai që do të skandalizojë një prej këtyre të vegjëlve që besojnë tek unë, do të jetë më mirë për atë t'i varet në qafë një gur mulliri (që e sjell rrotull gomari) dhe të zhytet në thellësi të detit. (vargu 6).

Krishti po shprehte zemërimin e tij ndaj atyre që mësojnë se kryqi nuk është i mjaftueshëm për të shpëtuar. Ai po u fliste gurëve të themelit të Kishës së Tij – dishepujve të vet – duke i paralajmëruar të mos fyheshin nga kryqi.

Ata duhet ta pranonin faktin që Ai (Krishti) I vetëm ishte pagesa për mëkatin tonë. E njëjta gjë është e vërtetë sot. Le të shkojmë tek Ai me besim fëmije, me besim pa komplekse, duke i besuar veprës së Tij për ne.

7 Shkurt

Dashuri korrigjuese

Për shkak se Perëndia të do, Ai do punojë që të të pastrojë ty me një dashuri korrigjuese. Ti mund të ndjesh shigjetat e Perëndisë në shpirtin tënd për shkak të mëkateve të tua në të shkuarën dhe në të tashmen; por nëse ke një zemër të penduar dhe dëshiron të ndërrosh rrugë nga e keqja, ti mund t'i thërrasësh dashurisë korrigjuese të Tij. Ti do të korrigjohesh, por me një mëshirë dhe dhembshuri të madhe. Nuk do ta ndjesh zemërimin e Perëndisë siç ndodh me paganët, por përkundrazi vetëm shkopin e disiplinës së Tij, që vjen nga dora e Tij e dashur. Dhimbjet e tua të tashme mund të jenë për shkak të vendimeve të gabuara. Sa e sa fëmijë po thyejnë zemrat e prindërve të tyre, duke i bërë këta më të pashpresë.

Shpesh kjo ndodh për shkak të mëkateve të tyre të viteve të kaluara, neglizhencës dhe kompromisit.

Kur ti ke arritur në pikën tënde më të ulët, është koha të kërkoj Zotin me pendim, përluje dhe besim.

Është koha të marrësh një furnizim të ri nga fuqia e Frymës së Shenjtë, i ripërtërirë ndërsa forca e Tij do rrjedhë në ty. Kur ti i thërret Perëndisë, Ai derdh forcën në ty: “Ditën në të cilën të kërkoja, ti m'u përgjigje dhe e rrite fuqinë e shpirtit tim” (Psalmi 138:3). Ekziston një doktrinë e gabuar që thotë se nëse je në rregull me Perëndinë, ti kurrë nuk do të vuash; vetëm thirri Perëndisë dhe Ai do të vijë dhe do zgjidhë menjëherë problemet e tua. Ky nuk është ungjilli! Heronjtë e besimit të listuar te Hebrenjtë 11, që të gjithë ecën në një marrëdhënie të ngushtë me Perëndinë dhe ata vuajtën përqeshje, goditje, tortura, dhunë deri në vdekje (shih vargjet 36-38). Pali vetë përjetoi mbytjen e anijes, u godit me gurë, u rrah keqazi për vdekje, u burgos dhe u persekutua. Të gjithë këto ishin teste, duke sprovuar besimin e tyre për lavdinë e Perëndisë.

Perëndia do që ne të jemi në gjendje të themi: “Unë besoj se Ti Perëndi je Zot mbi sfidat e jetës time, edhe atëherë kur nuk i kuptoj. Më ndihmo të mësoj mësimet që do të më japësh, Jezus. Jetoj apo vdes, unë të përkas Ty!”.

8 Shkurt

Të përballesh me shkopin e Perëndisë

Psalmisti shkruan rreth njërit prej premtimeve më të mëdha të Perëndisë: "Në rast se bijtë e tij braktisin ligjin tim dhe nuk ecin, sipas urdhërimeve të mia, në rast se shkelin statutet e mia dhe nuk respektojnë urdhërimet e mia, unë do ta dënoj shkeljen e tyre me shufër dhe paudhësinë e tyre me të rrahura, por nuk do ta heq mirësinë time prej tij dhe nuk do të lë që besnikëria ime të jetë e mangët" (Psalmet 89: 30-33).

Perëndia na premon që kurrë nuk do e largojë dashurinë e tij nga ne, pavarësisht se sa keqazi mund të dështojmë. E megjithatë shumë besimtarë e kalojnë paralajmërimin e rëndësishëm në këtë varg: nëse ne braktisim ligjin e Zotit dhe refuzojmë të mbajmë urdhërimet e tij, Ai do e dënojë shkeljen tonë me shkopin e tij të shenjtë.

Bibla na tregon se Zoti atë që e do, e qorton. Ne e shohim këtë të vërtetë të ilustruar tek jeta e Davidit, i cili mëkatoi rëndë, duke e justifikuar dhe fshehur mëkatin e tij për muaj me radhë. Më në fund Zoti tha, "Mjaft", dhe dërgoi një profet për të ekspozuar mëkatin e Davidit.

Profeti Natan përdori një analogji për të rrëzuar çdo justifikim të Davidit, derisa më në fund mbreti e pranoi, " unë kam mëkatuar. Jam fajtor". Davidi shkroi, "sepse jeta ime po mpaket nga pikëllimi dhe vitet e mia nga të qarat; forca ime po mpaket për shkak të mëkatit tim dhe kockat e mia po treten" (Psalmet 31:10). Paqa jote, gëzimi dhe fuqia do pikojnë pak nga pak derisa të shterojnë komplet. Davidi u rrëfye, "Nuk ka asgjë të shëndoshë në mishin tim për shkak të zemërimit tënd; nuk ka qetësi në kockat e mia për shkak të mëkatit tim" (Psalmet 38:3). Me pak fjalë ai po thoshte, " Unë nuk mundem të pushoj sepse fuqia më ka lënë për shkak të mëkatit tim". Davidi kishte humbur paqen e Zotit dhe po përjetonte shigjetat e Zotit që e godisnin. Si rezultat, ai mësoi Frikën e Perëndisë. Nuk ka rëndësi se kush je, nëse po mban një mëkat të

fshehtë do të përjetosh shqetësim të vazhdueshëm në jetën, familjen dhe punën tënde. Konfuzioni, shqetësimi dhe frikërat do zënë vendin e paqes dhe forcës tënde.

9 Shkurt

I falur

Jezusi na tregon, “ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë” (Gjoni 5:24). Fjala greke që Krishti përdorë këtu për falën “gjakim” do të thotë “dënim”. Ai po thotë ,” Nëse besoni në mua ju nuk do të dënoheni, por do kaloni nga vdekja në jetë”. Në të vërtetë Shkrimi na tregon se kur Zoti I falë mëkatet tona, Ai i harron ato: - "Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t'i mbaj mend mëkatet e tua". (Isaia 43:25)

- "Sepse unë do ta fal paudhësinë e tyre dhe nuk do ta kujtoj më mëkatet e tyre". (Jeremia 31:4)

- "sepse unë do të jem i mëshirshëm për paudhësitë e tyre dhe nuk do të kujtoj më mëkatet e tyre dhe paudhësitë e tyre". (Hebrenjwve 8:12)

- "Atij do t'i vijë përsëri keq për ne, do të shkelë paudhësitë tona, Ti do të hedhësh në fund të detit tërë mëkatet tona." (Mikea 7:19)

Ky është lajmi i mirë për çdo të krishterë që mundohet me forcat e veta për ti bërë të vdesin veprat e mishit. Sa shumë pretime i keni bërë Perëndisë dhe i keni thyer ato? Sa herë jeni përpjekur ta kënaqni Zotin duke luftuar fort lakmitë dhe zakonet tuaja dhe keni dështuar? Isaia na tregon se Zoti i hedh mëkatet tona pas krahëve të tij. “ , sepse i ke hedhur prapa krahëve të tua të tëra mëkatet e mia" (Isaia 38:17). Kjo do të thotë se Zoti nuk i shikon mëkatet tona dhe nuk i njeh më ato. Nëse Zoti I fal mëkatet tona, përse nuk duhet ti falim edhe ne? Përse e lejojmë Satanin të gërmojë akuza për ne nga e kaluara jonë dhe të na i tundi para syve, kur ndërkohë mëkatet tona janë mbuluar nga gjaku Krishtit? Fuqia pastruese dhe falëse e gjakut të Krishtit është gjithëpërfshirëse. Kjo e vërtetë e mrekullueshme na aftëson ne të ecim në fitore!

10 Shkurt

Ndihmoje vetveten

Ndihmojeni vetveten! Unë nuk po flas këtu për njeriun e vjetër pa Perëndinë, por për krijesën e re, krijese e cila është pronë e Krishtit! Një nga vargjet me te rëndësishme në Fjalën e Perëndisë është tek Ungjilli i Gjonit 4:14 “por kush pi nga uji që do t`i jap Unë nuk do të ketë më kurrë etje përjetë; por uji që Unë do t`i jap do të bëhet në të një burim uji që gufon në jetë të përjetshme”. Jezusi po flet këtu për një ujë jetëdhënës. Ai e ka vendosur këtë ujë jetëdhënës brenda nesh që të gufojë nga pjesët më të brendshme të qënies tonë.

Më lejoni t`ju provojë përtej çdo hije dyshimi se çdo gjë që ju duhet në këtë jetë, tashmë ju është dhënë që kur Krishti erdhi në jetën tuaj:

- “Duke qenë se fuqia e tij hyjnore na dhuroi të gjitha gjërat që i takojnë jetës dhe përëndishmërisë, me anë të njohjes së atij që na thirri me lavdinë dhe virtytin e vet” (2 Pjetrit 1:3).

- “që Perëndia i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i lavdisë, t`ju japë juve Frymën e diturisë dhe të zbulesës, në njohurinë e tij,” (Efesianëve 1:17).

- “ju bëftë të përsosur për çdo vepër të mirë, që të kryeni vullnetin e tij, duke punuar te ju atë që është e pëlqyer përpara tij, me anë të Jezu Krishtit” (Hebrenjve 13:21).

- “Tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë” (Efesianëve 3:20).

- “Dhe në qoftë se Fryma i atij që ringjalli Krishtin prej së vdekurish banon në ju, ai që e ringjalli Krishtin prej së vdekurish do t`u japë jetë edhe trupave tuaj vdekatarë me anë të Frymës së tij që banon në ju.” (Romakeve 8:11). Unë e di se Fryma e Shenjtë di dhe sheh gjithçka dhe se vetëm Ai i ka të gjitha përgjigjet për të cilat unë kam nevojë. Unë e di që nuk kam nevojë të shkoj te

njeriu apo te kushdo tjetër përtej vetes time. Kushdo që thërret Krishtin Zot dhe i beson Atij, ka Frymën e Shenjtë brenda tij për ta ndihmuar ne bërjen e një jete te plotë dhe të lumtur.

12 Shkurt

Zgjohu sot dhe jeto

Shumica prej nesh janë duke parë drejt së ardhmes në pritje të përmbushjes. Ne mendojmë se disa ngjarje ne të ardhmen, ose ndryshim në rrethana përreth nesh do të na sjellë paqen dhe gëzimin. Ne themi, "Vetëm prisni, dita ime po vjen, disi, shume shpejt, diku. Unë nuk e di se çfarë është konkretisht fati im, por e di po vjen. "Ne kështu sillemi si fëmijë te cilët janë duke pritur për Krishtlindjen dhe po numërojnë ditët. Davidi shkroi një herë gjatë një sezoni te trishtë dhe meditues në jetën e tij, që koha ishte duke shkuar shumë shpejt. Ai mendonte se kishte arritur shume pak gjëra ne jetë. Çdo gjë në atë kohë dukej si e kotë. "Po, njeriu sillet rreth e qark si një hije; po më kot lodhen të gjithë dhe grumbullojnë pasuri pa ditur kush do t'i mbledhë!. Por tani, o Zot, çfarë pres? (Psalmi 39: 6-7)?

Davidi ishte shume i mërzitur dhe gjendja e tij dukej e pashpresë. Prej një zemre të përpëlitur ai shkroi: "Zot, çfarë jam unë duke pritur?" Kohët e fundit kam ecur i vetëm nëpër kodra dhe Perëndia i foli zemrës sime në të njëjtën mënyrë: "David, për çfarë je duke pritur? Pse nuk është kjo dita më e shkëlqyeshme e jetës tende? Pse nuk mund të jesh tani i plotë dhe i gëzuar? Nuk ka asgjë që ti tashme nuk e ke në Birit Tim, Jezusin". Tani unë ju pyes ju te dashur lexues: Çfarë jeni duke pritur?

"Oh, unë jam duke pritur për rastin e duhur", mund të me përgjigjeni ju. Ju ndoshta po prisni e po kërkoni për atë person te perëndishëm, që ju mendoni se do t'ju çlirojë nga vetmia dhe do t'ju mbushi shpirtin me hare të patregueshme. Disa njerëz të martuar janë të mërzitur me bashkëshortët e tyre, dhe presin që ata të shkojnë në lavdi, për shkak se ata janë në kërkim të një romance për të mbushur jetët e tyre bosh. Asgjë e askush nga jashtë nuk do të mund t'ju shpëtojë nga kush jeni. Nëse ju mendoni se dikush tjetër do t'ju zgjidh problemin tuaj me vetminë, ju po gaboni rëndë. Ju duhet të gjeni shpëtimin, paqen, shpresë dhe gëzim - tani. Jezusi është i vetmi që mund të mbushi boshllëkun. Zgjohu para Tij - Dhe jeto!

13 Shkurt

Perëndia dëshiron që të na mësojë si të njohim zërin e Tij

Ata që me të vërtetë e njohin Perëndinë kanë mësuar të njohin zërin e Tij mbi çdo zë tjetër. Ai dëshiron që të jemi absolutisht te bindur se Ai dëshiron të flas me ne. Jo shumë kohë më parë Zoti më tregoi se unë isha ende i lëkundur për të dëgjuar zërin e Tij ti flas shpirtin tim. Oh, unë e di që Ai flet dhe delet duhet të dinë të dallojnë zërin e Mjeshtrit, por unë kisha dyshim në aftësinë time për të dëgjuar Atë. Une kaloja gjithë kohën "duke kontrolluar" zërin ti cilin kisha dëgjuar.

Shumë zëra vijnë tek ne gjatë gjithë kohës, kështu pra si mund ta njohim zërin e Perëndisë? Unë besoj se për ata që do të dëgjojnë zërin e Perëndisë tri gjëra kërkohen:

1. Besimi u palëkundur se Perëndia do të flas me ty.

Ai dëshiron që ju të njihni zërin e Tij kështu që ju te mund të bëni vullnetin e Tij. Çfarëdo që Perëndia do t'ju thotë kurrë nuk do të dalin përtej kufijve të Shkrimit të Shenjtë.

2. Koha cilësore dhe te qetë Ju duhet të jeni të gatshëm për t'u "mbyllur" vetëm me Perëndinë dhe ti detyroni te gjithë zërat e tjerë të heshtin.

3. Të kërkosh me besim. Ne nuk marrim dot asgjë nga Perëndia (duke përfshirë edhe te dëgjuarit e zërit e Tij), përveçse nëse ne me të vërtetë besojmë se Ai është në gjendje të na japë mendjen e Tij dhe të na mundësojë të kuptojmë vullnetin e Tij të përsosur.

Jezusi tha, "Dhe cili nga ju është baba i tillë që, po t'i kërkojë bukë djali, i jep një gur? Ose po t'i kërkojë një peshk, në vend të peshkut i jep një gjarpër??» (Luka 11:11). Nëse ju kërkoni Atit tuaj qiellor një fjalë, a mendoni qofte edhe për një moment se Ai do të lejojë djallin që të vijë e t'ju mashtrojë? Perëndia nuk vihet në lojë! Ai nuk do të lejojë djallin t'ju mashtrojë. Kur Perëndia flet, paqja vjen-dhe Satani nuk mund ta zhbëjë atë paqe. Ne qoftë se jemi në një vend paqe dhe prehje, të bindur se Perëndia mund të flasë me ne, atëherë kemi një siguri që nuk

ndryshon kurrë. Ju mund të shkoni përsëri tek Perëndia një mijë herë dhe ju përsëri do të merrni të njëjtën fjalë, sepse ajo është e vërtetë.

14 Shkurt

Forca që duhet për udhëtimin

Askush në tokë nuk mund t'ju vajosë ju për shërbesë. Ju mund të përpiqeni të merrni një diplomë nga një shkolle bible, të caktoheni prift nga një peshkop apo të emëroheni nga një denominacion, por apostulli Pal zbulon burimin e vetëm të vërtetë të cilësdo thirrje për shërbyer: "Dhe e falënderoj Krishtin Zotin tonë, që më bën të fortë, sepse më çmoi të denjë për t'u besuar, duke më vënë në shërbimin e tij," (1 Timoteut 1:12).

Çfarë do të thotë Pali? Tre ditë pas konvertimit të Palit, Krishti i caktoi atij shërbesën e vuajtjes: "Sepse unë do t'i tregoj atij sa shumë i duhet të vuajë për emrin tim" (Veprat e Apostujve 9:16). Pali e bën të qartë se ne të gjithë do ta kemi këtë shërbesë. Krishti u zotua që do ti mbetej besnik Palit dhe se do ta mundësonte atë për kaluar të gjitha sprovat e tij. Pali në thelb deklaroi se: "Jezusi më premtoi se do të më japë forcë më shumë se të mjaftueshme për udhëtimin. Për shkak të Tij, unë nuk do të lodhem dhe as nuk do të dorëzohem, por do të dal matanë me një dëshmi.

"Unë e falënderoj Perëndinë për ata që ushqejnë mendjet dhe shpirtrat e tyre me fjalë frymërore. Ata mbajnë shikimin të fiksuar tek Krishti, duke kaluar kohë me mirë duke e adhuruar Atë dhe duke ndërtuar veten në besim. Fryma e Shenjtë është duke punuar në jetët e këtyre shenjtorëve, duke ndryshuar karakterin e tyre në mënyrë që të jenë si Krishti, në mënyrë që ata të jenë të gatshëm për të gjitha vuajtjet e vështirësitë që kane për të ardhur. Kjo është fjala e fundit e Palit lidhur me këtë çështje: "Ne nuk japim asnjë shkas për skandal në asnjë gjë, që të mos shahet shërbesa jonë; por në çdo gjë e rekomandojmë veten tonë si shërbëtorë të Perëndisë. . . . Si të brengosur, por gjithmonë të gëzuar; si të varfër, por shumë veta i bëjmë të pasur" (2 Korintasve 6: 3-4, 10).

Si mund ti " bëjmë shumë veta të pasur "? Duke shkëlqyer shpresën e Krishtit në mes të

vuajtjeve tona. Ne ofrojmë pasuri të vërteta, kur ne i bëjmë të tjerët të pyesin: "Ku e gjen ky njeri një paqe të tillë?" Atëherë ata do të dinë se neve na është dhënë forcë për udhëtimin tonë.

15 Shkurt

Jini falënderues në çdo gjë

Apostulli Pal shkroi, "duke e falënderuar vazhdimisht për çdo gjë Perëndinë dhe Atin, në emër të Zotit tonë Jezu Krishtit" (Efesianëve 5:20). Rrënja e fjalës falënderim në hebraisht nënkupton "adhurim." Me pak fjalë, adhurim është i bashkangjitur me falënderim.

"Për çdo gjë falënderoni sepse i tillë është vullneti i Perëndisë në Krishtin Jezus për ju. "(1 Thesalonikasve 5:18). A është e vërtetë që ne duhet të jemi falënderues në të gjitha gjërat-në çdo gjë"? Po, në sëmundje dhe në shëndet; në kohë të mira dhe në të këqija; në stuhitë dhe në diell. Davidi tha: "Le të shkojmë në prani të tij me lavde" (Psalmi 95:2).

Shumë shpesh ne nuk vijmë në praninë e Zotit me falënderim. Përkundrazi, ne vijmë tek Ai të ngarkuar me problemet tona dhe nuk arrijmë ti shprehim Atij falënderimin, për faktin që Ai na mban nëpërmjet të gjitha vështirësive.

Të gjithë ata që me të vërtetë e duan Zotin, e dimë se Ai kurrë nuk ka dështuar, dhe se Ai është besnik.

Kur ishte hera e fundit që ndaluar çdo gjë për ti ofruar falenderim Zotit për atë që Ai ka bërë? "Kremtoni Zotin, lutjuni për ndihmë emrit të tij, bëni të njohura veprat e tij midis popujve. Këndojini atij, këndojini lavde atij, mendoni thellë tërë mrekullitë e tij" (Psalmi 105: 1-2).

Unë kremtoj Zotin për të gjitha mrekullitë e tij që ne kemi dëshmuar në shërbesat tona dhe për atë që ai do të jetë duke bërë në të ardhmen. Ne i japim të gjithë lavdinë Perëndisë i cili na mundëson për të ndërtuar kishat, shtëpitë dhe shkollat në disa nga vendet më të varfra në tokë. Ne mrekullohemi se si Ai i plotëson nevojat e kaq shumë fëmijëve jetimë dhe gratë e veja. Neve Perëndia na ka lejuar të ushqejmë mijëra fëmijë dhe të furnizojmë nevojat e njerëzve që vuajnë në mbarë botën. Për shkak të Tij, ne jemi në gjendje për të dhënë me bollëk. Pa kërkuar apo

lypur, ne shohim fondet qe vijnë për të plotësuar çdo nevojë. Zoti ka siguruar për çdo nevojë, dhe për këtë unë jap falënderime Perëndisë!

16 Shkurt

Dashuria e Perëndisë nuk zhgënjen kurrë

Kur Davidi shkroi fjalët e Psalmi 13, ai ngriti pyetjen: "Deri kur do të më harrosh, o Zot? Vallë kështu do të jetë përjetë? Deri kur do të më fshehësh fytyrën tënde? Deri kur do të marr vendime në shpirtin tim dhe do të kem pikëllim në zemrën time tërë ditën?

Deri kur do të ngrihet armiku im mbi mua?"(Psalmi 13: 1-2)?

David duhet të ketë ndjerë se Perëndia e kishte braktisur atë krejtësisht. Ai zgjohej çdo ditë ne vuajte me një re të zezë varur mbi koke. Për një kohe te gjate ne jetën e vet, Davidi fliste i drejtuar nga dëshpërimi i tij, duke thirrur: "O Zot, a do të vazhdojë përgjithmonë kjo ndjenjë izolimi? Kur do të marrin përgjigje ndonjëherë lutjet e mia?"

Kur problemet na sulmojnë dhe çlirimi duket e pamundur, ne mund të zhytemi nën presion. Dikush qe është duke lexuar këto fjalë tani mund të jetë në prag të dëshpërimit total, duke u përballur me një situatë të tmerrshme që duket se nuk ka asnjë përgjigje.

Për shkak se Davidi u ndjeu i pashpresë tha: "Deri kur do të marr vendime në shpirtin tim?" Ai foli për bërjen e lloj lloj planesh, duke u përpjekur për të gjetur rrugë për të dalë nga problemet, por të gjitha planet dhe marrëveshjet e tij dështonin. Por tashme ai nuk kishte asgjë tjetër për çfarë te mendonte, nuk kishte asnjë zgjidhje te realizueshme. Ai kishte arritur në fund të çdo gjeje.

Si u ngrit Davidi nga kjo gropë e dëshpërimit?

Ja dëshmia e tij: "Unë kam besim në mirësinë Tënde. Unë do të këndo" (Psalmi 13: 5-6). Neve na janë dhënë disa arsye për të vazhduar se besuari nëpërmjet udhëtimit tone ne mes te vështirësive tona të pranishme: Pa marrë parasysh se si stuhitë mund të egërsohen, Zoti ynë do të vazhdojë të ushqej zogjtë e qiellit, do të vazhdojë të vesh zambakët e fushës, dhe do të vazhdojë të furnizojë një oqean plotë me peshq me nevojat e tyre të përditshme. "Ati juaj qiellor i ushqen"(Mateu6:26).

Çfarë lloj Ati do të ushqente të gjitha krijesat e tokës dhe do të linte pas dore fëmijët e tij? Vërtet Zoti ju do dhe Ai nuk do të ktheje një vesh të shurdhër për thirrjet tuaja. Vazhdoni te qëndroni dhe priteni me durim. Ai është besnik - Ai kurrë nuk do të të braktisë!

17 Shkurt

A po vendosim kufij për pushtetin dhe premtimet e Perëndisë?

Ne e kufizojmë Perëndinë me dyshimet dhe mosbesimin tonë. Shkrimi thotë për Izraelin: " Po, ata iu drejtuan Perëndisë shumë herë dhe përsëri e provokuan të Shenjtin e Izraelit" (Psalmi 78:41).

Ne i besojmë Perëndisë në shumicën e fushave të jetës sonë, por besimi ynë gjithmonë ka kufij. Une e kufizoj Perëndinë në fushën e shërimit. Unë jam lutur për shërimin fizik të shume personave dhe kam parë Perëndinë të kryej mrekulli -por kur bëhet fjalë për trupin tim, unë e kufizoj Perëndinë. Unë e bombardoj veten me ilaçe dhe i drejtohem menjëherë doktorëve përpara se të lutem për veten time. Nuk është gjë e gabuar të shkosh tek mjekët, por ndonjëherë mua më përshtatet përshkrimi i atij që " nuk kërkoi Zotin, por iu drejtua mjekëve" (2 Kronikave 16:12).

A luteni që Perëndia të rrëzojë murevet në Kinës ose Kubes, por kur bëhet fjalë për shpëtimin e familjes tuaj, ju nuk keni besim? Ju mendoni se, "Zoti nuk do të bëjë ndonjë gjë, sepse duket ai nuk me dëgjon mua."

Nëse ju mendoni kështu, ju jeni duke mohuar rrugët e Tij. Dëshira e Perëndisë është që të "bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë, sipas fuqisë që vepron në ne" (Efesianëve 3:20). Izraeli murmuriti vazhdimisht: "A mundet ta beje këtë Perëndia? Patjeter që Ai kishte hapur udhën për ne përmes Detit të Kuq, por a mundet Ai të na jap bukë? Dhe Perëndia u dha atyre bukë. "Por a mund të na japë Ai ujë?" Dhe Perëndia u dha atyre ujë nga një shkëmbi. "Por a mund të të na japë Ai mish?" Dhe Perëndia u dha atyre mish nga qielli.

"Por a mund të na çlirojë Ai nga duart e armiqve tanë?" Herë pas here Perëndia siguron për ne dhe na jep clirim në çdo fushë. Megjithatë, njerëzit kaluan dyzet vjet duke qarë, "A mundet Perëndinë...? Mundet Perëndia të...?"

Shumë të dashur, ne duhet të shpallim: "Perëndia mundet ! Perëndia mundet! "Ai beri-dhe Ai do të bëjë gjithçka nga çfarë I kërkojmë dhe I besojmë Atij. *Perëndia ynë është besnik!*

21 Shkurt

Të çmuar në sytë e tij

Iu kam thënë fëmijëve te mi, "Kurdo që ju te keni nevojë, vetëm me bëni një thirrje. Unë do të jem aty për ju. Unë nuk dua t'ja di fare se ku do të jem për momentin, unë do të vij aty për ju! "Unë jam vetëm një baba tokësore, sa më tepër Ati qiellor interesohet për ne.

A nuk do të përgjigjet ai kur ne ta thërrasim?

Bibla thotë: "Sepse ai do ta çlirojë nevojtarin që bërtet dhe të mjerin që nuk ka se kush ta ndihmojë. Atij do t'i vijë keq për të dobëtin dhe për nevojtarin dhe do të shpëtojë jetën e nevojtarëve. Ai do të çlirojë jetën e tyre nga shtypja dhe nga dhuna, dhe gjaku i tyre do të jetë i çmuar para syve të tij."(Psalmi72:12-14).

Perëndia në fakt na thotë: "Të gjithë ju të varfër, nevojtarë, ju që mendoni se jeni te pafuqishëm-ju që armiku është duke ju sulmuar. A nuk e dini se ju jeni shume te çmuar për mua? . Gjithçka që ju duhet të bëni është të me thërrisni me te madh dhe unë do t'ju çliroj nga kurthet e djallit." Davidi dëshmoi: " Ky i pikëlluar klithi dhe Zoti e plotësoi, e shpëtoi nga të gjitha fatkeqësitë e tij."(34:6).

Nuk është e nevojshme që te dini shumë terma fetare që ti thërrisni Atij. Një gjë që ju duhet të dini është se pa marrë parasysh çfarë dështimesh apo mëkatesh keni kryer, njerëzit e tij që pendohen gjithmonë do të jenë te çmuar në sytë e Tij. Krishti tha: "Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin tim dhe të hapë derën, unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua. "(Zbulesa 3:20).

Pse është duke trokitur Ai? Kjo është për shkak se jeta juaj është e çmuar për Të, dhe ai nuk do të heqë dore nga ju. Kohë pas kohe ai do të vijë dhe do ti flasë zemrës tënde: "Më thirrni Mua tani në mes te nevojave tuaja." Ju mund të keni qenë në kisha ku njerëzit ju kane dënuar dhe ju kane vënë poshtë, por ata janë duke ju gjykuar nga pamja juaj e jashtme. Perëndia nuk e bën këtë, Ai

shih potencialin tuaj. Ai do t'ju japë gëzim dhe bukuri në vend të pisllekut, ndyrësisë dhe me pluhurit.

Ai do t'ju bëjë të lirë.

22 Shkurt

Trajnuesit e gjarpërinjve

Ju nuk mund të punoni në mënyrë efektive për Krishtin nëse nuk jeni të gatshëm të merrni përsipër rreziqe. Jezusi na paralajmëroi për rreziqet që do te ndeshnim nga gjarpërinjtë. Për çfarë bëri ai të thotë? Bibla thotë se të pabesët janë si gjarpërinjtë helmues, dhe ne duhet të jetë si trajnuesit e gjarpërinjve. Është e rëndësishme që Shkrimi e quan Satanain «gjarpërin e vjetër» (Zbulesa 12: 9). Krishti na premtoi, "Ata do kapin me dorë gjarpërinjtë" (Marku 16:18).

Tek libri i Predikuesit ne paralajmërohem: "Kushdo që e rrëzon një mur [mbrojtje kufitare] do të kafshohet nga një gjarpër" (Predikuesi 10:8). Kufijtë janë të mbushura me gjarpërinj. Megjithatë Jezusi na urdhëron: "Dil nëpër udhë dhe përgjatë gardheve dhe detyroji të hyjnë" (Lluka 14:23). Kjo nënkupton mbrojtjen e Perëndisë përgjatë thirrjes se tij.

Fituesve të shpirtit iu është premtuar: "Nëse do të pijnë diçka që shkakton vdekjen, nuk do t'u bëjë asnjë të keqe;" (Marku 16:18). Kjo i referohet pirjes nga një besimtar të një helmi aksidentalisht (apo edhe me forcë, në vendet ku persekutimi zhvillohet).

Megjithatë, ka edhe një tjetër kuptim tjetër që i vishet këtij pasazhi. Ashtu siç është e vërtetë që të krishterët pini nga gjaku i Krishtit - lumin e jetës, ne jemi gjithashtu objekte të helmit të kësaj bote kur shkojmë për të predikuar Ungjillin. Ne thithin aq shumë nga fryma e kësaj bote sa që mund të marrim edhe gjëra vdekjeprurëse në jetën tonë shpirtërore.

Nëse nuk marrin mbrojtje nga Fryma e Shenjtë, unë nuk e kuptoj se si punëtorët e Krishtere mund të shkoni ku janë mëkatarët. Ne nuk mund ta parandalojmë pirjen e disa prej këtyre gjërave të pa përmendshme në shpirtin tonë, por me anë të fuqisë së Krishtit helmi nuk do të na dëmtojë.

Ai bën që çdo helm të nxirret jashtë, dhe ne jemi në gjendje të qëndrojmë plotësisht të pastruar dhe të padëmtuar.

24 Shkurt

Ne nuk jemi të pashpresë!

Ne që e njohim drejtësinë e Krishtit nuk duhet të jetojmë si ata që janë pa shpresë. Neve jemi bekuar me dashurinë dhe friken e Perëndisë. Dhe vullneti i Tij për ne në kohet tona me të errëta, më të tmerrshme është që të kemi gëzim dhe lumturi e Tij. Edhe ndërsa shohim gjykimin që bie përreth nesh, ne duhet të këndojnë, bërtasin dhe të gëzohemi, jo sepse ka ardhur gjykimi, por për shkak të hirit të Tij. Tek Isaia 51:10, Perëndia i kujton popullit të tij "[Unë] i bëra thellësitë e detit, një rrugë për të çliruarit të kalonin matanë." Vargu tjetër fillon me fjalën Prandaj –duke nënkuptuar "në dritën e asaj që unë thashë." Zoti po i thoshte popullit të tij, në fakt se , " unë jam ende Zoti, i Lashti i Ditëve, vepruesi i mrekullive, dhe krahu im është ende e fortë për t'ju çliruar. "

Ne këtë dritë çfarë është ajo që Perëndia do që të na tregojë? Ai na e thotë të gjithën në një varg, Isaia51:11:

- Kështu të shpenguarit nga Zoti do të kthehen, do të vijnë në Sion me klithma gëzimi " Me fjalë të tjera, "Unë do të kem një popull që do të kthehen tek unë me besueshmëri, besimi dhe konfidence. Ata nuk do të fiksojnë sytë e tyre tek kushtet që i rrethojnë por do të këndojnë përsëri këngën e tyre të gëzimit. "

- " Me gëzim të përjetshëm mbi kokat e tyre. " Gëzim që përjetojnë njerëzit e Perëndisë nuk do të zgjasë vetëm për një mëngjes të Diele , të një javë apo një muaj. Ai do të zgjasë me vite, nëpër kohë të vështira, madje edhe deri në fund.

- "Ata do të kenë gëzim dhe lumturi." Perëndia shikoi poshtë përmes brezave dhe tha: "Unë do të kem një popull të cilët do të marrin gëzim."

- "Dhembja e rënkimi do të ikin tutje ." Kjo nuk do të thotë se të gjitha vuajtjet tona do të marrin fund . Kjo do të thotë se besimin në Zotin tonë besnik do të na vënë mbi çdo dhimbje dhe sprove.

Me gjithë këto të vërteta në mendje, asgjë nuk duhet të jetë në gjendje të na vjedh gëzimin tonë në Krishtin.

25 Shkurt

Perëndia nuk do të lejojë që ju te thyheni!

Kujtojeni vetes sot se Zoti e di saktësisht se sa ju jeni në gjendje të mbani dhe se Ai nuk do të lejojë që ne të arrijmë një pikë të thyerje.

Ati ynë i dashur ka thënë qe: "Asnjë tundim nuk ju ka gjetur juve, përveç se tundimi njerëzor; por Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë që t'ju tundojnë përtej fuqive tuaja, por me tundimin do t'ju japë dhe rrugë dalje, që ju të mund ta përballoni."(1 Korintasve 10:13).

Lloji më i keq i blasfemisë është që të mendoni se Zoti është shkaktari i te gjitha lëndimeve dhe dhimbjeve tuaj - të mendoni ajo çfarë po ndodhe është disiplinimi i Atit qiellor, duke menduar se ndoshta keni nevojë për më shumë zemër-thyerje para se të jeni gati për të marrë bekimet e Tij. Nuk është fare kështu!

Është e vërtetë që Zoti qorton atë që do, por ndëshkimi i tij është vetëm për një kohe dhe nuk ka për qëllim të na lëndojë. Perëndia nuk është shkaktari i trazimit në jetën tonë, dhe as ne nuk jemi shkaktari i trazimit në jetën tonë. Armiku përpiqet të na lëndojë nëpërmjet njerëzve të tjerë, ashtu si ai u përpoq të lëndonte Jobin përmes shokëve të tij mosbesues.

Ati juaj qiellor është duke ju ruajtur me një sy të palëkundur. Çdo lëvizje monitorohet e çdo lot numërohet. Ai ndjen çdo lëndim tuajin dhe e di se kur ju keni qenë të ekspozuar ndaj ngacmimeve të armiku. Vjen një moment kur ai ndërhyt dhe thotë: "Mjaft!" Kur dhimbja nuk ju tërheq me pranë Zotit dhe në fillon të degradoje jetën tuaj shpirtërore, Perëndia menjëherë ndërhyt. Ai nuk do të lejojë qe një nga fëmijët e Tij qe i beson Atij, të rrezohet për shkak të dhimbjes së madhe dhe agonisë së shpirtit.

Perëndia do t'ju largoje nga fusha e betejës për një kohë, dhe Ai do të bëjë këtë në kohën e duhur. Ai kurrë nuk do të lejojë qe lëndimet tuaja të shkatërrojnë mendjen tuaj. Ai premtoi që do të vij dhe do të fshij lotët tuaja dhe do t'ju japë gëzim në vend të zisë.

Fjala e tij thotë: "Të qarat mund të vazhdojnë një natë, por gëzimi vjen në mëngjes" (Psalmi 30:5).

26 Shkurt

Kur Shoshitja Vjen!

Dhe Zoti tha: " Simon, Simon, ja, Satani ka kërkuar t'ju shoshë ashtu siç shoshet gruri " (Luka 22:31).

Është e rëndësishme të kuptojmë se Satani kërkon të shoshitë vetëm ata që janë kërcënim për punën e tij. Ai shkon pas pemës që ka me tepër potencial që të japë fryt. Kjo është pikërisht arsyeja pse djalli dëshironte të shoshiste Pjetrin.

Për tre vjet Pjetri kishte dëbuar demonë dhe kishte shëruar të sëmurët. Unë besoj se kur Satani dëgjoji Jezusi teksa ai i premtojte dishepujve një tjetër pagëzim, një pagëzim me fuqinë e Frymës së Shenjtë dhe me zjarr-ai u drodh. Tashme djalli e kishte dëgjuar planin përfundimtar të Perëndisë për Pjetrin, dhe ai e kuptoi se veprat e tre viteve të fundit do të ishte asgjë në krahasim me gjërat e mëdha që Pjetri dhe të tjerët do të kryenin. Djalli po kërkonte për një masë të korruptimit tek Pjetri, ku të mund të mbështeste strategjinë e tij për të shkatërruar besimin e Pjetrit.

Ndoshta ashtu si Pjetri ju jeni duke u tronditur dhe shoshitur. Ndoshta ju jeni duke pyetur, "Pse mua? Pse tani? " Para së gjithash, ju duhet të gëzoheni se keni një reputacion të tillë në ferr. Satani është duke ju shoshitur, sepse ju po luani një rol të rëndësishëm në Kishën e Perëndisë në këto ditë të fundit.

Perëndia po bën një gjë të re në këtë brez të fundit, dhe ju jeni veçuar prej Tij në mënyrë që të jeni një dëshmi e fuqishme për shumë vete. Ai ka bere të lirë dhe është duke ju përgatitur për planin e Tij të përjetshëm. Sa më të mëdha të jene dhuratat e tua frymëtoresh, aq më i madh do të jete dorëzimi tuaj për tek vullneti i Perëndisë, rrjedhimisht aq më i madh dhe i mundimshëm do të jete edhe shoshitja juaj.

Kur dikush është duke kaluar nëpër zjarrin e shoshitjes, çfarë duhet të bëjnë ata që janë përreth tij? Çfarë bëri Jezui në lidhje me rënien e menjëhershme të Pjetrit? Ai tha: "Por unë jam lutur për ty, që besimi yt të mos mpaket" (vargu 32). Kur shikoni vëllezër dhe motra që janë duke bere kompromis ose po nisen drejt problemeve apo fatkeqësive, i doni ata të mjaftueshme , që ti paralajmëroni ata në një mënyrë të vendosur ashtu siç Jezusi paralajmëroi Pjetrin. Mbi të gjitha, thojini atyre se : "Unë jam duke u lutur për ty."

27 Shkurt

Gjeni prehje në Dashurinë e Atit!

A keni pasur ndonjëherë një mik apo të person të dashur për ju që ju ka thënë krejt papritur se : "A mos je i mërzhitur me mua? A mos të kam bërë diçka të gabuar?". Pyetja te befason, sepse diçka e tillë nuk është e vërtetë. Dhe ju i përgjigjeni duke thënë se: "jo, unë nuk jam i mërzhitur me ty. Ti nuk ke bërë asgjë për të me lënduar". Por ata ngulin këmbë dhe vazhdojnë te thonë: ". A mos ishte diçka që kam thënë?". Dhe ju i përgjigjeni se " Jo, jo, gjithçka është në rregull." E më në fund, për të bindur atë person, juve ju duhet ta përqafojnë e ti thoni se: "Shiko, unë të dua, dhe nuk jam i mërzhitur me ty. Por në qoftë se ti vazhdon me këtë ide, tani do të me mërzhitesh ti mua! "

Shumë të dashur, kjo është mënyra se si ne e trajtojmë Atit tonë qiellor. Në fund të ditës, ne mbyllemi në vendin tonë të fshehtë e mendojmë në lutje, "Si e brengosa Jezusin sot? Çfarë bëra gabim? Çfarë kam harruar të bëj? Jam kaq rrëmujë sa unë nuk e di se si ai mund të më dojë mua. ". Ne lutemi:" Zot, më fal edhe kësaj radhe. Një ditë unë do të jetë kaq i bindur sa ti do ta kesh kaq shume te lehtë të më duash."

Zoti është atje gjatë gjithë kohës, sidoqoftë situata, duke pritur për të na përqafojnë. Ai dëshiron të na tregojë se sa Ai na do dhe se sa Ai dëshiron që ne të qetësohemi dhe të gjejmë prehje në dashurinë e tij.

Kur Djali plangprishës u kthye në shtëpi, ai u pranua përsëri në shtëpinë e të atit. Ai mori një mantel të ri, hante në tryezën e babait të tij dhe kishte falje të plotë. Djali plangprishës e dinte mbi të gjitha se ai ishte i sigurt në dashurinë e Atit të tij. Ai e dinte se babai i tij do ta mbante pranë vetes, do te punonte me të, e do ta donte.

Ne te njëjtën mënyrë Ati ynë qiellor është me ne. Pavarësisht se sa larg mund të shkoni prej Tij, ne kemi gjithmonë rrugën e hapur për t'u kthyer tek Ai. Megjithatë, ne duhet ti besojmë Fjalës se Perëndisë që thotë se ai na "bëri të pëlqyer në të dashurin Birin e tij " (Efesianëve 1:6).

Ati ynë pret me krahë të hapura për ne çdo ditë. Ai dëshiron që të përqafojë të gjithë ata që shijon aksesin e tyre për tek Ai, dhe vazhdimisht i rikthehen dashurisë së Tij.

28 Shkurt

Fundi i Litarit?

A keni mbërritur në fund të litar tuaj? A jeni të lodhur, të rrëzuar, në prag të heqjes dorë? Unë ju sfidoj ti përgjigjeni pyetjeve të mëposhtme me një po ose jo të thjeshtë:

- A premton Fjala e Perëndisë se Zoti do të sigurojë për të gjitha nevojat tuaja?
- A tha Jezusi se Ai kurrë nuk do të t'ju braktisë?
- A ka premtuar Ai se do të ju ruaj prej humbjes dhe se Ai do t'ju paraqesë te patëmetë para fronit të Atit?
- A është Ai më i gatshëm për t'ju dhënë se sa jeni ju për të marrë? A është Ai më i madh se "ai që është në këtë botë"?
- A janë mendimet e tij për ty mendime të së mirës? A është Ai shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë?
- A është Ai duke përgatitur një vend për ju në lavdi? A është Ai duke ardhur mbi retë për të mbledhur popullin e tij? A do të ngjiteni dhe ju lart me të kur të vij Ai?

Përgjigjja juaj në të gjitha këto pyetje duhet të jetë, "Absolutisht qe po!"

Tani pyesni veten: "A besoj me të vërtetë se Perëndia është besnik ndaj Fjalës së Tij, apo hezitoh në besimin tim?"

Ta konsideroni një gëzim të madh, o vëllezër të mi, kur ndodheni përballë sprovash nga më të ndryshmet, duke e ditur se sprova e besimit tuaj sjell qëndrueshmëri. Dhe qëndrueshmëria të kryejë në ju një vepër të përsosur, që ju të jeni të përsosur dhe të plotë, pa asnjë të metë. Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, dhe atij do t'i jepet. Por le ta kërkojë me besim, pa dyshuar, sepse ai që dyshon i ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e përplas era. Dhe ky njeri të mos pandehë se do të marrë diçka nga Zoti. (Jakobi 1: 2-7)

Ju mund të mbështeteni në urtësinë e Perëndisë, urtësi e cila është e mjaftueshme për zgjidhjen e të gjitha problemeve të jetës, në rast se ju me të vërtetë i besoni Atij pa hezitim.

Mbështeteni pra jetën dhe të ardhmen tuaj në këtë premtim!

1 Mars

Ai tashmë ka siguruar

Kur Perëndia na thërret ne një detyrë specifike, Ai tashmë ka siguruar për gjithçka kemi nevojë për t'a përbushur këtë detyrë. “Dhe Perëndia mund të bëjë që gjithë hiri të teprojë për ju, aq sa mbasi të keni gjithnjë mjaft në çdo gjë, t'ju teprojë për çfarëdo pune të mirë” (2 Korintasve 9:8). Ky varg nuk është thjesht shpresë – është një premtim. Fillon me fjalët “Perëndia mund të bëjë [është në gjendje]”.

Perëndia nuk është thjesht i interesuar të plotësojë nevojat tuaja. Ai gjithmonë do që të të japë më tepër se nevojat tuaja. Kjo është ajo çfarë fjala “teprojë” do të thotë. Nënkupton një furnizim duke u rritur dhe duke qenë gjithmonë tepër. “Tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë” (Efesianëve 3:20). Mendoni se çfarë na premtohet këtu: kur jeni poshtë dhe të lodhur dhe mendoni se nuk mund të shkoni më tej, Perëndia është në gjendje që të të gjallërojë kaq shumë sa që ju të keni gjithçka që keni nevojë në çdo kohë, në çdo situatë të mundshme.

Është sikur Zoti po thotë: “dëgjoni ju të gjithë barinj! Dëgjoni ju të gjithë që besnikërisht vini në shtëpinë Time me lutje, lavdërim e ndërhyrje. Unë dua t'ju jap një bollëk me forcë, shpresë, gëzim, paqe, prehje, inkurajim, urtësi. Në fakt, Unë dua që ju të keni një mbitepicë me gjithçka keni nevojë – në çdo kohë”!

Perëndia kurrë nuk kishte qëllim që ne të ishim varfanjak frymëror, të varfër në gjërat e Zotit. Përkundrazi, shërbëtori i pasur është ai që gëzon një zbulesë të të gjitha providencave që Perëndia ka përgatitur për të. Ai e merr këtë zbulesë më anë të besimit. “Por, sikurse është shkruar: “Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë”” (1 Korintasve 2:9).

Kërkoji Perëndisë të hapë mendjen dhe frymën tënde ndaj burimeve që Ai ka premtuar. Ata na janë dhuruar falas!

2 Mars

Duke ecur në lavdi

Një gjë që mund të na mbajë neve të qëndrojmë në kohërat e vështira është të kuptuarit e lavdisë së Perëndisë. Kjo mund t'ju tingëllojë si diçka tepër e shenjtë, një koncept tepër fisnik, por unë jam i bindur se subjekti i lavdisë së Perëndisë ka një vlerë shumë praktike për çdo besimtar të vërtetë. Duke e “përthithur” këtë, ne mund të hapim derën drejt një jetë triumfuese.

Lavdia e Perëndisë është një zbulesë e natyrës dhe qeniës së Zotit. Juve mund t'ju kujtohet se Moisiu mori vetëm një “grimcë” nga lavdia e Perëndisë. Para kësaj, Zoti e kishte dërguar Moisiun pa një shpjegim për Vetën e Tij, përveçse në fjalët, “UNË JAM-I.” Moisiu kërkonte diçka më shumë nga Perëndia, kështu që ai iu përgjërua Atij, “Të lutem, më trego lavdinë Tënde” (Eksodi 33:18). Perëndia iu përgjigj, duke e marrë Moisiun dhe duke e çuar në të çarën e një shkëmbi. Më pas ia zbuloi Vetën e Tij në gjithë lavdinë e Tij (shih vargjet 34:6-7). Rruga nëpërmjet të cilës Perëndia do që të na tregojë lavdinë e Tij është nëpërmjet zbulesës së dashurisë së Tij për gjithë njerëzimin. Kjo ishte ajo çfarë i zbuloi Moisiut.

Shpesh kur mendojmë për lavdinë e Perëndisë, mendojmë për madhësinë, shkëlqimin, fuqinë dhe pushtetin e Tij. Kjo është lavdia që Ai do që ne ta njohim. Zoti po pret gjithnjë për të na shpalosur dashurinë e Tij – për të na falur, të na tregojë mëshirë dhe të na restaurojë në Të. Deri këtu, Moisiu e kishte parë Zotin si Perëndinë e ligjit dhe zemërimit. Moisiu u përball plot me frikë në praninë e Zotit, kur ai ndërhyri në favor të Izraelit. Tani, kur Moisiu u përball me shkëlqimin e lavdisë së Perëndisë, Ai nuk kishte më frikë në praninë e Zotit. Përkundrazi, ai e adhuroi, sepse pa natyrën e Perëndisë, plot me dashuri, mirësi dhe mëshirë.

Sapo të marrim një zbulesë të lavdisë së Perëndisë, adhurimi ynë nuk është më i njëjti, por ndryshon. Çdo zbulesë e re e dashurisë së Tij sjell ndryshim supernatyror.

3 Mars

Zbulesa e dashurisë së Perëndisë

“Por ju, shumë të dashur, duke ndërtuar veten tuaj mbi besimin tuaj shumë të shenjtë, duke u lutur në Frymën e Shenjtë, ruhuni në dashurinë e Perëndisë, duke pritur mëshirën e Zotit tonë Jezu Krisht, për jetën e përjetshme” (Letra e Judës 20-21).

Ndërsa lexoj këto vargje, dëgjoj Frymën të më pëshpërisë, “David, ti akoma nuk ke hyrë në plotësinë dhe gëzimin e dashurisë Time. Ti je në rregull me teologjinë – por nuk ke përjetuar akoma prehjen dhe “adrenalinën” e të qëndruarit në dashurinë Time. Ti ke hyrë deri tek nyjet e këmbëve, ndërkohë ka një oqean të tërë të dashurisë ku ti mund të notosh.”

Bibla është e mbushur me të vërtetën e dashurisë së Perëndisë, e megjithatë ne e lejojmë veten tonë të hamendësojmë sesi është e mundur që Zoti na do ne. Një pjesë e dashurisë së Perëndisë na zbulohet në momentin kur jemi rilindur. Nëse do pyesni shumicën e të krishterëve se çfarë dinë për dashurinë e Perëndisë për ta, ata do përgjigjeshin, “Unë e di se Zoti më do mua, sepse dha Birin e Tij të vdesë në vendin tim.” Më pas do citonin Gjonin 3:16 “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.”

Është një diçka e mrekullueshme kur ti e merr këtë të vërtetë. Papritmas, ti e kupton, “Perëndia më deshi, kur unë isha i humbur, dhe ai e vërtetoi dashurinë e Tij ndaj meje, kur sakrifikoi Birin e Tij në vendin tim.” Por pak të krishterë mësojnë si të mbahen në dashurinë e Perëndisë. Ne dimë diçka rreth dashurisë së Perëndisë ndaj nesh, por rrallë kërkojmë këtë zbulesë dashurie në mënyrë më të thellë. Të kuptuarit e dashurisë së Perëndisë është sekreti i një jetë fitimtare. Sa kohë ka që Zoti ju do? Që kur je krijuar – sepse Perëndia është dashuri. Është vetë natyra e Tij. Nuk ka fillim dashuria e Tij ndaj teje, dhe as nuk ka fund.

4 Mars

Një shije e vogël e Qiellit

"Një parashije" është një shije e provuar paraprakisht ose në avancë. Bibla e quan këtë "kapari i trashëgimisë tonë" (Efesianëve 1:14). Do të thotë të provosh një pjesë të të gjithës para se kjo të vijë plotësisht. Trashëgimia jonë është Vetë Krishti dhe Fryma e Shenjtë na sjell në praninë e Tij për të provuar se çdo të thotë të jesh nusja e Tij, për të shijuar dashurinë dhe bashkësinë e Tij.

Te Efesianët 1:13 Pali përshkruan një popull të Perëndisë që janë të vulosur me Frymën e Shenjtë, e në veçanti të shenjuar nga puna e Frymës së Shenjtë. Fryma e Shenjtë ka prodhuar në ta një shenjë dalluese, një vepër e lavdishme e brendshme, diçka supernatyrore që i ka ndryshuar ata përgjithmonë. Çfarë u ndodhi atyre? Çfarë ka bërë Fryma e Shenjtë në jetët e këtyre besimtarëve? Si janë vulosur si zotërimi i Zotit? Thjesht kjo: Fryma e Shenjtë u dha atyre një pamje të lavdisë së pranisë së Perëndisë. Ai erdhi tek ata, solli një pjesë të qiellit tek ata dhe ata përjetuan një manifestim supernatyor të madhësisë së Tij të pamatshme. Në të njëjtën mënyrë Ai na jep ne një pjesë nga qielli - me një oreks që rritet.

Nëse me të vërtetë ju e doni Jezusin, Ai është prezent në çdo moment tuajin. Disa të krishterë mendojnë: kur unë të shkoj në qiell, çdo gjë do të ndryshojë. Atëherë do të bëhem nusja e Tij e veçantë. Aspak, vdekja nuk shenjtëron asnjë. Ky Frymë e Shenjtë është i gjallë dhe punon në ty sot - që të prodhojë në ty një dashuri pasionante për Krishtin. Besimtari që vërtet po ecën në Frymë ka një etje të pashtershme për Jezusin. Një njeri i tillë digjet për praninë e Tij. Ashtu si Pali, ai është i gatshëm që ta lërë këtë banesë tokësore dhe të shkojë me Zotin.

5 Mars

Sa i madh është Jezusi juaj

Gjoni 14 përmban dy premtime madhështore. Tek i pari, Jezusi pohon: "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: kush beson në Mua do të bëjë edhe ai veprat që bëj Unë; madje do të bëjë edhe më të mëdha se këto, sepse Unë po shkoj tek Ati. Dhe çfarëdo të kërkoni në Emrin Tim, do ta bëj, që Ati të përlevdohet në Birin. Në qoftë se do të kërkoni diçka në Emrin Tim, unë do ta bëj." (Gjoni 14:12-14). Dy vargje më pas, Jezusi premtonte: "Dhe unë do t'i lutem Atit dhe Ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju. Nuk do t'ju lë bonjakë, do të kthehem te ju." (vargjet 16-18). Krishti po thotë, "Unë do t'ju jap Frymën e së Vërtetës dhe fuqia e Tij do të banojë në ju."

Këto janë dy premtime të jashtëzakonshme nga Jezusi. Megjithatë është një varg në mes këtyre vargjeve që bën një "ndërrim": "Nëse më doni Mua, mbani urdhërimet e Mia" (vargu 15). Pse ky varg na shfaqet këtu? Krishti po na thotë: "këto premtime janë të lidhura me bindjen". Më pak fjalë, të dyja këto premtime kanë të bëjnë me bindjen ndaj Fjalës së Perëndisë. Ata janë dhënë që të përmbushen, kështu që asgjë nuk do të na pengojë për të kërkuar fuqinë që është në Krishtin.

Unë jam i bindur se të kërkosh pak ose asgjë në Emrin e Jezusit është fyerje për Të. Vit pas viti, shumë besimtarë synojnë pak e më pak. Në fund, shpëtimi është synimi i tyre i vetëm.

A i kërkoni Krishti tuaj thjesht forcën për të vazhduar për një tjetër ditë? Tragjikisht, shumë të krishterë e bëjnë Krishtin të duket më pak i rëndësishëm dhe i fuqishëm përmes mosbesimit të tyre dhe kërkesave të kufizuara të tyre.

Unë dua më shumë nga Jezusi im. Dua që Ai të jetë më i madh se çdo herë tjetër në jetën time.

6 Mars

I gjithë hiri i nevojshëm për të triumfuar

Ne shpesh kemi dëgjuar që hiri është favori i pamërituar i Perëndisë. Megjithatë unë besoj se hiri është akoma më shumë se kaq. Sipas mendimit tim, hiri është gjithçka që Krishti është në kohërat tona të vështira: fuqi, mirësi, mëshirë dhe dashuri që na duhet në tilla vuajtje.

Ndërsa shoh mbrapa në kohë, vite me vuajtje të mëdha, tundime e sprova, unë mund të dëshmoj që hiri i Perëndisë ka qenë mjaft. Unë e di se çdo të thotë të dyshosh Perëndinë ndërsa gruaja ime vuajti nga kanceri për vite e vite me radhë, dhe më pas të dyja bijat tona vuajtën po ashtu. Sot ato janë plotësisht të shëndetshme dhe për këtë falenderoj Perëndinë. Po ashtu e di se çdo të thotë të goditësh nga një engjëll i satanit. Jam tunduar dhe sulmuar me shumë dhimbje nga çdo anë me plot armiq. Jam marrë nëpër gojë, akuzuar padrejtësisht, i mohuar nga miqtë. Në kohë të tilla të errëta, kam rënë në gjunjë dhe kam kërkuar me lot Perëndinë.

Hiri i Tij më ka mbajtur gjithmonë dhe kjo është mjaft për sot. Një ditë, në lavdi, Ati im do të ma zbulojë planin e Tij të bukur që ka pasur për mua. Ai do të më tregojë se si mësova durimin gjatë sprovave; si mësova dhembshurinë për të tjerët; se si fuqia e Tij u përsos në dobësitë e mia; si mësova besnikërinë e Tij ndaj meje; se sa shumë doja të isha më tepër si Jezusi.

Edhe pse mund të pyes për "pse-në", Ai vazhdon të më japë një masë më të madhe të fuqisë së Krishtit. Në fakt, shumë nga zbulesat e lavdisë së Tij kanë ardhur gjatë kohërave më të vështira. Në të njëjtën mënyrë, në momentet tuaja më të dobëta, Jezusi do të mbushë me një masë të plotë të fuqisë së Tij. Ne ndoshta kurrë nuk mund t'i kuptojmë dhimbjen tonë, depresionin dhe paretësinë tonë. Ne ndoshta kurrë nuk do të dimë se pse disa lutje nuk marrin përgjigje - por ne nuk kemi nevojë për t'i ditur. Perëndia ynë na është përgjigjur tashmë: "Ti ke hirin Tim. Biri im i dashur, kjo është ajo çfarë ke nevojë."

7 Mars

Lavdia e matshme e Perëndisë

Dhe u tha atyre: "Vini re atë që dëgjoni. Me atë masë që ju matni, do t'iu matet juve; edhe juve që dëgjoni do t'iu jepet edhe më. Sepse atij që ka, do t'i jepet, por atij që s'ka, do t'i merret edhe ajo që ka" (Marku 4:24-25). Jezusi e dinte se këto fjalë mund të tingëllonin të çuditshme për veshin natyror, kështu që Ai vazhdoi mesazhin e Tij me fjalët: "Nëse dikush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë" (vargu 23). Jezusi po na thotë ne: "nëse zemra jote është e hapur ndaj Frymës së Perëndisë, ti do të kuptosh atë që kam për të thënë."

Çfarë po thotë realisht Jezusi në këtë pasazh? Ai po na flet për lavdinë e Perëndisë në jetët tona - prania e manifestuar e Krishtit. Me pak fjalë, Zoti e mat praninë e Tij të lavdishme në masa të ndryshme, qoftë kjo për kishat apo individët. Disa nuk marrin asgjë nga lavdia e Tij, ndërsa të tjerë marrin një masë gjithnjë e në rritje.

Perëndia ka premtuar të derdhë Frymën e Tij në popullin e Tij në këto ditë të fundit. Shkrimi na flet për një kishë triumfuese, të mbushur me lavdi në këto kohë të fundit. Me të vërtetë Jezusi tha që dyert e ferrit nuk do ta mposhtin kishën Time. Ne nuk do të jemi duke çaluar në qiell - të hedhur poshtë, në depresion, të mposhtur apo të dekurajuar. Jo, aspak! Zoti ynë do t'i sjellë akoma më shumë fuqi trupit të Tij. Kjo fuqi nuk do të manifestohet thjesht në shenja e në mrekulli, por në një transformim të lavdishëm të zemrave të prekura nga Fryma e Perëndisë.

Si mund të marrim një masë më të madhe të lavdisë së Perëndisë? Zoti na e thotë këtë shumë qartë: "me të njëjtën masë që do të matni, do t'iu matet juve" (vargu 24). Jezusi e pohon qartë që Ai mat me masa të ndryshme lavdinë e Tij ndaj nesh, sipas asaj që zemrat janë të hapura ndaj Tij. Pjesa jonë është që të afrohem akoma më shumë me Të - në adhurim, bindje e përkushtim.

8 Mars

Kur pyetjet ngrihen

Dhe, mbasi agjëroi dyzet ditë e dyzet net, në fund e mori uria. Atëherë tunduesi, pasi iu afrua, i tha: "Në qoftë se je Biri i Perëndisë, thuaj që këta gurë të bëhen bukë". (Mateu 4:2-3). Në një moment kur Jezusi ishte i lodhur fizikisht, djalli solli tundimin e tij të parë. Nuk ka mëkat në të qenit i uritur. Por cili është problemi këtu? Satani po e sfidonte Jezusin: "Nëse me të vërtetë je plotësisht Perëndi, atëherë ti ke fuqinë e Perëndisë. Pse nuk e përdor fuqinë që të ka dhënë Perëndia për të çliruar veten tënde? Ai ta ka dhënë për ta përdorur siç duhet, apo jo?"

Ky është një nga tundimet "më të padukshme" që prek njerëzit e perëndishëm. Sikurse shembulli ynë Jezusi, ti ke pasion për Perëndinë. Ti e ka ndarë zemrën tënde për të qenë plotësisht i nënshtruar Atij. Pastaj Zoti iu udhëheq në një përvojë shkretëtire dhe pas njëfarë kohe, pyetjet ngrihen në mendjen tënde. Ti fillon të humbasësh lidhjen dhe bën habi në lidhje me qëllimet e përjetshme të Perëndisë në jetën tënde. Ndërsa përpiqesh të lutesh e të kërkosh fitoren, tundimet e satanit duken më të ashpra se kurrë më parë.

Armiku do që të veprosh i pavarur ndaj Atit. Djalli thotë: "Vuajtja jote nuk është nga Perëndia. Ti nuk duhet të kalosh nëpër tilla vuajtje. Ti ke fuqinë e Perëndisë brenda teje përmes Frymës së Shenjtë. Thjesht shpalle fjalën dhe çliroje veten. Kënaqe urinë tënde."

Si iu përgjigj Jezusi tundimit të djallit? "Është shkruar: "Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë"". (Vargu 4). Në thelb Krishti tha: " ardhja Ime këtu në tokë nuk ka të bëjë me nevojat e Mia, dhimbjet apo rehatinë fizike. Unë erdha për t'i dhënë njerëzve, jo për të marrë." Edhe në mes të dhimbjeve të tij më të mëdha, Jezusi nuk e humbi vizionin e qëllimit të Tij të përjetshëm. Dhe nëse Zoti ynë mësoi varësinë dhe dhembshurinë përmes një përvojë në shkretëtirë, kështu duhet edhe ne të mësojmë.

9 Mars

Pasuritë e Perëndisë në ne

Kur Zoti bën banesë në ne, Ai vjen me gjithë pushtetin dhe burimet e Tij. Papritmas, njeriu ynë i brendshëm ka hyrje të lirë tek fuqia, urtësia, e vërteta dhe paqja e Perëndisë - çdo gjë që ne kemi nevojë për të jetuar në fitore. Ne nuk kemi nevojë që të kërkojmë me lot që Ai të "zbresë" nga qielli, sepse Ai tashmë banon brenda nesh. Pali na tregon sesa të fuqishëm jemi në Krishtin.

"Për këtë arsye unë po i ul gjunjët e mi përpara Atit të Zotit tonë Jezu Krisht, nga i cili merr emër çdo familje në qiejt dhe mbi tokë, që t'ju japë, sipas pasurisë së lavdisë së vet, të forcoheni me fuqi nëpërmjet Frymës të tij në njeriun e përbrendshëm, që Krishti të banojë në zemrat tuaja me anë të besimit, që, të rrënjosur dhe të themeluar në dashuri, të mund të kuptoni me të gjithë shenjtorët cila është gjërësia, gjatësia, thellësia dhe lartësia, dhe ta njihni dashurinë e Krishtit që tejkalon çdo njohuri, që të mbusheni me tërë plotësinë e Perëndisë. Tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë, atij i qoftë lavdia në kishën në Krishtin Jezus për të gjitha brezat, në jetë të jetëve. Amen." (Efesianëve 3:14-21)

Çfarë pasazhi mahnitës! Pali liston vetëm disa nga pasuritë e papërshkrueshme që Zoti i ka bërë të vlefshme për ne. Me të vërtetë, të gjitha pasuritë e Perëndisë janë plotësisht të vlefshme në Krishtin Jezus. Disa besimtarë kanë krijuar një pamje që Perëndia është tërësisht i përqendruar tek vetja, kënaqësia e të Cilit është vetëm të marrë lavdërime. Kurrë mos u thëntë për Zotin tonë kështu. Kjo nuk është e gjitha se pse Ai ka ardhur për të banuar në ne. Perëndia do që ne të dimë se Ai nuk ndodhet "diku nëpër kozmos", por Ai është shumë pranë nesh. Pali shkruan: "Por tani në Krishtin Jezus, ju që dikur ishit larg dhe të huaj, u afruat me anë të gjakut të Krishtit" (Efesianëve 2:13). Ai e bën fakt të kryer duke e thënë mjaft qartë se Perëndia është këtu, banon në ne. Kjo është pasuria e vërtetë!

10 Mars

Ku banon Perëndia

Pasi Jezusi u mor në qiell, apostulli Gjon përjetoi një vizion madhështor të lavdisë së Tij. Ai tha: "Por nuk pashë tempull, sepse Zoti Perëndi dhe Qengji janë tempulli...Qengji është drita e tij" (Zbulesa 21:22-23). Me fjalë të tjera, i vetmi tempull në qiell është Vetë Jezus Krishti. Tani që tempulli i Perëndisë është në lavdi, i ulur në të djathtë të Atit, ku banon Zoti në tokë? Vetë Perëndia pyet: "Çfarë shtëpie do të më ndërtoni? Ku është vendi i pushimit Tim?" Ne e dimë se asnjë ndërtesë nuk mund ta mbajë Perëndinë - as katedralja e Shën Pjetrit Vatikan, as Katedralja e Shën Patrikut në Nju Jork apo ndonjë katedrale tjetër e madhe në Europë. Sikurse Pali e citoi në Athinë: "Perëndia që krijoi botën dhe gjithçka që ajo përmban, përderisa është Zot në qiell dhe në tokë, nuk banon në tempuj të bërë nga dora e njeriut" (Veprat 17:24). Thjesht kini parasysh që nëse shohim për një vend të banesës së Perëndisë në ndonjë ndërtesë, nuk do ta gjejmë. Jezusi tha: "Nëse dikush më do Mua, Ai do ta mbajë Fjalën Time; dhe Ati im do ta dojë dhe ne do të vijmë e të bëjmë banesë në të." (Gjoni 14:23). Një shtëpi është një banesë, një vend për të banuar. Dhe Zoti e ka gjetur banesën e Tij: "A nuk e dini ju se jen tempulli i Perëndisë dhe Fryma e Perëndisë banon në ju?" (1 Korintasve 3:16).

Kur Fryma e Shenjtë erdhi mbi dishepujt në dhomën e sipërme, Ai i mbushi me Vetën e Tij. Trupat e tyre u bënë tempulli i Perëndisë dhe Fryma u dha atyre fuqi për të jetuar në fitore. Pali thotë: "Prandaj lavdëroni Perëndinë në trupin dhe frymën tuaj, sepse i përkisni Atij." (1 Korintasve 6:20). Ti i përket Perëndisë dhe Ai do që ti të jesh vendi i pushimit të Tij. Tani, hape zemrën tënde ndaj së vërtetës dhe jepi lavdi Atij duke e pranuar Atë.

12 Mars

Kuptimi i vërtetë i tokës së premtuar

Perëndia i dha atit tonë të besimit, Abrahamit tokën e Kanaanit "si një zotërim të përjetshëm" (Zanafilla 17:). Ti mund të mendosh, "Abrahami duhej të gëzohej me këtë. Perëndia i premtoi pasardhësve të Tij një atdhe të përhershëm, përse kohë mund ta shikonin, deri në përjetësi."

Megjithatë Dhjata e Re na tregon që bota do të shkatërrohet me anë të zjarrit. Do të digjet tërësisht, pas së cilës Zoti do të sjellë një tokë e një qiell të ri. Si mundet "zotërimi i përjetshëm" i Abrahamit të jetë thjesht një copë toke? Si mundet kjo tokë të jetë e përjetshme?

Në fakt, kjo tokë e premtuar ishte simbol i një vendi përtej Tokës. Unë besoj se Abrahami e dinte këtë në zemrën e tij. Bibla na thotë që ndërsa Abrahami lëvizi në Kanaan, ai u ndje si i huaj: "Me anë të besimit ai banoi në tokën e premtuar si në një dhe të huaj" (Hebrenjve 11:9). Qartazi, zemra e Abrahamit digjej për diçka më shumë se vetë toka e premtuar.

"Sepse Ai priste për një qytet që ka themelet, mjeshtër dhe ndërtues i të cilit është Perëndia" (vargu 10). Abrahami mund ta shihte kuptimin e vërtetë të premtimit për një atdhe dhe mendonte, "Ky vend nuk është zotërimi i vërtetë. Është thjesht një 'predikim ilustrues' i bekimit të madh që do të vijë."

Abrahami e rroki kuptimin e vërtetë të Tokës së Premtuar. Ai e dinte që Kanaanj përfaqësonte Mesian që do vinte. Jezusi vetë na tregon, "Ati juaj Abrahami priste që të shihte ditën time, e pa dhe u gëzua" (Gjoni 8:56).

Fryma e Shenjtë ia mundësoi këtij patriarku të shihte përmes viteve ditën e Krishtit. Ai e dinte që kuptimi i vërtetë i Tokës së Premtuar do të thoshte një vend me prehje dhe paqe të plotë. Sigurisht, ky vend prehjeje është vetë Jezus Krishti. Po, Zoti Jezus është trashëgimia jonë e premtuar. Ne i përkasim Atij, por gjithashtu Ai është i joni. Perëndia na fton që ta marrim zotërimin tonë të përjetshëm nëpërmjet në besimi të thjeshtë.

13 Mars

Të rrëfesh Krishtin

"Prandaj kushdo që do të më rrëfejë përpara njerëzve, dhe unë do ta rrëfejë përpara Atit tim që është në qiej. Por kushdo që do të më mohojë përpara njerëzve, edhe unë do ta mohoj përpara Atit tim që është në qiej". (Mateu 10:32-33)

Jezusi po flet për një marrëveshje që kemi me Të. Pjesa jonë është ta rrëfejme Atë ose ta prezantojmë Atë përmes jetës tonë të përditshme. Ne duhet të jetojmë përmes premtimeve të Tij të mbrojtjes dhe kujdesit për ne - dhe kështu të dëshmojmë për bekimet e mrekullueshme sipas mënyrës që jetojmë.

Ta rrëfesh Krishtin do të thotë më shumë sesa të besosh në Hyjninë e Tij. Është më shumë sesa të pohosh se Ai është Biri i Perëndisë - i kryqëzuar, i varrosur, i ringjallur dhe i ulur në të djathtën e Atit. Bibla na thotë se edhe demonët e besojnë këtë fakt dhe dridhen. Kështu që, çfarë nënkuptonte Jezusi kur tha që ne duhet ta rrëfejme Atë para njerëzve?

"Prandaj kushdo që më rrëfen Mua" (vargu 32). Duke përdorur fjalën "prandaj", Jezusi po thoshte, "Në dritën e asaj që sapo thashë." Çfarë Krishti i tha turmës? Ai kishte thënë, "A nuk shiten vallë dy harabela për një aspër? Dhe, megjithatë asnjë prej tyre nuk bie për tokë pa dashjen e Atit tuaj" (vargu 29). Jezusi po u thoshte atyre, "Mendoni për milionat e zogjve në të gjithë tokën. Tani mendoni për të gjithë zogjtë që kanë ekzistuar që nga krijimi. Deri në këtë ditë, asnjë zog nuk ka ngordhur pa dijeninë e Atit tuaj qiellor." Ai më pas thotë, "por madje dhe fijet e flokëve tuaj janë të gjitha të numëruara" (vargu 30). Krishti po nënvizonte, "Perëndia është kaq i madh, është përtej aftësisë tuaj që mund ta kuptoni."

Jezusi e përmbyll duke thënë, "Prandaj mos kini frikë; ju keni më shumë vlerë se qindra harabela" (vargu 31). Ai po thotë, "mendoni pak për atë që sapo iu kumtova. Ti duhet ta rrëfesh këtë të vërtetë ndaj të gjithë botës kështu që, ata ta njohin dashurinë që Unë kam për to."

14 Mars

Fitimtar në çdo betejë

Perëndia premtoi se ti do dalësh nga çdo betejë fitimtar, i kurorëzuar nga forca e Tij. "Çohu, o Zot, me forcën tënde; ne do të këndojmë dhe do të kremtojmë lëvdimet e fuqisë sate" (Psalmi 21:13). Fryma e Shenjtë nxjerr jashtë çdo frikë nga ne - frikën e dështimit, e të qenit i ndarë nga Perëndia, frikën e humbjes së pranisë së Frymës së Shenjtë - duke vendosur në ne gëzimin e Tij. Ne duhet të ecim duke ngazëllyer, siç Davidi bëri, sepse Perëndia na ka siguruar që ne do të triumfojmë.

Sidoqoftë, pak të krishterë kanë këtë gëzim dhe kënaqësi. Turma të tëra nuk e dinë prehjen e shpirtit apo paqen e pranisë së Krishtit. Ata vijnë vërdallë thujse duke murmuritur, duke e përfytyruar veten e tyre nën zëmërimin e Perëndisë në vend që ta shohin veten nën krahët e Tij që të mbrojnë. Ata e shohin Perëndinë si një "shef të ashpër", gati për t'i ndëshkuar në çdo moment. Kështu që ata jetojnë pa gëzim, pa shpresë, më shumë të vdekur se të gjallë.

Në sytë e Perëndisë, problemi jonë nuk është mëkati, por besimi. Jezusi u mor një herë e përgjithmonë me problemin e mëkatit tonë në Kalvar. Ai nuk pëshpërit në ne, "Kësaj here e ka kaluar vijën." Jo, përkundrazi qëndrimi i Tij ndaj nesh është krejt i kundërt. Fryma e Tij vazhdimisht dëshmon në ne, duke na kujtuar kujdesin e dashurisë së Atit madje dhe në dështimet tona më të mëdha.

Kur ne fokusohemi te mëkati ynë, ne humbasim për të parë atë që Perëndia do më shumë për ne: "Edhe pa besim, është e pamundur t'i pëlqesh Atij...Ai është shpërblenjësi i të gjithë atyre që e kërkojnë Atë" (Hebrenjve 11:6). Ky varg e thotë fiks. Perëndia ynë është shpërblenjësi dhe Ai është kaq i zellshëm për të na "larë" me dashurinë e Tij.

Kjo është pamja që Ati do që ne të kemi për Të. Ai po na thotë, "Unë dua të të siguroj fëmija im që të kam falur përmes gjakut pastrues të Birit Tim." Ai bën një rrugë që ne të jemi fitimtar në çdo betejë.

15 Mars

Zjarri i Perëndisë akoma konsumon

Për fat të keq, shumica e trupit të Krishtit sot, i ngjan një versioni modern të Luginës së Kockave të Thata, një shkretëtirë e mbushur me besimtarë të rrëzuar. Shërbestarë dhe të tjerë besimtarë të devotshëm u është fikur zelli për Zotin për shkak të mëkatit që kanë toleruar dhe janë mbushur me faj, të fshehur në shpellat që i kanë krijuar vetë. Sikurse profeti Jeremia, ata e kanë bindur veten, "Nuk do ta përmend më, dhe nuk do të flas më në Emër të Tij" (Jeremia 20:9).

Perëndia sërish bën të njëjtën pyetje siç pyet Ezekieli: "A munden këto kocka të vdekura të jetojnë?" (shih Ezekieli 37:3). Përgjigjja ndaj kësaj pyetje është absolutisht "Po!" Si munden kockat e vdekura të jetojnë sërish? Duke e ripërtërirë besimin tonë përmes Fjalës së Perëndisë. Fjala e Perëndisë në vetvete është zjarr që konsumon, e vetmja dritë e vërtetë që kemi nevojë gjatë netëve të errëta të dëshpërimit. Është e vetmja mbrojtje kundra gënjeshtreve të armikut kur ai përshpërit, "ka mbaruar tashmë çdo gjë për ty."

E vetmja gjë që na nxjerr ne jashtë errësirës është besimi në Fjalën e Perëndisë. Zoti ka premtuar, "Unë nuk do të lejoj të biesh; ti nuk ke arsye për tu dëshpëruar. Pusho në Fjalën Time" (shih 1 Mbretërve 8:56). Ti mund të mendosh, "Kjo natë e errët është më e keqja që kam kaluar ndonjëherë. Kam dëgjuar me qindra predikime për Fjalën e Perëndisë, por duket se asnjëri prej tyre nuk bën sens për mua." Mos u tremb - zjarri i Perëndisë akoma digjet brenda teje. Ushtroje besimim tënd, besoji Zotit dhe ti do të shikosh të gjitha dështimet dhe tundimet e tua të konsumohen.

Fryma e Perëndisë po fryn sërish jetë në çdo pjesë kocke të vdekur - dhe ato po ringrihen. Ata bërtasin si Jeremia, "Zjarri i Perëndisë ka qenë i shuar prej kaq kohësh në mua. Unë thjesht nuk mundem më të vazhdoj kështu. Unë mund ta ndjej fuqinë e Zotit që po derdh jetë në mua. Dhe unë do ta flas Fjalën që Ai më ka dhënë. Unë do ta shpall mirësinë e Tij dhe fuqinë e Tij shëruese" (shih Jeremian 20:9).

16 Mars

Pse është "ky gjelbërim" kaq i rëndësishëm?

"Dhe atyre iu tha të mos dëmtojnë barin e dheut, asnjë gjelbërim e asnjë dru, por vetëm ata njerëzit të cilët nuk kanë vulën e Perëndisë mbi ballë." (Zbulesa 9:4).

Pse është ky "gjelbërim" i rëndësishëm në besimin tonë? Në këtë pasazh të Shkrimit, karkalecat janë urdhëruar mos të prekin asgjë jeshile. E thënë më thjesht, ata nuk mund të dëmtonin asnjë nga ata që ecën me anë të besimit.

Çfarë na tregon kjo neve? Edhe në sulmet më të mëdha të armikut, ata që e vendosin besimin e tyre te Perëndia, do të qëndrojnë të fortë si dru solid i blertë. Ata nuk do të dëmtohen nga asnjë lloj karkaleci. Mbrojtja me e mirë kundra çdo lloj sulmi të ferrit është shëndeti frymëror. Ky lloj shëndeti vjen vetëm kur ne vijmë tek Perëndia dhe qëndrojmë te premtimet e Tij.

Më lejoni t'iu pyes: A besoni plotësisht në faljen e Perëndisë? A mbështetesh në fuqinë e gjakut të Tij për të të pastruar nga çdo papastërti? Nëse ndiheni nën dënim dhe vazhdimisht po vuani për t'i pëlqyer Perëndisë, ju nuk jeni të "gjelbëruar" dhe të shëndetshëm. Dëshira më e thellë e Perëndisë është që ju të pranoni dhuratën e faljes së Tij dhe të preheni në të. Ti e ke marrë faljen e Perëndisë, por a beson tërësisht në dashurinë e Tij pa kushte?

Zoti ynë nuk na mohon sa herë që ne dështojmë. Ai nuk po sheh vazhdimisht mbi kokat tona, duke kërkuar që ne të jemi në rregull çdo moment. Ai thjesht na kërkon që të vijmë tek Ai, duke rrëfyer: "Unë besoj Fjalën Tënde. Më fal mua, pastomë dhe më mbaj në krahët e Tu." Dëshira e Perëndisë është që ne të jetojmë të gjitha ditët tona pa frikë. Nëse ne jemi penduar për të shkuarën tonë, ne jemi mbuluar me gjakun pastrues të Jezus Krishtit.

Ja cili është premtimi i Perëndisë për të gjithë ata që e vendosin besimin e tyre në Të: "Disa kanë besim te qerret dhe të tjerë te kuajt, por ne do të kujtojmë emrin e Zotit, Perëndisë tonë. Ata u përkulën dhe ranë; por ne u ngritëm përsëri dhe mbahemi në këmbë" (Psalmi 20:7-8). Për shkak të Tij, ne qëndrojmë të fortë si dru i blertë.

17 Mars

Fuqia e të qëndruarit i “Gjelbër”

Ndërsa studioja Librin e Zbulesës Kapitullin e 9, kapitulli për karkalecat, me beri shume përshtypje vargu 4, rreth urdhrit të Perëndisë për karkalecat që të mos shkatërrojnë çdo gjë të gjelbër. U bë e qartë për mua se çelësi për të mbetur i sigurt në kohën e terrorit është që të "qëndroj i gjelbër."

David shkroi: "Unë jam si një dru ulliri që gjelbëron në shtëpinë e Perëndisë. . . përgjithmonë "(Psalmi 52: 8). "Gjelbërimit" të cilit Davidi i referohet këtu nënkupton shëndetin shpirtëror. Do të thotë të lulëzosh, të rritesh, të jetë i frytshëm. David është duke na thënë se: "Shëndeti im vjen nga besimi tek Perëndia. Unë lulëzoj sepse kthehem tek Ai, dhe besimi im në Të prodhon jetën shpirtërore në mua. "

Kjo është një e vërtetë e lavdishme për fuqinë e të qëndruarit i “gjelbër”. "Mallkuar qoftë njeriu që ka besim te njeriu dhe e bën nga mishi krahun e tij, zemra e të cilit largohet nga Zoti. Ai do të jetë si një brukë në shkretëtirë, kur vjen e mira, nuk ka për ta parë. Do të banojë në vende të thata në shkretëtirë, në një tokë të kripur pa banorë"(Jeremia 17: 5-6).

Zoti është duke na paralajmëruar se : "Nëse ju vendosni besimin tuaj në fuqinë e njeriut në vend se në mua, ju do të jetë i mallkuar" Nga ana tjetër, kjo është ajo që besimi tek Perëndia do të prodhojë: " Lum ai njeri që beson te Zoti dhe besimi i të cilit është Zoti!. Ai do të jetë si një pemë i mbjellë pranë ujit, që i shtrin rrënjët e tij gjatë lumit. Nuk do ta ndjejë kur vjen vapa dhe gjethet e tij do të mbeten të gjelbra; në vitin e thatësirës nuk do të ketë asnjë shqetësim dhe do të vazhdojë të mbajë fryte. "(vargjet 7-8). Duke besuar plotësisht në Atin, me rrënjët tona te vendosura në lumin e shëndetit të tij, forcës se tij hyjnore , gjelbërimi dhe shëndeti i tij shpirtëror do te rrjedhe nëpërmjet nesh. Ne do të lulëzojmë si drurë të gjelbër, të shëndetshëm dhe të fortë, dhe kur te vij ora e sprovës, ne nuk do të ligështohemi. Perkundrazi, besimi ynë do të jetë në rritje.

18 Mars

Jeta ime është e ruajtur

Bibla na tregon se Jakobi mori një zbulesë të jashtëzakonshme me një takim ballë për ballë me Perëndinë: "Atëherë Jakobi e quajti këtë vend të Peniel:" E pashë Perëndinë ballë për ballë dhe jeta ime u fal "(Zanafilla 32:30).

Cilat ishin rrethanat që rrethonin këtë zbulesë? Ajo erdhi në pikën më të ulët në jetën e Jakobit. Ai ndodhej në mes të dy forcave të fuqishme që ishin ngritur kundër tij: vjehrrit të tij të zemëruar, Labanos, dhe vëllait të tij armiqësor e tejet të hidhur, Esaut.

Jakobi kishte punuar më shumë se njëzet vjet për Labanon, i cili e kishte mashtruar atë kohë pas kohe. Në fund, Jakobi nuk duroi me, dhe kështu pa i thënë Labanos, ai mori familjen e tij dhe iku. Labano e ndoqi nga lindja, me një ushtri të vogël, të gatshëm për të vrarë Jakobin. Vetëm kur Perëndia e paralajmëroi në ëndërr Labanon që të mos ta dëmtonte Jakobi, ky njeri a la dhëndrin e tij të shkojnë. Labano doli nga skena, e megjithatë, Esau po vinte nga perëndimi. Ai gjithashtu udhëhiqte një ushtri të vogël dhe ishte gati të vriste vëllanë e tij për vjedhjen e parëbirnisë.

Jakobi u përball me fatkeqësi totale. Gjërat dukeshin të pashpresa dhe ai ishte i bindur se kishte për të humbur gjithçka. Në atë orë të errët, Jakobi pati një takim me Zotin, si kurrë më parë. Ai luftoi me një engjëll që studiuesit besojnë se ishte vetë Zoti.

Po kështu, Perëndia iu shfaq Jobit në një shakullinë, kur Jobi ishte në orën e tij më të errët. Zoti e mori atë deri në kozmos dhe poshtë në thellësitë e detit, duke treguar atij gjëra asnjë njeri nuk e kishte parë ndonjëherë. Jobi doli nga ajo përvojë duke përlëvduar Perëndinë, duke thënë: "Ti mund të bëjë çdo gjë, o Zoti. Pendohem që ka vene në pikëpyetje gjykimin Tënd. Unë shoh që çdo gjë është nën kontrollin Tënd. Ti ke pasur një plan që nga fillimi "(shihni Jobi 42: 2-5).

Diçka e mrekullueshme ndodh kur ne thjesht i besojmë Perëndisë tonë besnik. Një paqe vjen mbi ne, që na mundëson të themi, "Nuk ka rëndësi se çfarë do të vij nga kjo përvojë e hidhur. Perëndia im ka gjithçka nën kontroll. Ai ruan jetën time. Nuk kam përse të kem frikë.

19 Mars

Gjej kënaqësinë tënde në Zotin

Paqja jonë gjithmonë varet dorëzimi ynë në duart e Zotit, pa marrë parasysh rrethanat tona. Psalmisti shkruan, "Gjej kënaqësinë tënde në Zotin dhe ai do të plotësojë dëshirat e zemrës sate" (Psalmi 37: 4).

Nëse ju jeni dorëzuar plotësisht në duart e Zotit, atëherë ju jeni në gjendje të duroni të gjitha vështirësitë. Dëshira e Atit tuaj për ju është që ju të jeni në gjendje të kryeni punët tuaj të përditshme pa frikë apo ankth, duke besuar krejtësisht në kujdesin e Tij. Sa më shumë që te dorëzoheni në kujdesin e Perëndisë, aq më shumë indiferent ju do të jeni ndaj kushteve dhe rrethanave përreth jush.

Nëse jeni dorëzuar tek Ai, ju nuk do të jeni vazhdimisht duke u përpjekur të kuptoni se cili do te jete hapi i radhës. Ju nuk do të frikësoheni nga lajmet e frikshme përreth jush shqetësoheni pa fund në lidhje me ditët që do vijnë, sepse ju keni besuar jetën tuaj, familjen dhe të ardhmen tuaj në duar e sigurta dhe të dashura të Zotit.

Delet nuk janë të shqetësuara pasi ato ndjekin bariun e tyre, dhe janë plotësisht të dorëzuar nën drejtimin e tij. Po kështu, edhe ne jemi delet e Krishtit, i cili është Bariu ynë i madh. Pse duhet të shqetësohemi në lidhje me jetën tonë dhe të ardhmen? Bariu ynë e di saktësisht se si ta mbrojë dhe ta ruaj kopënë-për shkak se Ai na drejton në dashuri.

Në jetën time, me është dashur ti besoj Perëndisë problem pas problemi. Mendoni për këtë: Si mund të them se unë i besoj Perëndisë me çdo gjë në qoftë se unë nuk kam dhënë prova se mund t'i besoj Atij për një gjë të vetme? Thjesht duke thënë fjalët: "Unë e besoj Zotin plotësisht," nuk është e mjaftueshme. Mua me duhet te jap prova për këtë gjë here pas here në jetën time.

Shumë njerëz sot kanë thënë: "Unë dorëzohem, unë përkushtohem, unë i besoj," vetëm pasi kanë parë se nuk kishte rrugëdalje tjetër të situatës së tyre. Por dorëzimi i vërtetë, të llojit që i pëlqen Perëndisë, behën lirisht, përpara se të vijnë shtrengimet tona. Prandaj, "Gjej kënaqësinë tënde në të."

20 Mars

Mëshira e Zotit asnjëherë nuk Zhgënjën

Bibla na tregon se Zoti nuk tregohet i anshëm. Për shkak se ai nuk ka treguar favoritizem, për shkak se premtimet e Tij nuk ndryshojnë nga brezi në brez, ne mund ti lutemi Atij që të na tregojë ndaj nesh të njëjtën mëshire që Ai i ka treguar popullit të tij gjatë gjithë historisë. Mëshira e Zotit asnjëherë nuk zhgënjën, dhe çdo besimtar ka shembuj të mëshirës së Tij në kohet e shkuara. Pra, kur ju frikësoheni se mund të keni mëkatuar shumë shpesh kundër mëshirës së Zotit, kur ju mendoni se ju keni kaluar çdo kufi dhe Perëndia ka hequr dore prej jush; kur jeni të dekurajuar, të rrëzuar nga dështimi; kur ju pyesni veten nëse Perëndia ju ka vendosur në harrese ose nuk po e jep dashurinë e tij për ju për shkak të mëkatit të se kaluarës qëndroni në këtë të vërtetë me një zemër realisht të penduar, që : Perëndia nuk ndryshon.

Lidhni Perëndinë me Fjalën e Tij. Shkruani çdo kujtimin që keni për atë që Ai ka bërë për ju në gjatë viteve të fundit. Pastaj shkoni tek Shkrimet e Shenjta dhe për të gjetur raste të tjera të "precedentëve të mëshirës" se Zotit me popullin e Tij. Sillni këto lista përpara Zotit dhe kujtojini atij që : "O Zot, Ti nuk mund të mohosh vet fjalën tënde. Ti je i njëjtë dje, sot dhe përjete. " Shpesh ne nxitojnë për në praninë e Perëndisë të papërgatitur, duke parashtruar kërkesat tona me pasion, por pezmatohemi sepse ne i afrohem Atij vetëm emocionalisht. Ne duhet të jemi të përgatitur në majë të gishtave në Fjalën e Tij për ne. Ne e njohim Birin, prandaj ne mund të qëndrojmë para Gjykatësit dhe ta lidhim atë me ane të vete argumenteve të Tij: "O Atë, unë nuk kam asgjë për të të sjellë, përveç vet fjalës tënde. Ti me ke premtuar se do të jem i plotë në Krishtin, dhe që ti do të më ruaje nga rënia dhe se Jezusi do të jetë ndërmjetësues im. Oh, Zot, ki mëshirë dhe hir për mua tani, në orën time të nevojës. Amen! "

Unë me të vërtetë besoj se Perëndia është mrekullisht i bekuar kur i afrohem fronin e tij me këtë lloj guximi, i cili e lidhe atë me ane të Fjalës së Tij. Duket sikur Ai është duke na thënë, "Me ne fund, ju e kuptuat. Ju e shihni atë që unë dua që ju të keni. Ju me bekon Mua!

21 Mars

Qasja për tek Perëndia

Ndërsa e kërkoja Zotin në lutje e pyeta atë se : "Cili ishte aspekti më i rëndësishëm i faktit që na ke bërë tempullin tënd?" Dhe kjo është përgjigja që erdhi tek unë: qasje me guxim dhe konfidence. Pali thotë për Krishtin ", në të cilin kemi lirinë dhe hyrjen te Perëndia në mirëbesimin nëpërmjet besimit në të" (Efesianëve 3:12).

Në Tempullin hebre ka pasur shumë pak qasje për tek Perëndinë. Në fakt, një qasje e tillë ishte i ishte lejuar vetëm kryepriiftit, dhe kjo vetëm një herë në vit. Kur vinte koha, kryepriifti hynte në praninë e Zotit në Tempull me druajtje dhe dridhje; ai e dinte se ai mund të goditej për vdekje për afrimin tek pajtuesi me mëkat e mosfalje në zemrën e tij.

Sot Perëndia nuk është me gjithë kohën i pranishëm vetëm në atë dhomën vogël e të kufizuar dhe ka ardhur direkt tek ne pavarësisht të gjithë korrupsion tonë. Ai na thotë neve: "Ju nuk keni pse të fshihni ndyrësi dhe dëshpërim tuaj nga Unë. Kam zgjedhur të jetoj në ty, dhe unë jam duke e kthyer trupin tënd në banesën time."

Duke shkuar edhe më tej, Zoti thotë:" Unë do të dërgoj Frymën time Shenjtë që ju shenjtëron dhe e përgatit zemrën , si për nusen time. Unë dua që ju të vini me guxim përpara frontit tim dhe të me kërkonit pushtet, hir, force, dhe gjithçka që ju nevojitet. Une kam sjellë qiell poshtë në shpirtin tuaj kështu që ju mund të keni qasje tek të gjitha këto gjera."

Arsyeja e vetme që trupi juaj është i shenjtë është për shkak se Fryma e Shenjtë banon atje. Në të vërtetë, ju jeni të mbajtur të shenjtë vetëm për shkak të pranisë së Tij të vazhdueshme. Ju nuk mund ta mbani vete te pastër banesën që është në ju. Ju do të bëheshit nervoz vetëm duke u përpjekur për të ruajtur të gjitha hyrjet e daljet! Ju do të dekurajoheshit kur nuk do të arrinit dot të mbani jashtë gjithë pluhur dhe ndyrësi që përpiqen te futen brenda. Ju do të lodheshit vetëm duke vrapuar nga dhoma në dhomë, duke pastruar e duke fshire, duke u përpjekur për ti bërë gjëra të duken me mirë.

Çdo i Krishterë duhet ti gëzohet këtij fakti: Perëndia është në ju! Ai është me ju gjithë ditët – pra kush mund të jetë kundër jush?!

23 Mars

Paqe e mahnitshme

Jezusi na jep më shumë se një arsye se pse ne kemi nevojë për paqen e Tij. Sapo iu kishte thënë të dymbëdhjetëve, “nuk do të flas më gjatë me ju” (Gjoni 14:30). Më pas Ai shpjegoi pse-në: “Sepse po vjen princi (Satani) i kësaj bote.” Cili ishte konteksti i këtij pohimi? Jezusi e dinte se Satani ishte duke vepruar në atë orë. Djalli e kishte gënjyer Judën ta tradhtonte Atë dhe Krishti e dinte se drejtuesit fetar në Jeruzalem po fuqizoheshin nga principatat e ferrit. Ai po ashtu ishte në dijeni se një turmë e madhe e frymëzuar nga i ligu po vinin për ta arrestuar. Kjo është arsyeja pse Jezusi u thotë dishpeujve, “satani, i ligu po vjen. Nuk do të flas më gjatë me ju.”

Jezusi e dinte se kishte nevojë të shpenzonte kohë me Atin për tu përgatitur për konfliktin që po vinte, dhe Ai sërish e dinte se satani do bënte çdo gjë të mundshme për ta tronditur paqen e Tij. Djalli do ta kërcenonte duke u përpjekur ta dekurajonte Krishtin dhe e gjitha, për të thyer besimin e Krishtit në Atin – çdo gjë për ta bërë Atë të shmangte kryqin.

Ti mund të jesh në një kohë shumë të mundimshme, duke menduar, “ka mbaruar gjithçka për mua. Nuk do të ia dal dot.” Por Jezusi tha, “Unë e di se çfarë po kaloni. Eja dhe pi nga paqja Ime.”

Nuk ka rëndësi se çfarë po kaloni. Jeta juaj mund të duket sikur është goditur nga një tornado. Ju mund të jëni duke kaluar sfida që të tjerëve iu dukeni si një Job modern. Por në mes të vështirësive tuaja, kur ti i thërret Frymës së Shenjtë për t’iu pagëzuar me paqen e Krishtit, Ai do ta bëjë.

Njerëzit do të drejtojnë gishtin drejt teje e do thonë, “bota e këtij njeriu gati është e shkatërruar, por ai është i vendosur ti besojë Fjalës së Perëndisë. Si ia del ai? Ai mund të ishte dorëzuar me kohë, por nuk është tërhequr. E në gjithë këtë, ai nuk ka kompromentuar atë që beson. Çfarë paqe madhështore.

24 Mars

Paqja dhe Shpirti i Shenjtë

Cilit ia dhuron Jezusi paqen e Tij? Ju mund të mendoni, "Unë nuk jam i denjë për të jetuar në paqe e Krishtit. Unë kam shumë sfida në jetën time. Besimi im është aq i dobët." Ju do të bënit mirë të merrni në konsideratë njerëzit të cilëve Jezusi dha paqen e Tij fillimisht. Asnjë prej tyre ishte i denjë, dhe askush e meritonte atë.

Mendoni për Pjetrin. Jezusi ishte gati ti dhurojë paqen e Tij në një shërbëtori të Ungjillit i cili së shpejti do të shqiptonte gjithë ato mallkime. Pjetri ishte i zellshëm në dashurinë e tij për Krishtin, por ai ishte gjithashtu do të mohonte Atë.

Pastaj ishte Jakobi dhe vëllai i tij Gjoni, burra me shpirt konkurrence, gjithmonë duke kërkuar të njihen nga te tjerët. Ata kërkuan që të ulen në të djathtën e ne te majtën e Jezusit dhe kur ai do te ngjitej në fronin e Tij ne lavdi.

Dishepujt e tjerë nuk ishin më të drejtë. Ata panë me inate dhe me zemërim Jakobin dhe Gjonin për përpjekjet që ata po bënin pas krahëve të tyre. Nuk ishte Thomai, një njeri i Perëndisë, që ishte dyshues. Të gjithë dishepujve u mungonte aq shume besimit , sa Jezusi ishte i habitur dhe skandalizuar nga kjo gjë. Në të vërtetë, në orën më të shqetësuese të Krishtit, ata të gjithë do ta braktisnin dhe do të iknin. Edhe pas ringjalljes, kur fjala u përhap se "Jezusi është ringjallur," dishepujt ishin të ngadalshëm për ta besuar.

Çfarë pamje: Këta njerëz ishin plot frikë, mosbesim, përçarje, pikëllim, konfuzion, konkurrencë, krenari. Megjithatë, ishin po këta shërbëtorë të trazuar që Jezusi u tha, "Unë do të ju jap paqen Time."

Dishepujt nuk janë zgjedhur për shkak se ata ishin të mirë apo të drejtë, apo se kishin talent. Ata ishin peshkatarë dhe punëtorë mëditës, zemërbutë dhe te përulur. Krishti thirri dhe zgjodhi dishepujt, sepse ai pa diçka në zemrat e tyre. Ai e dinte se secili prej tyre do të bindej Frymës së Shenjtë.

Kërkojini Zotit për paqe e Tij. Ai është besnik dhe t'ju a japë atë juve, me anë të Frymës së Tij te Shenjte.

25 Mars

Të gjitha fijet e flokëve janë të numëruara

Krishti i përshkroi ditët e fundit si kohëra me plot ankth e shqetësime: "Dhe do të ketë shenja në diell, në hënë dhe në yje, dhe mbi tokë ankth popujsh, në përhumbjen prej gjëmës së detit dhe të valëve të tij; njerëzit do të mpaken nga frika dhe nga pritja se çfare do ta pllakosë botën, sepse fuqitë qiellore do të lëkunden" (Luka 21:25-26). Cili ishte ilaçi i Jezusit për frikën që po vinte?

Ai na dha ilustrimin e Atit që kujdeset për harabelin dhe Perëndia që madje numëron dhe fjetet e flokëve tonë. Ai u tregoi këto ilustrime dymbëdhjetë dishepujve të Tij ndërsa i dërgoi për të ungjillizuar qytetet dhe fshatrat e Izraelit. Ai sapo i kishte vajosur me fuqi për të dëbuar demonët dhe për të shëruar të gjitha llojet e sëmundjeve. Mendoni se çfarë momenti emocionues ka qenë për dishepujt. Atyre u ishte dhënë fuqi për të krye shenja e mrekulli.

Por më pas Mjeshtri u dha atyre këto paralajmërime të frikshme: "Ju nuk do të keni para në xhepat tuaj. Madje nuk do të keni as çati për të futur kokën. Përkundrazi, ju do të quheni heretik dhe djaj. Ju do të rriheni në sinagoga, tërhiqeni zvarrë para gjyqeve dhe do futeni në burg. Ju do të jeni të urreyer, të tradhtuar dhe të përndjekur dhe do t'iu duhet të ikni nga një qytet në tjetrin për t'iu shmangur goditjeve.

Unë i përfytyroj këta njerëz që kishin hapur sytë ndërsa po e dëgjonin Jezusin. Ata me shumë mundësi ishin mbërthyer nga frika, duke bërë habi, "Çfarë lloj shërbese është kjo? Kjo është pamja më e frikshme që mund të kemi dëgjuar ndonjëherë."

Sidoqoftë, në të njëjtën bisedë, Jezusi u tha miqve të Tij: "Mos kini frikë!" (Mateu 10:26, 28, 31). Më pas Ai u jep atyre antidozën e të gjitha frikërave: "Sytë e Atit janë gjithnjë mbi harabelin. Sa më tepër do të jenë gjithmonë mbi ju, të dashurit e Tij?" Në kohërat tona të vështira, ne duhet vetëm të shohim zogjtë e vegjël dhe të kujtojmë që gjithë fjetet e flokëve tonë janë të numëruara. Kjo do të na kujtojë që Ati ynë kujdeset për ne çdo kohë.

26 Mars

Mëshirat e Zotit

Në Izraelin e lashtë, Arka e Besëlidhjes përfaqësonte mëshirën e Zotit, një e vërtetë e fuqishme që u mëshirua në Krishtin. Ne duhet ta pranojmë mëshirën e Tij, duke besuar në gjakun e Tij pastrues dhe të shpëtohem përjetë. Ti mund të tallesh me ligjin, ta vësh në lojë idenë e shenjtërisë, të rrëzosh çdo gjë që flet për Perëndinë, por kur ti tallesh apo vë në lojë mëshirën e Perëndisë, gjykimi vjen dhe madje menjëherë. Nëse ti shkel në gjakun e Tij të mëshirës, ti përballësh me zemërimin e Tij të tmerrshëm.

Kjo gjë u ndodhi filistejve kur ata e vodhën arkën. Shkatërrim vdekjeprurës erdhi mbi ta dhe ata duhet ta pranonin, "Kjo nuk është rastësi. Dora e Perëndisë qartazi është kundra nesh." Shikoni pak se çfarë ndodhi kur arka u vendos në tempullin pagan të Dagonit, që të talleshin dhe të sfidonin Perëndinë e Izraelit. Në mes të natës, vendi i mëshirës në arkë, u bë skeptër gjykimi. Ditën tjetër, idhulli Dagon u gjet i rrëzuar me fytyrë përballë me arkën, me kokë dhe duar të thyera (shih 1 Samuelit 5:2-5).

Të gjithë ata që duan të sjellin Kishën e Krishtit nën fuqinë e shekullarizmit apo agnosticizmit do të jenë të gjykuar. Jeremia tha, "Është mëshira e Zotit që nuk jemi konsumuar, sepse mëshira e Tij nuk ka mbaruar." (Vajtimet 3:22). Kur njerëzit tallen me mëshirën e Krishtit, gjykimi është i sigurtë. Vetëm mëshira e Zotit vonon gjykimin - dhe që tani shoqëria jonë është duke përfutur bga kjo mëshirë. Çuditërisht vendi ynë është në garë për ta hequr Perëndinë dhe Krishtin nga shoqëria. Perëndia nuk vihet në lojë, por ak treguar mëshirë në këtë komb. Unë besoj se kjo është arsyeja se pse Ai vazhdon të derdhë bekime në ne.

Ne nuk jemi të dëshpëruar për gjendje aktuale në Amerikë. Mund të vajtojmë për gjendjen e tmerrshme të korruptuar, tallja dhe mëkati, pr ne kemi shpresë, duke e ditur se Perëndia është kontroll të plotë dhe është i mëshirshëm.

28 Mars

E njëjta Lavdi

Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t'i dëfthem atij "(Gjoni 14:21). "

Që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty; edhe ata të jenë një në ne. . . dhe lavdinë që më ke dhënë unë jua kam dhënë atyre, që ata të jenë një, ashtu si ne jemi një: Unë jam në ta dhe ti në mua, që të jenë të përsosur në unitet "(Gjoni 17: 21-23).

Jezusi po thotë në thelb se , "Lavdinë që më ke dhënë mua, o Atë, unë jua kam dhënë atyre." Krishti po thotë se neve na është dhënë e njëjta lavdi që Ati i dha Jezusit. Kjo është e mrekullueshme! Por, çfarë është kjo lavdi dhe si zbulohet ajo ne jetën tonë?

Lavdia te cilës Jezusi i referohet është hyrje e papenguar për tek Atit qiellor. Jezusi e bëri të lehtë për ne hyrjen e vazhdueshme për tek Atin, duke hapur derën për ne me anë të kryqit: "Sepse me anë të tij [Krishtit] që të dy [ne dhe ata qe janë larg], nëpër një Frymë të vetme kemi hyrje tek Ati" (Efesianëve 2: 18). Kjo nënkupton kalim të lirë, si dhe lehtësimin e qasjes së: "Në të cilin kemi lirinë dhe hyrjen te Perëndia në mirëbesimin nëpërmjet besimit në të" (Efesianet 3:12).

Krishti tha: "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati "(shih Gjoni 5:19). Sot neve na është dhënë e njëjta shkallë hyrje tek Ati që kishte Krishti. Dhe ne kemi mundësinë për ti bërë Atij çdo kërkesë: "Le t'i afrohem me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevojë" (Hebrenjve 4:16).

Ashtu si Jezui, le të lutemi shpesh dhe me zjarr, duke u afruar tek Perëndia Ati ynë!

29 Mars

Të mësosh si të falësh vetveten

Për mua, të mësosh se si të falësh veten është pjesa më e vështirë e faljes. Si të krishterë, ne jemi të shpejtë për ti ofruar hirin e Zotit tonë botës, por ne shpesh ia leme atë vetes mangët.

Kini parasysh mbretin David, i cili kreu kurorëshkelje dhe me pas vrau burrin e gruas për të mbuluar mëkatin e tij. Kur mëkati i tij u ekspozua, Davidi u pendua, dhe Zoti dërgoi profetin Nathan ti thotë atij, "mëkati yt është falur." Megjithatë, edhe pse Davidi e dinte se ai ishte i falur, ai kishte humbur gëzimin e tij. Ai u lut: "Bëj që të ndjej gëzim dhe ngazëllim, bej që kockat që ke thyer të kremtojnë. . . . Kthemë gëzimin e shpëtimit, dhe me përkrahme me frymë dashamirës."(Psalmi 51: 8, 12).

Pse Davidi ishte kaq i shqetësuar? Ne fund te fundit ai ishte falur përpara Zotit. Fakti është që, është e mundur që mëkatet tuaja të fshihen në Librin e Zotit, por jo ne ndërgjegjen tuaj. David shkroi këtë psalm, sepse ai donte që ndërgjegjja e tij të mos e dënonte atë për mëkatet e tij. Davidi nuk mund të falte dot veten e tij, dhe tani ai po vuante dënimin: humbjen e gëzimit. Gëzimi i Zotit vjen si fryt i pranimit të faljes së Tij.

Unë kam qenë i mahnitur nga biografia e Hudson Taylor, një nga misionarët më efektive në histori. Një njeri i perëndishëm i lutjes, i cili themeloi kishat në pjesën më të madhe të Kinës, Taylori shërbente për vite me rradhë pa gëzim. Ai ishte i dëshpëruar rreth betejave dhe mendimeve të mosbesimit të tij.

Në vitin 1869 Taylor përjetoi një ndryshim revolucionar . Ai pa se Krishti kishte gjithçka çka i nevojitej atij dhe se kishte vetëm një mënyrë për ne plotësinë e Krishtit: nëpërmjet besimit. Taylor vendosi të nxiste besimin e tij, por edhe kjo përpjekje ishte e kote. Së fundi, në orën e tij më të errët, Fryma e Shenjtë i dha atij një zbulesë: Besimi nuk vjen duke u përpjekur, por nga pushimi në premtimet e Perëndisë. Taylor u bind dhe u bë një shërbëtor i lumtur.

30 Mars

Fuqia e faljes

Falja nuk është një akt qe ndodh vetëm një herë, por një mënyrë jetese. Ajo është mënyra për të sjellë në ne çdo bekim të Krishtit: "Por unë po ju them: Duani armiqtë tuaj, bekonit ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin, që ju të jeni bij të Atit tuaj që është në qiej "(Mateu 5: 44-45).

Sipas Jezusit, falja nuk është një çështje e zgjedhjes se cilët ne do të falim. Ne nuk mund të themi: "Ju me keni bërë shumë të këqija, kështu që unë nuk jam fal ." Krishti na thotë, "Sepse, po të doni vetëm ata që ju duan, çfarë shpërblimi do të keni? A nuk bëjnë edhe tagrambledhësit të njëjtën gjë? "(Vargu 46).

Nuk ka rëndësi se kundra kujt është mbledhur zemërimi ynë. Nëse ne do ta mbajmë atë, ai do të na çojë në hidhërim që helmon çdo aspekt të jetës sonë. Uria shpirtërore, dobësia dhe humbja e besimit janë rezultati, duke na rrënuar jo vetëm neve, por të gjithkënd në rrethin tonë.

Gjatë dekadave të shërbesës sime kam parë shkatërrime të tmerrshme në jetën e atyre që nuk e pranonin faljen. Megjithatë, unë gjithashtu kam parë fuqinë e lavdishme të një fryme qe fal. Falja transformon jetën dhe mbush kupën tonë të bekimit frymëror përplot me paqe të madhe, gëzim dhe prehje në Frymën e Shenjtë.

" Sepse në qoftë se ju ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj qiellor do t`jua falë edhe juve; por në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, as Ati juaj nuk do t`ua falë juve gabimet tuaja. "(6: 14-15). Mos bëni gabim: Perëndia nuk është duke bërë një ujdë me ne këtu. Ne kurrë nuk mund të fitojmë faljen e Perëndisë. Vetëm gjaku i derdhur i Krishtit meriton faljen e mëkateve.

Përkundrazi, Krishti tha: "rrefimi i plotë i mëkatit kërkon që ju ti falni të tjerët. Pendimi i vërtetë do të thotë te rrefesh dhe te braktisesh çdo armiqësi, duke kryqëzuar çdo gjurmë hidhërimi ndaj të tjerëve. Çdo gjë më pak se kaq nuk është pendim i vërtetë. "

Falini të tjerët, sepse kur ju falni, ju zbuloni natyrën e Atit qiellor botës.

31 Mars

Mos ki frikë nga dështimi

Kur Adami mëkatoi, ai u përpoq të fshihej nga Perëndia. Kur Jona refuzoi ti predikonte Ninivës, frikërat e tij e çuan atë në fund oqeanit. Kur Pjetri e mohoi Krishtin, kishte frikë të përballej me mësuesin e tij.

Diçka më keq se dështimi është frika që e shoqëron atë. Adami, Jonai dhe Pjetri u larguan nga Perëndia jo sepse ata humbën dashurinë për Të, por sepse kishin frikë se Ai ishte aq shumë i zemëruar me ta sa që nuk do ti kuptonte.

Paditësi i vëllezërve pret si shqiponja për ju që të dështoni. Pastaj ai përdor çdo gënjeshtër të ferrit për t'ju bërë juve të hiqni dorë nga besimi, ose për të bindur se ju jeni shumë mëkatarë që të ktheheni mbrapsht.

U deshën dyzet vjet për ti hequr frikën Moisiut dhe për ta bërë atë të përdorshëm në programin e Perëndisë. Në qofte se Moisiu, Jakobi dhe Davidi do te ishin dorëzuar prej dështimeve, ne kurrë nuk mund të keni dëgjuar për ta. Prape se prape Moisiu u ngrit përsëri për tu bërë një nga heronjtë më të mëdhenj të Perëndisë.

Jakobi u përball me mëkatet e tij, u ribashkua me vëllain që kishte mashtruar, dhe arriti lartësi të reja drejt fitores. Davidi vrapoi për tek Perëndia, gjeti falje dhe paqe, dhe u kthye në gjendjen e tij të mire. Jonai ri gjeti hapat e tij, bëri atë që në fillim ai kishte refuzuar ta bënte, dhe solli një qytet të tërë në pendim. Pjetri u ngrit nga hiri i mohimit për të udhëhequr Kishën në Rrëshaja.

Në vitin 1958, unë u ula në makinën time te vogël duke vajtuar; Unë mendova se ishta një dështim i tmerrshëm. Unë isha nxjerre jashtë nga një sallë gjyqi New York City, pasi unë mendoja se ishte i udhëhequr nga Zoti për tu dëshmuar shtatë vrasësve adoleshente. Përpjekja ime për t'iu bindur Perëndisë dhe për t'i ndihmuar ata te rinj fatkeq dukej sikur po përfundonte në dështim të tmerrshme.

Unë dridhem kur mendoj se sa bekime unë do të kisha humbur nëse do te isha dorëzuar në atë momente të errëta. Sa i lumtur jam sot që Perëndia më mësoi të përballem me dështimet e mia dhe të vazhdoj përpara në hapin e tij të ardhshëm për mua!

2 Prill

Sekretet e Zotit

Mateu na tregon se si Jezusi u foli turmave në shëmbëlltyra: "Jezusi ua tha turmave të gjitha këto gjëra në shëmbëlltyra; dhe u fliste atyre vetëm në shëmbëlltyra, që të përmbushej ç'është e thënë nëpërmjet profetit: "Unë do të hap gojën time në shëmbëlltyra dhe do të zbuloj gjëra të fshehura që nga themelimi i botës" (Mateu 13:34-35).

Shumë besimtarë i kalojnë shpejt shëmbëlltyrat duke menduar se e shohin qartë mësimin. Ose nuk e kuptojnë zbatimin e tyre. E megjithatë, sipas Krishtit, çdo shëmbëlltyrë mban një sekret të jashtëzakonshëm. Bibla e pohon që ka sekrete që janë të Perëndisë: "por këshilla e Tij sekrete është për njerëzit e ndershëm" (Fjalët e Urta 3:32). Këto të vërteta të fshehta kanë fuqinë të bëjnë më të vërtetë të lirë të krishterët. Shihni dhe një tjetër shëmbëlltyrë të Zotit tonë: "akoma mbretëria e qiejve i ngjan një tregtari që shkon të kërkojë margaritarë të bukur. Dhe, kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen" (Mateu 13:45-46).

Kush është tregtari në këtë shëmbëlltyrë? Ai është një tregtar shëtitës dhe po ashtu ekzaminues ose testues. Me fjalë të tjera, ai jetonte duke vlerësuar gjërat e çmuara për cilësinë dhe vlerën e tyre. Ne e dimë se Jezusi është margaritari i çmuar që tregtari gjen. Ai kushton shumë, me një vlerë të pallogaritshme, sepse tregtari shet gjithçka ka, të gjitha zotërimet e tij, për ta marrë atë. dukshëm, margaritari i përket Atit dhe Jezusi është zotërimi më i çmuar dhe më me vlerë i Atit.

Krishti është thesari dhe në Të, kemi gjetur gjithçka ne kemi nevojë. Nuk ka më nevojë për të gjetur qëllim apo përmbushje në shërbesë, familje apo shoqëri. Nuk ka më nevojë të ndërtohet diçka për Perëndinë, ose të jesh një sukses ose të ndihesh i çmuar. Nuk ka më nevojë të jesh dakort me turmën ose të përpiqesh për të provuar diçka.

Në Të, unë kam gjetur gjithçka që unë kam nevojë. Thesari im, margaritari im është vetë Krishti. ai sjell gëzim, paqe, qëllim dhe shenjtëri.

4 Prill

Unë jam

Një herë unë i kërkova Frymës së Shenjtë të më jepte një përshkrim me vetëm një paragraf për besimin që njerëzit në qendrën tonë të rehabilitimit Teen Challenge të mund ta kuptonin. Unë kam në bibliotekën time një libër me mbi 300 faqe që flet për besimin, por kurrë nuk e kuptova. (Mendoj se dhe vetë autori që e shkruajti atë libër, nuk e kupton.)

Moisiu një herë bëri të njëjtën pyetje: “Kush je Ti, Zot? Çfarë duhet t’u them njerëzve për Ty?” Perëndia iu përgjigj Moisiut me dy fjalë për të përshkruar Vetën e Tij: “Moisi, u thuaj njerëzve, ‘UNË JAM-I më ka dërguar’” (shih Eksodin 3:14). Sipas të menduarit modern, Perëndia e thjeshtëzoi jashtë mase Vetën e Tij. A mund ta imagjinoni Moisiun duke u thënë njerëzve, kur ata e pyetën, “Kush të ka dërguar?” që ai të thoshte “UNË JAM-I më dërgoi”. UNË JAM, por kush ekzaktësisht?

Perëndia pyet, “Çfarë ke nevojë? Çlirim? Atëherë UNË JAM çlirimi. UNË JAM çfarëdo që ti ke nevojë.” Besimi për ne është të dëgjojmë Perëndinë të na thotë “UNË JAM”, dhe më pas ne t’i përgjigjemi “AI ËSHTË.” Besimi në mënyrën më të thjeshtë pranon përshkrimin e Perëndisë për Vetën e Tij. Perëndia thotë, “Unë jam duke të të çliruar nga stuhia.” Unë them, “Ai po më çliron nga stuhia.” Besimi është thjesht të pranosh atë që thotë Perëndia thotë që është – sepse Perëndia është besnik.

Cila është stuhia në jetën tuaj? Si përballësh ti me të? Kërkoji Atij t’iu japë besim për t’i besuar. Kërkoji Atij për besim – pavarësisht rrethanave që ti po përballësh, pavarësisht nga stuhia që po kalon – besoji se Ai është e vetmja rrugë për t’ia dalë.

Pali tha, “Unë kam mësuar të jem i kënaqur në cdo situatë” (Filipianëve 4:11). Unë besoj që në momentin kur besimi mbushi zemrën e Palit, Ai ishte i kënaqur. Ai ishte në qendër të vullnetit të Atit dhe ai kishte premtimin e Perëndisë. Ai ishte lutur fort. Nuk kishte më rëndësi se çfarë do të ndodhte tani e tutje, sepse Perëndia kishte marrë nën kontroll stuhinë.

Ai mundet ta nxjerrë jashtë frikën e stuhisë nga ju, po ashtu. A do ta lejosh ATË? Perëndia nuk do t’iu lejojë të bini poshtë.

6 Prill

Një besim që rritet

Apostujt i thanë Zotit, "na e rrit besimin" (Luka 17:5). Njerëzit që përbënin rrethin më të ngushtë të Krishtit po i kërkonin Atij diçka tepër të rëndësishme. Ata donin një kuptim më të thellë për veprimin dhe veprat e besimit. Ata po thonin, "Zot, çfarë lloj besimi do nga ne? Na e jep një zbuluesë të tillë që të kënaq Ty kështu që ne mund ta rrokim kuptimin e besimit në plotësinë e Tij."

Në sipërfaqe, kërkesa e tyre dukej legjitime. Megjithatë unë besoj që dishepujt i bënë këtë kërkesë Jezusit sepse ishin të konfuzuar. Në kapitullin e mëparshëm Jezusi u tha atyre, "Ai që është besnik në të vogla, është besnik edhe në të mëdha...Prandaj nëse ju nuk jeni besnik në administrimin e parasë, kush do t'u besojë pasuritë e vërteta?" (16:10-11).

Jezusi e dinte se këta burra donin të shmangnin ato gjëra që konsideroheshin të pavlera në çështjet e besimit. Prandaj Ai u tha atyre, "Nëse ju jeni besnik në gjëra të vogla, në gjërat bazë, themelore të besimit, do të jeni besnik edhe në gjëra të mëdha po ashtu. Kështu që, tregojeni veten tuaj besnik në kërkesat bazë të besimit. Përndryshe, si do t'ju besohet një masë më e madhe?"

Nesë ne jemi të ndershëm, na duhet ta pranojmë se ngjajmë shumë me dishepujt e Jezusit. Ne po ashtu duam të shkojmë e të merremi me gjërat më të mëdha të besimit, të kemi besimin që lëviz malet. Po ashtu si dishepujt ne shpesh e matim besimin përmes rezultateve të dukshme.

Besimi i vërtetë në sytë e Perëndisë, nuk ka të bëjë fare me madhësinë apo sasinë e punëve që ti po bën. Përkundrazi ka të bëjë me drejtimin dhe fokusin e jetës tënde. Perëndia nuk është edhe aq i shqetësuar me vizionin tënd sesa me atë se çfarë ti po bëhesh. Ai është më tepër i interesuar që të më fitojë mua plotësisht, sesa unë të fitoj gjithë botën për Të.

7 Prill

Ushqimi ynë i vetëm

Është e vërtetë: ne jemi çfarë hamë. Jezusi tha që “mishi i tij” është ushqimi ynë. “Në të vërtetë, po ju them, se po të mos hani mishin e Birit të Njeriut dhe të mos pini gjakun e tij, nuk keni jetën në veten tuaj” (Gjoni 6:53). “Ata i thanë, ‘kjo është një e folur e rëndë, kush mund ta kuptojë?’” (vargu 60). Judenjtë nuk mund ta rroknin këtë mendim, dhe shumë nga dishepujt e tij u larguan dhe nuk e ndoqën më (shih vargun 61). Nëse ne e lidhim këtë pohim të Jezusit vetëm me Darkën e Zotit, nuk po e kuptojmë atë çfarë Jezusi po thoshte. Darka e Zotit nuk është thjesht simbolike përkundrazi na kujton ne që Ai u bë burimi i jetës përmes vdekjes.

Ne duhet të vijmë përditë të hamë e të pimë prej Tij. Sa më shumë që të hamë prej Tij, aq më tepër do të manifestohet jeta frymërore në ne. Ne kemi një ftesë të hapur për të ardhur te tryeza e Tij për të ngrënë e për t’u fuqizuar. Të marrësh pjesë në Krishtin është të ushqehesh me Fjalën e Perëndisë dhe të kesh bashkësi me Të me besim. Kur delet nuk ushqehen, ato bëhen të dobëta dhe skeletoze, duke u bërë kështu prehë e lehtë për armikun. Por Perëndia ka bërë një rrugë që çdo fëmijë i Tij të bëhet i fortë e t’i rezisojë armikut. Forca vjen duke ngrënë Bukën e Perëndisë që zbret nga qielli. Shëndeti ynë frymëror dhe fuqia jonë varet nga kjo. Unë shoh në këto ditë ku jetojmë, një mbetje, e përbërë nga shërbëtorë dhe besimtarë të zakonshëm te vajosur që duan të hyjnë në plotësinë e Krishtit. Ata nuk kanë burim tjetër jete, veç Atij. Ata janë plot jetë, sepse kanë qenë në praninë e Zotit kaq shpesh.

Jezusi ishte në një unitet kaq intim me Atin, kaq i përkushtuar për të bërë vullnetin e Tij, sa që fjalët e Atit u bënë ushqimi dhe pija e Tij. Ai çdo ditë mbështetej duke dëgjuar dhe parë atë që Ati donte, që ishte rezultat i një kohë vetëm me Atin. Ne duhet të bëjmë të njëjtën gjë.

10 Prill

Sprova më e madhe nga të gjitha

“Atëherë Moisiu shtriu dorën e tij mbi detin; dhe Zoti bëri që të tërhiqet deti nga një erë e fortë nga lindja dhe e shndërroi detin në tokë të thatë; dhe ujërat u ndanë” (Eksodi 14:21). Përpara izraelitëve u hap një rrugë që do t’i çonte ato në siguri. Në këtë moment kritik, Perëndia donte që populli i Tij të shihte ato mure uji dhe të besonte se Perëndia ishte në gjendje t’i mbante ato ujëra derisa ata të kalonin të sigurt në anën tjetër të detit. E thënë më thjesht, Perëndia donte që njerëzit e Tij të kishin një besim që shpallte, “Ai që e filloi këtë mrekulli për ne, do ta përfundojë. Ai e ka dëshmuar veten e tij besnik ndaj nesh.”

Kishte një arsye se përse Perëndia donte të shihte këtë lloj besimi tek Izraeli në këtë pikë ku ata ishin. Ata ishin gati për t’u përballur me një udhëtim në shkretëtirë ku do të përballeshin me urinë, vuajtjen dhe rrezikun. Tani Ai po thotë, “Unë dua që populli Im të dijë që Unë do të jem i mirë me ta. Unë dua që ata të mos jenë frikacakë, sepse ata e besojnë që Unë jam besnik në të gjitha gjërat.” Një adhurues i vërtetë nuk është dikush që kërcen pas fitores ose këndon lavdërimet e Perëndisë pasi armiku është shkatërruar. Kjo është ajo çfarë bënë izraelitët. Kur Perëndia ndau Detin e Kuq dhe ata arritën të sigurt në anën tjetër, lavdëruan Perëndinë dhe u gëzuan me madhësinë e Tij. Megjithatë tre ditë më vonë në Marah, të njëjtët njerëz murmuritën me hidhërim kundra Perëndisë. Këta nuk ishin adhurues – ishin thjesht njerëz që bërtisnin.

Një adhurues i vërtetë është ai që ka mësuar t’i besojë Perëndisë në mes të stuhisë. Ai nuk është i frikësuar nga e ardhmja, sepse nuk ka më frikë nga vdekja. Unë lutem që të gjithë ata që e lexojnë këtë mesazh, do të mund të thonë në mes të stuhisë: “Po, ekonomia mund të bjerë në kolaps. Po, unë mund të përballem me një natë të errët e të stuhishme. Por Perëndia e ka treguar Vetën e Tij besnik ndaj meje. Nuk ka rëndësi se çfarë ndodh, unë do të prehem në dashurinë e Tij.”

27 Prill

Kur të gjitha mjetet dështojnë

Të besosh kur të gjitha mjetet dështojnë është më e pranueshme dhe jashtëzakonisht e kënaqshme për Perëndinë. Jezusi i tha Thomait: "Meqë ti më ke parë, ti ke besuar. Lum ata që nuk kanë parë dhe kanë besuar "(Gjoni 20:29). Të bekuar janë ata që besojnë kur nuk ka dëshmi të një përgjigjeje për lutjen - që besojnë përtej shpresës, atëherë kur të gjitha mjetet kanë dështuar.

Ju mund të keni ardhur në vendin e mungesës totale të shpresës, tek fundi i të gjitha mjeteve. Një person i dashur është duke u përballur me vdekjen dhe mjekët nuk japin shpresë. Vdekja duket e pashmangshme. Shpresa është zhdukur. Mrekullia për të cilën u lutet nuk po ndodh.

Ky është momenti kur hordhitë e Satanait vijnë për të sulmuar mendjen tuaj me frikë, zemërim dhe pyetje të mëdha: "Ku është Perëndia yt tani? Ti u lute derisa nuk kishe me as lot. Ti agjërrove. Ti qëndrove në premtime të Tij. Ti i besove Atij. "

Mendimet blasfemuese do të injektohen në mendjen tuaj:" Lutja dështoi. Besimi dështoi. Ti nuk ke pse të lësh Perëndinë - thjesht mos i beso më Atij. Nuk shpërblehesh sepse besove." Edhe pyetja për ekzistencën e vete Perëndisë do të injektohet në mendjen tuaj. Këto kanë qenë mjetet e Satanait për shekuj me radhë. Shuma nga burrat dhe gratë më të perëndishme që kanë jetuar ndonjëherë ishin nën sulme të tilla demonike.

Për ata që kalojnë nëpër luginën dhe hijen e vdekjes, dëgjoni këtë fjalë: Vajtimi do të zgjasë gjatë disa netëve të errëta dhe të tmerrshme – e megjithatë në atë errësi ju do të dëgjoni së shpejti zërin e Atit: "Unë jam me ju. Une nuk mund t'ju them tani se pse po ndodhin këto gjera, por një ditë gjithçka do të ketë kuptim. Ju do të shihni se ishte gjithçka pjesë e planit Tim. Nuk ishte rastësi. Nuk ishte dështim nga ana juaj. Mbajuni fort. Lejomëni t'ju përqafoj në mes të kohës tuaj të dhimbjes."

Fort te dashur, Perëndia kurrë nuk ka dështuar të veprojë në mirësi dhe dashuri. Kur të gjitha mjetet dështojnë, dashuria e Tij mbizotëron. Mbajeni fort besimin tuaj. Qëndroni fort në Fjalën e Tij. Nuk ka asnjë shpresë tjetër në këtë botë.

1 Maj

Fuqi frymërore dhe besim

Fryma e Shenjtë na jep ne fuqi kur ne i dorëzojmë të gjitha nevojat tona në duart e Perëndisë dhe i besojmë fuqisë së Tij. Ruthi është një shembull i këtij besimi. Pasi bashkëshorti i saj vdiq, Ruthi jetoi me vjehrrën e saj Naomin. Naomi ishte e shqetësuar rreth mirëqenies së Ruthit dhe të ardhmes së saj, kështu që e këshilloi Ruthin të ulej të këmbët e Boazit të pasur dhe t'i kërkonte atij që të përmbushte detyrimin e tij si “shpengues”. Atë mbrëmje, pasi korra e elbit dhe grurit kishte përfunduar, Boazi shkoi dhe u shtri pranë grumbullit të grurit (Ruthi 3:7) dhe Ruthi erdhi vendosi një batanije të këmbët e tij. Mëngjesin e së nesërme, Boazi u zgjua dhe pa një grua të shtrirë të këmbët e tij. (Nuk kishte asgjë imorale këtu në lidhje me praninë e Ruthit; kjo ishte një traditë e zakonshme e kohës).

Ruthi i tha atij: “shtrije skajin e mantelin tënd mbi shërbëtoreshen tënde, sepse ti gëzon të drejtën e shpengimit” (Ruthi 3:9). Ajo po thoshte në fakt, “a do të marrësh të drejtën e të afërmit tënd në favorin tim? A do të sigurosh për mua?” Ajo po thoshte në fakt, “A do të martohesh me mua?” Kjo nuk ishte një skemë manipuluese. Ruthi dhe Naomi po bënin çdo gjë sipas rregullit hyjnor. Ne mund të jemi të sigurt në lidhje me këtë, sepse linja e Krishtit erdhi përmes Ruthit. Kur Ruthi po kthehej në shtëpi, Naomi e pyeti, “A je ti, bija ime?” (Ruthi 3:16). Naomi po e pyeste, “A mund të të thërras ‘Ruthi e martuar’? Apo je akoma ‘vejusha Ruth’?”

Naomi ishte lutur përr këtë çështje, duke kërkuar drejtimin e Perëndisë dhe Zoti i kishte dhënë asaj fjalë. Perëndia e kishte kujtuar në lidhje me ligjin e shpengimit (që ishte një formë dhe hije e Krishtit). Naomi ishte e sigurt që ajo dhe Ruthi kishin bërë pjesën e tyre, kështu që ishte koha për të qëndruar në pritje për Perëndinë që të lëvizë sipas asaj që ka premtuar. Këto dy gra besnike qëndruan në prehje, duke kënduar dhe lavdëruar Zotin – dhe ata panë premtimin të përmbushej.

A je lutur? A ke besuar? A je gati të qëndrosh në heshtje dhe “të shikosh shpëtimin e Zotit”?

2 Maj

Shko dhe qaj para Perëndisë

Kur ti je lënduar më shumë, shko tek vendi yt sekret dhe rrëfeje të gjithë dëshpërimin tënd duke qarë. Perëndia të inkurajon ta bësh këtë. Jezusi qau. Pjetri vajtoi po ashtu – me hidhërim madje! Pjetri e mbajti përbrenda peshën e rëndë e mohimit që i bëri vetë Birit të Perëndisë, por ai u kthye sërish për dridhur mbretërinë e satanit.

Jezusi kurrë nuk ia kthen shpinën zemrës që qan. Bibla thotë: “o Perëndi ti nuk e përçmon zemrën e thyer dhe të penduar” (Psalmi 51:17). Asnjëherë Zoti nuk do të thotë, “mbaje veten. Shtrëngoji dhëmbët e mos qaj.” Jo! Jezusi ruan çdo lot në regjistrin e tij të përjetshëm. A je i lënduar? Keqazi? Ateherë shko tek vendi sekret dhe qaj – dhe vazhdo të qash derisa lotët e tu të ndalojnë. Lejo që këto lotë të vijnë nga vetëm nga dhimbja, e jo nga mosbesimi apo vetë-keqardhja.

Gëzimi i vërtetë gjendet kur ne mësojmë të jetojmë secilën ditë veçmasi, pavarësisht të gjithë shqetësimeve dhe dhimbjes që sjell jeta. Gjendet duke mësuar se si të gëzohesh në Zotin, pavarësisht asaj që ka ndodhur në të kaluarën. Ti mund të ndihesh i refuzuar apo i braktisur. Besimi yt mund të duket i dobët. Dhimbja, lotët, shqetësimi dhe boshllëku duket sikur të kaplojnë në disa raste, por Perëndia është prapë në fron. Ti nuk mund ta ndihmosh veten tënde. Por Zoti ynë do të vijë tek ty, të vendosë dorën e Tij plot dashuri nën ty për të të ngritur sërish në vendet qiellore.

Shiko lartt! Inkurajoje veten në Zotin. Kur reja të rrethon dhe nuk arrin të shohësh asnjë rrugëdalje tjetër nga dilema jote, prehu në krahët e Jezusit dhe thjesht besoji Atij. Ai do besimin tënd, konfidencën tënde. Ai do të të çlirojë ty nga frika – dhe të të zbulojë dashurinë e Tij të pafundme!

3 Maj

Ta tundosh Perëndinë

Ndërsa Jezusi qëndroi në pikën më të lartë të tempullit, satani i pëshpëriti Atij, “Hidhu! Nëse je me të vërtetë Biri i Perëndisë, Ai do të të shpëtojë.

“Më pas djalli i tha...nëse je me të vërtetë Biri i Perëndisë, hidhu që andej. Sepse është shkruar, “Ai do të urdhërojë engjëjt të të ruajnë ty” dhe “ata do të mbajnë mbi duart e tyre që të mos ndeshësh me këmbën tënde ndonjë gur”. (Mateu 4:5-6). A e shihni mashtrimin e satanit këtu? Ai izoloi një premtim të vetëm nga Shkrimi dhe e tundoi Jezusin ta vendosë të gjithë jetën në këtë fjalë. Ai po sugjeronte, “Ti thua se Perëndia është me ty, mirë, ma trego këtë; vërtetoje. Ati yt me ka lejuar që të tundojë. Ku është prania e Tij në këtë? Ti mund ta vërtetosh duke u hedhur prej këtej. Nëse Ai është me ty, do të shpëtojë.”

Si u përgjigj Jezusi? Ai tha, “Është shkruar sërish, ‘Ti nuk do ta tundosh Zotin, Perëndinë tënd’” (4:7). Çfarë e ka fjalën në të vërtetë Jezusi kur thotë “ta tundosh Perëndinë tënd”? Izraeli i lashtë është një shembull. Dhjetë herë Zoti e provoi Vetën e tij besnik ndaj izraelitëve. Pas çdo rasti, sidoqoftë, njerëzit bënë të njëjtën pyetje: “A është Perëndia me ne apo jo?” Perëndia e quan këtë “ta tundosh Atë.”

Jezusi e përdori të njëjtën shprehje “ta tundosh Perëndinë” si kundërpërgjigje ndaj satanit. Çfarë na tregon kjo? Na tregon se është një mëkat tepër i rëndë ta tundosh praninë e Perëndisë. Ne nuk duhet ta vëmë në pikëpyetje nëse Ai është me ne. Sikurse me Izraelin Perëndia na ka dhënë tashmë një trup të tërë me dëshmi. Së pari, ne kemi në Fjalën e Tij, premtime të shumta mbi afërsinë me Të. Së dyti, ne kemi përvojën tonë personale me Perëndinë, një dëshmi të çlirimeve të Tij nga e kaluara. Së treti, ne kemi një Bibël plot me dëshmi pranisë së Perëndisë në shekujt e kaluar. Bibla është tepër e qartë: ne duhet të ecim me Perëndinë me anë të besimit dhe jo përmes shikimit. Në të kundërt, do të përfundojmë si Izraeli pa besim.

4 Maj

Njeri i ri

Si ndjekës të Krishtit, ne duhet ta pranojmë Fjalën e Perëndisë dhe ta besojmë si të vërtetë çdo gjë që thotë. Kjo do të thotë se njeriu ynë i vjetër përfaqëson një njeri që kërkon të kënaqë Perëndinë në mish. Një njeri i tillë mund ta urrejë mëkatit dhe të mos ketë dëshirë të fyejë Perëndinë, por vetëdija e tij vazhdimisht e sjell nën dënim. Kështu që mendon me vete që të triumfojë mbi këtë mëkat dhe thotë: "Do të ndyshoj! Unë jam i vendosur që sot të luftoj mëkatit, pavarësisht kostos. Unë dua që Zoti ta shohë se sa shumë po mundohem."

Një njeri i tillë i sjell Perëndisë tepër lot dhe lodhje. Ai lutet dhe agjëron në mënyrë që ti dëshmojë Perëndisë se ai ka një zemër të mirë. Ai madje është në gjendje t'i rezistojë mëkatit për disa ditë të caktuara. Kështu që ai mendon me vete, "Nëse po ia dal për dy ditë, atëherë pse mos ta provoj për katër apo madje dhe një javë?" Nga fundi i muajit ai ndihet mirë me veten, i bindur që po bën një jetë të lirë nga mëkati. Por më pas, mëkati i tij i vjetër shfaqet sërish dhe ai bie poshtë, shumë poshtë në dëshpërim. Cikli fillon sërish nga e para.

Ky njeri që jeton në mish, u kryqëzua bashkë me Krishtin, i vlarë në sytë e Perëndisë. Me të vërtetë, Pali na thotë se njeriu ynë i vjetër u shpall i vdekur në kryq. Jezusi e mori atë njeri të vjetër në varr, ku është lënë dhe është harruar. Njeriu i ri është ai që ka dorëzuar çdo shpresë se mund t'i pëlqejë Perëndisë me çdo lloj përpjekje mishi. Ai ka vdekur ndaj rrugëve të vjetra të mëkatit. Me anë të besimit ai ka arritur të kuptojë që është vetëm një rrugë si mund t'i pëlqesh Perëndisë, një rrugë për t'i pëlqyer Atij: Krishti duhet të bëhet gjithçka.

Ky njeri i ri jeton vetëm me anë të besimit: "I drejti do të rrojë përmes besimit." Ai e beson plotësisht Fjalën e Perëndisë saqë nuk mbështetet në asgjë tjetër. Ai ka gjetur burimin e gjithçkaje në Krishtin, që është tërësisht i mjaftueshëm.

5 Maj

Kontroll i plotë

Nuk ka ndonjë formulë për të jetuar plotësisht i varur te Perëndia. Gjithçka që unë mund t'iu ofroj juve është atë që Perëndia më ka mësuar në këtë fushë. Ai më ka treguar dy gjëra të thjeshta sesi unë mund t'i jap Atij kontroll të plotë.

Së pari, unë duhet të jem i bindur se Zoti është i gatshëm për të më zbuluar vullnetin e Tij në jetën time, madje edhe në detajet e më të vogla të jetës time. Unë duhet të besoj që Fryma që banon në mua e njeh vullnetin e Perëndisë për mua, më drejton, më udhëheq dhe më flet mua. "Kur Ai, Fryma e së Vërtetës do të vijë, Ai do t'ju udhëheqë juve në gjithë të vërtetën...Ai do të më përlëvdojë Mua, sepse do të marrë prej Meje e do tua kumtojë juve"(Gjoni 16:13-14).

Ti mund të jesh në mes të dhimbjes që ka ardhur si pasojë e një vendimi të shpejtë. Dhe në këtë rast, Zoti premtan, "Veshi yt i brendshëm do të dëgjojë Frymën Time, duke të folur ty, "Shko në këtë rrugë. Bëjë këtë. Mos e bëj atë."

Së dyti, ne duhet të lutemi me besim të patundur për fuqinë e Tij për t'iu bindur drejtimit të Perëndisë. Shkrimi thotë, "Le të kërkojë me besim, pa dyshuar, sepse ai që dyshon i ngjan valës së detit që ngrihet dhe bie. Dhe ky njeri të mos pandehë se mund të marrë diçka nga Perëndia." (Jakobi 1:6-7). Kur Zoti na thotë të bëjmë diçka, ne kemi nevojë për fuqi për të qëndruar në kursin e duhur dhe të bindemi Atij plotësisht.

Shumë nga ne luten, "Zot, Unë e di që çfarë më the, por nuk jam i sigurt nëse ishte zëri yt duke folur." Ky nuk është besimi i duhur që Ai pret prej nesh. Ti mund të lutesh me gjithë fuqinë tënde, por nëse nuk lutesh me besim, ti kurrë nuk do të kesh mendjen e Perëndisë në këtë lutje. Ai do që të shoh se ne jemi të përkushtuar të pranojmë çdo gjë që Ai na thotë dhe ti bindemi pa hezitim. Kjo është mënyra sesi ne i pëlqejmë Atit tonë të dashur.

6 Maj

Plani i Perëndisë: Dëshmia jonë

Në mbyllje të librit të Zanafillës, Perëndia ka zgjedhur një popull të vogël, të parëndësishëm për t'u vërë një komb që mëson të tjerët, një popull që do të ishte një shembull i gjallë i mirësisë së Tij ndaj botës së rënë. Për të qenë një dëshmi e tillë, Perëndia i çoi njerëzit e Tij në vende që ishin përtej kontrollit të tyre. Ai e vendosi Izraeli në një shkretëtirë, ku Ai i vetëm do të bëhej burimi i jetës së tyre. Izraeli nuk kishte kontroll mbi mbijetesën e tij në atë vend të shkretë. Ata nuk mund të kontrollonin burimet e ujit dhe ushqimit apo destinacionit të tyre. Si mund të hanin dhe të pinin? Në cilin drejtim duhet të udhëtonin, ku do të përfundonin?

Perëndia do t'i bënte të gjitha këto për ta, duke i udhëhequr përmes resë që ndriçonte natën. Ai do t'i ushqente me bukën e engjëjve nga qielli dhe të siguronte ujë nga shkëmbi. Po, çdo nevojë të tyre do t'i plotësonte Zoti dhe asnjë armik nuk do të ishte në gjendje për t'i mposhtur ata. “Nga qielli bëri që të dëgjosh zërin e Tij që të të mësojë” (Ligji i Përtërirë 4:36). Populli i Perëndisë do të dëgjonte fjalët e Tij dhe si përgjigje do të dëshmonte, “Kush e ka dëgjuar zërin e Perëndisë së gjallë ndër gjithë njerëzit?” (shih vargjet 32-34).

Kombet që rrethonin Izraelin e lashtë ishin të mbushur me “perëndi” që ishin memec, të shurdhër, jo në gjendje për të dashur, udhëhequr apo të mbronin njerëzit që i adhuronin ata. Megjithatë tek Izraeli, këto kombe mund të shihnin një popull të veçantë që Perëndia i drejtoi përmes një shkretëtirë të tmerrshme – një Perëndi i gjallë që i donte njerëzit e Tij, u përgjigjej lutjeve dhe bënte mrekulli. Perëndia ngriti një popull që jetonte nën autoritetin e Tij dhe i jepte Atij kontroll të plotë në jetët e tyre, për t'u bërë dëshmia e Tij në botë.

Pse Perëndia kërkonte kontroll të plotë mbi bijtë e Tij? Sepse vetëm Ai e njeh rrugën dhe do të bëjë të pamundurën për të na çuar atje.

7 Maj

Na e shto besimin

Te Marku 4 na tregohet një histori e Jezusit dhe dishepujve në një barkë që po mbytej nga deti i trazuar. Ndërsa shohim këtë skenë, Krishti sapo qetësoi valët e detit me një urdhër të vetëm. Tani Ai kthehet tek dishepujt dhe i pyet, “Si është e mundur që nuk keni besim?” (Marku 4:40). Ti mund të mendosh që kjo tingëllon e ashpër. Ishte thjesht njerëzore të kesh frikë në një stuhi të tillë. Megjithatë Jezusi nuk po i qortonte për këtë arsye. Përkundrazi, Ai po u thoshte atyre, “Pas gjithë kësaj kohe me Mua, ju akoma nuk e dini se kush jam. Si është e mundur që keni ecur kaq gjatë me Mua dhe nuk më njihni?”

Në të vërtetë, dishepujt ishin të mrekulluar nga mrekullia e mahnitshme që Jezusi kishte bërë. “Dhe ata i zuri një frikë e madhe dhe i thoshnin njëri-tjetrit: ‘Vallë, kush është ky, që po i binden edhe era edhe det?’” (vargu 41). A mund ta imagjinoni? Dishepujt e Jezusit nuk e njihnin Atë. Ai i kishte thirrur ata në mënyrë personale secilin prej këtyre burrave për ta ndjekur Atë, e bashkë me Të ata u kishin shërbyer turmave të tëra. Megjithatë ata ishin sërish të pavetëdijshëm se kush ishte në të vërtetë Zotëria i tyre. Ata kurrë nuk ishin ulur me qetësi në praninë e Tij, të hapnin zemrat e tyre, duke e pritur për të dëgjuar e kuptuar atë që Ai kishte për t’iu thënë atyre.

Nje herë tjetër, dishepujt erdhën tek Jezusi, duke i kërkuar, “Na e shto besimin” (Luka 17:5). Si u përgjigj Ai atyre? “Përvishu e më shërbe që unë të ha e të pi” (vargu 8). Jezusi po thoshte në thelb, “Vishe rroben e durimit. Më pas ulu me Mua, hape zemrën dhe mëso nga Unë.” Shumë besimtarë sot bëjnë të njëjtën pyetje, po nuk kërkojnë nga Zoti për përgjigje. Po ju, a do ta bëni?

8 Maj

Besimi i Abelit

Ndërsa lexojmë Hebrenjtë 11, ne gjejmë një të përbashkët në jetët e njerëzve të përmendur. Secili kishte një veçori tipike që dëshmonte llojin e besimit që Perëndia donte. Cili ishte ky element? Besimi i tyre kishte lindur nga një intimitet i thellë me Zotin. Është e pamundur të kesh një besim që i pëlqen Perëndisë pa ndarë një intimitet me Të. Çfarë dua të them me intimitet? Unë po flas për një afërsi me Zotin që vjen pasi ne rendemi pas Tij, një bashkësi e ngushtë, e thellë, personale. Vjen kur ne dëshirojmë Zotin më shumë se çdo gjë tjetër në jetën tonë.

“Me anë të besimit, Abeli i ofroi Perëndisë një sakrificë më të mirë se Kaini, përmes të cilit ai mori dëshmimin se ishte i drejtë, Perëndia që dëshmonte për ofertat e tij; e megjithëse i vdekur, ai akoma flet” (Hebrenjve 11:4). Vini re disa gjëra në këtë varg. Së pari, Perëndia vetë dëshmoi për ofertat. Së dyti, Abeli ndërtoi një altar për Zotin, ku ai solli flijimet e tij. Për më tepër, ai ofroi jo vetëm qengja të patemetë për sakrificën e tij, por edhe dhjamin e këtyre qengjave po ashtu. “Abeli po ashtu ofroi të parëlindurit e kopesë së tij dhe yndyrën e tyre” (Zanafilla 4:4).

Çfarë simbolizon yndyra? Libri i Levitikut thotë, “Është një ofertë e bërë me zjarr me erë të këndshme. E tërë yndyra i përket Zotit.” (Levitiku 3:16). Yndyra ishte një pjesë e flijimit që digjej shpejt, duke lëshuar aromë të këndshme. Yndyra këtu, na flet për një lloj miqësie që e pranueshme para Zotit. Përfaqëson sherbësën tonë ndaj Zotit në vendin e fshehtë të lutjes, një adhurim intim që ngrihet drejt Tij. Hera e parë që Bibla përmend këtë lloj adhurimi është ai që ofroi Abeli. Kjo është arsyeja se pse është listuar në Hollin e Besimit të Hebrenjve 11 si një dëshmi e një besimi të gjallë e të vërtetë. U bëftë që edhe ne të aspirojmë një besim të tillë.

9 Maj

Thërrimet dhe besimi

Gruaja, bija e së cilës ishte nën pushtetin e demonëve këmbëngulte për ta takuar Jezusin. Më në fund, dishepujt e nxitën Mësuesin e tyre, "Zoti, largoje. Na e hiq qafe. Nuk do të na shqetësoj." Vini re përgjigjen e Jezusit ndaj kërkesës së gruas: "Por Ai nuk përgjigj asaj asnjë fjalë" (Mateu 15:23). Qartazi, Krishti e injoroi të gjithë skenën. Pse e bënte një gjë të tillë Ai?

Jezusi e dinte se historia e kësaj gruaje do t'u tregohej brezave që do të vinin dhe po ashtu donte të zbulonte një të vërtetë të gjithë atyre që do ta lexonin. Ai po testonte besimin e gruas duke thënë, "Unë jam dërguar vetëm tek delet e humbura të shtëpisë së Izraelit" (vargu 24). Krishti po thoshte, "Unë erdha për shpëtimin e judenjve. Pse duhet ta 'harxhoj kohën' me johebrenjtë?"

Ky pohim do të na kishte bërë shumicën prej nesh të ktheheshim në rrugën tonë, por kjo grua nuk u dorëzua. Sa herë je lodhur duke u lutur dhe je dorëzuar? Kjo grua nuk iu përgjigj me ankesë apo me një gisht akuzues, duke thënë, "Pse po më mohon, Jezus?" Shkrimi në fakt thotë krejt të kundërtën: "Më pas ajo erdhi tek Ai dhe e adhuroi, duke thënë, "Zot, më ndihmo!" (vargu 25).

Çfarë ndodh më pas është e vështirë për t'u lexuar. Jezusi e kundërshtoi këtë grua akoma me më tepër ashpërsi. I tha asaj, "Nuk është mirë të marrësh bukën e fëmijëve e tua hedhësh këlyshëve të vegjël" (vargu 26). Ai po e testonte dhe një herë atë.

Tani gruaia iu përgjigj Jezusit, "E vërtetë Zot, madje dhe këlyshet e vegjël hanë nga thërrimet që bien nga tryeza e zotërinjve të tyre" (vargu 27). Çfarë përgjigje e mahnitshme. Zoti e përgëzoi atë! Jezusi iu përgjigj dhe i tha asaj, "O grua, sa i madh është besimi yt! Le të ndodhë siç dëshirove. Dhe vajza e saj u shërua që në atë ore" (vargu 28).

Të dashur, ne nuk jemi për të synuar e për t'u kënaqur me thërrimet. Ne na është premtuar i gjithë hiri dhe mëshira që kemi nevojë për krizat tona. Ne jemi ftuar të vijmë me guxim para frontit të Krishtit, me siguri besimi. Ne duhet të vijmë në këtë mënyrë me besim.

10 Maj

Përtej shpresës njerëzore

Vjen një kohë kur një situatë del jashtë çdo shpresë njerëzore, dukshëm e pamundur. Asnjë këshillë, asnjë doktor, asnjë mjekim nuk mund të ndihmojë. Kërkon një mrekulli ose gjithçka do përfundojë në shkatërrim. Në kohë të tilla, e vetmja gjë që mund të bëjmë është të marrim përgjegjësi e të shkojmë te Jezusi me vendosmëri, "Unë nuk do të largohem derisa të dëgjoj nga Zoti. Ai duhet të më thotë, "Ka mbaruar. Tani kthehu në rrugën tënde."

Tek Ungjilli i Gjonit ne gjejmë një situatë të ngjashme. Një familje ishte në krizë: "Ishte një njeri i nderuar, djali i të cilit ishte i sëmurë në Kapernaum" (Gjoni 4:46). Kjo familje ishte e njohur, ndoshta dhe nën linjën mbretërore. Një frymë vdekje ishte mbi atë shtëpi, ndërsa prindërit po kujdeseshin për djalin e tyre në prag të vdekjes. Dikush në atë familje dinte se kush ishte Jezusi dhe kishte dëgjuar për fuqinë e tij shëruese. Ndoshta fjala kishte ardhur që Jezusi ishte në Kanë të Galilesë, rreth 25 milje larg. Shkrimi na thotë, "Kur ai dëgjoji që Jezusi erdhi ng Judea në Galile, shkoi ta takonte" (vargu 47).

Ky burrë i nderuar kishte një vendosmëri të fortë për të marrë nga Jezusi. Bibla na thotë, "e ftoi Atë të vinte në shtëpinë e tij e ta shëronte, pasi ishte në prag të vdekjes" (në të njëjtën varg). Çfarë pamje madhështore e ndërmjetësimit. Ky burrë la çdo gjë për të kërkuar nga Zoti një takim e një fjalë prej Tij.

Krishti iu përgjigj Atij, "Nëse ju nuk shihni shenja e mrekulli, ju nuk besoni" (vargu 48). Çfarë po thoshte Jezusi me këtë? Ai po i tregonte këtij burri që mrekullia e shërimit nuk ishte ajo çfarë ai kishte nevojë më shumë. Përkundrazi, tema kryesore ishte besimi i këtij burri. Për pasojë, e gjithë shtëpia e tij besoi, duke përfshirë dhe shërbëtorët e tij (vargu 53).

Krishti e donte shërimin e këtij djali më shumë sesa i ati i tij apo familja e tij. Ai donte që ata të besonin se Ai është Perëndia në mish që kështu t'i besonin për shpëtim. A nuk e do Ai të njëjtën gjë dhe për ne?

11 Maj

Themeli i besimit

Ku është vendosur besimi juaj? Shkrimi na tregon se besimi vjen nga dëgjimi dhe që Fjala e Perëndisë na jep "vesh frymëror" për të na mundësuar të dëgjojmë prej Tij (shih Romakëve 10:17). Bibla na flet për përvojat e shkretëtiravenë jetën tonë, ku na duhet të kemi vesh frymëror për të dëgjuar dhe kujtuar Fjalën e Perëndisë:

1. "Mos më mbuloftë rryma e ujërave, mos më përpiftë humnera dhe mos u mbylltë gryka e pusit mbi mua. Përgjigjmu, o Zot, sepse mirësia jote është e çmuar; në dhembshuritë e tua të mëdha sillu nga unë. Mos e fshih fytyrën tënde nga shërbëtori yt, sepse jam në ankth; nxito të më përgjigjesh." (Psalmi 69:15-17). Dukshëm ne shohim se ujërat e mëdha do të vijjnë në jetën e njerëzve të perëndishëm.

2. "Para se të pikëllohem endesha sa andej e këndeje, por tani ndjek fjalën tënde..."Ka qenë një e mirë për mua të jem pikëlluar, që kështu të mësoja statutet e tua."(Psalmi 119:67, 71).

Shikojeni dëshminë e psalmistit: "Unë e dua Zotin, sepse Ai e dëgjoji zërin dhe klithjen time...dhimbjet e vdekjes dhe tmerret e Sheolit më kishin pushtuar. Isha i shqetësuar dhe në dhimbje." (Psalmi 116:1-3). Këtu kemi një shërbëtor besnik që e donte Perëndinë dhe kishte besim të madh - megjithatë ai u përball me tmerret e dhimbjes, shqetësimit dhe vdekjes.

Fjala e Perëndisë fuqishëm deklaroi se shtegu i besimit kalon përmes përmbytjeve e zjarrit: "Kur do të kalosh përmes ujërave unë do të jem me ty, ose do të kalosh lumenjtë, nuk do të të mbytin;

kur do të ecësh nëpër zjarr, nuk do të digjesh dhe flaka nuk do të të konsumojë" (Isaia 43:2). "Sepse unë, Zoti, Perëndia yt, të zë nga dora e djathtë dhe të them: "Mos u frikëso, unë të ndihmoj". (Isaia 41:13).

Ky varg i fundit ka një të vërtetë të rëndësishme: në çdo përvojë shkretëtirë që ne përballemi, Ati Ynë na mban me dorën e Tij. Por, vetëm ata që kalojnë përmes shkretëtirës ose në ujërat e furishme e përjetojnë përkëdheljen e Tij.

12 Maj

Paganizmi i shqetësimit

“Prandaj po ju them, mos u shqetësoni duke thënë, ‘çfarë do të hamë?’ apo, ‘çfarë do të pimë?’ ose, ‘çfarë do të veshim?’ Sepse këto janë gjërat që kërkojnë paganët” (Mateu 6:31-32). Jezusi na mëson se shqetësimi për të ardhmen tonë për familjen, punën, se si do të ia dalim është një mënyrë pagane e të menduarit. Jezusi po flet këtu për ata që nuk kanë një At qiellor. Ata nuk e njohin Perëndinë, siç do Ai do të njihet – një At i dashur, që kujdeset dhe siguron e që banesa e Tij është në qiell.

“Prandaj mos u shqetësoni për të nesërmen” (vargu 34). Në këto fjalë, Jezusi na urdhëron, “Mos i jepni asnjë mendim, asnjë shqetësim se çfarë do të ndodhë ose nuk do të ndodhë nesër. Kur ju shqetësoheni, ju po bëni siç bëjnë paganët.” “Por së pari kërkoni Mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e Tij dhe të gjitha gjërat e tjera do t’iu shtohen” (vargu 33). Me fjalë të tjera, ne duhet të vazhdojmë ta duam Jezusin. Ne duhet të lëvizim duke e hedhur të gjithë shqetësimin tonë në Të e të pushojmë në besnikërinë e Tij. Ati Ynë qiellor do të na sigurojë të gjitha gjërat themelore të jetës.

Unë i bëj pyetje vetes nëse engjëjt “preken” nga shqetësimi dhe ankthi i atyre që pretendojnë se i zënë besë Perëndisë. Për ta, kjo duket diçka degraduese, kaq poshtëruese për Zotin, që ne shqetësohemi a thua se nuk kemi një At qiellor. Çfarë pyetjesh mund të bëjnë engjëjt në qiell: “A nuk e besojnë se Ati i tyre në qiell i do ata? A nuk i ka thënë Ai atyre që i di të gjitha nevojat e tyre? Si mundën ata të shqetësohen e t’i zërë paniku nëse e dinë se Ai ka gjithë pushtetin dhe pasurinë dhe mund të sigurojë të gjitha nevojat e gjithë krijimit? Pse e akuzojnë Atin e tyre si neglizhent nëse a thua se Ai nuk është i vërtetë ndaj Fjalës së Tij?”

Ti ke një At qiellor. Ai është besnik – besoji Atij!

13 Maj

Testi përfundimtar i besimit

Vjen një moment në jetën e çdo besimtari, sikurse dhe të kishës, kur Perëndia na vendos ne në testin final të besimit. Është i njëjti testim që Izraeli u përball pasi kaloi Jordanin. Ky test është për të parë të gjitha rreziqet që ndodhën përpara: përballja me gjigandët, muret e larta të vuajtjeve, pushtetet dhe principatat që kërkojnë të na shkatërrojnë dhe ne duhet ta vendosim veten tërësisht në premtimet e Perëndisë. Testi është që ta përkushtojmë veten tonë përgjatë gjithë jetës tonë me besim në sigurinë e Fjalës së Tij. Është një përkushtim për të besuar se Perëndia është më i madh se çdo problem apo armik i yni.

Aty ynë qiellor nuk po kërkon për një besim që merret vetëm me një problem secilen herë. Ai po sheh për një besim jetëgjatë, një përkushtim të përhershëm për t'i besuar Atij për të pamundurën. Ky lloj besimi sjell prehje dhe qetësi shpirtit tonë, pavarësisht situatës tonë. Zoti ynë është i dashur dhe i dhembshur, por Ai nuk mund ta lejojë që bijtë e Tij të banojnë në mosbesim. Ti mund të jesh testuar herë pas here, por tani koha ka ardhur për ju për të marrë një vendim. Perëndia kërkon një besim që e duron dhe sprovën përfundimtare, një besim që nuk lejon asgjë të të shkundë nga besimi dhe siguria e besnikërisë së Tij.

Ne nuk mund ta shpikim besimin. Ne nuk mund ta krijojmë duke e përsëritur, “Unë besoj, me të vërtetë besoj.” Jo, besimi është një përkushtim që ne bëjmë për t'iu bindur Perëndisë. Ndërsa Izraeli u përball me Jerikon, popullit iu tha që të mos thonë asnjë fjalë, por vetëm të marshojnë. E thënë më shkurt, Perëndia u kërkoi atyre vetëm një gjë: ti bindeshin Fjalës së Tij dhe shkonin përpara. Ata nuk përshpirtën, “të lutem, më ndihmo Zot.” Përkundrazi, ata u bindën menjëherë. Ky është besimi. Do të thotë ta ndash mendjen për t'iu bindur gjithçkaje që është shkruar në Fjalën e Perëndisë, pa kërkuar shpjegime dhe pa e marrë lehtazi.

14 Maj

Paqe dhe siguri

Një gjë më frikëson me shumë se çdo gjë tjetër, të ftohem nga dashuria e Krishtit. Trembem nga mendimi se mund të bëhem i vakët, frymërisht neglizhent, i mbërthyer nga mungesa e lutjes duke kaluar ditë të tëra pa kërkuar nga Fjala e Perëndisë. Në udhëtimet e mia në vende të ndryshme të botës unë kam parë një “cunami shpirtëror” të endjes në mëkat. Denominacione të tëra janë kapur nga ky “cunam”, duke lënë në apati shkatërruese kishat. Bibla na paralajmëron shumë qartë se është e mundur për besimtarët e përkushtuar të ftohen në dashurinë për Krishtin.

Për shembull, një i krishterë që shkon pas “paqes dhe sigurisë me çdo çmim”, thjesht duke u kënaqur me shpëtimin, paguan një çmim të lartë shpirtëror. Kështu që, si mund të ruhem nga kjo ftohje dashurie për Krishtin dhe ta lëmë pas dore “këtë shpëtim kaq të madh”? Pali na thotë: “Prandaj ne duhet t’u duhet përmbahemi më shumë atyre që dëgjuam, se mos shkasim ndonjë herë nga rruga” (Hebrenjve 2:1). Perëndia nuk është i interesuar që ne të jemi në gjendje për të lexuar shpejt Fjalën e Perëndisë. Të lexosh shumë kapituj në ditë ose të përpiqesh që ta kalosh shpejt Biblën mund të na japë ne një ndjesi të mirë. Çfarë ka më shumë rëndësi, sidoqoftë është që ne të “dëgjojmë” atë që lexojmë me veshët tanë frymëror dhe të meditojmë mbi të.

Të qëndruarit i palëkundur në Fjalën e Perëndisë nuk ishte diçka e thjesht për Palin. Ai më shumë dashuri na paralajmëron të jemi tepër të kujdesshëm për të qëndruar tek Fjala e Perëndisë, sepse është e vetmja spirancë që na ruan nga rënia. Pali na thotë: “si bij të Perëndisë, bëni një inventar. Ju dini mjaft për ecjen tuaj me Jezusin, duke e ditur se ju jeni të dashur prej Tij, dhe që Ai nuk ju ka kthyer shpinën, që ju jeni të shpenguar.”

A vini re ftohje shpirtërore në jetën tuaj? Që ju po luteni pak e më pak? A e keni neglizhuar Fjalën e Zotit? A është ecja juaj me Perëndinë siç duhet të jetë? “Sepse ne jemi bërë pjestarë të Krishtit, në qoftë se do ta ruajmë të palëkundur deri në fund fillimin e besimit.” (Hebrenjve 3:14).

15 Maj

Gaforrja e vetmuar

Mbreti David u rraskapit me vështirësitë që kaloi. Ai ishte kaq i lodhur në shpirtin e tij, kështu që i rrethuar nga ankthet, gjithçka që ai donte ishte të shkonte në një vend të paqtë e të sigurtë: “Ah, sikur të kisha krahë si një pëllumb! Do të fluturoja larg për të gjetur prehje...do të shpejtoja për të gjetur një strehë nga era e furishme dhe furtuna” (Psalmi 55:6-8).

Një mësim nga natyra na zbulon çfarë ndodh kur ne largohemi nga vuajtjet tona. Gaforret janë krijesa që jetojnë mjedise të rrezikshme e të forta, midis shkëmbinjve të thepisur. Përditë ata janë të trazuar nga valët e detit dhe të sulmuar në çdo anë nga krijesat në ujëra të thella. Ata vazhdimisht luftojnë për të mbrojtur veten e tyre dhe përgjatë kohës zhvillojnë një guaskë të fortë dhe instikte të fuqishme për mbijetesë. Në mënyrë të mahnitshme, disa në familjen e gaforreve, që njihen si gaforret vetmitare, dorëzohen prej vuajtjeve. Duke kërkuar për një vend të sigurtë, ata gjejnë banesë në guaskat e braktisura të krijesave të tjera të oqeanit. Ata e marrin veten nga beteja dhe strehohen në shtëpi të dorës së dytë që janë të bëra gati.

Megjithatë këto “shtëpi të sigurta” të këtyre gaforreve të vetmuara dëshmojnë se janë të kushtueshme dhe shkatërruese. Për shkak të mungesës së luftës, pjesë thelbësore të trupave të tyre prishen. Me kalimin e kohës këto gaforre vetmitare e humbin të gjithë fuqinë e lëvizjes; gjymtyrët e tyre bien, vërtetë duke i lënë jashtë rrezikut, por duke i bërë të pavlefshme për të bërë diçka, përveçse të ekzistojnë. Ndërkohë, gaforret e tjera që vazhdojnë të luftojnë, arrijnë të fitojnë. Të pesë pjesët e këmbëve të tyre bëhen të forta e prej mishi duke i rezituar dallgëve të fuqishme. Ata mësojnë të fshihen nga grabitqarët duke u strukur nën strukturat e shkëmbinjve.

Ky ligj i natyrës ilustron ligjin e Frymës. Si besimtarë, ne sulmohemi sa andej këndeje nga valët e vështirësive. E ndërsa luftojmë, duke u mbajtur fort me besim, ne rritemi akoma më të fortë. Ne po ashtu arrijmë të dallojmë hilet e të ligut që ai lëshon kundra nesh. Ne e zbulojmë strehën tonë të vërtetë, “e çara e shkëmbit”, duke i besuar Jezusit. Vetëm atëherë ne jemi vërtet të sigurt në betejën tonë.

16 Maj

Jezusi kishte një plan

“Jezusi, pra, i ngriti sytë dhe, duke parë se një turmë e madhe po vinte tek ai, i tha Filipit: "Ku do të blejmë bukë që këta të mund të hanë?". Por ai e thoshte këtë për ta vënë në provë, sepse ai e dinte ç'do të bënte.” (Gjoni 6:5-6). Jezusi e mori mënjanë Filipin dhe i tha: “Filip, këtu janë mijëra njerëz. Të gjithë janë të uritur. Ku do të blejmë ushqim të mjaftueshëm për këtë turmë. Çfarë mendon se mund të bëjmë?”

Sa i jashtëzakonshëm Jezusi ynë i dashur. Jezusi e dinte shumë mirë se çfarë do të bënte, vargu i mësipërm na e tregon këtë. Megjithatë Zoti po përpiqej t'i mësonte Filipit diçka, e ky mësim që Ai po i jepte atij, vlen dhe për secilin prej nesh sot. Mendojeni pak se sa shumë nga trupi i Krishtit ulene kalojnë gjysmën e natës duke menduar si t'i zgjidhin problemet e tyre. Ne mendojmë, “Ndoshta kjo do të funksionojë. Jo, jo ndoshta kjo tjetra bën.” Filipi dhe apostujt nuk kishin vetëm një problem “ushqimi”. Ata kishin një problem financiar, problem shpërndarje, problem transporti dhe problem kohe. Situata e tyre dukej absolutisht e pamundur. Jezusi e dinte gjatë gjithë kohës se çfarë do të bënte, Ai kishte një plan për këtë. Të dashur, e njëjta është e vërtetë për problemet dhe vuajtjet tua sot. Ekziston një problem, por Jezusi di të gjithë situatën tënde. Ai vjen tek ti, duke të pyetur, siç bëri me Filipin, “Çfarë do të bëjmë me gjithë këtë?”

Përgjigja e duhur nga Filipi duhet të ishte, “Jezus, Ti je Perëndi. Asgjë nuk është e pamundur me ty. Po e dorëzoj këtë problem tek Ty. Nuk është më i imi, por i Yti.” Kjo është ajo çfarë ke

nevojë t'ia thuash Zotit sot në krizën tënde, “Zot, unë besoj në fuqinë tënde. E dorëzoj gjithçka tek Ty.”

17 Maj

Unë kam fuqi dhe dhembshuri

“Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha: "Unë kam mëshirë për turmën, sepse u bënë tri ditë që rri me mua dhe nuk ka asgjë për të ngrënë; nuk dua t'i nis të pangrënë, se mos ligështohen gjatë rrugës”” (Mateu 15:32). Krishti po u thoshte dishepujve të Tij, “Unë do të bëj më shumë për popullin tim sesa thjesht t'i shëroj ato. Unë do të sigurohem që ata të kenë bukë mjaftueshëm për të ngrënë. Ju duhet të shihni se Unë kam më shumë sesa thjesht fuqi, Unë kam dhe dhembshuri. Nëse ju më shihni vetëm si shërues dhe bërës mrekullish, ju do të më keni frikë, por nëse shihni tek Unë dhe dhembshurinë, ju do të më doni dhe më besoni Mua.”

Ky mesazh është për të gjithë ata që janë në prag të lodhjes, gati për t'ju rënë të fikët, të mbingarkuar nga situata aktuale. Ti ke qenë një shërbyes besnik, duke i ushqyer të tjerët, i sigurtë se Perëndia mund të bëjë të pamundurën për popullin e Tij. Megjithatë ke disa dyshime të vazhdueshme rreth gatishmërisë së Perëndisë për të ndërhyrë në favorin tënd. Unë vetëm mund të imagjinoj se sa e sa lexues të këtij mesazhi kanë folur fjalë besimi për të tjerët që kanë kaluar stres, situata në dukje vërtet të pashpresa. Ju i keni nxitur ata, “Mbahu fort! Zoti është në gjendje. Ai bën mrekulli dhe premtimet e Tij janë të vërteta. Mos e humb shpresën!”

Fryma e Shenjtë më foli, “A beson vërtetë në mrekulli?” Unë ju përgjigja, “Po, patjetër, Zot. Unë besoj në çdo mrekulli që kam lexuar në Shkrimet e Shenjta.” Të dashur, kjo përgjigje nuk mjafton. Pyetja e Zotit për secilin nga ne është: “A beson se Unë mund të bëj një mrekulli për ty?” Dhe jo vetëm një mrekulli, por një mrekulli për çdo situatë që ne përballemi. Ne kemi

nevojë për më tepër mrekulli se sa ato të Dhjatës së Vjetër apo të Re, apo të së kaluarës. Ne kemi nevojë për mrekulli “të përditësuara”, mrekulli personale që janë dizenuar për ne dhe për rastin tonë.

Pusho në kujdesin e Atit Perëndi dhe besoji Atij për mrekullinë tënde.

18 Maj

Katër pritje

Perëndia është një premtim-bërës dhe një premtim-mbajtës dhe Ai i ka folur zemrës time për katër gjëra që populli i Tij t'i besojë. Këto pritje janë bazuar në premtimet e Perëndisë.

1. Prit të shpërblehesh ndërsa e kërkon Zotin me gjithë zemër. "Perëndia është, dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë." (Hebrenjve 11:6). Perëndia është gjithmonë në kohë dhe Ai e di që ti ke nevojë për një rreze shprese dhe lajm të mirë në kohën tënde të sprovës. Prite Atë të mbajë premtimin e Tij të të shpërblejë ty në kohën e nevojës. Perëndia thotë që Ai i shpërblen të gjithë ata që e kërkojnë Atë me gjithë zemër dhe Ai nuk mund të gënjejë.

2. Prit që të shohësh dëshmi të një mrekullie progresive në jetën tënde. "Me Perëndinë të gjitha gjërat janë të mundshme" (Mark 10:27). Unë besoj në shërim të menjëhershëm dhe mrekulli progresive. Mrekullitë progresive fillojnë në të padukshmen, në mënyra të qeta dhe që zbulohen pak e nga pak, një vepër mëshire për secilin rast. Prit që Perëndia të veprojë në rrugë misterioze, të padukshme për syrin njerëzor.

3. Prit që të hysh në prehjen e premtuar të Perëndisë. "Mbetet pra një pushim i së shtunës për popullin e Perëndisë...hyni në këtë prehje" (Hebrenjve 4:9,11). Në vitet e fundit bota ka parë një shfaqje të frikshme problemesh, krizash dhe sprovash. Në mes të kësaj, Zoti do që ti t'i besosh Atij për të të sjellë në prehjen e premtuar. Perëndia kurrë nuk kishte si qëllim që bijtë e Tij të jetojnë në frikë dhe dëshpërim.

4. Prit që Fryma e Shenjtë të jetë gjithmonë në tempullin e Tij. "A nuk e dini se trupi juaj është tempulli i Frymës së Shenjtë?" (1 Korintasve 6:19). Fryma e Shenjtë banon në zemrën e çdo besimtari. Kalo çdo ditë me faktin se Ai është në tempullin e Tij për të të rehatuar, drejtuar, inkurajuar, vajosur dhe të zbulojë lavdinë e Jezus Krishtit në ty. Ai do që të të sjellë në vendin e besimit të palëkundur. Besoji këto premtime! Ki në zemër këto pritje dhe ti do të shohësh Perëndinë të bëjë gjëra të mrekullueshme.

19 Maj

Një raport i mirë

“Me anë të besimit morën dëshmi të mirë” (Hebrenjve 11:2). Fjala greke për “morën” do të thotë “për të qenë dëshmitarë, për t’u bërë dëshmi.” Paraardhësit tanë në Zotin kishin një besim të vendosur, të palëkundur që u bënë dëshmi e besnikërisë së Perëndisë në kohërat e turbullta. Ata i kishin besuar Perëndisë përmes stuhisë, talljes, prangave, burgosjeve, torturave, luftave, gropës së luanëve, zjarrit etj. Pas gjithë këtyre gjërave, ata e dinin se Zoti po u buzëqeshte atyre dhe po u thoshte, “Të lumtë! Ti më besove dhe vendose besimin tek Unë.”

“Pa besim është e pamundur për t’i pëlqyer Atij, sepse Ai që vjen tek Perëndia duhet të besojë se Ai është, dhe se Ai është shpërblenjësi i gjithë atyre që e kërkojnë Atë” (vargu 6). Sa herë që ne mbajmë besimin tonë në kohë të vështira, ne kemi të njëjtin konfirmim nga Fryma e Shenjtë: “Të lumtë!”

Me të vërtetë, Shkrimi na thotë që sa herë unë e lë barrën time te Krishti, unë marr një “raport të mirë.” Ata që e shohin jetën time mund të mos përgjigjen kaq hapur, por ata do ta dinë se është një shpresë dhe shpengim i vlefshëm për ta. Ata mund të më shohin mua në orën e krizës dhe të thonë, “Ka shpresë! Është njëri që qëndron, i cili nuk e ka humbur besimin tek Perëndia.”

Ndërsa problemet sa vijnë e rriten dhe bota po shkon akoma më tepër drejt një depresioni më të madh, përgjigja e besimtarit duhet të jetë një dëshmi e palëkundur besimi. Ne kemi Frymën e Shenjtë që banon brenda nesh dhe kemi Biblën si Fjalën e zbuluar të Perëndisë. Ne nuk mund të mburremi në mishin tonë, por mund të mbeshtetemi në Fjalën e Tij.

Ndër vite, unë kam qenë plotësisht i armatosur, i vendosur, “Unë e kam ndarë mendjen dhe nuk do të kem frikë. Nuk do t’i dëgjoj dyshimet dhe frikërat e mishit tim. Unë nuk do të lëkundem dhe as nuk do të kthehem mbrapa. Nuk do t’i jepem vetëkeqardhjes, lodhjes e mundimit.” Akoma kam shumë gjëra për të mësuar, por e kam provuar fitoren që vjen kur ti i beson Zotit dhe i vendos të gjitha barrat e tua në Krishtin.

20 Maj

“Të vendosësh” besimin tënd

Unë jam i bindur se njerëzit e humbin shpresën e tyre, sepse kanë humbur besimin. Të krishterët që njeherë ishin të zjarrtë në besim, po dorëzohen tani duke mos i besuar më Perëndisë në mesin e kohërave të vështira. Ku duhet të shkojnë për shpresë bijtë e Perëndisë? Fryma e Zotit më foli një fjalë tepër të qartë: “Ti duhet ta ancorosh besimin tënd. Vendose zemrën tënde për t’i besuar Perëndisë në çdo gjë, në çdo kohë.”

“Të vendosësh” besimin tënd do të thotë të stabilizosh, ta bësh të palëkundur, vendos rrënjën të thella, vendos një themel të fortë. Jakobi shkruan, “Ai që dyshon i ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e përplas era. Dhe ky njeri të mos pandehë se do të marrë diçka nga Zoti” (Jakobi 1:6-7).

Në këtë pasazh, Zoti e vendos të gjithë përgjegjësinë tek besimtari. Perëndia po na thotë ne, “kur bota të shohë te populli Im, në këto ditë frikë dhe ankthi, ata duhet të jenë në gjendje të shohin besim. Kur gjithçka po dridhet dhe po bie, besimi është ai që duhet te ngelet solid dhe i patundur. Kështu që ankorije besimin tënd dhe qëndro i palëvizur.” Bota ka nevojë të shohë një predikim të ilustruar, që është jeta e një burri apo gruaje që jeton me anë të besimit. Ata kanë nevojë të shohin shërbëtorët e Perëndisë të kalojnë nëpër të njëjtat vështirësi që ata po heqin e këta shërbëtorë të mos lëkunden. Davidi e përshkruan këtë si “ata që të besojnë Ty në praninë e bijve të njerëzve!” (Psalmi 31:19). Ai po fliste për besimtarë, besimi i të cilëve dhe jetët e tyre besnike janë rreze shprese për ata që janë në errësirë.

Nje herë unë mora një telefonatë me një lajm që më tronditi. Për një çast, një furi frike më rrethoi, por Fryma e Shenjtë më pëshpëriti butësisht, “Mbaje besimin tënd. Unë kam gjithçka nën kontroll. Qëndro i palëkundur.” Paqja e Perëndisë e mbushi zemrën timë në atë çast. Nga fundi i ditës, zemra ime ishte plot me gëzim ndërsa po mendoja, “Unë të besova ty Zot. Unë nuk u lëkunda dhe Ti ishe pranë meje. Falemnderit Perëndi!” Perëndia është besnik.

21 Maj

Një shteg i njohur vetëm nga Zoti

“Hapa e njeriut i drejton Zoti, kur Atij i pëlqejnë rrugët e tij” (Psalmi 37:23). Fjala hebreje për “i drejton” në këtë varg do të thotë “I fiksuar ose i parapërgatitur.” Perëndia nuk planifikon rrugën tonë një ditë para, një javë para apo një vit para. Jo, Ai ka një plan të plotë për jetën e çdo besimtari, një plan që merr jetë në momentin kur ne shpëtohem. Çfarë është ky shteg i parapërgatitur? Jezusi përgjigjet shumë thjesht, “Unë jam rruga” (Gjoni 14:6). Vetë Krishti është rruga drejt lavdisë dhe jetës së përjetshme. Ai na drejton ne drejt destinacionit final në qiell. Letra e Hebrenjve na tregon ne se Jezusi “po sjell shumë bij në lavdi” (Hebrenjve 2:10).

Ne nuk mund ta dimë rrugën specifike që Jezusi do të na udhëheqë apo cili do të jetë vazhdimi i rrugës tonë. Ky shteg është i njohur vetëm nga Perëndia. Shikoni jetën time për shembull. Unë kam qenë në rrugën drejt lavdisë për më shumë se shtatëdhjetë vite. Përgjatë rrugës Perëndia ma ka dhënë objektiva, ëndrra dhe disa herë vizione, pas të cilave kam rendur. Por Zoti kurrë nuk më ka detajuar shtegun e plotë. Në fakt, edhe pas gjithë këtyre viteve unë nuk jam i sigurt cili do të jetë shtegu im nesër.

Kur Jakobi ishte i vjetër, ai përshkroi shtegun e tij Faraonit: “Vitet e shtegtimit tim janë njëqind e tridhjetë; vitet e jetës sime kanë qenë të pakta dhe të këqija dhe nuk e kanë arritur numrin e viteve të jetës së ëtërve të mi, në ditët e shtegtimit të tyre” (Hebrenjve 47:9). Fjala hebreje për “i keq” këtu nënkupton probleme, vuajtje, dhimbje, shqetësime dhe kundërshti. Unë mund të identifikohem me Jakobin. Nuk dua të jetoj më periudha të caktuara të shtegtimit tim. Sigurisht,

e lavdëroj Perëndinë për gjithë bekimet dhe i jam mirënjohës për besimin që ka ndërtuar në mua. Megjithatë, unë dua të di me detaje gjithçka që do ndodhë, por sigurisht që nuk është kjo rruga sesi Perëndia vepron. Shtegu i çdo besimtari është ai i besimit.

22 Maj

Ditët e gëzimit

Perëndia në dashurinë dhe mëshirën e Tij po lejon katastrofat të godasin tokën. Këto janë paralajmërime për të gjithë që po dëgjojnë se Jezusi po vjen sërish. Mesazhi i Tij, “Është koha për të qenë gati.” Zoti i do bijtë e Tij kaq shumë sa nuk lejon që Mbretëria e Tij të vij pa paralajmërim. Ai e di se raca njerëzore është e vëshirë për të dëgjuar dhe duhen katastrofa të masave të mëdha që të na tërheqin vëmendjen. Këto katastrofa janë një lloj “numërimi mbrapsht”, tepër të dhimbshme për t’u injoruar dhe lejohen nga Perëndia për të vendosur “tik-takun” për momentet e fundit të kësaj epoke. Sipas Jezusit, këto dhimbje do të bëhen më të shpeshta dhe intensive ndërsa i afrohem orës së fundit. “Dhe kur këto të fillojnë të ndodhin, shikoni lart dhe ngrini kokat tuaja, sepse çlirimi juaj është afër” (Luka 21:28).

A tingëllon e frikshme? A është e vërteta tmerruese? A është e mundur që fundi i botës të jetë mbi ne? A është ky momenti kritik i historisë që të gjithë profetët në Bibël e parashikuan se do të vinte? A mundet edhe i krishteri më i përkushtuar të kuptojë se sa e tmerrshme është fundi i botës në këtë orë të vonë? Një gjë është e sigurt, çdo gjë duket që po bie, aq sa është në gjendje syyri njerëzot të dallojë. Shumë të dashur, dua të ndaj me ju çfarë Fryma e Shenjtë më ka folur këto ditë. Përmblihet në këto pesë fjalë të vogla, por këto fjalë janë kaq të fuqishme saqë zgjuan tek unë një shpresë të lavdishme dhe besim të ri. Këto pesë fjalë të vogla janë: Perëndia ka gjithçka nën kontroll.

Nëse i beson Perëndisë, ti mund të shikosh çdo katastrofë në fytyrë dhe të shpalleh me siguri, “Perëndia im është duke i folur këtij universi dhe po demonstroi fuqinë e Tij. Unë do të pres në

heshtje dhe të shoh shpëtimin e Zotit.” Po, Perëndia ynë ka gjithçka nën kontroll. Mesazhi i Tij për këtë orë është: “Sepse Perëndia nuk na ka dhënë frymë frike, por force, dashurie dhe urtësie” (2 Timoteut 1:7).

23 Maj

Enë prej balte

Një nga pasazhet më inkurajuese në Bibël vjen nga apostulli Pal te 2 Korintasve 4:7, “Dhe ne e kemi këtë thesar në enë prej balte që epërsia pashoqe e kësaj fuqie të jetë nga Perëndia dhe jo nga ne.” Pali vazhdon t’i përshkruajë këto enë prej balte si njerëz të vdekur nga historia biblike, njerëz me shqetësime nga çdo anë, të përndjekur, të shtypur e të hedhur poshtë. Megjithëse asnjëherë në dëshpërim, këta burra që u përdorën nga Perëndia vazhdimisht vajtonin nën peshën e trupave të tyre, duke pritur me ankth që të vishen me trupin e ri.

Ju e shihni, Perëndia tallet me fuqinë e njeriut. Ai qesh me përpjekjet tona egoiste për të qenë i mirë. Ai i shmang të fuqishmit dhe të mëdhënjtë dhe përdor gjërat e dobëta të kësaj bote në mënyrë që të konfuzojë të urtin. “Shikoni në fakt thirrjen tuaj, vëllezër, sepse ndër ju ka jo shumë të ditur sipas mishit, jo shumë të fuqishëm, jo shumë fisnikë, por Perëndia ka zgjedhur gjërat e marra të botës për të turpëruar të urtët; dhe Perëndia ka zgjedhur gjërat e dobëta të botës për të turpëruar të fortët; dhe Perëndia ka zgjedhur gjërat jo fisnike të botës dhe gjërat e përçmuara, edhe gjërat që nuk janë, për të asgjësuar ato që janë, që asnjë mish të mos mburrt përpara Tij.” (1 Korintasve 1:26-29).

Uau, a nuk është fiks për mua kjo! Gjërat e dobëta, e marra, të përçmuara, të ulëta, gjërat që nuk janë fisnike, jo të urta, jo shumë të fuqishme. Çfarë marrëzie ta mendosh se Perëndia mund t’i përdorë të tilla krijesa! E në fakt, ky është plani i Tij i përkryer, dhe është mister i madh në tokë. Perëndia na thërret ne në dobësitë tona, madje edhe kur Ai e di se ne do t’i bëjmë gjërat gabim. Ai vendos thesarin e Tij të paçmuar në enë prej balte, sepse Ai kënaqet për të bërë të

pamundurën përmes asgjës. Perëndia ka vendosur për të arritur qëllimin e Tij këtu në tokë përmes burrave dhe grave të dobëta. Siç është shkruar për Abrahamin, i cili kishte shumë dobësi, por ama kishte besim, që ai “i besoi Perëndisë dhe kjo iu llogarit për drejtësi” (Romakëve 4:3).

24 Maj

Gjithçka që Ai do është besimi yt

Kështu pra, ti ja ke dorëzuar çdo gjë Perëndisë. Ti po i beson Atij, duke hedhur të gjithë merakun tek Ai. Ti po i beson Atij që të mbajë premtimet, të të ruajë dhe të bëjë që të ecësh i drejtë para Tij. Ti thua, “Unë e besoj Fjalën e Perëndisë. Ndoshta akoma nuk kam arritur, por e di se nuk është detyra ime ta bëjë atë të ndodhë. I përket Zotit. Unë e di se në një mënyrë, përmes Frymës së Tij që punin brenda meje, Ai do të më sjellë atje.”

Perëndia nuk do shtëpinë tënde, makinën tënde, mobiljet e tua, kursimet e tua, zotërimet e tua. Gjithçka që Ai do është besimi yt, besimi yt i fortë në Fjalën e Tij. Kjo mund të jetë e vetmja gjë që mungon tek të tjerët që duken “më shumë shpirtëror.” Ti mund të shikosh tek një person tjetër që duket më tepër shpirtëror se ti, por ai person mund të jetë në fakt duke luftuar fort që të ruaj një pamje drejtësie. E vërteta është se ndërsa Perëndia sheh tek ty, Ai deklaron, “është një burrë apo grua e drejtë.” Pse? Sepse ti i ke besuar Zotit për të të dhënë ty drejtësinë e Tij.

Pali na thotë se ne jemi njohur të drejtë në sytë e Perëndisë për të njëjtën arsye si Abrahami, “Prandaj edhe kjo iu numërua atij për drejtësi. E po nuk u shkrua vetëm për të, që kjo i ishte numëruar, por edhe për ne, të cilëve do të na numërohet, neve që besojmë në atë që ka ringjallur prej të vdekurve Jezusin, Zotin tonë.” (Romakëve 4:22-24). Ti mund të thuash, “Unë e besoj këtë. Unë kam besim në Perëndinë që ringjalli Jezusin.” Kur çdo gjë duket e pashpresë, kur ti je në një situatë të pashpresë, pa burime dhe pa shpresë para teje, a e beson se Perëndia do të jetë Jehovah Jireh (Zoti – Siguruesi yt), që sheh nevojat e tua?

Beso se Ai është zotuar të mbajë premtimet e Tij të përjetshme ndaj teje. Beso se nëse vetëm një fjalë e vetme e Tij dështon, qiejt do të shkriheshin dhe universi do të kapitullonte. Kjo është sesa i vendosur është Perëndia të mbajë premtimet dhënë bijve të Tij!

25 Maj

Një lutje me besim...për mëkatin

Më lejoni t'ju jap një shembull lutjeje besimi. Danieli i tha Izraelit pse lutjet e tyre nuk ishin dëgjuar prej shtatëdhjetë vitesh, “tërë kjo fatkeqësi na ra mbi kurriz; megjithatë nuk i jemi drejtuar Zotit, Perëndisë tonë, të na kthejë nga paudhësia jonë dhe të kujdesemi për të vërtetën tënde” (Danieli 9:13). Sipas Danielit që ishte njeri i drejtë, lutjet e Izraelit u penguan për dekada për shkak të mëkatin. Danieli po thoshte, “Unë e shoh tani pse Perëndia nuk po na dëgjonte. Është për shkak se ne refuzuam të merreshim me mëkatin. Ne nuk e kemi trajtuar problemin e paudhësisë si çështje lutjeje dhe na ka kushtuar favorin dhe bekimin e Perëndisë.”

Kështu që Danieli bëri këtë lutje besimi, “E ktheva, pra, fytyrën time drejt Zotit Perëndi, duke e kërkuar me lutje e stërlutje, me agjërim, me thesin dhe me hirin. Kështu bëra lutjen time dhe rrëfimin tim Zotit, Perëndisë tim, duke thënë: "O Zot, Perëndi i madh dhe i tmerrshëm, që e ruan besëlidhjen tënde dhe dhembshurinë tënde me ata që të duan dhe respektojnë urdhërimet e tua, ne kemi mëkatuar dhe kemi vepruar në mënyrë të çoroditur, kemi qenë të këqij dhe u rebeluam, duke u larguar nga urdhërimet e tua dhe nga dekretet e tua”” (vargjet 3-5).

Para se Danieli të mbaronte madje lutjen e tij, Perëndia dërgoi engjëllin Gabriel, “Ndërsa unë po flisja akoma, duke u lutur dhe duke rrëfyer mëkatin tim dhe mëkatin e popullit tim të Izraelit dhe po paraqisja lutjen time para Zotit, Perëndisë tim, për malin e shenjtë të Perëndisë tim, po, ndërsa unë po flisja akoma në lutje, ai njeri, Gabrieli, që e kisha parë në vegim në fillim, i dërguar me fluturim të shpejtë, më arriti në orën e blatimit të mbrëmjes” (vargjet 20-21). Të çmuar, Danieli

ishite prekur nga vetë Perëndia. Dhe menjëherë Izraeli u kthye në marrëdhënie te Zoti. Unë ju pyes juve, pse lutja e këtij burri mori përgjigje kaq shpejt? Sepse ishte një lutje e vërtetë besimi. Thjesht ta mendoni, Danieli besoi se Perëndia gjykon mëkatën, por po ashtu tregon mëshirë. Zoti është gati t'i përgjigjet lutjes tënde sot, por ti duhet të përballësh me mëkatën. Më pas, Ai (Zoti) do të vijë shpejt te ti!

26 Maj

Të kesh një zemër të përkryer

A e dini se është e mundur të ecësh para Zotit me një zemër të përkryer? Nëse je i etur për Jezusin, ti mund të jesh tashmë duke u munduar fort, duke e dëshiruar pa masë, për t'ju bindur këtij urdhëri të Zotit. Të kesh një zemër të përkryer ka qenë pjesë e jetës së besimit që nga koha kur Perëndia i foli për herë të parë Abrahamit, “Unë jam Perëndia i plotfuqishëm; ec në praninë time dhe qëndro i ndershëm (i përkryer)” (Zanafilla 17:1). Unë dua t'ju inkurajoj ju: është e mundur të kesh një zemër të përkryer. Përndryshe, Perëndia nuk do të na kishte dhënë një fjalë të tillë.

Në Dhjatën e Vjetër ne shohim se disa ia dolën. Davidi, për shembull, vendosi t'i bindej urdhërit të Perëndisë për të qenë i përkryer. Ai tha, “Do të kujdesem të bëj një jetë të ndershme...do të ec me zemër të pastër brenda shtëpisë time” (Psalmi 101:2). Të vish tek mendimi i përkryerjes së pari, ne duhet të kuptojmë që të jesh i përkryer nuk do të thotë të jesh pa mëkat apo i patëmetë. Përkryerja në sytë e Zotit është diçka krejt tjetër, do të thotë të kesh plotësi, maturi.

Fjala hebreje për përkryerjen përfshin “drejtësi, të mos kesh njollë apo të metë, të jesh plotësisht i bindur.” Do të thotë “ta përfundosh atë që është nisur, të bësh një performance të plotë.” John Wesley e quajti konceptin e përkryerjes si “bindje konstante.” Një zemër e përkryer është një zemër që përgjigjet, një zemër që përgjigjet shpejt e plotësisht pëshpëritjes, paralajmërimeve dhe nxitjeve të Perëndisë. Një zemër e tillë thotë gjatë gjithë kohës, “Fol, Zot, sepse shërbëtori yt po të dëgjon. Tregomë shtegun tënd dhe unë do të ec në të.”

Zemra e përkryer qan si Davidi, “Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën time; më provo dhe njihi mendimet e mia” (Pslami 139: 23). Perëndia me të vërtetë i heton zemrat tona: “Unë, Zoti, hetoj zemrën” (Jeremia 17:10). Zemra e përkryer kërkon të jetë në praninë e Perëndisë gjithmonë, të banoj në bashkësi me Të, të flasësh me Zotin, duke ndarë miqësi të ngushtë me Të, e duke kërkuar fytyrën e Tij dhe duke njohur praninë e Tij në ecjen e përditshme. Kërko me besim për këtë lloj zemre sot!

27 Maj

Rreziku i tmerrshëm i mosbesimit

"Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju ka zemër të ligë, mosbesimi, që të largohet nga Perëndia i gjallë... Dhe për cilët bëri be se nuk do të hynin në prehjen e tij, veç se për ata që qenë të pabindur? Ne shohim se ata nuk mundën të hyjnë për shkak të mosbesimit" (Hebrenjve 3:12, 18-19). Letra e Hebrenjve e paralajmëron kishën e Dhjatës së Re: "Merrni mësim nga shembulli i Izraelit. Nëse nuk e bëni, ju mund të rrëzoheni si ata. Ju do të bini në një mosbesim të ligë dhe do ta kthejë jetën tuaj në një shkretëtirë të gjatë."

Perëndia i tregoi këtij brezi mosbesues qartazi, që nga drejtuesit levit e deri tek më të vegjëlit, që dora e Tij do të ishte kundra tyre. Që nga ky moment, ata do të përballëshin me stresin dhe dobësitë e shpirtit. Ata nuk do ta shihnin lavdinë e Tij. Përkundrazi, ata do të përqendroheshin në problemet e tyre dhe do të konsumohen nga lakmitë e tyre. E njëjta gjë ndodh me njerëzit mosbesues. Ata përfundojnë duke u konsumuar me pasurinë e tyre, pa vizion, pa praninë e Perëndisë dhe pa jetë lutjeje. Ata nuk kujdesen më për fqinjin e tyre apo për botën e humbur. Përkundrazi, fokusi tërësor i jetës së tyre janë problemet e tyre, shqetësimet dhe sëmundjet e tyre. Ata shkojnë nga njëra krizë tek tjetra, mbyllen në dhimbjen e tyre, ditët e tyre janë të mbushura me konfuzion, përleshje, ligësi e ndarje.

Pa besim, është e pamundur t'i pëlqesh Perëndisë. Pasi Perëndia i ngriti ujërat e Detit të Kuq si një mur dhe lejoi izraelitët të kalonin të sigurt, ata kërcyen me gëzim. Por, vetëm tre ditë më pas, të njëjtët izraelitë murmuritën kundra Perëndisë, duke e vënë në diskutim vetë praninë e Tij. Për 38 vjet Moisiu pa një e nga një, secilin prej atyre izraelitëve të vdesë në atë brez mosbesues, jetët e tyre të çuara dëm. E njëjta gjë sot, disa besimtarë janë të kënaqur thjesht të ekzistojnë derisa të vdesin, duke mos rrezikuar asgjë për t'i besuar Perëndisë. Ata refuzojnë t'i besojnë Fjalës së Tij dhe vetëm po jetojnë për të vdekur. Të çmuar, merrni paralajmërimin e hebrenjve parasysh, "Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju ka zemër të ligë, mosbesimi, që të largohet nga Perëndia i gjallë."

28 Maj

Lutja që trondit ferrin

Kur libri i Danielit u shkrua, Izraeli ishte në robëri në Babiloni. Diku nga kapitulli 6, pas një jetë të gjatë në sherbesë, Danieli ishte tetëdhjetë vjeç. Danieli gjithmone kishte qenë njeri i lutjes dhe tani në moshë të thyer ai as që mendonte të ulte ritmin. Përkundrazi, Danieli sapo filloi. Shkrimi na thotë se edhe kur ky burrë u bë tetëdhjetë vjeç, lutjet e tij dridhnin ferrin, duke nxehur djallin. Mbreti Dar e promovoi Danielin në pozitën më të lartë zyrtare të vendit. Ai u bë një nga tre kryeministrat, ku qeveriste mbi princa dhe në mbi 120 provinca. Ama mbreti Dar e preferonte Danielin më tepër se dy kryeministrat e tjerë, dhe e caktoi atë për të krijuar programet e qeverisë dhe duke u dhënë mësim gjykatësve dhe intelektualëve (shih Danielin 6:3).

Qartazi, Danieli ishte një profet i zënë me një axhendë të zënë dhe të mbushur me aktivitete që të merrnin kohë, nën trysni të vazhdueshme. Sidoqoftë, asgjë nuk mund ta ndalte Danielin dhe t'i merrte kohë nga koha e tij e lutjes, që ngeli angazhimi i tij kryesor, që merrte vëmendjen primare ndaj çdo kërkesë tjetër. Tre herë në ditë, ai linte detyrat, përgjegjësitë dhe kërkesat e një kryeministri për të kaluar kohë me Zotin. Ai thjesht tërhiqej nga të gjitha aktivitetet dhe lutej, dhe Perëndia i përgjigjej atij. Danieli e mori gjithë urtësinë, drejtimin, mesazhet dhe profecitë ndërsa qëndronte në gjuhë (shih vargun 10).

Lutja që trondit ferrin vjen nga shërbëtori besnik, i përkushtuar që sheh kombin dhe kishën duke shkuar më thellë në mëkat. Ai bie në gjunjët e tij, duke qarë, “Zot, unë nuk dua të jem pjesë e kësaj që po ndodh. Më lejo të jem shembull i fuqisë tënde në këtë epokë të errët.” Tepër i zënë për t’u lutur? A lutesh, “Unë thjesht e marr me besim”? Ti mund të mendosh me vete, “Perëndia e njeh zemrën time, Ai e di sesa i zënë jam. Unë kaloj “mendime lutjeje” përgjatë gjithë ditës.”

Unë besoj se Perëndia, Zoti kërkon cilësinë, kohë të pandërprerë vetëm me Të. Lutja më pas bëhet një akt dashurie dhe përkushtimi, jo thjesht kohë kërkesash. Danieli është shembulli ynë dhe lutjet e tij panë rezultat!

29 Maj

Një fjalë e qartë dhe errësira venitet

Pali, “Sepse në të ne jetojmë, lëvizim dhe jemi” (Veprat e Apostujve 17:28). Çdo shërbëtor i Perëndisë jeton brenda një rrethi tepër të ngushtë. Jeta jonë, motivet tona, vetë ekzistenca jonë është e mbyllur në vetë interesat e Krishtit. Të njohësh asgjë tjetër veç Krishtit, duhet një rrjedhë e vazhdueshme e zbulesës nga Fryma e Shenjtë. Nëse Fryma e Shenjtë e njeh mendjen e Perëndisë, nëse Ai heton gjërat më të thella dhe të fshehta të Atit, nëse Ai duhet të jetë si lumë i gjallë, atëherë burimi i këtij uji të gjallë duhet të një ujë që rrjedh vazhdimisht, që kurrë nuk mbaron e zbulesës së Krishtit. Kërkon përgatitje nga çdo shërbëtor i Zotit që është i gatshëm për të pritur në Të, qetësisht me besim, duke i besuar Frymës së Shenjtë për të manifestuar mendjen e Perëndisë.

Sot ne kemi nevojë të dëgjojmë Fjalën e Perëndisë për kishën e Tij, një fjalë “për stinën”, një zbulesë të vërtetë dhe të gjallë që i flet kohës tonë. Samueli e kishte një fjalë të tillë nga Perëndia dhe i tërë Izraeli e dinte këtë. Kur Samueli fliste, nga gjithë zërat në atë vend, vetëm zëri i tij ishte i fuqishëm dhe asnjë fjalë e tij nuk ra poshtë. Sot, turma të tëra janë duke u përpjekur të shoshitin të gjitha zërat për të dëgjuar një fjalë të qartë nga Perëndia. E tërë bota është në errësirë

dhe vetëm drita e dëbon errësirën. Vetëm Krishti është drita, sikurse Pjetri thotë, “Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilën bëni mirë ti kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët” (2 Pjetrit 1:19). “Sepse Perëndia që tha: "Le të ndriçojë drita në errësirë", është i njëjti që shkëlqeu në zemrat tona për t'na ndriçuar në njohurinë e lavdisë së Perëndisë, në fytyrën e Jezu Krishtit” (2 Korintasve 4:6). Veprat e tua të mirë nuk janë në gjendje të vetme për të nxjerrë jashtë errësirën dhe po ashtu predikimi ynë në çështjet sociale nuk do ta bëjë dot këtë. Madje dhe përvojat personale nuk do ta bëjnë këtë. E gjithë errësira venitet nën dritën e lavdisë së Perëndisë që reflektohet në fytyrën e Jezus Krishtit!

30 Maj

Formimi i një adhuruesi

Te Eksodi 14 përshkruhet një moment i jashtëzakonshëm në historinë e Izraelit. Izraelitët sapo kishin lënë Egjiptin nën drejtimin supernatyor dhe po ndiqeshin me ngulm nga ushtria e Faraonit. Ata ishin drejtuar drejt një luginë e rrethuar në të dyja anët nga malet e rrëpisura dhe para tyre ishte një det i pakalueshëm. Ata ishin gati për të përjetuar një nga netët më të stuhishme dhe të errëta të shpirtrave të tyre, një kohë agonie e mbushur me panik dhe dëshpërim, që do t'i sprovonte deri në limitet e tyre.

Unë besoj se kjo pjesë e Shkrimit flet për gjithçka që i duhet Perëndisë për t'i bërë bijtë e Tij adhurues. Me të vërtetë, asnjë kapitull tjetër në Bibël nuk e demonstroi këtë më fort se këtu. Ju e shihni, adhuruesit nuk bëhen gjatë rizgjimeve, në të mirë, kohë me diell apo periudha fitoreje dhe pasurie. Adhuruesit e Perëndisë bëhen gjatë netëve të errëta dhe të stuhishme. Mënyra se si ne përgjigjemi në këto stuhi përcakton se çfarë adhuruesish do të bëhemi.

Hebrenjve 11 na jep këtë pamje të Jakobit në moshë të thyer, “Me anë të besimit, Jakobi, duke vdekur, bekoi secilin nga bijtë e Jozefit dhe adhurroi duke u mbështetur mbi majën e shkopit të tij” (Hebrenjve 11:21). Pse Jakobi na jepet në këtë mënyrë në ditët e tij të vdekjes? Jakobi e dinte

se jeta e tij po vinte drejt fundit. Prandaj ne e shohim atë t'u japë bekimet nipave të tij. Kështu pra, çfarë bën të bëjë Jakobi pasi sheh mbrapsht nga ngjarjet e jetës së tij? Ai shtyhet për të adhuruar. Asnjë fjalë nuk flitet nga ky burrë. Ne na thuhet se ndërsa ai u mbështet mbi majën e shkropit të tij, duke u mahnitur nga jeta që Perëndia i kishtë dhënë, “ai adhuroi.”

Jakobi e adhuroi Perëndinë në atë moment, sepse shpirti i tij ishte në prehje. Ai e kishte provuar se Perëndia ishte besnik, përtej çdo dyshimi. Tani partiarku arriti në përfundimin, “Nuk ka rëndësi fare se në çfarë beteje kalova, Perëndia e dëshmoi veten e tij besnik ndaj meje. Ai përherë ka qenë besnik. O Zot, Perëndi madhështor, Ty të adhuroj!”

U bëftë e vërtetë edhe për ne sot!

31 Maj

Bëj tre gjëra

Në mes të provës së Izraelit, Perëndia u tha atyre të bënin tre gjëra: “Mos ki frikë. Prit në heshtje. Shih shpëtimin e Zotit.” Thirrja e Perëndisë për Izraelin ishte, “Unë do të luftoj për ju. Ju thjesht duhet të rrini të qetë e të vendosni gjithçka në duart e Mia. Tani, Unë po bëj një punë në realitetin supernatyor. Çdo gjë është nën kontrollin Tim, kështu që mos ji në panik. Beso që Unë po luftoj armiq të tu. Kjo betejë nuk është e jotja” (shih Eksodin 14:13-14). Muzgu shpejt ranë në kamp. Ky ishte fillimi i natës së errët dhe të stuhishme të Izraelit, por po ashtu dhe fillimi i punës supernatyrore të Perëndisë. Ai dërgoi një engjëll mbrojtës e të madh për të qëndruar mes popullit të Tij dhe armiqve të tyre, egjiptasve. Unë besoj se Perëndia dërgon engjëj mbrojtës që vendosen rreth gjithë atyre që e duan dhe e kanë frikë Atë (shih Psalmin 34:7).

Zoti po ashtu lëvizi renë supernatyrore që u kishtë dhënë për t'i drejtuar. Reja papritmasi lëvizi nga kampi i Izraelit duke formuar një mur të errët para egjiptasve. Në anën tjetër, reja siguroi një dritë supernatyrore, duke u dhënë izraelitëve dritë të qartë gjatë gjithë natës (shih Eksodin 14:20). Edhe pse ushtria e Faraonit ishte në errësi të totale, ata prapë mund t'i ngrinin zërat e tyre dhe gjatë gjithë natës ata shqiptonin mallkime dhe kërcenime. Nuk kishtë rëndësi sesa fort

bërtisnin, armiku prapë e kërcenonte Izraelin, sidoqoftë. Një engjëll ishte vënë roje për t'i mbrojtur dhe Perëndia i kishte premtuar popullit të Tij që Ai do t'i kalonte matanë.

Për çfarë arsye e kishte lejuar Perëndia të ndodhte gjithë këtë ngjarje? Ishte vetëm një arsye: Zoti po bënte adhures. Në të njëjtën mënyrë sot, Shumë i Larti ka vendosur një engjëll që lufton për ty kundra armikut. Ai po ashtu të urdhëron ty, siç bëri me Izraelin, “Mo ski frikë. Prit në heshtje. Beso në shpëtimin Tim.” Satani mund të vijë kundra teje, po asnjeherë në kohën tënde të errët nuk do të jetë në gjendje për të të shkatërruar. Zoti i ruan të vetët.

1 Qershor

Ndërmjetësuesi ynë

“Prandaj edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë, sepse gjithmonë rron që të ndërmjetësojë për ta” (Hebrenjve 7:25). Për çfarë e ka fjalën Shkrimi kur thotë se Jezusi ndërmjetëson për ne? kjo temë është kaq e thellë, përtej të kuptuarit njerëzor, sa që nganjëherë trembem dhe ta adresoj. Studiuesit e Biblës kanë pikëpamje të ndryshme për këtë temë. Përmes lutjes dhe drejtimit të Frymës së Shenjtë po arrij të përthith vetëm një pjesëz të këtij subjekti të jashtëzakonshëm. Së fundmi, u luta tepër thjesht, “Zot, si e ndikon jetën time ndërmjetësimi yt në qiell? Fjala Jote thotë se Ti qëndron para Atit për hirin tim. Çfarë kuptimi ka kjo në ecjen time të përditshme?”

Fjala anglisht për “ndërmjetësim” do të thotë “të ndërhysh në emër të dikujt tjetër.” Kjo flet për një që zë vendin tënd para të tjerëve për të mbrojtur çështjen tënde. Kur dëgjon një përkufizim të tillë, a e përfytyron Krishtin vazhdimisht duke qëndruar për çështjen tënde para Atit Perëndi, që kërkon për mëshirë, falje, hir dhe bekime? Unë besoj se ky imazh e bën Atin tonë qiellor të duket dorështrëngues dhe unë refuzoj të besoj që hiri është më masë prej Perëndisë tonë të dashur. Nëse ne e kufizojmë veten tonë në një përcaktim kaq të ngushtë të ndërmjetësimit, ne kurrë nuk do të kuptojmë kuptimin e thellë frymëror të asaj që Jezusi ka bërë për ne.

Bibla deklaron që Perëndia i njeh nevojat e mia para se unë t'ja kërkoj. Shpesh, Ai i plotëson këto nevoja para se unë të lutem. Prandaj, unë e gjej të vështirë të pranoj se i vetmi Bir i Perëndisë duhet të bëjë kërkesa Atit për çdo gjë. Unë nuk pretendoj aspak që të di çdo gjë për ndërmjetësimin e Krishtit, por unë di se çfarë do që të jetë duke bërë Kryepriifti ynë në ndërmjetësimin e tij, është diçka tepër e thjeshtë. Unë gjithashtu besoj se ndërmjetësimi ka të bëjë në mënyrë të drejtpërdrejt me rritjen e Trupit të Tij këtu në tokë. Ai po punon duke forcuar çdo nyje dhe lidhje me forcë. Kjo është rruga dhe mënyra e Atit tonë bujar!

2 Qershor

Paqe me Perëndinë

Jezusi vdiq në kryq për të blerë paqen me Perëndinë për ne, e tani është në qiell për ta mbajtur këtë paqe në ne dhe për ne. Paqja që ne kemi me Perëndinë përmes Jezus Krishtit e dallon besimin tonë të gjitha fetë e tjera. Në çdo besim tjetër fetar, përveç Krishterimit, çështja e mëkatit nuk është e zgjidhur. Pushteti i mëkatit nuk është thyer. Prandaj nuk mund të ketë paqe: "Nuk ka paqe," thotë Zoti, "për të pabesin" (Isaia 48:22). Por ne kemi një Perëndi që siguron paqe duke e shlyer mëkatin. Jezusi erdhi në tokë për të sjellë paqe për njerëzimin e frikësuar dhe me shqetësime.

Si e ruan Jezusi paqe e Perëndisë për ne? Ai e bën këtë në tre mënyra:

1. Gjaku i Jezusit e heq fajin që vjen për mëkatit. Prandaj Pali thotë, "Ai është paqja jonë" (Efesianëve 2:14). Jezusi bëri paqen për mua nëpërmjet gjakut të Tij.
2. Krishti e mban paqen dhe gëzimin tim: "Dhe Perëndia i shpresës le t'ju mbushë me çfarëdo gëzimi dhe paqe me anë të besimit, që të keni mbushulli në shpresë, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë!" (Romakëve 15:13).

3. Jezusi na fton që të gëzohemi në premtimin e hyrjes në lavdinë e Tij: "me anë të të cilit edhe patëm, nëpërmjet besimit, hyrjen në këtë hir në të cilin qëndrojmë të patundur dhe mburremi në shpresën e lavdisë së Perëndisë" (Romakëve 5:2).

Kur Jezusi u ngjit lart në qiell, Ai jo vetëm që hyri në lavdinë e Atit, por Ai e ruan paqen e përsosur që e fitoi në kryqin e Kalvarit. Një jetë pa frikë është një jetë plot me paqen e Tij. Shpëtimtari ynë është i gjallë dhe në lavdi. Edhe tani Biri i Njeriut në përjetësi po vepron që ne të mos jemi të skllavëruar dhe pa paqen e Tij. Kur Ai të kthehet sërish, Ai do që ne "të gjendemi në Të në paqe" (2 Pjetrit 3:14).

3 Qershor

Këta burra kanë qenë me Jezusin

Te Veprat 3 ne shohim Pjetrin dhe Gjoni duke shkuar në tempull për të adhuruar. Aty jashtë tempullit, tek porta qëndronte i ulur një lypës që ishte i çalë që nga lindja. Kur ai pa Pjetrin dhe Gjonin, u kërkoi atyre për lëmoshë, por Pjetri iu përgjigj, "Ar dhe argjend nuk kam, por atë që kam po ta jap" (Veprat 3:6). Pjetri më pas u lut për të çalin, duke thënë, "Në emër të Jezus Krishtit Nazareas, ngrihu dhe ec" (vargu 6).

Menjëherë burri u shërua. Me gëzim të madh, ai filloi të vraponte nëpër tempull, duke kërcyer dhe kënduar, "Jezusi më shëroi! Jezusi më shëroi"! (shih vargun 8). Çdo njeri në tempull u mrekullua nga ajo që shihnin, sepse e njihnin të çalin. Kur Pjetri dhe Gjoni panë turmat duke u mbledhur, filluan të predikonin Krishtin dhe mijëra u shpëtuan. Ndërsa Pjetri dhe Gjoni po predikonin, drejtuesit e sinagogës "erdhën tek ata tepër të zemëruar" (Veprat 4:1-2). Këta njerëz të shtresës së lartë i pyetën dishepujt, "Me çfarë pushteti apo në emër të kujt i bëni këto gjëra?" (Veprat 4:7).

Pjetri i fuqizuar nga Fryma e Shenjtë, iu përgjigj atyre, "emri i tij është Jezus Krishti i Nazaretit, burri që ju e kryqëzuat para disa javësh. Perëndia e ka ngritur prej së vdekurish dhe në fuqinë e Tij u shërua ky burrë. Asnjë nuk mund të shpëtohet përveçse në Emrin e Tij. Ju do të humbisni

nëse nuk thërrisni në Emrin e Krishtit” (shih vargjet 4:10-12). Drejtuesit qëndruan të habitur. Në të vërtetë, Shkrimi thotë, “ata u mrekulluan. Dhe e kuptuan që ata kishin qenë me Jezusin” (vargu 4:13). Fjala “kuptuan” vjen nga fjala rrënjë që do të thotë “të njohur nga një shenjë dalluese.”

Cila ishte kjo shenjë që e dallonte Pjetrin dhe Gjonin? Ishte prania e Jezus Krishtit. Ata kishin ngjashmërinë e Krishtit dhe Frymën e Tij. Ata që kalojnë kohë me Jezusin nuk mund të marrin mjaft prej Tij. Zemrat e tyre vazhdimisht qajnë për ta njohur Mësuesin më shumë, për tu afruar më tepër me Të, e bota e di këtë!

5 Qershor

Duke falënderuar gjithmonë

“duke e falënderuar vazhdimisht për çdo gjë Perëndinë dhe Atin, në emër të Zotit tonë Jezu Krisht;” (Efesianëve 5:20). Kjo puna e të falënderuarit ishte kaq e rëndësishme në teologjinë e Palit sa që ai e përsërit tre herë tek Efesianët 5:19-20.

Duke i folur njëri-tjetrit me psalme, himne dhe këngë frymërore.

Duke kënduar dhe bërë muzikë në zemrat tuaja për Zotin. Duke falënderuar vazhdimisht në çdo gjë Perëndinë At në emër të Zotit tonë Jezus Krisht.

Ne vihemi nën trysni nga kaq shumë probleme dhe shqetësime sa që pa besim nuk mund të japim falenderime siç duhet ta bëjmë. Mua më tingëllon sikur Pali na ka dhënë çelësin për gjithçka, kur ai na thotë, “Bëjeni ndaj Atit Perëndi.” Nganjëherë dhimbja jona është aq e madhe sa që nuk e ndjejmë për të dhënë falenderime. Zemra lutet, “Zot, a me gjithë mend pret që unë të këndoje e të bëjë muzikë në zemrën time kur më lëndon kaq shumë? Më vështirësi mund ta ngre kokën, le pastaj të lavdëroj e të adhuroj.”

Zoti ynë thotë, “Duke e falënderuar vazhdimisht.” Nuk është përherë e lehtë për t’iu përgjigjur këtij urdhërimi. Perëndia nuk është i pandjeshëm ndaj nesh kur jemi në dhimbje, ne jemi bijtë e Tij, në fund të fundit, por këto fjalë na janë dhënë që të gjejmë prehje në kohë të tilla. Ne bëhemi

tepër të fokusuar në vështirësitë tona, saqë humbim më tepër se këngën time. Konsumohemi vetëm duke u lutur për veten tonë, nevojat tona dhe për familjet tona dhe nuk i ngremë sytë për të parë vuajtjet e të tjerëve.

Unë dua që të përballem me të nesërmen i vendosur për t'i kënduar Zotit dhe për ta falënderuar atë, për të gjitha gjërat! Oh, sikur dhjetë mijë veta që do ta lexojnë këtë mesazh do të bashkohen me mua për të kënduar, çfarë gëzimi do t'i sillte zemrës së Atit. Më pas duke pushuar në të vërtetën që Perëndia e dëgjon lutjen tonë, haleluja! Zoti ynë i dashur po punon për favorin tonë edhe tani, ne kurrë nuk duhet të ndalojmë së kënduari këngë për Të.

6 Qershor

A do të marrin përgjigje lutjet e mia?

Unë besoj në kohën që cakton Fryma e Shenjtë. Në kohën e Perëndisë, të gjitha lutjet tona do të marrin përgjigje në një mënyrë a në një tjetër. Problemi qëndron se ne kemi frikë t'i nënshtrojmë lutjet tona “skanimet” të Frymës së Shenjtë. Disa nga lutjet tona kanë nevojë të pastrohen, sepse shpesh besimi ynë keqpërdoret në kërkesa të pamatura. Ne nuk dimë sesi të lutemi duke besuar, “U bëftë vullneti yt.” Shumica nga ne nuk e duan vullnetin e Perëndisë aq sa duan gjërat e lejuara nga vullneti i Tij!

Abrahami e ushtroi besimin e tij duke i kujtuar vetes se ishte një shtegtar mbi tokë. Në fillim, pakti i bekimit që bëri me Perëndinë prodhoi vetëm një çadër për të banuar. Por megjithatë Abrahami ishte i kënaqur, sepse e ai e vendosi tërë besimin në atë qytet që do të vinte “ndërtues dhe themelues, i të cilit është Perëndia.” A nuk jetuan në besim disa nga luftëtarët e vjetër të besimit? A nuk refuzoi Perëndia t'u përgjigjej disa prej lutjeve të tyre? Në fund të fundit, jo të gjithë prej tyre u çliruan dhe jetuan për të parë lutjet e tyre të marrin përgjigje. Disa prej tyre u torturuan; të tjerë u sorollatën nëpër rrahje, burgosje (shih Hebrenjtë 11:36-38).

Në fakt, disa që kishin një reputacion për besim të madh “nuk e morën premtimin” (vargu 11). Ata që “i morën premtimet” e përdorën besimin e tyre për të bërë drejtësi e për ta luftuar

armikun. Cili është mesazhi ynë për ne sot? Është ky: Mos u merakos nëse Perëndia po thotë “po” ose “jo” kërkesës tënde, e po ashtu ndalo së bëri llogaritje formulash dhe metodash besimi. Në vend të kësaj, përkushto çdo lutje tek Jezusi dhe vazhdo t’i bësh gjërat me konfidencë. Ai do të përgjigjet në kohën e Tij. Nëse ai nuk e plotëson kërkesën tënde, duhet të ketë një arsye të përkryer për të mos e bërë. Nuk ka rëndësi se çfarë ndodh, ne përherë duhet të kemi besim në besnikërinë e Tij.

A do të prehesh në dashurinë e Tij ndërsa me durim pret për premtimin?

7 Qershor

I ruajtur për një qëllim

Mbreti David u lut, “Më mbro, o Perëndi, sepse unë po kërkoj strehë te ti” (Psalmi 16:1). Fjala hebreje për “më mbro” që përdoret nga David këtu ka kuptimin: “vendos një gardh rreth meje, një mur mbrojtës. Me drejto dhe më ruaj.” Davidi plotëisht besonte se Perëndia e ruan të drejtin. Ky burrë i bekuar deklaroi, “Ai që ruan Izraelin nuk fle e as nuk dremit. Zoti është mbrojtësi yt...hija jote në të djathtë tënde. Dielli nuk ka për të goditur ditën e as hëna natën. Zoti do të ruajë nga çdo e keqe; Ai do të ruajë shpirtin tënd” (Psalmi 121:4-7).

E njëjta fjalë hebreje shfaqet në këtë pasazh po ashtu. Edhe një herë, David po flet për mbrojtjen hyjnore të Perëndisë, murin supernatyror të mbrojtjes. Ai po na siguron ne, “Perëndia i mban sytë e Tij në ne kudo që ne do të shkojmë.” Zoti është më të vërtetë me ne në të gjitha vendet: në punë, kishë e kudo që ne jemi, kur udhëtojmë me makinë, autobus, në metro; e në të gjitha këto Davidi thotë, Perëndia po na ruan nga çdo e keqe.

Kohe pas kohe, Perëndia e ka dëshmuar veten mbrojtësi i popullit të Tij dhe kjo përfshin arsyen e urdhërimeve të Tij. “Kështu Zoti na urdhëroi të zbatonim në praktikë të gjitha këto statute duke pasur frikë nga Zoti, Perëndia ynë, që të kemi gjithnjë mirëqenie dhe qëi Ai të na mbante gjallë, siç po na mban tani” (Ligji i Përtërirë 6:24). Moisiu tha Perëndia i dha popullit urdhërime për një arsye: për t’i ruajtur e mbrojtur ato.

Të dashur, Zoti ju ka ruajtur që t'ju çojë diku. Ju e shihni, Ai do që të përmbushë diçka në jetën tuaj përtej mrekullive. Zoti e ruajti Izraelin dhe vuri një mur rrethues për një qëllim specifik: për t'i sjellë ata në një vend të dobishëm. Ai po i çonte ata në Tokën e Premtuar. E të njëjtën gjë do për popullin e tij sot!

8 Qershor

Përgjigjet e vonuara të lutjes

Shumica nga ne luten siç bëri Davidi: “ditën kur unë të kërkoj, nxito të më përgjigjesh” (Psalmi 102:2). “Sepse jam në ankth; nxito të më përgjigjesh” (Psalmi 69:17). Fjala hebreje për “nxito” do të thotë “që tani, me nxitim, në momentin që të thërras, bëje këtë!” Davidi po thoshte, “Zot, unë vendos besimin tim tek Ty, por të lutem, nxito!”

Perëndia nuk është me nxitim. Ai nuk komandohet nga urdhërimet tona. Në fakt, në disa raste ti mund të bësh pyetje nëse do të përgjigjet. Ti mund të qash me të madhe, vajtosh, agjërosh dhe shpresosh, por ditët kalojnë, javët, muajt, madje vitet dhe ti nuk merr as dëshminë më të vogël se Perëndia po të përgjigjet.

Koha kalon dhe ti pyet veten: “Diçka mund të jetë duke bllokuar lutjet e mia.” Ti fillon e bëhesh ndërdyshas dhe qëndrimi yt ndaj Perëndisë pak a shumë fillon e merr këtë formë: “Zot, çfarë duhet të bëj që kjo lutja ime të marrë përgjigje? Ti e ke premtuar në Fjalën tënde të më japësh një përgjigje dhe unë jam lutur me besim. Sa e sa lot kam derdhur?”

Pse Perëndia i vonon përgjigjet ndaj lutjeve të sinqerta? Sigurisht nuk është sepse Atij i mungon fuqia. Mbi të gjitha, Ai është tepër i gatshëm që ne të marrim prej Tij. Jo, nuk është kjo; përgjigja gjendet në këtë varg: “Ai u foli atyre një shëmbëlltyrë që njerëzit duhet të luten vazhdimisht pa u lodhur” (Luka 18:1).

Fjala greke këtu “pa u lodhur” do të thotë “të relaksohesh, të bëhesh i dobët ose i lodhur në besim, të heqësh dorë nga të luftuarit, të mos presësh më për plotësinë.” Galatasve 6:9 na këshillon, “Le të mos lodhemi duke bërë të mirën, sepse po të mos lodhemi, do të korrim në kohën e vet.” Zoti po kërkon për njerëz të lutjes që nuk do të lodhen e nuk do ta marrin lehtëzi lutjen ndaj Tij. Këta do të presin në Zotin, duke mos u dorëzuar para se puna të mbarojë dhe ata do të gjenden duke pritur ndërsa Perëndia sjell përgjigjen.

9 Qershor

Të njohësh Perëndinë

Unë do të bëj një deklaratë shokuese dhe e kam me gjithë mend çdo fjalë të saj: “Me të vërtetë nuk e njoh Perëndinë! Me këtë dua të them, se unë nuk e njoh atë në mënyrën që Ai do që unë ta njoh.” Unë e di këtë sepse Fryma e Shenjtë më pëshpëriti me shumë hir, “David, ti me të vërtetë nuk e njeh Perëndinë siç Ai kërkon ta njohësh. Ti nuk e lejon Atë të jetë Zot për ty.” Në Dhjatën e Vjetër, Perëndia veçoi një popull për Vetën e Tij, një popull jo më i pasur apo i zgjuar se pjesa tjetër, vetëm që Ai të bëhej Perëndi për ta: “Do t’ju marr si popullin Tim e do të jem Perëndia juaj” (Eksodi 6:7). Perëndia po thotë në thelb, “Unë do t’ju mësoj juve të bëheni populli Im, që Unë të jem Perëndi për ju.”

Zoti e zbulonte Vetën e Tij ndaj popullit që kishte zgjedhur herë pas here. Ai dërgoi engjëj, u foli atyre me zë të dëgjueshëm (fizik) dhe përmbushi çdo premtim me çlirime të mëdha. Megjithatë pas dyzet vitesh plot me mrekulli, shenja dhe çudira, konkluzioni i Perëndisë për popullin e Tij ishte: “Ju nuk më njihni Mua, nuk i njihni rrugët e Mia!” Perëndia sërish po kërkon për njerëz që do ta lejojnë Atë të jetë Zot për ta – deri në pikën ku ata me të vërtetë e njohin Atë. Ne i besojmë Perëndisë në shumicën e fushave të jetës tonë, por besimi ynë gjithmonë ka kufinj dhe limite. Kjo ka të bëjë me mosnjohjen e rrugëve të Perëndisë – natyrën dhe karakterin e Tij, veçanërisht për bijtë e Tij të dashur.

Jezusi tha se Perëndia nuk i dëgjon lutjet tona thjesht sepse ne i përsërisim herë pas here, për disa orë madje. Ky nuk është qëndrimi i lutjes së një fëmijë që e di që Ati i tij e do. Është e mundur

që të lutesh, agjërosh dhe bësh gjërat e drejta dhe prapë të mos arrish në vendin ku ne jemi të uritur të njohim natyrën e Atit dhe të kuptojmë rrugët e Tij. Në mënyrë që të njohësh rrugët e Perëndisë ne duhet të kalojmë shumë kohë me Të në lutje. Por lutja duhet të jetë vërtetë kohë cilësore ku ne lejojmë Perëndinë të jetë Zot në ne, duke hedhur çdo nevojë dhe kërkesë në duart e Tij dhe duke e lënë atje. Kjo është marrëdhënia e një fëmije me Atin

10 Qershor

Koha e falenderimit

Unë e mbaj mend që tema e falenderimit erdhi tek unë në një kohë tepër të vështirë. Në atë kohe, ndërtesa e kishës tonë kishte nevojë për rikonstruksion të madh. Problemet e antareve të kishës po ashtu sa vinin e shtoheshin. Çdonjërin që njihja po kalonte në disa sprova e sfida e unë e ndieja peshën e gjithë kësaj. Shkova në zyrën time dhe më vinte keq për veten time. Fillova t'i ankoresha Perëndisë: “Zot, për sa kohë do të më mbash në këtë zjarr? Sa gjatë duhet të lutem përpara se të ndodhë diçka? Kur do të më përgjigjesh, Perëndi?”

Papritur Fryma e Shenjtë ra mbi mua dhe unë u ndieva i turpëruar. Fryma e Zotit i pëshpëriti zemrës time, “Thjesht fillo të më falenderosh tani, David. Më sill një sakrificë falenderimi për të gjitha gjërat e së shkuarës që kam bërë për ty dhe për ato që do të bëj në të ardhmen. Më jep një ofertë falenderimesh. Papritur, çdo gjë do të duket ndryshe.” Ndërsa këto fjalë po nguliteshin në zemrën time pyesja veten: “për çfarë e ka fjalën Zoti kur thotë një sakrificë me falenderime?” Kërkova në Shkrimin e Shenjtë për këtë fjalë dhe u mahnita për referencat që gjeta:

“le të ofrojnë fljime lëvdimi dhe le të tregojnë veprat e tij me këngë gëzimi.” (Psalmi 107:22)

“Unë do të të ofroj një fljirim falenderimi dhe do të përmend emrin e Zotit.” (Psalmi 116:17)

“Hyni në portat e tij me falenderim dhe në oborret e tij me lavde; kremtojeni, bekonit emrin e tij.” (Psalmi 100:4)

Ne duhet t'i japim Perëndisë një sakrificë lavdërimit dhe falenderimit përmes buzëve tona: “Me anë të tij, pra, le t'i ofrojmë vazhdimisht Perëndisë një fljirim lavdie, domethënë frytin e buzëve që rrëfejnë emrin e tij” (Hebrenjve 13:15). Cili është fryti i buzëve tona? Është mirënjohja dhe falenderimi. Kjo do të ndryshojë pamjen tonë çdo herë.

11 Qershor

Kënga e duhur – ana e gabuar

Kur bijtë e Izraelit po kalonin përmes sprovave të tmerrshme, ishin ata vërtet gati për të shprehur mirënjohje dhe falenderim në mes të kësaj? Kur ata ishin të rrethuar nga armiqtë në një situatë të pashpresë, a donte Perëndia që ata të kishin këtë lloj përgjigje? Po, absolutisht! Në fakt ky ishte skeret i që ata të dilnin nga vështirësia e tyre. Ju e shihni, Perëndia do diçka nga të gjithë ne në kohërat tona të shqetësimeve dhe sprovës. Ai do që ne t'i ofrojmë Atij një sakrificë falenderimi në mes të këtyre gjërave.

Unë besoj se Jakobi e kishte zbuluar këtë sekret kur ai pohoi, “Ta konsideroni një gëzim të madh, o vëllezër të mi, kur ndodheni përballë sprovash nga më të ndryshmet” (Jakobi 1:2). Ai po thoshte, “Mos u dorëzo! Bëj një altar në zemrën tënde dhe ofroi Perëndisë falenderime me gëzim.” Sigurisht, bijtë e Izraelit i ofruan Zotit lavdërime dhe falenderime, por e bënë në anën e gabuar të Detit të Kuq. Populli u gëzua gjithë natën për çlirimin, por Perëndia nuk gjeti kënaqësi në të. Çdokush mund të këndojë me gëzim pasi fitorja vjen. Pyetja që Perëndia ngre para Izraelit ishte, “A do të më lavdërosh Mua para se ndihma të vijë, ndërsa je akoma në mes të betejës?”

Unë besoj se nëse Izraeli do të kishte festuar në anën ku ndodhi sfida të Detit të Kuq, ata nuk do të ishin testuar sërish në ujërat e Marasë. Nëse do të kishin kaluar sprovën e Detit të Kuq, ujërat në Marah do të ishin të ëmbla për ta e jo të hidhura. Kështu Izraeli do të kishte parë ujërat të buronin kudo në shkretëtirë, pa patur nevojë të shkonin të etur. Perëndi na ndihmo ne të këndojmë këngën e duhur në anën e sprovave. Kjo i sjell gëzimin më të madh Atit tonë qiellor!

A je në mes të një kohe të vështirë? Atëherë, këndo! Lavdëro! I thuaj Zotit, “Ti mund ta bësh, më ke çliruar më parë e mundesh të më çlirosh tani. Unë do të pushoj i gëzuar.”

12 Qershor

Si të qëndrosh në këmbë e të luftosh

Me gjithë diskutimet që zhvillohen në kishë rreth luftës frymore, të krishterët prapë nuk kanë mësuar të qëndrojnë përballë armikut. Kështu ne jemi pre e lehtë për djallin! Unë nuk besoj se çdo fatkeqësi që bie mbi besimtarin vjen nga armiku. Gabimisht ne e fajësojmë satanin edhe për pakujdesinë, mosbindjen dhe dembelizmin tonë. Më lejoni t'ju tregoj diçka për strategjinë e satanit: nëse nuk mundet ta heqë të Plotfuqishmin nga fronti, Ai do të përpiqet të shkatërrojë imazhin që ke ti për Të – duke i kthyer adhuruesit në murmurues dhe blasfemues.

Satani nuk mund të të sulmojë ty sipas dëshirës së tij. Perëndia ka vendosur një mur zjarri rreth bijve të Tij dhe djalli nuk mund ta kalojë atë mur pa lejen e Perëndisë. Armiku nuk mund ta lexojë mendjen e besimtarit. Disa njerëz janë të frikësuar të luten, sepse ata mendojnë që djalli mund të lexojë çdo mendim të tyrin. Nuk është kështu! Vetëm Perëndia është i kudondodhur dhe i gjithëditur. Shkrimet na urdhërojnë ne të jemi të fortë e ta bëjmë betejën tonë ndaj mishit dhe djallit: “rrini zgjuar, qëndroni të palëkundshëm në besim, jini të fortë” (1 Korintasve 16:13). “Vëllezër, forcohuni në Zotin dhe në forcën e fuqisë së Tij” (Efesianëve 6:10). Thjesht mendojeni, ne duhet të bëhemi tepër “të ngopur” me sulmet e armikut, tepër “të velur” me të qëniet të stresuar, bosh, pa gëzim e nën kërcënim.

Te libri i Gjyqtarëve 6:1-6 ne shohim izraelitët në pikën e tyrë më të ulët. Ata ishin të detyruar të jetonin në shpella të errëta, duke vuajtur për bukë, të trembur dhe pa ndihmë. Më pas, diçka ndodhi. Filloi me Gideonin e u shpërnda në të gjithë kampin: Izraeli u mërzit dhe u lodh duke u fshehur në ato shpella të errëta! Diçka u ngrit brenda zemrës së Gideonit dhe më pas në fund ai tha atë që Perëndia po priste të dëgjonte: “Ne i shërbejmë një Perëndie madhështor, fitimtar. Pse ne vazhdojmë ditë pas dite duke e duruar këtë abuzim?”

Perëndia nuk do të bëjë asgjë derisa ti të jesh tërësisht i neveritur me të qenit i shtypur nga armiku, derisa ti të jesh i stërlodhur me të qenit i sëmurë dhe i rraskapitur. Ti duhet të bësh atë që Gideoni bëri – t’i thërrasësh Zotit!!

13 Qershor

Lutja e mosbesimit

Ju keni dëgjuar për lutjen e besimit. Unë besoj se ekziston një imazh për këtë lutje, një lutje që është e bazuar në mish. Këtë lloj lutje e quaj: lutja e mosbesimit. Më lejoni t’ju bëj një pyetje: A e ke dëgjuar Zotin të të thotë, “Ndalo së luturi, ngrihu”? Zoti i foli këto fjalë Moisiut: “Dhe Zoti i tha Moisiut, “Pse më bërtet Mua?” (Eksodi 14:15). Fjalë për fjalë përkthimi hebre i këtij pasazhi është, “Pse po më qahesh Mua? Pse gjithë këto të bërtitura para veshëve të Mi?”

Pse Perëndia do i thoshte këto fjalë Moisiut? Ja ku kemi një njeri të perëndishëm, burrë i lutjes, në mes të krizës. Izraelitët po ndiqeshin nga faraoni dhe ishin në një shteg pa shpëtim. Shumica e të krishterëve do të reagonin siç bëri Moisiu. Ai u nda menjandë dhe derdhi zemrën në lutje para Perëndisë. Megjithatë, kur Perëndia dëgjoi Moisiun duke qarë, i tha, “Mjaft!” Shkrimi nuk na tregon se çfarë ndodhi me pas, por në të çast Zoti mund të ketë thënë, “Ti nuk ke të drejtë të agonizohesh para Meje, Moisi. Të qarat e tua janë fyerje ndaj besnikërisë Time. Tashmë ta kam dhënë premtimin Tim solemn të çlirimit, sikurse të kam udhëzuar specifikisht se çfarë duhet të bësh. Lotët e tu nuk vijnë nga një zemër e thyer, por janë lotë vetëkeqardhjeje. Është koha të ndalosh së qari.”

“Lutja është gjëja më e rëndësishme që mund të bëj tani”, por një kohë vjen kur Perëndia na thërret ne të veprojmë e t’i bindemi Fjalës së Tij me besim. Në kohë të tilla, Ai nuk na lejon të tërhiqemi në një shkretëtirë lutje. Kjo do të ishte mosbindje dhe çdo lloj lutje do bëhej në mosbesim. Lutja e mosbesimit merr parasysh vetëm mirësinë e Perëndisë; injoron rreptësinë e gjykimeve të Tij të shenjta. Pali shkruan, “Shih, pra, mirësinë dhe rreptësinë e Perëndisë” (Romakëve 11:22). Ka një arsye pse apostulli qëllimisht përmend mirësinë dhe rreptësinë e Perëndisë në të njëjtin varg. Është për të kthyer sytë tanë nga lutja e mosbesimit drejt besimit të vërtetë!

14 Qershor

Pjesa jona në përbashkësi

Të ecësh në lavdinë e Perëndisë nuk do të thotë vetëm ta pranosh dashurinë e Atit, por edhe ta duash Atë. Është një afeksion i dyanshëm, duke dhënë e duke marrë dashuri. “Ti do ta duash Zotin, Perëndinë tënd me gjithë zemrën tënde, shpirtin tënd e forcën tënde” (Ligji i Përtërirë 6:5). Perëndia thotë tek Fjalët e Urta, “Biri im, më jep zemrën tënde” (Fjalët e Urta 23:26). Dashuria e Tij kërkon të jetë shkëmbyese, që ne i kthejmë Atij dashurinë që është e plotë, e pandarë, që kërkon të gjithë zemrën, shpirtin, mendjen dhe forcën tonë.

Megjithatë Zoti na tregon ne me kushte të qarta, “Ti nuk mund ta fitosh dashurinë Time. Dashurinë që ta jap ty është e pamerituar.” Gjoni shkruan, “Në këtë është dashuria, jo sepse ne e deshëm Perëndinë, por sepse Ai na deshi dhe dërgoi Birin e Tij si pajtim për mëkatet tona,” dhe, “Ne e duam Atë, sepse Ai na deshi i pari” (1 Gjonit 4:10, 19). Ashtu sikur dashuria e Perëndisë ndaj nesh dallohet nga prehja dhe gëzimi, kështu edhe dashuria jonë për Të duhet të ketë këto dy elementë:

Davidi shprehu prehjen në dashurinë e Perëndisë kur Ai shkruan, “Cilin kam në qiell veç teje? Dhe mbi tokë nuk dëshiroj tjetër njeri veç teje” (Psalmi 73:25). Zemra që do Zotin gjen kënaqësi të plotë në Të. Mirësia e Perëndisë është më e mirë se vetë jeta.

Një zemër e tillë gjithashtu gëzon në dashurinë për Perëndinë. Këndon dhe kërcen me ngazëllim para Zotit.

Ne lexojmë tek Fjalët e Urta këto fjalë profetike për Krishtin: “unë isha pranë tij si një arkitekt, isha çdo ditë kënaqësia e tij, duke u gëzuar çdo çast para tij; kënaqësia në pjesën e banueshme të botës dhe gjeja ëndjen time me bijtë e njerëzve” (Fjalët e Urta 8:30-31). Cilët janë bijtë që përmenden këtu? Bëhet fjalë për ne! Jezusi dëshmoi, “Isha kënaqësia e Atit, gëzimi i qenies së Tij. Tani, të gjithë ata që vijnë tek Unë me besim, janë kënaqësia Ime po ashtu.”

15 Qershor

Një jetë në bashkësi

Jam i bindur se turma të tëra nga populli i Perëndisë dinë shumë pak rreth bashkësisë së vërtetë me Të. Pse ndodh kështu? Besoj se krishterë të tillë kanë një pamje të shtrembëruar të Atit Perëndi. Këtu më kujtohet shëmbelltyra e Jezusit për shërbëtorin që kishte një talent dhe që e fshehu, i cili kishte një imazh të gabuar për zotërinë e tij. Ky shërbëtor tha, “Zot, unë e di që ti je njeri i vështirë” (shih Mateun 25:24). Zotëria i tij e qortoi ashpër atë. Në të njëjtën mënyrë, shumë besimtarë sot mendojnë, “nuk ka asnjë mënyrë që Perëndia të jetë i gëzuar me mua. E kam zhgënjyer Atë mizerisht sa e sa herë, duke e turpëruar Emrin e Tij. Si është e mundur që Ai të më dojë?”

Një nga arsyet kryesore që shumë të krishterë nuk duan të afrohen me Atin qiellor është se ata e ndiejnë që vazhdimisht e zhgënjajnë Atë. Mendimi që kanë për Perëndinë se Ai është gati për t’i gjykuar e dënuar ata. Si mundemi ne të mos i afrohem një Ati që na shkruan letra dashurie, që gjithmonë është gati për të na përqaftuar? Pavarësisht gabimeve tona, Ai na siguron, “djalli mund të të thotë se ti je i pavlerë, por Unë them se ti je gëzimi Im!” Tim und të mendosh, “Sigurisht që Zoti nuk gëzohet me dikë që vazhdon të jetojë në mëkat, që nuk mund të triumfojë mbi një varësi.”

Po, Perëndia e do popullin e Tij, megjithëse nuk e do mëkatin e tyre. Bibla thotë që Ai korrigjon çdo fëmijë që vazhdon në paudhësi, por gjithmonë e bën me dhembshuri. Shpresoj të jeni në gjendje të thoni, “Ati im qiellor më do mua. Ai thotë se jam i çmuar për sytë e Tij dhe unë i besoj Atij. Pavarësisht se çfarë kaloj, nuk ka rëndësi se sa shumë tundime apo sprova kam, Ai do të më çlirojë e do të gëzohet me mua.” Kjo është ku fillon bashkësia e vërtetë. Ne duhet të jemi të sigurt çdo ditë për dashurinë e pandryshueshme të Perëndisë për ne dhe duhet t’i dëshmojmë Atij që ne i besojmë zbulësës që Ai jep për Vetën e Tij!

16 Qershor

Përbashkësia e vërtetë

Shumë besimtarë flasin rreth intimitetit me Zotin, të ecësh me Të, ta njohësh, të kesh miqësi me Të. Megjithatë ne nuk mund të kemi përbashkësi me Perëndinë nëse ne marrim zbulesën e plotë të dashurisë, hirit dhe mëshirës së Tij. Përbashkësia me Perëndinë konsiston në dy gjëra: të marrësh dashurinë e Atit dhe t'i japësh Atij dashuri. Ti mund të kalosh orë të tëra në lutje duke i treguar Zotit sa shumë e do, por kjo nuk është përbashkësi. Nëse nuk ke e ke provuar dashurinë e Tij, ti nuk ke intimitet me Të. Kurrsesi nuk do të kesh përbashkësi me Zotin nëse nuk je i sigurt në dashurinë e Tij për ty.

Perëndia nuk është një At kërkues, i vështirë e i ashpër. Ai nuk më pret mua me një fytyrë të zemëruar. E as nuk më gjurmon duke pritur që unë të dështoj, kështu që të mund të më thotë, “të zura!” Jo, Ati im më është zbuluar si i mirë, i dhembshur, plot me hir e mëshirë, i gatshëm për të marrë të gjitha barrat e shqetësimet e mia. Unë e di se Ai kurrë nuk më kthen mbrapsht kur i thërras Atij.

Profeti Sofonia thotë diçka mahnitëse rreth dashurisë së Perëndisë për ne: “Zoti, Perëndia yt, në mes teje është i fuqishmi që shpëton. Ai do të mbushet me gëzim për ty, në dashurinë e Tij do qëndrojë në heshtje, do të gëzohet për ty me britma gëzimi” (Sofonia 3:17). Të gëzohet do të thotë “të kesh gëzim dhe kënaqësi.” Është një shprehje e jashtme e një ngazëllimi të brendshëm dhe shprehja më e lartë e dashurisë. Fjala hebreje që Sofonia përdor për “gëzim” është “tripudiare”, që do të thotë “të kërcesh, si një që është nën adrenalinë plot gëzim.”

A mund ta përfytyrosh Atin tënd të kërcëjë me gëzim për ty? Që Ai të deshi ty përpara krijimit të botës, madje para se ti të lindje. A mund ta pranosh që Ai të deshi madje para se të biesh në natyrën e mëkatore të Adamit dhe të bëhesh një armik me Të?

17 Qershor

Dashuri dhe urrejtje

“Nëse ndokush vjen tek unë dhe nuk urren babanë e vet dhe nënën e vet, gruan dhe fëmijët, vëllezërit dhe motrat, madje edhe jetën e vet, nuk mund të jetë dishepulli im” (Luka 14:26). Fjala greke për “urrej” do të thotë “ta duash më pak në krahasim me.” Jezusi po na thërret të kemi një dashuri ndaj Tij që është gjithëpërfshirëse, e zellshme dhe absolute ku tërheqjet e kësaj bote nuk mund të afrohen. A e dimë se çfarë do të thotë të hyjmë në praninë e Tij dhe të mos kërkojmë asgjë? Të shkojmë tek Ai e të jemi falenderues që Ai na do plotësisht? Shumicën e rasteve lutjet tona janë të përqendruara tek vetja: “Më jep, më tako, më beko, më përdor, ë mbro.” E gjitha kjo mund të jetë biblike, por fokusi ngelet tek vetja.

Madje dhe shërbesa ndaj Zotit është bërë egoiste. Ne duam që Ai ta bekojë shërbesën tona në mënyrë që të dimë se besimi është i vërtetë. Megjithatë Zoti është më shumë i interesuar se çfarë po bëhemi në Të sesa çfarë po bëjmë për Të. Ti mund të jesh i lënduar sepse dyer shërbesa janë mbyllur. Ti mund të ndihesh “i lënë në harresë.” Ose mund të mendosh se mund të jesh më i vlefshëm për Zoin në një fushë misioni ku ka nevojë. Unë them se ne nuk mund të jemi më shumë të vlefshëm për Zotin sesa kur e adhurojmë Atë në vendin tonë sekret të lutjes.

Kur ne e kërkojmë Zotin dhe studiojmë Fjalën e Tij, ne jemi në pikun e vlefshmërisë. Ne arrijmë më shumë kur e bekojmë Perëndinë në heshtjen tonë në përbashkësinë intime me të sesa të bëjmë diçka tjetër për Të. Personit që kalon shpesh kohë me Zotin në lutje do t’i jepet urtësi, fuqi supernatyrore dhe dallim kohe nga Fryma e Shenjtë. Çfarëdo lloj pune që Ai hap për ne për të bërë, brenda apo jashtë vendit, do të rrjedhë krejt natyrshëm nga përbashkësia me Të.

18 Qershor

Një zbulesë personale e Krishtit

Nëse je predikues, misionar ose mësues, pyete veten: “çfarë po mëson? A është diçka që dikush ta ka mësuar, një përsëritje e një zbulesë nga një mësues i madh? Apo ke përjetuar vetë një zbulesë personale të Jezus Krishtit? Nëse e ke, a është kjo zbulesë gjithnjë e në rritje? A është qielli i hapur për ty? Pali tha, “Sepse në Të ne jetojmë, lëvizim dhe jemi” (Veprat e Apostujve 17:28). Burra dhe gra të vërteta të Perëndisë jetojnë brenda këtij qarku të ngushtë e megjithatë të gjërë. Çdo lëvizje e tyre merr jetë nga interesat e Krishtit.

Vite më parë, unë e dija që Fryma e Shenjtë po më udhëhiqte në një shërbesë të tillë, një që predikonte vetëm Jezus Krishtin. Oh, sa shumë dëshiroja të predikoja asgjë tjetër veç Atij! Por zemra ime nuk ishte e fokusuar dhe kuptova që ky rreth është i ngushtë. Për pasojë, nuk kisha zbulesa për ta mbështetur predikimin tim. Pali tha që Krishti po zbulohej në të, e jo thjesht po i zbulohej (shih Galatasve 1:16). Në sytë e Perëndisë është e pafrytshme të predikosh një fjalë që nuk ka vepruar me fuqi në jetën dhe shërbesën e predikuesit. Mund të duket krejt në rregull për disa sipërfaqësorë të predikojnë Krishtin me pohime e grindje, por nuk ndodh kështu me burrin ose gruan e Perëndisë.

Ne duhet të predikojmë një zbulesë gjithnjë e në rritje të Krishtit, vetëm nëse ajo zbulesë ndikon një ndryshim të thellë në ne. Pa një zbulesë të vazhdueshme të Frymës së Shenjtë, ne do të përfundojmë duke përsëritur një mesazh të lodhur. Fjalët tona do të bien në tokë. Ne duhet të kemi një qëndrim zemre që kërkon të mbushet vazhdimisht me njohjen e Krishtit. Zbulesa të tilla janë për çdo shërbëtor të Zotit që është i gatshëm për të pritur në Të, duke i besuar Frymës së Shenjtë për të manifestuar në të mendjen e Perëndisë.

19 Qershor

Si mund të ruash një ecje përmes Frymës

“Dhe unë them: Ecnit sipas Frymës” (Galatasve 5:16). Urdhërimi për të ecur sipas Frymës u është dhënë të gjithëve, jo vetëm disa “supershenjtorëve.” Po ndaj me ju tre gjëra që çdo ndjekës i Jezusit mund të bëjë për ta ruajtur këtë ecje:

Ti duhet ta bësh këtë ecje me gjithçka brenda teje. Kërkoji Frymës së Shenjtë të jetë miku dhe udhëheqësi yt. “Lypni dhe do t’ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni; trokitni dhe do t’ju hapet” (Luka 11:9).

Nëse je i shpëtuar, Fryma e Shenjtë tashmë të është dhënë. Tani kërkoji Atij të marr kontroll mbi ty – nënshtroju Atij! Ti duhet ta vendosësh në zemrën tënde që ti do që Fryma e Zotit të të drejtojë e të udhëheqë. Moisiu ndërsa flet për ditët e fundit, thotë, “Por aty do të kërkosh Zotin, Perëndinë tënd dhe do ta gjesh, në rast se do ta kërkosh me gjithë zemër dhe më gjithë shpirt” (Ligji i Përtërirë 4:29).

Përqendrohu në ndjeshmërinë dhe njohjen e Shpirtit të Shenjtë dhe largoji sytë e tu nga shqetësimi dhe tundimi. Pali, Sila dhe Timoteu do të zhyteshin në frikë dhe depresion nëse do të ishin fokusuar në shqetësime. Përkundrazi ata u fokusuan në Zotin duke e lavdëruar dhe adhuruar Atë.

Shumicën e kohës kur ne shkojmë në lutje, ne fokusohemi në dështimet e së kaluarës. Ne i riluajmë dështimet tona duke thënë, “Oh, sa lart do të isha nëse nuk do ta kisha bërë rrëmujë dhe të zhgënjeja Perëndinë.” Harro gjithçka në të kaluarën – gjithçka është nën gjak! Harroje edhe të ardhmen tënde, gjithashtu. Në vend të kësaj, përqendrohu vetëm në Frymën e Shenjtë, me gjithë mendjen dhe zemrën tënde.

Kalo kohë përbashkësie (intime) me Frymën e Shenjtë.

Prit me durim në Zotin dhe shërbeji Atij me lavde. Merr autoritet mbi çdo zë tjetër që të pëshpërit mendime shpërqëndruese. Beso se Fryma e Shenjtë nuk do të lejojë të mashtrohesh apo të verbohesh. “Ai që është në ju është më i madh sesa Ai që është në botë” (1 Gjonit 4:4)

20 Qershor

“Abba, o Atë”

Fryma e Shenjtë ka një mënyrë si për ta thjeshtëzuar marrëdhënien tonë me Perëndinë At dhe Jezusin. Është Ai që na mëson të themi, “Abba, o At!” (Galatasve 4:6). Kjo shprehje i referohet një traditë orientale të kohës kur është shkruar Bibla sa i takon birësimit të një fëmijë. Derisa dokumentat e birësimit nuk ishin nënshkruar nga babai adoptees, fëmija e shikonte këtë thjesht si një baba. Ai nuk kishte të drejtë ta thërristë atë Abba, duke nënkuptuar i imi. Kjo është vepra dhe shërbesa e Frymës së Shenjtë. Ai na prezanton tek Ati dhe vazhdon të na kujtojë, “Unë i kam vulosur dokumentat. Ti nuk jë më jetim – ti tashmë ke një At shumë të dashur e të fuqishëm.”

Lutja duhet të jetë e mbushur me falenderim e shprehje gëzimi. Fryma brenda nesh dëshmon, “ti je trashëgimtar i të gjithë atyre që Jezusi fitoi.” Çfarë trashëgimie që ke, sepse Ati yt është më i pasuri në gjithë universin. Ti nuk je braktisur, kështu që gëzohu me Të! Jo vetëm që nuk jemi braktisur, por Fryma e Shenjtë është këtu për ne për momente konfuzioni dhe dhimbje. Misioni i Frymës së Shenjtë është për të ngushëlluar nusen e Krishtit në mungesë të dhëndrit: “Dhe unë do t’i lutem Atit dhe Ai do t’ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju” (Gjoni 14:16).

Ngushëllues do të thotë “një që të qetëson në kohë dhimbje dhe hidhërimi, një që të lehtëson dhimbjen, inkurajon e të mbështet.” Duke e quajtur Frymën e Shenjtë Ngushëllues, Jezusi bëri një parashikim të pagabueshëm që populli i Tij do të vuante e do kishte nevojë për ngushëllim, që do të kishte shumë dhimbje me njerëzve të Tij në ditët e fundit. Ngushëllimi që Fryma e Shenjtë sjell është si inkurajimi i një babai për të birin – “Abba, o Atë!”

21 Qershor

Përfitimet e të dyja anëve

“Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit, me anë të një udhe të re dhe të gjallë që ai e përuroi për ne me anë të velit...le t'i afrohem me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi” (Hebrjve 10:19-20,22). Ka dy anë në veprën e Krishtit në kryq. Njëra është për të mirën e njeriut, e tjetra është në favor të Perëndisë. Nga njëra anë është mëkatarin që përfiton e në krahun tjetër është Ati. Ne jemi tashmë të familjarizuar me përfitimin që i ndodhi njeriut nga vepra e kryqit. Kryqi i Krishtit ka siguruar faljen e mëkateve. Ne na është dhënë fuqia e fitores mbi të gjitha varësitë dhe pushteti mbi mëkatin. Jemi pajisur me mëshirë dhe hir dhe sigurisht, na është dhënë edhe premtimi i jetës së përjetshme. E falenderoj Perëndinë për gjithë këto favore që vijnë nga vepra e përmbushur e Krishtit dhe çlirimin e mrekullueshëm që sjell.

Por ka dhe një anë tjetër përfitimi të kryqit, një të cilën ne e njohim shumë pak. Kjo është në favor të Perëndisë Atë. Ju e dalloni që ne dimë shumë rreth kënaqësisë së Atit që u bë e mundur përmes kryqit. Është kënaqësia kur një bir plangprishës kthehet në shtëpinë e Atit. Nëse ne përqendrohemi tek kryqi vetëm për faljen e mëkateve, nëse kjo është i gjithë refreni i predikimeve tona, ne humbasim një të vërtetë të rëndësishme që Perëndia e ka për ne rreth subjektit të kryqit. Ka një kuptim më të thellë që duhet rrokur, e kjo ka të bëjë me kënaqësinë e Tij. Unë besoj se shumë besimtarë kanë mësuar të vijnë me guxim përpara Perëndisë për falje, për plotësimin e nevojave, për përgjigje lutjesh. Por atyre u mungon guximi në këtë aspekt të besimit, një që është thelbësor në ecjen me Zotin. Kjo e vërtetë u siguron popullit të Perëndisë më shumë se çlirim. U sjell liri, prehje, paqe dhe gëzim. Kërko të njohësh përfitimet e Atit prej kryqit – dhe dyfishoje gëzimin tënd.

22 Qershor

Ne vendin sekret

Fryma e Shenjte shkoi tek Anania, nje burre i perendishem qe jetonte ne Damask, dhe e udhezoi te shkonte ne shtepine e Judes, te vendoste duart mbi Saulin dhe ti risillte shikimin. Per shkak te reputacionit te Saulit, Anania e dinte qe kjo do te ishte e rrezikshme. Por ja si Fryma e Shenjte i referohet Palit , ndersa po udhezonte Ananian: ‘ Ai po lutet’ (Veprat 9:11).

Perendia po thoshte:’ Anania, Pali e di qe ti po shkon tek ai dhe do ta gjesh ne gjunje, duke u lutur. Ai e di, madje, edhe emrin tend dhe arsyen pse po shkon tek ai. Ai do qe ti hapen syte’ Keshtu, kur Anania mberriti, si e mori Pali kete vision, kete fjale te paster nga Perendia? Ajo erdhi prej lutjes se zjarre. Fjalet qe Fryma e Shenjte i thote Ananias, zbulojne se çfare e preku zemren e Zotit :’ Ai po lutet’.

Gjate kesaj kohe, Sauli kishte qendruar duke kerkuar Zotin, pa ngrene e pa pire. Gjithçka deshironte ishte Zoti, keshtu qe ai qendroi ne gjunje, duke u lutur dhe duke kerkuar Perendine. Babai im pastor me mesoi njehere: ‘ Zoti ,gjithmone, bene nje rruge per nje njeri te lutjes’. Si pastor i ri, ndieja nje uri te thelle qe rritej ne mua dhe me shtynte te lutesha me zell. Kalova muaj ne gjunje, duke qare e duke u lutur per ore te tera, derisa me ne fund Zoti me thirri qe te shkoja ne New York City dhe tu sherbeja bandave dhe te droguarve.

Isha serish ne gjunje, duke kerkuar Zotin me lot, kur Ai me thirri per tu kthyer mbrapsht, ne New York , ne 1980, dhe te hapja kishen ne Time Square.

Sa here kam degjuar nga Perendia dhe sa here kam marre ndonje zbulese te Krishtit, nuk kane ardhur vetem prej studimit te Bibles. Kane ardhur permes lutjes dhe kerkimit te Perendise ne vendin sekret. Beje vendin sekret te lutjes, banesen tende. Zoti gjithmone bene nje rruge per sherbetorin lutes!

27 Qershor

Te ulur me Krishtin

Sipas Palit, ne që besojmë në Jezusin jemi ngritur nga vdekja shpirtërore dhe jemi ulur me Të në vendet qiellore. "Edhe kur ishim të vdekur në fajë, [Perëndia] na dha jetë me Krishtin... dhe na ringjalli së bashku me te dhe na uli në vendet qiellore në Krishtin Jezus" (Efesianëve 2: 5-6).

Ku është ky vend qiellor ku ne jemi ulur me Jezusin? Ai vend nuk është askush tjetër përveçse vete dhomës së fronit të Perëndisë - fronin e hirit, vendbanimin e të Plotfuqishmit. Dy vargje më poshtë lexojmë se si na sollën në këtë vend të mrekullueshëm: "Sepse me anë të hirit ju u shpëtuan me anë të besimit dhe jo nga vetja juaj, por është dhurata e Perëndisë" (vargu 8).

Kjo dhomë e fronit është selia e gjithë pushtetit dhe sundimit. Këtu në dhomën e fronit, Perëndia Ati vëzhgon çdo lëvizje të Satanit dhe shqyrton çdo mendim të njeriut - me Krishtin të ulur në krahun e Tij të djathtë.

Shkrimi na thotë, "Pa Jezusin, nuk u bë asgjë (Gjoni 1: 3). "Sepse në Të jeton gjithë plotësia e Hyjnisë trupërisht" (Kololianëve 2: 9). Në Jezusin qëndron gjithë mençuria dhe paqja, gjithë fuqia dhe forca, gjithçka që nevojitet për të jetuar një jetë fitimtare dhe frytdhënëse.

Pali po na thotë se : "Me siguri, kur Krishti u ringjall prej së vdekurish, edhe ne u ringjallëm me Të nga Ati. Jezusi u mor në fronin e lavdisë dhe, për shkak se ne jemi në Të, jemi edhe atje ku Ai është. Ky është privilegji i të gjithë besimtarëve, që do të thotë që ne jemi të ulur me Të në të njëjtin vend qiellor ku banon Ai."

Të gjitha pasuritë e Krishtit janë të disponueshme për ne atje: qëndrueshmëri, forcë, pushim, paqe gjithnjë në rritje. "I bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, i cili na ka bekuar me çdo bekim frymor në vendet qiellore në Krisht" (Efesianëve 1: 3).

Ai është i kënaqur kur ne kërkojmë - prandaj, bëni për vete pasuritë qiellore

28 Qershor

Dhoma e Fshehte

Por ti, kur lutesh, futu në dhomëzën tënde, mbylle derën dhe lutju Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë publikisht."(Mateu 6: 6).

Kam shkruar se për shkak të ngarkesës së jetës, mund të kemi një " dhomë të fshehtë të lutjes" kudo: në makinë, në autobus, gjatë një pushimi në punë. Deri në një fare mase, kjo është e vërtetë, por ka edhe më shumë lidhur me të.

Fjala greke për dhomën e fshehte në këtë varg do të thotë «një dhomë private». Kjo ishte e qartë për dëgjuesit e Jezuit, sepse shtëpitë e kohës në kulturën e tyre kishin një dhomë të brendshme që shërbente si një lloj dollapi.

Jezusi e tregoi shembullin kur shkoi në vende private për t'u lutur. " Pastaj, të nesërmen në mëngjes, kur ende ishte shumë errët, Jezusi u ngrit, doli dhe shkoi në një vend të vetmuar Dhe atje ai u lut "(Marku 1:35). " Mbase i nisi ato, u ngjiti vetëm mbi mal për t'u lutur. Dhe kur u ngriti ai gjendej aty, i vetëm fare"(Mateu 14:23).

Të gjithë kemi justifikime pse nuk lutemi në një vend të veçantë vetëm. Thomas Manton, një udhëheqës i perëndishëm Puritan, shkroi: "Ne themi se nuk kemi kohë për t'u lutur fshehurazi. Ne ende kemi kohë për gjithçka tjetër: koha për të ngrënë, për të pirë, për fëmijët, por jo për atë që mban gjithçka tjetër. Ne themi se nuk kemi vend privat, por Jezusi gjeti një mal; Pjetri një çati; profetët një shkretëtirë. Nëse e doni dikë, do të gjeni një vend që të jeni vetëm ".

A e shihni rëndësinë e vendimit të zemrës suaj për t'u lutur në një vend të fshehtë? Nuk ka të bëjë me legalizmin apo skllavërinë, por me dashurinë. Bëhet fjalë për mirësinë e Perëndisë ndaj nesh. Ai e sheh atë që është përpara - dhe Ai e di se ne kemi nevojë për burime të jashtëzakonshme, për t'u rimbushur çdo ditë. Te gjitha keto gjenden tek vendi i fshehtë me Të

29 Qershor

Lutja ne Familje

Po ju them gjithashtu se, në qoftë se dy prej jush bien në ujdë mbi tokë të kërkojnë çfarëdo gjëje, kjo do t'u jepet atyre nga Ati im që është në qiej "(Mateu 18:19). Disa të krishterë e quajnë parimin e këtij vargu "lutja e te renit dakord". Ju jeni të bekuar thellë nëse keni një vëlla ose motër të përkushtuar për t'u lutur. Në të vërtetë, ndërmjetësuesit më të fuqishëm që kam njohur kanë qene dy ose ne më shumë persona.

Vendi ku kjo lloj lutje zhvillohet më fuqishëm është ne shtëpi. Gruaja ime, Gwen, dhe unë lutemi së bashku përditë, dhe besoj se kjo gjë e mban familjen tonë së bashku. Ne u lutëm për secilin prej fëmijëve tanë gjatë viteve të rritjes se tyre, që asnjë prej tyre të mos humbiste. Ne u lutëm për miqësitë dhe marrëdhëniet e tyre dhe për bashkëshortët e tyre të ardhshëm. Tani po bëjmë të njëjtën gjë me nipërit e mbesat tona.

Shumë pak familje të krishtera kërkojnë kohë për lutje në shtëpi. Unë personalisht mund të dëshmoj se jam në shërbim sot për shkak të fuqisë së lutjes ne familje. Kur isha fëmijë, çdo ditë, pavarësisht se ku ishin vëllezërit e motrat e mia dhe unë, duke luajtur në oborrin e përparmë ose në rrugë, nëna ime do të thërriste me zë shumë të lartë nga dera e shtëpisë sonë ", David, Jerry, Juanita, Ruth është koha e lutjes! "(Vëllai im Don nuk ka lindur ende.) E gjithë lagja e dinte kohën tonë të lutjes ne familje. Ndonjëherë e urreja kur dëgjoja këtë thirrje, dhe unë ankoheja në lidhje me të. Por ndodhi diçka në ato kohë të lutjes, ku ndjehej prezenca e Shpirtin te shenjte duke lëvizur në mes të familjes sonë dhe duke prekur shpirtrat tanë.

Ndoshta ju nuk mund ta shihni veten ne lutje familjare. Ndoshta keni një bashkëshort që nuk është bashkëpunues ose një fëmijë që është rebel. Megjithatë, nuk ka rëndësi se kush zgjedh të mos përfshihet. Ju ende mund të vini në tryezën e kuzhinës dhe të përkulni kokën tuaj dhe të luteni. Kjo do të shërbejë si kohë e lutjes për familjen tuaj, dhe secili anëtar i familjes do ta njohë atë.

Perëndia do ta nderojë atë si "lutje ne familje"!

30 Qershor

Lutja në Kohë të Vështira

Në kohë të vështira siç janë këto në të cilat jetojmë, a është Kisha m te vërtetë e pamundur të bëjë dicka? A duhet të ulim dhe të presim kthimin e Krishtit? Apo jemi thirrur për të ndërmarrë veprime drastike? Kur bota rreth nesh dridhet dhe zemrat e njerëzve janë dropitur nga frika, a jemi thirrur për të marrë armë shpirtërore dhe për të luftuar me kundërshtarin? Profeti Joel pa qe një ditë të ngjashme po i afrohej Izraelit, një dite "terri dhe errësire te dendur".

Sipas Joelit, ajo ditë e errësirës që po i afrohej Izraelit do të ishte një dite e tillë që kurrë nuk ishte pare në historinë e tyre. Profeti bërtiti: "Mjere ajo ditën! Sepse dita e Zotit është e afërt; Do të vijë si nje shkatërrim nga i Plotfuqishmi "(Joeli 1:15).

Cila ishte këshilla e Joelit për Izraelin në atë orë të errët? Ai solli këtë fjalë: "Tani, pra," thotë Zoti, "kthehuni tek unë me gjithë zemrën tuaj, me agjërime, me lot dhe me vajtime". Grisni zemrën tuaj dhe jo rrobat tuaja dhe kthehuni tek Zoti, Perëndia juaj, sepse ai është i mëshirshëm dhe plot dhemshuri, i ngadalshëm në zemërim dhe me shumë dashamirësi. "(2: 12-13).

Kur errësira e madhe ra mbi Izraelin, Perëndia i bëri thirrje popullit të Tij: "Edhe tani, në kohën e hakmarrjes sime, kur ju më keni nxjerre jashtë nga shoqëria juaj, kur bota është tallur me paralajmërimet e Mia, kur frika dhe errësira po mbulojnë tokën – edhe tani po ju kërkoj të ktheheni tek unë.

"Unë jam i ngadalshëm në zemërim, dhe unë jam njohur për përmbajtën nga derdhja e gjykimeve te mia për një fare kohë, ashtu siç unë bëra për Josian. Populli im mund të lutet dhe të kërkojë mëshirën time. Por nëse thoni se nuk ka mëshirë, bota nuk do të pendohet."

A e shihni mesazhin e Perëndisë në këtë gjë ? Si njerëzit e Tij, ne mund të pergjrohemi në lutje dhe Ai do të na dëgjojë. Ne mund t'i kërkojmë Atij dhe ta dimë me siguri se Ai do t'u përgjigjet lutjeve të sinqerta, të efektshme dhe të zjarrta të shenjtorëve të Tij.

1 Korrik

Ndihme Gjithnjë e Pranishme

Perëndia na ka premtuar, "Në kohën tuaj të fatkeqësisë - kur të përballeni me një të keqe të përhershme, gjithnjë të pranishme - unë do të jem një ndihmë gjithnjë e gatshme në fatkeqësi" (shih Psalmin 46:1).

Gjithmonë i pranishëm do të thotë "gjithmonë këtu, gjithnjë në dispozicion, me qasje të pakufizuar". Shkurtimisht, prania e vazhdueshme e Zotit është gjithmonë në ne dhe Ai dëshiron një bisedë të vazhdueshme me ne. Ai dëshiron që ne të bisedojmë me Të pavarësisht se ku jemi: në punë, me familjen, me miqtë, madje edhe me jobesimtarët.

Unë refuzoj të pranoj gënjeshtren e Satanait se Zoti nuk i folët me popullit të Tij. Armiku dëshiron që ne të mendojmë se Perëndia e ka lejuar atë të rritet në fuqi dhe ndikim, dhe që Zoti nuk ka pajisur njerëzit e Tij me autoritet më të madh se ai që Satani ka. Kurrsesi JO! Shkrimi thotë, "Kur kundërshtari do të vijë si një lum i furishëm, Fryma e Zotit do të lartojë kundër tij një flamur" (Isaia 59:19).

Nuk ka rëndësi se çfarë sjell djalli kundër nesh. Fuqia e Perëndisë në njerëzit e Tij gjithmonë do të jetë më e madhe se sulmet e Satanait. Ndhima e Tij vjen përmes dhuratës së Shpirtit të Tij të Shenjtë, i cili banon në ne dhe bën vullnetin e Atit në jetën tonë. Pali na tregon përsëri dhe përsëri se trupi ynë është tempulli i Shpirtit të Shenjtë. Ne jemi vendbanimi i Zotit në tokë.

Sigurisht, ne e përsërisim këtë të vërtetë shpesh, në adhurimin dhe në dëshmitë tona. Megjithatë, shumë prej nesh thjesht nuk e kuptojnë fuqinë që qëndron në këtë të vërtetë. Nëse do ta kuptojmë dhe do të besojmë atë, ne nuk do të trembeshim e as nuk do të kishim më kurrë frikë.

Edhe pas të gjitha viteve të mia si një shërbesar, unë ende tundohem të mendoj se duhet të kem një lloj gjendje emocionale për të dëgjuar nga Perëndia. Jo, Zoti është duke thënë se: "Ju nuk keni nevojë për të shpenzuar orë të tera duke me pritur Mua. Unë qëndroj në ju. Unë jam i pranishëm për ju, natën dhe ditën. Unë jam ndihma juaj gjithnjë e pranishme! "

3 Korrik

Me Guxim

Le t'i afrohemi, pra, me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevoje "(Hebrenjve 4:16). "Në të cilin kemi lirinë dhe hyrjen te Perëndia në mirëbesimin nëpërmjet besimit në Të" (Efesianëve 3:12)

Këto vargje flasin për shkuarjen tek Perëndia me guxim për te paraqitur nevojat tona urgjente - një veprim që i pëlqen Atij.

Kur Perëndia na thotë të vijmë me guxim për tek fronti i Tij, me besim, nuk është një sugjerim. Është dëshira e Tij dhe kjo dëshirë duhet të dëgjohet. Si e marrim pra këtë guxim, këtë akses me konfidence?

"Shumë fuqi ka lutja e të drejtit kur bëhet me gjithë shpirt" (Jakobi 5:16). Fjala "me gjithë shpirt" këtu vjen nga një fjalë rrënjësore greke që do të thotë "një pozitë fikse". Kjo sugjeron një mentalitet të palëvizshëm dhe të palëkundur. Po kështu, zjarri flet për një guxim të ndërtuar mbi prova të forta, prova absolute që mbështet peticionin tuaj. Së bashku këto dy fjalë - shumë fuqi ka lutja e të drejtit kur bëhet me gjithë shpirt- sugjerojnë "të shkosh në gjykatën e Perëndisë plotësisht të bindur që ju keni një rast të përgatitur mirë". Kjo është përtej entuziazmit emocional dhe të fryrë.

Një lutje e tillë mund të vijë vetëm nga një shërbëtor që kërkon Fjalën e Perëndisë dhe është plotësisht i bindur se Zoti do ta nderojë atë. Është e rëndësishme që asnjëri prej nesh të mos hyjë në praninë e Perëndisë pa e marre Fjalën e Tij me ne. Zoti dëshiron që ne të sjellim premtimet e Tij, t'i kujtojmë Atij, ta lidhim Atë me atë fjale dhe të qëndrojmë në to.

Na është dhënë ndihma që ti afrohemi fronit të hirit te Perëndisë. Bibla thotë se ne jemi kërkues para fronit te Tij dhe se Krishti është atje avokati ynë. Ne gjithashtu kemi Frymën e Shenjtë që qëndron pranë nesh në gjykatën e Atit. Shpirti i Shenjte është ngushëlluesi jonë, është këshilltari jonë. Ai qëndron pranë për të na kujtuar dekretet e përjetshme që përbëjnë Fjalën e Perëndisë.

Na janë dhënë premtime të jashtëzakonshme - një avokat dhe një këshilltar, që qëndron pranë nesh - për të na dhënë guxim dhe siguri për tu afruar tek fronti i Perëndisë.

4 Korrik

Zoti Jezus, Eja Shpejt, Shpejto!

Tek Zbulesa, Jezusi thotë: "Ja, unë vij shpejt; lum ai që i ruan fjalët e profecisë së këtij libri"(Zbulesa 22: 7). Pesë vargje më vonë, Krishti thotë: "Dhe ja, unë vij shpejt, dhe shpërblimi im është me mua, për t'i dhënë gjithsecilit sipas veprave që ai ka bërë" (vargu 12).

Kjo është britma e të gjithë atyre që shpresojnë për kthimin e Jezusit: «Fryma dhe nusja thonë: 'Eja!'» (Vargu 17). Kjo i referohet Nusës së Krishtit, e përbërë nga një trup mbarëbotëror besimtarësh të zotërimit të Tij.

Ju mund të thoni, "Unë e kuptoj që kjo është thirrja e zemrës së besimtarit. Por pse thërret edhe Fryma gjithashtu që Jezusi të vije? »

Kjo është për shkak se është lutja e fundit e Shpirtit të Shenjtë, duke e ditur se puna e Tij mbi tokë është pothuajse e përfunduar. Ashtu siç Palit ose Pjetri Perëndia iu tha, se koha e tyre ishte e shkurtër, edhe Shpirti thërret: "Eja, Zot Jezus".

Ku e dëgjojmë këtë thirrje të Frymës së Shenjtë sot? Ajo vjen nëpërmjet atyre që janë ulur me Krishtin në vende qiellore-që jetojnë dhe ecin në Frymë, trupat e të cilëve janë tempulli i Frymës së Shenjtë. Fryma thërret brenda tyre: "Shpejto, o Zot, eja!"

Kur ishte hera e fundit që u lutët, " Zoti Jezus, Eja Shpejt, Shpejto "? Personalisht unë nuk mbaj mend këtë lloj lutjeje. Unë kurrë nuk e dija se unë mund ta afroja ardhjen e Krishtit duke lejuar Frymën që të bënte këtë lloj lutje nëpërmjet meje.

Megjithatë, Pjetri na jep dëshmi për këtë të vërtetë të pabesueshme: « Duke pritur dhe shpejtuar ardhjen e ditës së Perëndisë » (2 Pjetrit 3:12). Në greqisht, shprehja "Shpejtuar ardhjen e [asaj dite]" do të thotë "të përshpejtohet, të nxitet". Pjetri thotë se lutjet tona shpresuese janë duke shpejtuar, duke përshpejtuar, janë duke i bërë thirrje Atij që të dërgojë shpejt Birin e Tij.

Durimi i mëshirshëm i Zotit dikton kohën e kthimit të Tij. Vetëm imagjinoni se çfarë mund të ndodhë nëse, në të gjithë botën, Nusja e Krishtit zgjohet dhe lutet në Frymë duke thënë : "Eja Zoti Jezus!"

5 Korrik

Mburrja e Shpirtit Tim

Në vitin 1958, unë isha zemërthyer për një lajm në lidhje me shtatë djem adoleshentë që u gjykuan për vrasjen e një fëmije me aftësi të kufizuara. Fryma e Shenjtë më preku kaq fort sa ndjeva i drejtuar për të shkuar në gjykatën e Nju Jorkut ku po zhvillohej gjykimi. Unë hyra në sallën e gjyqit i bindur se Fryma e Shenjtë më kishte nxitur të flisja me këta të rinj.

Ndërsa seanca e asaj dite po mbyllje, një mendim filloi të agojë për mua. Mendova: "Ata djem do të dalin nga dera anësore të lidhur në zinxhirë, dhe unë nuk do t'i shoh më kurrë." Kështu që unë u ngrita dhe u afrova në rresht drejt gjykatësit, ku kërkova të lejohesha të bisedoja me djemtë përpara se të ktheheshin në qelitë e tyre.

Në çast, policët u mblodhën rreth meje a dhe më shoqëruan jashtë sallës së gjyqit. Flakë të nxehta u përhapen rreth meje dhe unë u rrethova me pyetje nga gazetarët që po raportnin gjykimin. Unë vetëm qëndroja atje pa fjalë, krejtësisht i habitur, para një situatë tërësisht poshtëruese. Mendova, "Çfarë do të mendojë Kisha ime për mua? Njerëzit do të më shohin si të çmendur. Unë isha treguar kaq naiv."

Në mes të gjithë këtij kaosi, u lutesha përbrenda meje, "Zot, mendova që Ti më the qe të vija këtu. Çfarë shkoi keq? "Unë nuk mund të lutesha me zë të lartë, sigurisht, sepse mediat do të kishin menduar se isha edhe më e çmendur se sa dukesha.

Perëndia e dëgjoji zërin e këtij njeriu të varfër atë ditë, dhe Ai e ka nderuar thirrjen time të heshtur që prej asaj dite. Prej asaj skenë të turpshme në Gjykatë, u lind Shërbesa e Teen Challenge, me një shtrirje në mbarë botën sot.

Unë me gëzim bashkohem me dëshminë e përlulur të Davidit tek Psalmi 34: « Shpirti im do të krenohet me Zotin; njerëzit e përlulur do ta dëgjojnë dhe do të gëzohen. "(vargu 2).

6 Korrik

Lutja e Heshtur

Nga të gjitha Psalmet, Psalmi 34 është në mënyrë absolute ai që pëlqej më shumë. Ai flet për besnikërinë e Zotit tonë ndaj fëmijëve të Tij për t'i shpëtuar ata nga sprovat dhe krizat e mëdha. Davidi thotë: "E kërkova Zotin, dhe ai më pa dhe më çliroi nga të gjitha frikërat e mia. . . . Engjëlli i Zotit zë vend rreth atyre që kanë frikë prej Tij dhe i çliron. . . . I drejti thërret, dhe Zoti i dëgjon dhe i çliron nga të gjitha mundimet e tyre. . . . Shumë janë vuajtjet e të drejtëve, por Zoti e çliron nga të gjitha "(Psalmi 34: 4, 7, 17, 19).

Shikoni me kujdes kërkesën e Davidit në këtë Psalm: «E kërkova Zotin. . . . Ky i pikëlluar klithi "(vargjet 4, 6). Kur Davidi klithi?

Duhet të këtë ndodhur kur ai po bënte si i çmendur në Gath dhe nuk mund të lutej me zë në praninë e Filistenjëve. Kjo na sjell përpara një të vërtetë të madhe lidhur me çlirimin e Perëndisë. Ndonjëherë thirrja më e fortë bëhet pa zë.

Unë e di se çfarë është ky lloj "vajtimi i brendshëm". Shumë nga lutjet e mija më të forta - më të rëndësishme, dhe më të thella - janë bërë në heshtje totale.

Nganjëherë unë kam qenë i pushtuar nga situata aq përtej meje sa që nuk mund të mendoja mjaftueshëm qartë për t'u lutur. Me raste, unë nuk kam qenë në gjendje t'i them asgjë Zotit, por gjate gjithë kohës zemra thërriste: «Perëndia, më ndihmo! Nuk di të lutem tani, prandaj dëgjo britmën e zemrës sime. »

Unë besoj se është pikërisht kjo ajo që Davidi po kalonte kur u kap nga filistejt. Duket sikur ai po thoshte: «Ky njeri i mjere klithi përbrenda, duke mos ditur se si dhe për çfarë të lutet - dhe Zoti më dëgjo dhe më çliroi.»

Ishte një britmë e thellë nga zemra e Davidit dhe Zoti e dëgjo. Ai është besnik për të dëgjuar çdo vajtim, nga të gjithë shërbëtorët e Tij, pavarësisht se sa me zë te ulet behet.

7 Korrik

Fytyra e Perëndisë

Një gjë i kërkova Zotit dhe atë kërkoj"(Psalmi 27: 4). Mbreti David e dinte se njohja e Perëndisë ishte me e thelle , dhe ai kishte vendosur se nuk do të pushonte derisa ta gjente. Ai tha, "Ka një bukuri, një lavdi, një gëzim rreth Perëndisë që ende nuk e kam parë në jetën time. Unë dua të di se si është të kesh bashkësi të pandërprerë me Perëndinë. Dua që jeta ime të jetë një lutje e gjallë. Vetëm kjo do të më gëzojë gjithë ditët e jetës time. »

Duke iu përgjigjur thirrjes së zemrës së Davidit për të pasur marrëdhënie intime me Të, Perëndia i tha atij të kërkonte fytyrën e Tij. "Fytyra e Perëndisë" është ngjashmëria e Tij, reflektimi i Tij. Përgjigja e Davidit ishte: "Kur ti the:" Kërkoni fytyrën time ", zemra ime tha:" Fytyrën tende, o Zot, unë do të kërkoj "(Psalmi 27: 8).

Duke iu përgjigjur ashtu, Zoti i zbuloi Davidit se dëshirat e tij mund të përmbusheshin duke reflektuar vetë Perëndinë në jetën e tij. Ai po e udhëzonte Davidin, "Mëso rreth meje. Kërko Fjalën time dhe luto që të kuptosh nëpërmjet Shpirtit të Shenjtë, në mënyrë që ju të mund të jeni si unë. Unë dua që jeta juaj të pasqyrojë bukurinë time botes. "

Kjo nuk ishte thjesht një thirrje për lutje, pasi Davidi kishte qenë tashmë duke u lutur shtatë herë në ditë. Në të vërtetë, lutjet e Davidit janë ato që e krijuan këtë pasion në të për të njohur Zotin. Kjo thirrje nga Perëndia ishte për të qene i uritur për një mënyrë jetese që pasqyron krejtësisht se kush Jezusi është.

Jezusi erdhi në tokë si një njeri, kështu që Ai mund të ndiejë dhimbjen tonë, të tundohej dhe të provohej ashtu siç ne , dhe të na tregojë neve Atin. Sot, kur Perëndia thotë, "Kërkoni fytyrën time", fjalët e tij kanë implikime më të mëdha sesa në çdo kohë tjetër në histori. Me gjithçka që po ndodh në botën rreth nesh, si duhet të reagojmë?

Ne duhet ta kërkojmë fytyrën e Tij për një qëllim: që të jemi si Ai dhe të reflektojmë bukurinë e Tij.

8 Korrik

Te Banosh në Shtëpinë e Zotit

Në Psalmin 27, Davidi e kerkon Perëndinë në një lutje intensive, urgjente. Ai lutet në vargun 7, " O Zot, dëgjo zërin tim, kur të këlthas ty; ki mëshirë për mua dhe përgjigjmu. »

Lutja e Davidit përqendrohet te një dëshirë, një ambicie, një kerkese e madhe: « Një gjë i kërkova Zotit dhe atë kërkoj » (vargu 4). Ai po dëshmon se : "Kam një lutje, o Zot, një kërkesë. Ky është qëllimi im i vetëm dhe më i rëndësishëm në jetë, lutja ime e vazhdueshme, e vetmja gjë që dëshiroj. Unë do ta kërkoj atë me gjithçka që është brenda meje. "

Çfarë ishte kjo gjë që Davidi e dëshironte më shumë se çdo gjë tjetër? Ai thotë: " Të banoj në shtëpinë e Zotit tërë ditët e jetës sime, për të soditur bukurinë e Zotit dhe për të admiruar tempullin e Tij" (vargu 4).

Mos u gaboni: Davidi nuk ishte asketik, ai nuk ishte duke iu shmangur botës se jashtme, as nuk ishte vetmitar, qe kërkonte të fshihej në një vend të shkretë. Përkundrazi, Davidi ishte një njeri pasionant. Ai ishte një luftëtar i madh, për te cilin turma e mëdha i thurnin këngë fitoreve te tij në betejë. Ai gjithashtu ishte i pasionuar në lutjen dhe ne përkushtim, me një zemër që donte Perëndinë.

Zoti e kishte bekuar Davidin me shumë dëshira të zemrës së tij. Në të vërtetë, Davidi shijoi gjithçka që një njeri mund të dëshironte në jetë. Ai kishte pasuri, fuqi dhe autoritet, dhe ai kishte respektin, lavdërimet dhe përlevdimin e njerëzve. Perëndia i kishte dhënë Jeruzalemin si kryeqytet për mbretërinë e tij dhe ishte i rrethuar nga njerëz të përkushtuar që ishin të gatshëm të vdisnin për të.

Mbi te gjitha, Davidi ishte një adhurues, një njeri që lavdëronte dhe falënderonte Perëndinë për të gjitha bekimet e tij. Ai dëshmoi: "Zoti me bekoi çdo ditë ".

Pasi të gjitha këto bekime ranë si shiu mbi te , Davidi përsëri po kërkonte një gjë. Ai po thoshte: "Ka një mënyrë jetese te cilën e kërkoj. Shpirti im dëshiron intimitet shpirtëror të pandërprerë me Perëndinë tim. "

Qofte kështu edhe për ne !

10 Korrik

Hapja Zemrën Zotit

Fjala e mëposhtme është për ata që kanë nevojë për një përgjigje lutjesh, për ata të cilët kanë nevojë për ndihmë në një kohë telashesh dhe të gatshëm për ta prekur zemrën e Perëndisë sipas Fjalës së Tij.

Së pari, mbahuni në këtë premtim me besëlidhje në Psalmin 46: 1: " Perëndia është për ne një strehe dhe një forcë, një ndihmë gjithnjë e gatshme në fatkeqësi ". Shprehja "gjithnjë e gatshme" do të thotë "gjithmonë i disponueshëm, i menjëhershëm".

Besimi duhet të mbështetet në sigurinë që Fryma e Perëndisë qëndron në ju gjatë gjithë kohës, vazhdimisht. Për shkak se Ai beri një banesë në ju, Ai dëgjon çdo mendim e vajtim tuajin në lutje. Fryma e Shenjtë do të lëvizë qiellin dhe tokën për fëmijët e Perëndisë, fëmijë i cili merr kohë për të derdhur zemrën e tij tek Ati pa u nxituar në praninë e Tij.

Së dyti, lexo dhe beso Psalmin 62: 5-7. Kjo është lutja e Davidit që preku zemrën e Perëndisë. Davidi thotë: "Prisni vetëm për Perëndinë. Mos prisni ndihmë nga asnjë burim tjetër. Vetëm ai duhet të jetë burimi juaj, shpresa dhe mbrojtja juaj e vetme. Vetëm Ai mund t'ju japë forcë për të vazhduar derisa të vijë përgjigja juaj. "

Kur bëheni tërësisht të varur vetëm nga Zoti – kur ju do të ndaloni së kërkuari njeriut që t'ju ndihmojë dhe do të besoni Perëndisë e mbinatyrshmja ka për t'ju takuar - asgjë nuk do të mund t'ju shkundë. Asgjë nuk do të mund t'ju çojë në depresion apo në gropa të dëshpërimit. Davidi tha: " Ai është streha ime e lartë; Unë nuk do të luaj kurrë "(Psalmi 62: 6).

Tani vjen thelbi i se gjithës, sekreti i lutjes fitimtare, të cilën secili shenjtë gjatë historisë e ka mësuar – është hapja e zemrës para Zotit. " Ki besim tek ai vazhdimisht, o popull, hap zemrën tënde para tij; Perëndia është streha jonë "(Psalmi 62: 8).

Perëndia do të dëgjojë dhe do t'ju përgjigjet kur të shoh se jeni gati të hiqni dore nga të gjitha shpërqendrimet e jashtme për një fare kohe, e te hapni zemrën tuaj para Tij dhe te besoni se Ai do të përgjigjet.

11 Korrik

Të jesh një virgjëreshe e mençur

“Atëherë mbretëria e qiejve do t`u ngjajë dhjetë virgjëreshave, të cilat i morën llampat e tyre, dhe i dolën para dhëndrit. Tani pesë nga ato ishin të mençura dhe pesë budallaçka”(Mateu 25: 1-2).

A ju përshkruan juve kjo shëmbëlltysë? Ju mund të përgjigjeni që : "Po, unë jam bere disi dembel. Unë nuk dua të bëhem virgjëreshë budallaçkë. Une dua të jem gati teksa dita e Zotit po afrohet."

Nëse dëshironi të jeni një virgjër i mençur, duhet të bëni dy hapa të thjeshtë që nuk mund të anashkalohen.

1. Bëni Krishtin qendrën e mendimeve në jetën tuaj. Le të jetë Zoti në të gjitha mendimet tuaja. Kur të zgjoheni në mëngjes, pëshpëritni emrin e Tij. Gjatë natës kur të shkoni për te fjetur, kërkoni Perëndinë me mendje dhe në gjunjë.

Së fundi, vëllezër, të gjitha gjërat që janë të vërteta, të gjitha gjërat që janë të ndershme, të gjitha gjërat që janë të drejta, të gjitha gjërat që janë të pastra, të gjitha gjërat që janë të dashura, të gjitha gjërat që janë me famë të mirë, nëse ka ndonjë virtyt dhe nëse ka ndonjë lëvdim, këto mendoni.. Filipianëve 4: 8

Lë te jete ky varg baza e një lutje të thjeshtë për ju gjatë gjithë ditës: "Jezusi, Ti je i vërtetë, i ndershëm, i drejtë, i pastër, i dashur. Ti je Lajmi i Mirë. "

Pali shkruan:" Zoti i njeh mendimet e të Urteve "(1 Korintasve 3:20). Perëndia regjistron të gjitha mendimet tuaja. Ai e di sa herë që mendoni për Atë, prandaj i jepni Atij "faleminderimin" ne të gjitha mendimet tuaja.

2. Lutuni gjatë gjithë ditës, "Zot, ki mëshirë për mua mëkatarin" (shih Psalmin 6: 2).

Kjo lutje e thjeshtë është vaji për llambën tuaj. Ju po i thoni Perëndisë: "O Atë, nuk jam i denjë të thërritem me emrin tënd. Kam nevojë për mëshirën tënde. Mendova se isha një person mjaft i mirë, e megjithatë cdo mirësi e vogël që unë mund të zotëroja nuk me dha asnjë fitim.

"Une e di që nuk mund të shpëtohem nga veprat e mia të mira. Kam nevojë për hirin tënd. Unë e përul veten para teje. Zot, ki mëshirë për mua, mëkatarin ".

12 Korrik

Jona falënderoi Perëndinë dhe u shpëtua

Dëgjoni fjalët e Jonas: "Ti më hodhe në një vend të thellë. . . Ujërat më kanë rrethuar deri në shpirt. Të gjitha dallgët dhe valët e tua më kaluan sipër. . . . E thellë mbylli rreth meje. . . . Unë zbrita në themelet e maleve; toka mbylli shufrat e saj pas meje për gjithnjë"(Jona 2: 3-6).

Jona kishte arritur ne pjesën me te poshtme, ishte i varrosur në barkun e një balene. Ai ishte në një betejë për jetën e tij - i mbushur me dëshpërim, turp dhe faj. Ai kishte zemrën e rënduar sa me ska, dhe mendonte se Perëndia e kishte braktisur.

Si u largua Jona nga gropa e tij? Ai thjesht e kaloi sprovën: «Kur shpirti im u ligështua brenda meje, kujtoja Zotin. . . . Por unë me zëra lëvdimi do të ofroj flijime "(vargjet 7, 9).

Jona ishte në një situatë të pashpresë, por ai tha: "Unë do ta lëvdoj Zotin." Në mes të vështirësive më të këqija të jetës së tij, Jonai hyri në praninë e Zotit dhe ofroi falenderime.

Perëndia iu përgjigj: "Kjo është ajo që prisja të dëgjoja nga ti, Jona. Ti e kalove sprovën! "Pastaj Shkrimi thotë:" Atëherë Zoti i foli peshkut dhe peshku e vulli Jonan në breg"(vargu 10).

Kur nuk ke me vend ku te kthehesh, kthehu tek falënderimi. Falënderojeni Zotit për faljen e Tij - për lirim nga të gjitha mëkatet e se shkuarës. Falënderojeni për shpëtimin nga dhëmbët e luanit, për shtëpinë e në lavdi, për të gjitha bekimet e Tij të së kaluarës, për gjithçka që Ai do të bëjë. Në çdo gjë, falënderoni!

"Është bukur të kremtosh Zotin, dhe të këndosh lavdet në emrin tënd, o Shumë i Larti "(Psalmi 92: 1).

"Dhuroji Perëndisë flijime lëvdimi dhe plotëso zotimet e tua që i ke bërë Shumë të Lartit.

Kërkomë ditën e fatkeqësisë, unë do të të çliroj dhe ti do të më lëvdosh "(Psalmi 50: 14-15).

13 Korrik

Udhëzuesi - Fryma e Shenjtë

Kur Shkrimi thotë se Shpirti i Shenjtë "qëndron" në ne, do të thotë se Fryma e Perendise vjen dhe zotëron trupat tanë, duke na bërë tempullin e Tij. Për më tepër, për shkak se Fryma e Shenjtë e njeh mendjen dhe zërin e Atit, Ai flet mendimet e Perëndisë tek ne: "Por, kur të vijë ai, Fryma e së vërtetës, ai do t'ju prijë në çdo të vërtetë, sepse ai nuk do të flasë nga vetja, por do të thotë gjitha ato gjëra që ka dëgjuar dhe do t'ju kumtojë gjërat që do vijnë."(Gjoni 16:13). Fryma e Shenjtë është zëri i Perëndisë brenda nesh dhe për ne!

Nëse Shpirtin e Shenjtë qëndron në ju, Ai do t'ju udhëzojë personalisht. Ai nuk i'u flet vetëm pastorëve, profetëve dhe mësuesve, por të gjithë ndjekësve të Jezusit. Kjo është e dukshme në të gjithë Dhiatën e Re, teksa Fryma e Shenjtë drejtoi dhe udhëhoqi popullin e Tij duke u thënë atyre vazhdimisht: "Shkoni këtu, shkoni atje, hyni në këtë qytet, vajosni atë person, shpallni çlirimin atij personi". Besimtarët e hershëm ishin të udhëhequr kudo dhe në çdo gjë nga Fryma e Shenjtë!

Fryma e Shenjtë nuk flet kurrë fjalë në kundërshtim me Shkrimet e Shenjta. Përkundrazi, Ai përdor Shkrimet për të na folur qartë. Ai kurrë nuk na jep një «zbulesë të re» që nuk është në Fjalën e Perëndisë. Ai i jep dritë Fjalës së Tij të shkruar për të udhëhequr, udhëzuar, ngushëlluar dhe për të na treguar gjërat që do të vijnë.

Jam i bindur se Perëndia i'u flet vetëm atyre që e disiplinojnë veten e tyre për të "ardhur dhe qëndruar pranë Tij", ashtu siç Moisiu bëri. Kjo do të thotë që ne duhet të kalojmë kohë cilësore me Zotin çdo ditë, duke e pritur Atë që të hapë plotësisht zemrat tona për të dëgjuar zërin e Tij. Ai nuk do të mbajë asgjë të fshehur ndaj nesh - dhe Ai kurrë nuk do të na lejojë të jemi të mashtruar ose të lënë në konfuzion. Edhe në kohët më të vështira, ne do të kemi një kohë të gëzimit të madh - sepse Ai do të na e zbulojë Vetën si kurrë më parë.

14 Korrik

Vajtoni

Kur jeni te lënduar sa më ska, shkoni në dhomën tuaj të fshehtë të lutjes dhe qani të gjithë hidhërimin tuaj. Ne e dimë se Jezusi qau. Pjetri qau me hidhërim - megjithatë, lotët e tij të hidhur bashkëvepruan për një mrekulli të ëmbël brenda tij dhe ai u kthye për të tronditur mbretërinë e Satanait.

Vite më parë Betty Rollin, një grua që kishte kaluar një operim total te gjirit, shkroi një libër të titulluar "Se pari vajto". Sa i vërtetë është ky titull! Kohët e fundit kam biseduar me një mik i cili sapo ishte informuar se kishte kancer vdekjeprurës. "Gjëja e parë që duhet te bëni," tha ai, "është te qani derisa të mos kenë mbetur më lot. Pastaj filloni ti afroheni Jezusit, derisa të dini se krahët e Tij po ju mbajnë shtrënguar. »

Jezui kurrë nuk e heq shikimin prej një zemër që qan. Ai tha: "Nuk do ta përbuz një zemër të thyer" (shih Psalmin 51:17). Zoti asnjëherë nuk do t'ju thotë: "Merrni veten. Ngrihuni dhe pini ilaçet tuaj. Shtrengoni dhëmbët dhe fshini lotët." Jo! Jezusi dëgjon çdo britmë tonë dhe ruan çdo lot tonin.

A jeni te lënduar? Atëherë Vajtoni. Vazhdoni të qani derisa lotët të mos rrjedhin me!

Pastaj merrni zemër në Zotin. Kur mjegulla ju rrethon dhe ju nuk mund të shihni ndonjë rrugëdalje nga dilemat tuaja, qëndroni në krahët e Jezusit dhe thjesht besojini Atij. Ai do të bëjë gjithçka.

Ai do vetëm besimin tënd, besueshmërinë tende. Ai dëshiron që ju të thërrisni me zë te larte, "Jezusi më do! Ai është me mua dhe Ai nuk do të më braktisë. Ai po punon brenda meja. Unë nuk do të hidhem poshtë. Unë nuk do të mposhem. Unë nuk do të bëhem viktimë e Satanit. Unë nuk do të humbas mendjen time apo drejtimin tim.

Unë e dua Perëndinë, dhe Ai më do -dhe kjo është gjithçka që kam nevojë. Unë e di se Ai është në anën time! "

15 Korrik

Zot, më merr për në shtëpi

Siç edhe lexojmë tek Danieli 3: 15-17, të tre burrat hebrenj hynë në zjarr me trupat e tyre tashmë të vdekur për sa i përket botës. Ata ishin në gjendje t'i ofronin me gëzim trupat e tyre, si flijime të gjalla - dhe Jezusi realisht i takoi ato në mes të krizës së tyre.

Çfarë mendoni se i thanë ata Jezusit kur ai u shfaq në furre të zjarrte? "Faleminderit që nuk lejove që të ndjenim dhimbjen. Faleminderit që na dha një mundësi tjetër, që të kishim edhe disa vite të tjera! "

Jo, kurrë! Unë besoj se ata thanë, "Zot, na merr me Ty. Mos na lere këtu. Në praninë tënde ne kemi prekur kënaqësinë, lavdinë dhe nuk duam të kthehemi mbrapa. Zot na merr për në shtëpi së bashku me ty. "Ata me mire do të donin të ishin me Të. Jezusi e njeh këtë lloj zemre – dhe pikërisht një zemre të tillë Ai i përkushtohet.

A jeni në gjendje të thoni, "Zot, më merr në shtëpi"?

Ndoshta ju kurrë nuk keni mësuar të përkushtoni trupin tuaj, biznesin tuaj, martesën tuaj, dhe krizën tuaj në duart e Perëndisë. Po, ne gjithmonë duhet të lutemi në besim, duke besuar se Perëndia do të përgjigjet. Megjithatë, ne gjithashtu duhet t'i besojmë Atij plotësisht gjendjen tonë, duke thënë në zemrat tona: "Por nëse përgjigjja është jo o Zot, unë do të vazhdoj të të besoj."

A mund të luteni lutjen e mëposhtme? "Zot, ti je në gjendje të më çlirosh nga kjo furre e zjarrte, por edhe nëse nuk e bën, unë do të vazhdoj të të besoj. Edhe nëse do të më duhet të vazhdoj përmes kësaj sprove të tmerrshme - nëse do të më duhet të përballoj edhe më shumë vuajtje, më shumë sprova - unë dorëzoj gjithçka tek ty. Vetëm të lutem eja e kaloje së bashku me mua. "

Unë ju premtoj - Jezu Krishti do të vijë në mes të krizës tuaj. Ai do t'ju marrë përdore dhe do t'ju drejtojë përmes zjarrit.

Përgjigja më e madhe për çdo lutje është që Ai të vij. Prania e tij na ngre mbi të gjitha dhimbjet tona, të gjitha lëndimet tona, të gjithë konfuzionin tonë. Kur Jezusi shfaqet në anën tonë, Ai na merr për dore dhe na bën të qëndrojmë të forte.

16 Korrik

Lutja – Gjate dhe Shkurt

Mos u nxito me gojën tënde, dhe zemra jote të mos shpejtohet të thotë asnjë fjalë përpara Perëndisë, sepse Perëndia është në qiell dhe ti mbi tokë; prandaj fjalët e tua të jenë të pakta. "(Predikuesi 5: 2).

Shpesh tendenca është për lutje të gjata. Është një dëshirë për të pasur "kredite fuqie" me Perëndinë; Një ambicie për të imituar jetën e lutjes së njerëzve të cilët janë përdorur fuqishem nga Perëndia; Një përpjekje për ta prekur Zotin me mjaftueshëm fjalë sa për ta shtyre Atë në veprim.

Pyes veten nëse Perëndia ndonjëherë mërzhitet. A dëshiron Ai më shumë një lutje dhe peticione të shkurtra dhe të menduara mire? Disa prej nesh shkojnë tek dhoma e fshehtë e lutjes dhe thjesht "nuk dine të ndalojnë ". Ne bëhemi të nxituar dhe fjalaman, duke përsëritur si papagaj klishe të krishtera, peticione të pakuptimta dhe modele standarte lëvdimi. Perëndia meriton një prezantim inteligjent dhe konciz të nevojave tona, një ofertë të qartë të lavdërimit të sinqertë dhe një dinjitet të bazuar në respektin tonë për Mbretin e të gjithë mbretërve.

Unë besoj që nëse ju jeni specifik me Perëndinë në lutje, Ai do të jetë specifik me ju në lidhje me përgjigjen. Moskokëçarja dhe rastësia nuk kanë vend në gjykatat e Tij.

Qëllimi i vërtetë i lutjes është që ne të gëzojmë sa me shumë prej perbashkësise personale me Perëndinë. Zemra nuk ngurron të jetojë në praninë e Perëndisë dhe të kënaqet me "perkushtim". Shumë shpesh ofrohet një lutje "e shpejt e shkurter" dhe vetëm një pjesë e ceket e Shkrimit perthithet. Por Jezui u tha dishepujve të vet: 'Rrini këtu dhe rrini zgjuar bashkë me mua' (Mateu 26:38).

Gjithë shërbesat apo ungjillizimi i gjithë botës nuk mund të justifikojnë një shërbëtor nga detyrimi dhe privilegji i lutjes në dhomën e fshehtë. Perëndia dëshiron që ne të jemi vetëm për vetëm me Të derisa njeriu i përbrendshme të transformohet. Askush nuk duhet të lutet pa "punuar", dhe askush nuk duhet të "punojë" pa u lutur.

17 Korrik

Akoma Duke Qëndruar!

Çdo fitore që fitojmë mbi mishin dhe djallin së shpejti do të pasohet nga një tundim dhe sulm edhe më i madh. Satani thjesht nuk do të heqë dorë nga lufta e tij kundër nesh. Nëse e humbim atë një herë, ai do të dyfishojë forcat e tij dhe do të kthehet drejtë nesh.

Këtë e shohim në jetën e Davidit. Shkrimi na thotë: "Sirët u vunë në betejë kundër Davidit dhe luftuan me të" (2 Samuelit 10:17). Papritmas, Davidi po përballej me të njëjtin armik të vjetër - një armik që mendonte se e kishte mundur përgjithmonë.

Është e rëndësishme të theksohet se Davidi nuk po jetonte në mëkat gjate kësaj kohe. Ai ishte një njeri i perëndishëm që ecte në frikën e Zotit. Megjithatë, Davidi ishte njeri, dhe ai duhet të ishte i jashtëzakonisht i hutuar nga ajo që po ndodhte. Pse Perëndia po lejonte këtë armik të vjetër të ngrihet përsëri kundër tij?

A jeni gjendur ndonjëherë në situatën e Davidit? Ju mund të jeni lutur: "Zot, gjithçka që dua është të bindem Ty - t'i bindem Fjalës tende dhe të bëj atë që është e drejtë. Ti e di se unë agjëroj, lutem dhe e dua Fjalën Tënde. Përse po luftoj të njëjtën betejë me një armik të vjetër? "

Le të shqyrtojmë premtimin që Perëndia i bëri Davidit: " Që nga koha e që gjyqtarëve u dhashë atyre që të kullotnin popullin tim të Izraelit dhe ju nxora të pushoni nga të gjithë armiqtë tuaj.

Gjithashtu Zoti ju thotë se ai do t'ju bëjë një vend për ju. Kur të përmbushen ditët e tua dhe do të pushosh bashkë me etërit tuaj, unë do të ngre mbas teje pasardhësit e tu që do të vijnë nga trupi yt dhe unë do ta jap mbretërinë tende "(2 Samuelit 7: 11-12).

Në mes të konfuzionit dhe kërkimit të shpirtit, Davidi kujtoi premtimin që Perëndia i kishte bërë atij. Derisa djalli po e gjuante çdo armë të ferrit drejt Davidit, Zoti i tregonte se edhe para se të hynte në betejë ai do të dilte fitimtar.

Kjo është ajo që Perëndia dëshiron për secilin prej fëmijëve të Tij kur armiku sulet drejt tyre si një përmbytje.

18 Korrik

Davidi u forcua tek Zoti!

Atëherë Davidi u trishtua shumë "(1 Samuelit 30: 6). Këto janë fjalë të njohura në Shkrimet për Davidin.

Ai sapo ishte kthyer nga Gathi, ku mbreti Akish i kishte thënë: "E kupton që për sytë e mi ti je i këndshëm si një engjëll i Perëndisë" (29: 9). Me këto lëvdata që i rrinin në vesh, Davidi dhe njerëzit e tij u kthyen në Ziklag, duke dëshiruar të ribashkohen me gratë dhe fëmijët e tyre. Kur arritën atje, ata gjetën qytetin e tyre të djegur, shtëpitë e tyre të shkatërruara, fëmijët dhe gratë ua kishin marre. Amalekitët e kishin pushtuar qytetin ndersa Davidin ndodhej në Aphek dhe kishin marrë me vete gjithçka që ishte e çmuar për të dhe për njerëzit e tij.

Çfarë dite e tmerrshme në jetën e këtij njeriu të vajosur të Perëndisë. "Atëherë Davidi dhe tërë ata që ishin me të ngritën zërin dhe qanë, deri sa nuk patën forcë të qajnë" (30: 4).

Njerëzit u ngritën në zemërim për shkak të pikëllimit të tyre të madhe. Ata flisnin edhe për ta vrare me gurë Davidin. Vetë Davidi ishte i dërrmuar nga pikëllimi: "Atëherë Davidi u trishtua shumë" (30: 6). Të gjithë kishin ardhur tek fundi i litarit të tyre, të pashpresë dhe të gëlltitur nga dëshpërimi.

Besoni ose jo, dora e Perëndisë ishte në këtë tragjedi. Ai kishte bekime të jashtëzakonshme përpara dhe vetëm Ai mund ta zgjidhte këtë situatë. Davidi e dinte se kjo ishte e vërtetë për Zotin në shumë situata.

Por çfarë bëri ky fëmijë i Perëndisë kur dekurajimi kishte ardhur dhe ndihej krejt i padobishëm, si një dështim i total, i braktisur nga Perëndia dhe i refuzuar nga ata për të cilët dikur ishte kujdesur? "Davidi u forcua në Zotin, Perëndinë e tij" (30: 6).

Davidi kishte mësuar të qëndronte i vetëm, i varur vetëm nga Perëndia. Sa pamje ngadhënjyese-Davidi qëndronte në mes të rrënojave të jetës së tij, duke u gëzuar në besnikërinë e Perëndisë dhe duke e inkurajuar veten në praninë e Zotit.

Sapo e mësoi këtë mësim, Perëndia hapi qiejt dhe i foli Davidit qartë. "Kështu Davidi u këshillua me Zotin. . . Dhe ai [Perëndia] iu përgjigj. . . do ta arrish me siguri dhe do të rimarrësh pa tjetër çdo gjë"(30: 8).

Dhe ashtu ndodhi: Davidi dhe njerëzit e tij i gjetën të gjitha, pa asgjë mungese. Mund të ndodhte vetëm prej dorës së Perëndisë!

19 Korrik

Sekreti i Forcës Shpirtërore!

Sepse kështu thotë Zoti, Zoti, i Shenjti i Izraelit: Duke u kthyer tek unë dhe duke pushuar tek unë, do të shpëtoni; forca juaj qëndron në qetësinë dhe në besimin tuaj. Por ju nuk keni dashur" (Isaia 30:15).

Ky është sekreti i Perëndisë për forcë shpirtërore: "Qetësia dhe besimi do të jenë forca juaj". Fjala "qetësi" në hebraisht nënkupton pushim. Dhe qetësi do të thotë "i qetë, i relaksuar, i lirë nga të gjitha ankthet; Të jesh i qëndrueshëm, te presësh . " Jo shumë të krishterë sot kanë këtë lloj qetësie dhe besimi.

Shumë janë të përfshirë në një valë aktivitete, duke nxituar për të marrë mallra materiale, prona dhe kënaqësi. Edhe në shërbese, shërbëtorët e Perëndisë ballafaqohen me shqetësime, me frikë, duke kërkuar përgjigje në konferenca, seminare dhe libra të mirë.

Gjithkush dëshiron përgjigje, udhëzime, zgjidhje, diçka për të qetësuar shpirtin e tyre. Megjithatë ata e kërkojnë atë në çdo vend tjetër përveç Zotit. Ata nuk e kuptojnë se Zoti ka folur tashmë për ta nëpërmjet Isaisë: "Nëse ata nuk kthehen tek Ai si burimi i tyre, përpjekjet e tyre do të përfundojnë në hidhërim dhe konfuzion."

Isaia përshkruan se çfarë synon drejtësia e Perëndisë në ne : "Pasoje e drejtësisë do të jetë paqja, rezultat i drejtësisë qetësia dhe siguria përjetë" (32:17). Nëse ne me të vërtetë ecim me drejtësi, jeta jonë do të mbajë frytin e një fryme të qetë, të qetësisë së zemrës dhe të paqes me Perëndinë.

Ndërsa Isaia shikoi, ai pa njerëzit e Perëndisë që iknin në Egjipt për ndihmë, duke u besuar njerëzve, duke u mbështetur në kuaj dhe qerre. Ambasadorët po vinin e shkonin. Udhëheqësit mbanin takime strategjike emergjente. Të gjithë ishin në panik, duke bërtitur: "Ç'mund të bëjmë?"

Isaia i siguroi: "Nuk duhet të jetë kështu. Kthehu nga rrugët e keqija. Pendohuni nga rebelimi juaj ne te besuarin e te tjerëve. Kthehuni te Zoti dhe Ai do t'ju mbulojë me paqe. Ai do t'ju japë qetësi dhe do të pushoni në mes të gjithçkaje me te cilën po përballeni. "

Ky është sekreti për forcë shpirtërore!

20 Korrik

Një derdhje e Shpirtit të Shenjtë mbi Familjet!

Pjetri ende po fliste këto fjalë, kur Fryma e Shenjtë zbriti mbi të gjithë ata që e dëgjonin fjalën. . Sepse i dëgjonin të flisnin në gjuhë dhe ta madhëronin Perëndinë "(Veprat 10:44, 46).

Ky pasazh flet për shtëpinë e Kornelit. Mendoni për këtë, një "Pentacost privat" që bie mbi një familje të tërë - me të gjithë ata që u ngritën në vendet qiellore. Ishte e mrekullueshme!

Lavdërimet ishin te jashtezakonshme, pasi të gjithë të afërmit dhe fëmijët po shpëtoheshin dhe u mbushën me Frymën e Shenjtë të Perëndisë. Dhe kjo ishte e gjitha për shkak se një njeri e vendosi në zemrën e vet për të kërkuar Perëndinë, derisa një përgjigje erdhi.

Ne jemi sot, në kohën e derdhjes së Shpirtit të Shenjtë, me kaq shumë shtëpi të krishtera që kanë shumë pak ose aspak dëshmi për punën dhe praninë e Tij. Shumë shtëpi në fakt janë te ndikuar nga fryma e botës dhe jo nga Shpirti i Perëndisë. Nuk është e habitshme që ka kaq shumë grindje, konfuzion dhe mosmarrëveshje. Aty ku Fryma e Zotit është, ka unitet. Ku Ai qëndron, ka pushim, paqe, gëzim të papërshkrueshëm dhe fitore mbi frymën e kësaj bote.

Ne duhet të marrim përsëri autoritetin shpirtëror në shtëpitë tona. Nëse një bashkëshort dhe bashkëshorte e krishterë nuk janë në unitet të plotë, që ecin së bashku në Frymën dhe në Dashurinë e Jezusit, ekziston një rrezik ekstrem përpara. Kur të dy po kërkojnë Perëndinë në lutje private dhe përkushtohen ndaj Perëndisë, gjithsesi Fryma do ti bëjë mrekullitë e Tij.

Zoti po bën diçka të re mbi tokë tani. Është diçka kaq e fuqishme sa që po terrorizon ferrin. Fryma e Shenjtë ka ardhur për të ndarë veç një popull për Zotin, larg nga dashuria për këtë bote.

Të qenit i suksesshëm nuk është kurrë aq e rëndësishme sa të dëgjuarit e Perëndisë. Për shenjtorët e sapo pagëzuar, prosperimi do të thotë të shohësh Jezusin në një mënyrë të re dhe të gjallë. Shtëpitë, toka, mobiljet, makinat, rrobat - të gjitha këto gjëra kanë humbur hijeshinë e tyre për një popull që tani është i dashuruar me Zotin e Lavdisë.

Fryma e Shenjtë ka ardhur për të zbuluar Krishtin si Shpëtimtar - në shtëpitë tona! Lutuni për këtë gjë edhe për shtëpitë tuaja!

21 Korrik

Rrënjë të Thella!

Sa herë që kundërshtitë lindin, hiri i Perëndisë rriten brenda nesh. Mendoni se çfarë ndodh me një pemë kur një stuhi e madhe frynë dhunshëm kundër saj. Era kërcënon të shkulë pemën me gjithë rrënjë dhe ta hedhe atë tutje. Ajo thyen degët dhe shkul gjethet e saj. Ajo i shkatërron rrënjët e saj dhe i këput sythat e saj. Sapo stuhia të mbarojë, gjërat duken të pashpresa.

Megjithatë shikoni më afër: E njëjtë stuhia që hapi te çara në tokë rreth trungut të pemës, ka ndihmuar rrënjët të shkojnë më thellë. Pema tani ka qasje në burime të reja të ushqimit dhe të ujit. Gjithashtu është pastruar nga të gjitha degët e tij të thara. Sythat mund të zhduken, por të tjerët sytha do të rriten përsëri me shume se me parë.

Unë po ju them se pema e rrahur nga moti tani është më e fortë, duke u rritur në mënyra të padukshme. Vetëm prisni deri ne të korra, kur ajo do të japë shumë fryt!

Ndoshta ju jeni në mes të një stuhi tani. Era po fryn fort, duke ju tundur me dhunë, dhe ju mendoni se po rrezoheni. Mos u frikësoni: duhet ta dini se në mes të stuhisë, po i hidhni rrënjët shpirtërore me thellë. Perëndia po zhvillon në ju një përlulësi më të thellë, një zi pikëllim më të madh për mëkatën, një uri më të madhe për drejtësinë e Tij.

"Shtrengimi prodhon këmbënguljen [durim]" (Romakëve 5: 3). Fjala prodhon nënkupton «të përmbushësh». Tek 2 Korintasve 4:17 lexojmë: «Sepse trishtimi ynë i lehtë që është vetëm për një moment, prodhon për ne, një peshë të pamasë e të pashoqe të amshueshme lavdie.» Fjala prodhon në këtë varg është e njëjta fjalë e përdorur për “prodhim” tek Romakëve 5:3.

Perëndia po ju bën një ushtar të kalitur në beteja të përgjakshme, të zgjuar dhe të guximshëm. Ndonjëherë ju mund ta lëshoni veten tuaj, por Zoti nuk e bën atë gjë kurrë. Fakti është që Ai mund të kishte vepruar ne mënyrë sovraane në çdo kohë për t'ju nxjerre juve nga lufta juaj. Por Ai nuk e bëri, sepse përmes betejës ai ishte duke prodhuar në ju një etje më të madhe për Të!

22 Korrik

Fjala e Tij do te na Ndhimoje te Kalojmë Matanë!

Gjithnjë e më shumë, psalmisti pyet: "Pse është hedhur poshtë shpirti im? Ndihem i padobishëm, i braktisur. Ka një shqetësim kaq te madh brenda meje. Pse, o Zot? Pse ndihem kaq i pafuqishëm në pikëllimin tim?" (Shih Psalmi 42:11, 43: 5.) Këto pyetje flasin edhe për turmat që e kanë dashur dhe i kane shërbyen Perëndisë.

Merrni për shembull te perëndishmin Elia. Ne e shohim atë nën një pemë dëllinje, duke iu lutur Perëndisë që ta vrasë. Ai është aq i dëshpëruar sa ka arritur deri në pikën e braktisjes së jetës së tij.

Ne gjithashtu shohim të drejtin Jeremian, të hedhur poshtë në dëshpërim. Profeti thërret: "Zot, ti më ke hedhur. Ti më ke thënë që të profetizoj gjithë këto gjëra, por asnjë prej tyre nuk është realizuar. Unë nuk kam bërë asgjë tjetër te gjithë jetën time veçse te kam kërkuar Ty. A është kjo mënyra se si unë do te shpërblehem? Tani unë nuk do ta përmend me emrin tënd. "

Secili prej këtyre shërbëtorëve ishte nën një sulm të përkohshëm mosbesimi. Megjithatë, Zoti e kuptoi gjendjen e tyre te konfuzionit dhe dyshimit. Pas një fare kohe, Ai gjithmonë iu tregoi rrugën. Në mes të vuajtjeve të tyre, Fryma e Shenjtë u kthye në dritë.

Shikoni dëshminë e Jeremisë: « Me të gjetur fjalët e tua, i përpiva; fjala jote ka qenë për mua gëzimi dhe gazi i zemrës sime» (Jeremia 15:16). "Fjala e Zotit iu drejtua Elias" (1 Mbretërve 19: 9). Në një cast te caktuar secili nga këta shërbëtorë kujtoi Fjalën e Perëndisë. U bë gëzimi dhe perdellimi i jetës së tyre, duke i nxjerrë ata nga gropa.

E vërteta është që gjatë gjithë kohës që këta njerëz po luftonin, Zoti ishte ulur aty pranë duke pritur. Ai dëgjoi thirrjet e tyre, ankthin e tyre. Pas një kohe të caktuar, Ai u tha atyre: "Ju e kishit kohën tuaj të pikëllimit dhe dyshimit. Tani unë dua që të më besoni Mua. A do të kthehesh te Fjala ime? A do ta mbash premtimin që unë te kam bere ty? Fjala ime do t'ju ndihmoje te tjekaloni gjithçka! "Në të gjitha sprovat tona, u kujtofshim për Fjalën e Tij. Aho do të na ndihmoje te tejkalojmë cdo sprove"

23 Korrik

Një Ftesë dhe një Paralajmërim!

Jezui qëndroi në tempull dhe i ftoi të gjithë që të vinin nën krahët e Tij të mëshirshëm të mbrojtjes. Ai thirri të verbërit, të sëmurët, lebrozët, të varfrit, të humburit, që të gjithë që të vinin dhe të gjenin shërim dhe falje.

Turma fetare e refuzoi ofertën e Tij. Atëherë Krishti dëshmoi për ta: "Ju nuk deshët!" (Mateu 23:37).

Ndërsa lexova këtë, me lind një pyetje. Sot në Dhiatën e Re, a do t'i braktiste Perëndia ata që i refuzojnë ofertat e Tij të hirit dhe mëshirës? A do ta shkatërronte një vepër të vjetër njesoj siç bëri në Dhiatën e Vjetër?

Po, Ai do bënte. Jezusi u përgjigj atyre që e refuzuan: " Shtëpia juaj ju lihet e shkretë "(vargu 38). Ai u tha atyre: "Ky tempull tanimë është shtëpia juaj, dhe me jo me e imja. Une po iki nga ai vend te cilin ju e shpërdoruat dhe e braktiset.

Pastaj Krishti shtoi: "Unë po ju them: nuk do të më shihni më deri sa të thoni: "Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit" (vargu 39). Ai tha: "Lavdia ime nuk është më në këtë vepër të vjetër."

Mendoni për këtë: Këtu qëndroi i mishëruar mëshira dhe hiri, duke thënë, "Kjo gjë e vjetër nuk është më e Imja". Pas kësaj, Jezusi vazhdoi me Rrëshajat, Fillimin e një gjëje të re. Ai ishte gati për të ngritur një Kishë të re, jo një kopje të së kaluarës.

Më lejoni t'ju pyes: A po shihni atë që po ndodh në kishën tuaj sot dhe a mendoni se ajo është përfaqësuese e Krishti? A zbulon ajo natyrën e vetë Perëndisë? A është ajo më e mira që Shpirti i Perëndisë mund të prodhojë në këto ditë të fundit?

Nëse po, jini mirënjohës. Nëse jo, lutuni që pastori dhe kisha juaj ta pranojnë ftesën e Jezuit dhe të pranojnë të vijë nën krahët e Tij, për shërim dhe falje. Kjo është dëshira e Tij në këto ditë të fundit!

24 Korrik

Ai do t'ju Ktheje Vitet e Humbura!

Kështu do t'ju kompensoj për të korrat që kanë ngrënë karkaleci, larva e karkalecit, bulkthi dhe krimbi, ushtria ime e madhe që kisha dërguar kundër jush"(Joeli 2:25).

Sa vjet keni humbur para se të pendoheni dhe te dorëzoheni plotësisht te Jezusi? Sa vjet ishin ngrënë nga karkaleca e mëkatit dhe rebelimit?

Ju e dini që jeni falur dhe e kaluara juaj është harruar. Megjithatë, a nuk do të doje te ktheheshe ne ato vite dhe t'i jetoje serish për lavdinë e Perëndisë?

Ndoshta ju mendoni, "Unë mund të kisha qenë shumë më thellë në Krishtin. Unë mund të kisha sjellë shume gëzim zemrës se Tij. Unë mund ti kisha shpëtuar vetes dhe familjes time kaq shumë dhimbje dhe vuajtje. Sa i verbër isha! Sa afër i shkova humbjes se shpirtit dhe mendjes time. Unë kurrë nuk do te mund të kompensoj për të gjitha ato vite të humbura ne shpërdorim. "

Shikoni se si Pali e shikoi përsëri jetën e tij në ditët e tij të fundit. Ai dëshmoi: "Unë e kam luftuar me luftën e mirë. . . E kam mbajtur besimin. Së fundi, më pret kurora e drejtësisë "(2 Timoteut 4: 7-8).

Pali na këshillon: "Duke harruar ato që kam lënë pas dhe duke u prirur drejt atyre që kam përpara, po rend drejt synimit, drejt çmimit të thirrjes së lartme të Perëndisë në Krishtin Jezus" (Filipianëve 3: 13-14). Me fjalë të tjera, "Harro të kaluarën tënde. Dorëzoheni përpara Perëndisë dhe Hirit te Tij. Tani, vazhdo përpara në Krishtin! "

Forma më e preferuar e ngacmimit të Satanait është duke ju ri sjell të kaluarën tuaj përpara për t'ju trembur. Ai do të përpiqet t'ju bindë se një varësi ose epsh i vjetër do të ngrihet dhe do t'ju kthejë përsëri drejt jetës se vjetër.

Fakti është se ju mund të ndjeni dhimbjen e pendimit për aq kohë sa te jeni gjalle. Megjithatë, sipas Palit, ju duhet ti merrni ato plagë të vjetra dhe te lejoni Perëndinë t'jua shërojë. Ai do t'jua kthejë vitet që jua morën, ashtu siç bëri me Palin. Pastaj vazhdoni përpara drejt çmimit të thirrjes suaj të lartme në Krishtin!

25 Korrik

Një thirrje e Zemrës!

Unë besoj se dashuria e mëshirshme e Perëndisë zbulohet si përgjigje ndaj një thirrje zemre - jo thjeshte një thirrje te zakonshme, por një thirrje të përlur për çlirim. "Në ankthin tim kërkova Zotin dhe i klitha Perëndisë tim; Ai dëgjoi zërin tim nga tempulli i Tij dhe thirrja ime erdhi para Tij, madje në veshët e Tij "(Psalmi 18: 6).

" Ai i çliroi shumë herë, por ata vazhduan të ngrenë krye dhe të zhyten në paudhësinë e tyre. Megjithatë ai i kushtoi kujdes ankthit të tyre, kur dëgjoi britmat e tyre "(106: 43-44).

Ju mund të jeni i sigurt se askush nuk është tepër i lig apo i pashpresë, nëse ai arrin te Perëndia në përlësi. Historia e mbretit të lig, Manasit e vërteton këtë. Bibla thotë se ishte një nga mbretërit më të lig të Izraelit.

Ai bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit. . . . Ai rindërtoi vendet e larta që Ezekia, i ati, kishte shkatërruar; Ai ngriti altarët për Baalin. . . Dhe adhuroi tërë ushtrinë e qiellit dhe u vu në shërbim të tyre. . . . Gjithashtu bëri që i biri të kalonte nëpër zjarr. . . Përdori magji, dhe u konsultua spiritista dhe mediume. Ai bëri atë që është keqen në sytë e Zotit. 2 Mbreterit 21: 2-6 Kështu Manasi e mashtroi Judën dhe banorët e Jeruzalemit për të bërë të keqen më shumë se kombet. . . . Zoti i foli gjithashtu Manasit dhe popullit të tij, por ata nuk deshën të dëgjojnë "(2 Kronikave 33: 9-10).

A ka shpresë për dikë që shkon kaq larg nga Perëndia? Po, nëse ai do të përlulet dhe rrëfen dhe beson ne fitoren e Krishtit në kryq. Manasi përfundoi në burg, i lidhur me zinxhirë. Por në ankthin e tij filloi ti thërrasë Perëndisë dhe Ai e dëgjoi dhe e rivendosi.

"Tani, kur ishte në pikëllim, ai kërkoi Zotin, Perëndinë e tij, dhe u përlur shumë" (2 Kronikave 33:12).

Kjo fjalë e shpresës dhe restaurimit është për ju, gjithashtu o fort te dashur! Pa marrë parasysh se sa larg keni rënë, dëgjoni fjalën e Tij. Ai do të dëgjojë britmën tuaj dhe do t'ju restauroje.

26 Korrik

Ngrihu dhe Ec!

Jezusi i tha: "Çohu, merre vigun tënd dhe ec!" (Gjoni 5: 8). I lënguari në Pellgun e Bethesda-s mund të ketë qenë i tronditur nga historitë e Jezusit që shkonte neper vend duke shëruar, por ai nuk e njihte Krishtin personalisht. Megjithatë, Jezusi dinte gjithçka për të, dhe Zoti u prek me ndjenjat dhe dobësitë e këtij njeriu të varfër.

Gjithçka që Jezusi i kërkoi këtij njeriu ishte të besonte në Fjalën e Tij dhe të vepronte bazuar në të. "Çohu! Merre vigun tënd! Largohu nga këtu!" Më vonë, pasi u shërua, njeriu do të fliste me Jezusin në Tempull dhe do ta njihte dhe do t'i besonte Atij. Por, kur ai ishte ende i gjymtuar, i shtrirë pranë pellgut dhe duke u takuar me Jezusin, ai u përball me vendimin më të madh të të gjitha viteve të dhimbshme. Një fjalë shprese kishte ardhur tek ai dhe ai u sfidua: "Ngrihuni me anë të besimit dhe bëhu i plote - ose shtrihu këtu dhe vdis!"

Njeriu mund të kishte vazhduar të qëndronte pranë pellgut, duke menduar: «Pse do të më pranonte dhe do te me shëronte Perëndia? A jam unë i destinuar që të vdes në këtë gjendje." Fakti është se Jezusi nuk do ta kishte ngritur atë njeri kundra vullnetit të tij. Njeriu duhet të besonte se klithmat e tij ishin dëgjuar dhe se koha për çlirimin e tij kishte ardhur. Ishte tani ose kurrë.

"Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: ``Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri."(vargu 19). Në thelb, Jezui po i thoshte dyshuesve brenda rreze se dëgjimi: "Ati im donte që ky njeri të shërohej, prandaj e shërova. Bëj vetëm atë që dëshiroj Ati im."Ishte vullneti i Perëndisë, dashuria e Perëndisë, dëshira e Perëndisë për ta bërë njeriun tërësisht të plotë.

Të dashur, unë e di më mirë se çdokush sa e vështirë është të besosh se Perëndia të do kur je poshtë dhe i dobët. Kjo është arsyeja pse Ai vjen tek ne pikërisht në atë gjendje, kur ne jemi të dobët me urdhrin e Tij: "Ngrihuni dhe ec!"

Duhet besim i një fëmije që ta pranojë atë dashuri, të këtë besim dhe të thotë: "Zot, prej Fjalës Tënde unë do të ngrihem dhe do ec me ty! "Kjo është përgjigja që Zoti po kërkon.

27 Korrik

Ringjallja!

"Ditët e Johebrenjve" janë pothuajse duke mbaruar. Perëndia na ka dhënë shumë paralajmërime se Shpirti i Shenjte nuk do të hahet përgjithmonë me rebelët. Para se ky brez të bjere nën ndëshkimin e Perëndisë së Plotfuqishëm, është profetizuar një ringjallje e madhe.

"Kështu do t'ju kompensoj për të korrat që kanë ngrënë karkaleci; . . Ushtria ime e madhe që kisha dërguar kundër jush "(Joeli 2:25).

Davidi tha: " [I drejti] do të jetë si një pemë e mbjellë gjatë brigjeve të ujit, që jep frytin e tij në stinën e tij dhe të cilit gjethet nuk i fishken; dhe gjithçka bën do të ketë mbarësi"(Psalmi 1: 3). Megjithatë ky premtim është vetëm për ata që janë plotësisht të ndarë nga të ligjtë. Është vetëm për ata që janë studentë të devotshëm të Fjalës së Perëndisë, duke medituuar në të ditën dhe natën.

"Të pabesët nuk janë kështu," tha David (vargu 4). Ata bëhen të dobët dhe thahen, që hidhen tej nga çdo erë doktrine. Kompromentues të tillë krahasohen me pemë të thara, të sëmura dhe të kalbura me krimba.

Kjo është një pamje e shumëve që deklarohen të krishterë në shtëpinë e Perëndisë sot. Ata lënë pas dore leximin e Biblës; Ata janë shumë të zënë për tu lutur apo për të ndërtuar veten e tyre në besim; Ata bëhen komod me të paperëndishmit dhe gjejnë vend në mes të tallësve.

Një ushtri me krimba të egër ka brejtur njeriun e tyre të brendshëm. Jashtë, ato shfaqen si pemë të mbjella pranë brigjeve të lumenjve, por përbrenda ata janë të korruptuar dhe të sëmurë. Ata po thahen frymërisht dhe nuk po japin më fryt. Ashtu siç karkaleca bëjnë punën e tyre shkatërruese në trupin e pemëve, kështu bën edhe mëkati. Ai vazhdon të breje thellë brenda atyre që janë larguar nga prania e Zotit.

Një zbuluesë e fuqishme e besëlidhjes së re të Zotit do t'i kthejë njerëzit e Perëndisë tek shëndeti i plote shpirtëror. Mëkati do të humbasë fuqinë e tij kur njerëzit e Perëndisë ti kthehen Fjalës së Tij.

Lutuni për ringjalljen e Tij në këtë brez.

28 Korrik

Një Zemër e Përsosur Beson!

Psalmisti shkroi: "Etërit tonë kanë pasur besim te ti; kanë pasur besim te ti dhe ti i ke çliruar. Të klithën ty dhe u çliruan; patën besim te ti dhe nuk u zhgënjyen."(Psalmi 22: 4-5).

Rrënja e fjalës hebreje për besimin nënkupton "të kërcesh edhe nga një humnere". Kjo do të thotë të jesh si një fëmijë i cili është ngjitur mbi rafte dhe nuk mund të zbresë. Ai e dëgjon babanë e tij që i thotë, "Hidhu!" dhe ai i bindet, duke u hedhur në krahët e tij.

A ndodheni në një pozite të tillë tani? A jeni në ne fije te perit, pa asnjë mundësi tjetër, përveçse të hidheni në krahët e Jezusit? Ju ndoshta i jeni dorëzuar gjendjes tuaj dhe mendoni se jeni duke besuar, por ky nuk është besim - nuk është asgjë më shumë se fatalizem.

Ndërsa kemi uri akoma edhe më shumë për Jezusin, ne do të shohim se besimi ynë tek Ai është mire i vendosur. Në një moment të jetës tonë ne mund të kemi menduar se nuk mund t'i besonim Atij plotësisht - se Ai nuk është se kishte me të vërtetë kontroll mbi cdo detaj te pamjes se madhe dhe se duhej të vazhdonim te mbanim frerët. Qenia më pranë Tij dhe njohja e Tij e ndryshon atë lloj qëndrimi.

Zemra që beson gjithmonë thotë, "Të gjitha hapat e mia janë urdhëruar nga Zoti. Ai është Ati im i dashur, dhe Ai lejon vuajtjet dhe tundimet e mia - por kurrë më të mëdha se sa unë mund të përballoj, sepse Ai gjithmonë bën për mua një rrugë shpëtimi. Ai është Zoti, jo vetëm mbi mua, por mbi çdo situatë që më prek mua. "

Zemra që beson është gjithashtu një zemër e thyer. Psalmisti David tha: "Zoti qëndron afër atyre që e kanë zemrën të thyer dhe shpëton ata që e kanë frymën të dërmuar." (Psalmi 34:18).

Te jesh i thyer do të thotë më shumë sesa trishtimi dhe vajtimi, më shumë se një shpirt i dërrmuar, më shumë se përlësi. Kur ne jemi me të vërtetë të thyer para Perëndisë, Ai na jep një fuqi që restauron rrënojat, një fuqi që sjell një lloj të veçantë lavdie dhe nderimi ndaj Tij. Ajo na bën që të besojmë - dhe te gjejmë paqen tonë. Ne mund të përballemi me çdo humnere, duke e ditur se Ai është atje për të na pritur në krahët e Tij!

29 Korrik

Rritja në Hir mund të Lëkundet!

Pali i paralajmëroi Efesianët: « të mos jemi më foshnja, të lëkundur dhe të transportuar nga çdo erë doktrineje, » (Efesianëve 4:14).

Ju mund të mendoni: "Ky varg nuk vlen për mua. Themeli im është i forte biblikisht. Unë nuk jam tërhequr nga gjithë këto shfaqje të reja joserioze të krishterimit që janë duke larguar njerëzit nga Jezusi. Unë jam i ngulitur në Fjalën e Perëndisë. " Megjithatë, dëgjoni pjesën tjetër të këtij vargu:" nga mashtrimi i njerëzve, nga dinakëria e tyre nëpërmjet gënjeshtreve të gabimit. »

Ndoshta ju nuk mund të lëkundeni nga doktrinat e rreme, por Pali thotë se ju ende mund të lëkundeni nga një tjetër mjet. Ai po pyet, "A lëkundeni ju nga planet e këqija të atyre që ju kundërshtojnë?"

Mesazhi i Palit na thërret të shqyrtojmë përsëri vetveten. Si reagojmë ndaj njerëzve që e quajnë veten vëllezër dhe motra në Krishtin, por përhapin gënjeshtër për ne?

Kur Pali urdhëron: " të mos jemi më foshnja," ai po thotë se, "Ata armiq tuaj që përdorin thashetheme dhe shpifje, manipulime dhe dinakëri, mashtrim dhe nënçmimin – po ju them, se ata janë të gjithë fëmijë rebelë, të devijuar dhe të llastuar . Ata nuk e kanë lejuar hirin e Perëndisë të punojë në to. Pra, mos bini pre e lojërave të tyre të këqija feminare. Ata duan që ju të reagoni ndaj ligësisë së tyre, por ju nuk duhet t'i përgjigjeni atyre me sjellje feminare. "

Në vargun pasardhës, Pali na nxit që të veprojmë me pjekuri:" duke thënë të vërtetën me dashuri, të rritemi në çdo gjë drejt atij që është kreu, Krishti "(vargu 15).

Ai është duke thënë se, "Ju nuk keni çfarë të bëni për te parandaluar goditjet që mund të merrni, plagët që ju janë shkaktuar, thashethemet e folura kundër jush, gënjeshtër dhe mashtrimet që synojnë t'ju godasin. Megjithatë, ju mund t'i përdorni këto gjëra që të rriteni në hir. Shikojini këto gjëra si mundësi për t'u bërë më shumë të ngjashëm me Krishtin. Përgjigjuni me butësi, me një shpirt të butë. Falni ata që me keqardhje ju përdorin. "

Mos lejoni që rritja juaj të lëkundet nga ata që ju kundërshtojnë. Gjithmonë rrituni në hir - duke iu përgjigjur butë, duke falur thellë.

30 Korrik

Forcat Speciale të Perëndisë!

Ju keni dëgjuar për Forcat Speciale të Ushtrisë së SHBA-një ushtri brenda një ushtrie e stërvitur, një njësi elitare e ushtarëve të perkushtuar. Këto njësi speciale janë të përbëra tërësisht nga vullnetarë, luftëtarë të cilët janë dalluar dhe thirrur nga eprorët e tyre.

Para luftës në Afganistan, Osama bin Laden kishte thënë se ushtarët amerikanë ishin të dobët, frikacakë, jo të trajnuar për luftë malore. Ai parashikoi se talebanët do ti dërgonin shtëpi trupa amerikane në turp, por ai nuk kishte llogaritur Forcat Speciale Amerikane. Kjo njësi e patrembur pushtoi Afganistanin me vetëm dy mijë ushtarë. Brenda disa ditësh, Forcat Speciale kishin zbuluar të gjitha fortesat e armikut.

Unë besoj se Perëndia po bën diçka të ngjashme në fushen shpirtërore. Ndërsa isha në lutje, unë u mahnita nga Shpirti i Shenjtë me konceptin që Perëndia ka punuar në qiej për një operacion të fshehtë. Ai po ngre një ushtri brenda një ushtrie për të formuar një njësi elitare vullnetare të përbërë nga luftëtarë. Ai mund ti prekë dhe ti shtyjë që të bëjë luftë me armikun.

Ne shohim një pamje të kësaj gjeje në Bibël, me milicinë speciale të Saulit. Fjala na thotë se, "dhe njerëz trima shkuan me të, zemrat e të cilëve i kishte prekur Perëndia" (1 Samuelit 10:26).

Njësia e elitare e Perëndisë sot përfshin të rinjtë, mëso-moshën, madje edhe të moshuarit. Ata janë stërvitur në dhomën e tyre të fshehtë të lutjes. Çfarë u mësoi atyre intimiteti me Jezusin? Ata kanë mësuar se si të luftojnë në vendet shpirtërore, qoftë në male apo në lugina.

Ushtria brenda ushtrisë së Perëndisë është e ngritur në çdo komb. Veprimtaria e saj mund të jetë e fshehtë për tani, por së shpejti do ta shohim duke bërë çlirime me fuqinë dhe në emër të Krishtit.

"Por populli i atyre që njohin Perëndinë e tyre do të tregojë qëndresë dhe do të veprojnë." (Danieli 11:32). "Por ata që shpresojnë te Zoti fitojnë forca të reja, ngrihen me krahë si shqiponja, vrapojnë pa u lodhur dhe ecin pa u lodhur" (Isaia 40:31).

31 Korrik

Ne jemi familje!

Te kërkosh fuqinë në emrin e Krishtit nuk është ndonjë e vërtetë e fshehtë e komplikuar teologjike. Në bibliotekën time janë libra të shkruara vetëm për temën e emrit të Jezusit. Autorët i shkruan për t'i ndihmuar besimtarët të kuptojnë implikimet e thella të fshehura në emrin e Krishtit. Megjithatë, shumica e këtyre librave janë kaq "të thella", sa që u kalojnë mbi kokë lexuesve.

Une besoj se e vërteta që duhet të dimë për emrin e Jezuit është thjesht kjo: Kur i bëjmë kërkesat tona në emër të Jezuit, ne duhet të bindemi plotësisht se është sikurse Vetë Jezusi po is kërkonte ato Atit.

Perëndia e deshi Birin e Tij dhe iu përgjigj çdo kërkesë që Ai bëri. Jezusi dëshmoi për këtë, duke thënë se, "Ai më dëgjon gjithmonë." E thënë thjesht, Ati kurrë nuk e mohon Birin e Tij asnjë kërkesë.

Sot, Ati qiellor na pranon afër po aq sa Birin e Tij. Kjo është për shkak të bashkimit tonë shpirtëror me Krishtin. Nëpërmjet kryqëzimit dhe ringjalljes së Tij, Jezusi na ka bërë një me Atin. "Që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në Ty; Që edhe ata të jenë një në ne. . . Unë në ta, dhe ti në mua "(Gjoni 17: 21-23).

Tani jemi familje - një me Atin dhe një me Birin. Ne jemi biresuar, me të drejta të plota të trashëgimisë të zotëruar nga çdo fëmijë. Kjo do të thotë që gjithë fuqia dhe burimet e qiellit na janë vënë në dispozicion nëpërmjet Krishtit.

Lutja "në emër të Jezusit" nuk është një formulë. Nuk është fjala që ka fuqi thjesht duke e folur atë. Fuqia është duke besuar se Jezusi e merr çështjen tonë dhe e sjell atë tek Ati për shkak të meritave të tija. Ai është Avokati-Ai po ndërmjetëson për ne. Fuqia është në besimin e plotë se Perëndia kurrë nuk e mohon Birin e Tij dhe se ne jemi përfitues të besnikërisë së Atit ndaj Birit të Tij.

1 Gusht

Të bëhesh Njeri i Lutjes

Tek Jeremia 5, Perëndia iu përgjërua: "Shkoni rreth e rrotull nëpër rrugët e Jeruzalemit; shikoni dhe binduni, dhe kërkoni në sheshet e tij në rast se gjeni një njeri, një njeri të vetëm që zbaton drejtësinë, që kërkon të vërtetën, dhe unë do ta fal. "(Jeremia 5: 1). Zoti po thote se : "Unë do të jem i mëshirshëm, nëse do të mund të gjej vetëm një person që do të më kërkojë".

Gjatë robërisë babilonase, Perëndia gjeti një njeri të tillë Danielin. Sot, më shumë se kurrë, Zoti po kërkon për këto lloj burrash dhe gra të perëndishme që janë të gatshëm të "qëndrojnë në mes te hendekut" -përmjet lutjes.

Kur Fryma e Shenjtë erdhi tek Danieli, ai po lexonte librin e Jeremias. Në atë kohë Fryma zbuloi se koha e Perëndisë për çlirimin e Izraelit kishte ardhur - dhe Danieli u nxit që të lutej: "E ktheva, pra, fytyrën time drejt Zotit Perëndi, duke e kërkuar me lutje e stërlutje, me agjërim, me thesin dhe me hirin. Kështu bëra lutjen time dhe rrëfimin tim Zotit, Perëndisë tim"(Danieli 9: 3-4).

Danieli e dinte që njerëzit e Perëndisë nuk ishin gati të merrnin restaurimin e Tij. Megjithatë, a nxiti profeti shokët e tij rrëfimin e mëkateve të tyre? Jo-Danieli u identifikua me prishjen morale të gjithë njerëzve përreth tij, duke deklaruar: "Kemi mëkatuar. . . . neve na përket turpi. . . Sepse kemi mëkatuar kundër teje "(Danieli 9: 5, 8).

Perëndia dëshiron fort të bekojë popullin e Tij sot - por nëse mendjet tona janë të ndotura me frymën e kësaj bote, ne nuk mund t'i marrim bekimet e Tij. Danieli dha këtë deklaratë të fuqishme: "tërë kjo fatkeqësi na ra mbi kurriz; megjithatë nuk i jemi drejtuar Zotit, Perëndisë tonë, të na kthejë nga paudhësia jonë dhe të kujdesemi për të vërtetën tënde. Prandaj Zoti ka ruajtur rezervë këtë fatkeqësi dhe bëri që të bjerë mbi ne "(Danieli 9: 13-14).

Le të shqyrtojmë ecjen tonë me Zotin. Le të na tregojë Ai vendet e kompromisit tone, në mënyrë që të vendosim për t'u lutur për çlirimin e familjeve tona dhe të kombit tonë.

2 Gusht

Mësimi i fatkeqësisë

Supozoni se keni takuar Jezusin ditën e 41-të menjëherë pas tundimit të Tij në shkretëtirë. Ju do të shihni fytyrën e Tij të ndritshme, dhe Ai do të rrezatoje jetë dhe besimi. Ai do të ishte i gëzuar, duke lavdëruar Atin, sepse Ai kishte arritur një fitore të madhe.

Tani Jezusi ishte gati të përballlej me fuqitë e ferrit - dhe Ai u nis me guxim për tek qytetet e mëdha që dergjeshin në errësirë. Ai predikoi Ungjillin, i sigurt për Fjalën e Perëndisë, dhe Ai shëroi të sëmurët, duke ditur që Ati i Tij ishte me Të.

Ndërsa shqyrtoni jetën tuaj, ju ndoshta po përballeni me thatësinë dhe të shkretëtirat tuaj. Ju keni duruar sulme të zjarra nga Satani dhe shpirti juaj është i dërrmuar. Ju ndoshta rrini e mendoni se "Jezusi kurrë nuk ka kaluar nëpër tundime si te mijat. Ai ishte mbi të gjitha këto. »

Ju mund të shihni një shërbëtor të Perëndisë që duket i fortë në besim, dhe i sigurt për praninë e Perëndisë, dhe ju mendoni që: «Ai kurrë nuk ka pasur probleme si te mijat. » Sikur ju vetëm ta dinit! Ju nuk ishit atje kur Perëndia e thirri këtë njeri për të predikuar dhe pastaj e çoi në një shkretëtirë që të tundohej. Ju nuk ishit atje kur ai u kthye në asgjë, kur u hodh poshtë në dëshpërim. Ju nuk e dini se shpesh predikimet e tij më të mira dalin nga sprovat e jetës së tij.

Pali na paralajmëron të mos e masim drejtësinë tonë me të tjerët: «Nuk guxojmë. . . te krahasohemi me ata që e lavdërojnë veten. Por ata, duke matur veten e tyre dhe duke u krahasuar veten e tyre, nuk kane mend "(2 Korintasve 10:12).

Kush do ta kishte ditur se ditën e 41-të Jezusi sapo doli nga një tundim i gjatë dhe i tmerrshëm? Kush do ta dinte se lavdia që ata panë në të, ishte rezultat i luftës më të keqe që asnjërin nga ata nuk do të mund ta duronin kurrë?

Fryma e Perëndisë ju ka çuar juve në shkretëtirë. Lëreni të kryejë punën e Tij për të ndërtuar në ju varësi dhe besim të plotë tek Ai. Ju do të dilni me plot konfidence dhe do të keni dhembshuri dhe forcë hyjnore për të ndihmuar të tjerët.

3 Gusht

Kundërshtojeni dhe Ai do të largohet

Satani e tundoi Jezusin me këtë ofertë: «Unë do të t'i jap të gjitha këto, nëse ti bie përmbys para meje dhe më adhuron» (Mateu 4: 9). Kur shumica e të krishterëve e lexojnë këtë pjesë, ata mendojnë se: "Kjo tingëllon kaq e çuditshme, sa duket qesharake. Si mund të konsiderohej kjo gjë një tundim për Jezusin? "

Besoni apo jo, kjo ishte një ofertë e fuqishme dhe joshëse. Satani po e sfidonte Jezusin duke thënë: "Unë premtoj që nëse Ti vetëm do të përkulesh në këmbët e mia, me një akt të vetëm adhurimi, unë do të heq dorë nga lufta dhe do të heq dorë zotërimi im mbi këto vende. Unë nuk do të sundoj, shtyp apo skllavëroj me askënd tjetër. Unë e di se Ti e do aq shumë njerëzimin sa edhe të mallkohesh nga Perëndia për hir të tyre. Pse pret pra? Ti mund të sakrifikosh veten tani dhe ta lirosh botën që nga ky moment e tutje. "

Pse ishte i gatshëm djalli të hiqte dorë nga e gjithë fuqia e tij për këtë gjë? Kjo ishte për shkak se po përpiqej të shpëtonte lëkurën e tij. Satani e dinte se fati i tij i përjetshëm do të vulosej në Kalvar, prandaj, nëse mund ta mbante Jezusin që të mos shkonte në kryq, ai mund të kursente vetes fatin që e priste.

Ju mund të pyesni: "Si lidhet kjo histori me mua?" Satani ende tundon të drejtin me një ofertë të ngjashme. Ai vjen tek ne me kërcënime dhe akuza, duke na thënë: "Ti nuk ke nevojë të më adhurosh, sepse tashmë unë kam akses në mishin tënd. Unë i njoh të gjitha dobësitë e tua. "

Vazhdoni dhe dëshmoni për lirinë tuaj në Krishtin. Në momentin që po këndon lavdërimet tuaja më fort, unë do ta mposht mendjen tuaj me të keqen. Unë do të sjell mëkatin tuaj para jush në mënyrë të fuqishme, dhe ju do të jeni të ekspozuar publikisht. Ju jeni të pafuqishëm."

Si ti përgjigjemi akuzave të Satanait? "Kundërshtoni djallin dhe ai do të largohet nga ju" (Jakobi 4: 7). Çfarë e vërtete e madhe - dhe Jezusi e provoi këtë gjë për ne!

Pa marrë parasysh sa tundime Satanai hedh mbi ju, nuk duhet të keni frikë nga ndonjë mëkat nga e kaluara juaj. Nëse gjaku i Krishtit e ka mbuluar atë, djalli nuk mund të bëjë asgjë për t'ju ndarë nga Ati.

5 Gusht

Shërimi përmes Pendimit!

Jezui thote: «Kisha ime është një vend pa droje ndaj pendesës se hapur.» Gjithashtu, apostulli Pal dëshmon: «sepse, po të rrëfesh me gojën tënde Zotin Jezus, dhe po të besosh në zemrën tënde se Perëndia e ngjalli prej së vdekurish, do të shpëtohesh. Sepse me zemër, njeriu beson në drejtësi dhe me gojë bëhet rrëfim për shpëtim. Sepse Shkrimi thotë: 'Kushdo që beson në Të nuk do të turpërohet' "(Romakëve 10: 9-11).

E thene thjesht, ne jemi sjellë në shpëtim nëpërmjet rrëfimit tonë të hapur të pendimit. Jezusi thotë: "Sepse unë nuk erdha për të thirrur në pendim të drejtët, por mëkatarët, " (Mateu 9:13). Ai gjithashtu thotë se për shkak të pendimit ne shërohemi dhe restaurohemi: "Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjek, por të sëmurët. Unë nuk erdha t'i thërres të pendohen të drejtë, por mëkatarët "(Luka 5: 31-32).

Ky është një lajm i mirë! Jezusi në thelb na thotë se: "Në Kishën time, të gjithë janë të shëruar nëpërmjet pendimit. Nuk ka rëndësi se kush ju jeni - të thyer fizikisht, të sëmurë mendërisht, të sëmurë frymësisht - të gjithë duhet të vijnë tek Unë në të njëjtën mënyrë. Të gjithë gjejnë shërim përmes pendimit. "

Sa Kisha ende i hapin altarët e tyre për njerëz të zemëruar që dalin përpara dhe pendohen? Sa pastorë kanë ndalur dhënien e ftesave për këtë punë kaq të rëndësishme shpirtërore? Sa besimtarë kanë humbur të gjithë ndjenjën e nevojës për të pranuar dhe rrëfyer mëkatin?

Cili është mesazhi qendror i Ungjillit të Krishtit? Është e qartë në të katër ungjijtë: «Jezusi erdhi. . . Duke predikuar ungjillin e mbretërisë së Perëndisë dhe duke thënë: 'Koha është plotësuar dhe mbretëria e Perëndisë është afër. Pendohuni dhe besoni në ungjillin "(Marku 1: 14-15). Ky ishte mesazhi i parë i Jezusit - Ai predikoi pendimin!

Le të jetë pendimi burimi juaj i shërimit dhe forcës. Jezusi premtonte se kurrë nuk do të turpëroheni.

6 Gusht

Fuqia e Frymës për të çliruar

“I cili na ka çliruar dhe na çliron nga një vdekje kaq e madhe dhe tek i cili ne shpresojmë se do të na çlirojë edhe më” (2 Korintasve 1:10). Çfarë pohimi i jashtëzakonshëm. Pali po thotë, “Fryma e Shenjtë më çliroi nga një situatë e pashpresë. Në fakt, Ai po më çliron edhe tani. Ai do të vazhdojë të më çlirojë në të gjitha mundimet e mia.”

Të marrësh Frymën e Shenjtë nuk dëshmohet nga disa manifestime emocionale (megjithëse, unë besoj se ka manifestime fizike të Frymës). Unë po flas të marrësh Frymën përmes një njohurie gjithnjë e në rritje rreth fuqisë çliruese të Tij, fuqi që mban barrat dhe që siguron.

Shihni fjalët e Pjetrit, “Duke qenë se fuqia e Tij hyjnore na dhuroi të gjitha gjërat që i takojnë jetës dhe perëndishmërisë, me anë të njohjes së atij që na thirri me lavdinë dhe virtytin e vet” (2 Pjetrit 1:3). Sipas Pjetrit, fuqia hyjnore e Shpirtit të Shenjtë nuk vjen si një manifestim. Ai vjen së pari “përmes njohjes së Atij që na thirri.”

“Dhe ne të gjithë morëm prej mbushullisë se Tij” (Gjoni 1:16). Për më tepër, Fryma e Shenjtë nuk merret plotësisht nëse nuk zotëron plotësisht. Ne thjesht nuk e kemi marrë Atë nëse nuk i kemi dhënë kontroll të plotë. Ne duhet t’i besojmë plotësisht kujdesit të Tij.

Një ilustrim i mirë i kësaj gjendet tek Zanafilla 19, ku Loti dhe familja e tij ishin në një krizë të tmerrshme. Gjykimi ishte gati për të rënë në qytetin e tyre, Sodomën dhe Perëndia kishte dërguar engjëjt e Tij për t’i çliruar ato. Këta lajmëtarë kishin fuqinë për të çliruar të gjithë familjen, por nuk u pranuan. Ata u deshën ta detyronin Lotin dhe familjen e tij për të dalë nga Sodoma.

Mesazhi i tyre ishte i qartë, “Nëse doni që Perëndia të jetë nën kontroll dhe t’ju çlirojë, ju duhet t’i braktisni planet tuaja dhe të jeni të gatshëm për të ndjekur rrugën e Tij. Vetëm Fryma e Zotit e ka fuqinë për t’ju çliruar ju.”

7 Gusht

Shërbesa e përkujdesjes

Te Veprat 27 na thuhet që Pali po udhëtonte me anije drejt Romës kur ata bënë një ndalese në Sidon. Pali i kërkoi leje centurionit që të bënte një vizitë tek miqtë e tij në qytet. Shkrimi thotë që “centurioni Juli...i dha leje atij të shkojë te miqtë e vet që të kujdesen për të” (Veprat 27:3). Ja ku kemi një tjetër shembll të Perëndisë që përdor besimtarët të përkujdesen për besimtarët e tjerë.

Nje herë tjetër Pali i shkruan një besimtari tjetër, “Zoti i dhëntë mëshirë familjes së Onesiforit, sepse shpeshherë më dha zemër dhe...më shërbyen” (2 Timoteut 1:16-18). Onesifori ishte një nga bijtë frymëror të Palit. Ai e donte Palin kaq shumë dhe pa kushte, saqë e kërkonte atë kudo që apostulli po vuante. Një herë, kur Pali ishte në burg, Onesifori rendi përmes qytetit për ta kërkar atë derisa e gjeti. Motivimi i tij ishte thjesht, “Vëllai im po vuan dhe unë duhet ta inkurajoj.”

Shërbesa e përkujdesjes do të thotë të shikosh për ata që po vuajnë. Po, ka fuqi në Kishë për të shëruar të sëmurët, për të fituar të humburit dhe për të triumfuar mbi mëkatin, por unë them se një fuqi e madhe shëruese rrjedh nga një person inkurajues dhe përkujdesës.

Depresioni, ankthi mendor apo një zemër e trazuar mund të shkaktojnë të gjitha llojet e sëmundjeve fizike. Një zemër që është e rifreskuar dhe e inkurajuar – një që është bërë për t’u ndjerë e pranuar, e dashur dhe e nevojshme – është balsami shërues më i nevojshmi.

Kur Davidi po ndiqej nga Sauli ai ishte i rraskapitur dhe i lënduar, i detyruar të arratisë ditën dhe natën. Në një moment kritik për të, Jonathani shoku i Davidit erdhi tek ai, “Jonathani...shkoi te Davidi...dhe e ndihmoi të gjejë forcë te Perëndia. Pastaj i tha: ‘Mos ki frikë...ti do të mbretërosh mbi Izrael dhe unë do të jem i dyti, pas teje’” (1 Samueli 23:16-17). Kjo ishte e gjitha ajo që Davidi kishte nevojë për të dëgjuar. Menjëherë zemra e tij u inkurajua për të vazhduar.

Pastë secili nga ne, nga shërbesa e përkujdesjes dhe të shohim shenjtorët e Perëndisë të fuqizohen sërish!

8 Gusht

Përkujdesje dhe ngushëllim

Si i solli ngushëllim Fryma e Shenjtë, Palit gjatë kohëve të tij të dëshpëruara? Apostulli e tregon vetë, “Por Perëndia, që ngushëllon të pikëlluarit, na ngushëlloi me ardhjen e Titit” (2 Korintasve 7:6). Titi arriti në Maqedoni me një frymë plot ngushëllim dhe papritmas zemra e Palit u forcua. Ndërsa këta dy burra ishin nën miqësinë e njëri-tjetrit, gëzimi përshkoi trupin, mendjen dhe zemrën e Palit. Ai shkroi, “Jam plot me ngushëllim dhe jashtë mase i gëzuar në gjithë shtrëngimin tonë” (vargu 4). Pali po thoshte, “Sërisht përballem me probleme, por Zoti më ka dhënë atë që kam nevojë për betejën. Më ka ngushëlluar me ardhjen e Titit.”

Përgjatë viteve të mia në shërbesë, kam parë burra dhe gra të Perëndisë të vijnë drejt fundit të durimit të tyre, të rrëzuar poshtë dhe fjalë për fjalë konfuz. Kam ndjerë dhimbje për të tillë vëllezër dhe motra të dashur e i kam kërkuar Zotit, “At, si do të mundën shërbëtorët e Tu të dalin nga vuajtje të tilla? Ku është fuqia që i çliron ata? Çfarë mund të bëj ose them që t’i ndihmoj?” Unë besoj se përgjigja gjendet tek dëshmia e Palit. Ai ishte në kohërat më të errëta të shërbesës së tij – megjithatë vetëm në pak orë ai ishte tërësisht jashtë atij vendi të errët, duke shijuar gëzimi kënaqësi. Edhe një herë, apostulli i dashur u ndje i dashur dhe i nevojshëm.

Si ndodhi kjo? Kur Titi arriti në Korint për të takuar drejtuesit e kishës, Perëndia po i bekonte ata jashtëzakonisht shumë dhe ai mori ngushëllim vetjak të lavdishëm. Titi u rikthye në Maqedoni me këto lajme inkurajuese, “Pal, vëllezërit në Korint të dërgojnë të fala! Ata dëgjuan udhëzimin tënd dhe hoqën mëkatin nga mesi i tyre. Ata tani nuk i përqeshin më vuajtjet e tua, por përkundrazi gëzohen me dëshminë tënde.”

“Por Perëndia, që ngushëllon të pikëlluarit, na ngushëlloi me ardhjen e Titit” (vargu 6). A e shihni? Perëndia përdor njerëz për të ngushëlluar shërbëtorët e Tij.

9 Gusht

Në mes të një mrekullie

Ti mund të jesh në mes të një mrekullie tani dhe të mos jesh në gjendje për ta parë. Mund të jesh duke pritur për një mrekulli dhe je i dekurajuar, sepse gjërat duken se kanë ngelë pezull. Nuk sheh ndonjë dëshmi të ndërhyrjes supernatyrore të Perëndisë në favorin tënd. Shikojeni pak çfarë tha Davidi, “Në ankthin tim kërkova Zotin dhe i klitha Perëndisë tim; Ai e dëgjoi zërin tim nga tempulli i tij dhe zëri im arriti para tij, në veshët e tij. Atëherë dheu u trondit dhe i drodh; edhe themelet e maleve luajtën dhe ranë..një tym i dilte nga flegrat e tij dhe një zjarr shkatërrimtar nga goja e tij... Zoti gjëmoi në qiejtë dhe Shumë i Larti bëri që të dëgjohej zëri i tij... Hodhi shigjetat e tij...një numër të madh rrufesh” (Psalmi 18:6-9, 13-14).

Sigurisht, asnjëra prej këtyre nuk ndodhi ekzaktësisht kështu. Ishte e tëra ajo çfarë Davidi kishte parë me sytë e tij shpirtërore. Kjo është të dashur besim. Është atëherë kur ti beson se Përendia ka dëgjuar lutjen tënde, që nuk ka vonuar, që nuk po e injoron kërkesën tënde, - përkundrazi, Ai në qetësi ka filluar mrekullinë tënde, menjëherë pasi je lutur, madje dhe tani Ai po bën një punë supernatyrore në favorin tënd.

Davidi e kuptoi të vërtetën themelore pas gjithë kësaj, “dhe më nxori jashtë, larg; më çliroi sepse më do (kënaqet me mua)” (Psalmi 18:19). Davidi deklaroi, “Unë e di se përse Zoti po bën të gjithën këtë për mua. Është për shkak se Ai kënaqet me mua.” Unë besoj me gjithë zemër në mrekulli të menjëhershme. Perëndia sërsih po punon në mënyrë të lavdishme, mrekulli në botë sot. Jezusi ua kujton dishepujve të tij këtë te Mateu 16:9-11 dh Marku 8:18-21, me shumimin e mrekullueshëm të bukëve kur ushqeui pesë mijë dhe katër mijë burra. Ai po i pyeste ata – edhe ne na pyet sot – të mbajmë shënime nga mrekullitë e Tij.

Ai po vepron me mrekulli në jetët tona edhe në këtë ditë.

10 Gusht

Mrekulli progresive

Dhjata e Vjetër është e mbushur me histori të fuqisë mrekulli-bërëse të Perëndisë. Që nga hapja e Detit të Kuq, tek momenti kur Perëndia i flet Moisiut të shkurrja që digjej, tek lutja e Elias që thërret zjarr nga qielli – të gjitha këto ishin mrekulli të menjëhershme. Njerëzit e përfshirë mund ta shihnin çfarë po ndodhte, mund ta ndjenin dhe të rrëqetheshin. Këto janë llojet e mrekullive që duam t'i shohim sot, që na bëjnë të kemi frikë dhe nderim. Megjithatë shumë nga mrekullitë e Perëndisë vijnë në jetën e popullit të Tij në atë që ne i quajmë “mrekulli progresive.” Këto janë mrekulli që janë të vështira për t'u vënë re nga syri njerëzor. Nuk shoqërohen me bubullima, vetëtima apo ndonjë lëvizje ose ndryshim i dukshëm. Përkundrazi, mrekullitë progresive fillojnë në qetësi, pa “drita” dhe na zbulohen me ngadalë, por me siguri ama, një hap në çdo kohë.

Të dyja këto lloje mrekullish – progresive dhe të menjëhershme – Krishti i bëri. Shërimet që Ai bëri ishin të menjëhershme, të dukshme, lehtësisht të dallueshme nga njerëzit përreth. Kam parasysh burrin e çalë me një trup të gjymtuar, i cili papritmas kishte një ndryshim fizik të dukshëm, sa që ai mund të vraponte dhe të kërcente. Kjo mrekulli bën që gjithë ata që e shohin të mahniten. Shumimet e bukëve që Krishti bëri ishin të gjitha mrekulli progresive. Jezusi bëri një lutje të thjeshtë falenderimi, pa zjarr, bubullimë apo tërmet. Ai thjesht theu bukën dhe ndau peshkun, pa dhënë shenjë që një mrekulli po ndodhte. Megjithatë për të ushqyer, duhet të ndodhnin me qindra ndarje bukësh e peshqish, gjatë gjithë ditës. Çdo pjesë bukë dhe peshku ishte një mrekulli.

Kjo është mënyra sesi Jezusi bën shumë nga mrekullitë në jetët tona sot. Ne lutemi për mrekulli të dukshme, të menjëhershme, por shpesh Zoti “në heshtje” po punon, duke bërë një mrekulli, pak e nga pak. Ne mund të mos jemi në gjendje ta dëgjojmë apo ta shohim, por Ai është duke vepruar, duke i dhënë formë çlirimit tonë përtej asaj që ne mund të shohim.

11 Gusht

Të gjesh forcë të re

Sa shpejt harrojmë çlirimet e mëdha të Perëndisë në jetë tonë. Sa lehtë i marrim mrekullitë që Ai bën. Megjithatë Bibla na tregon ne herë pas here, “Kujtoni çlirimin tuaj” (Eksodi 13:3). Ne ngjajmë kaq shumë me dishepujt. Ata nuk i kuptuan mrekullitë e Krishtit, kur Ai në mënyre supernatyrore ushqeu mijërat me shumë pak bukë dhe peshq. Jezusi e bëri këtë mrekulli dy herë, duke ushqyer pesë mijë vetëm burra një herë dhe katër mijë të tjerë një herë tjetër. Por, në vetëm pak ditë dishepujve u ishte fshirë nga kujtesa kjo histori.

Kur Jezusi i paralajmëroi ata për majanë e farisenjve, dishepujt menduan që Ai e kishte fjalën për faktin se kishin harruar të merrnin bukë me vete. Por Krishti iu përgjigj atyre, “Si nuk ju kujtohet pesë bukët dhe sa kosha mblodhët? Po shtatë bukët kur ushqyem katër mijë dhe sa kosha plot e përplot mblodhëm?” (Mateu 16:9-10). Sipas Markut, Krishti ishte kaq i çuditur që ata harruan kaq shpejt (shih Markun 8:17-19). Çfarë na tregojnë këto pasazhe ne? Qartazi, asnjë nga dishepujt e Tij nuk ndaloi të konsideronte atë që po ndodhte.

Ndërsa po ecnin mes turmës me ato kosha në duar, duke i ndarë bukët dhe peshqit, të cilët mrekullisht shumoheshin para syve të tyre, unë mund t’i imagjinoj ata duke rënë në gjunjë e duke menduar, “Si është e mundur kjo? Oh, Jezus, ti je me të vërtetë Zot!” Unë mund t’i shoh ata duke nxitur njerëzit që po u shërbenin, “Ja, festoni me këtë mrekulli që po ndodh. Jezusi e siguroi këtë.” Dishepujt i panë këto mrekulli me sytë e tyre, megjithatë në një mënyrë a në një tjetër nuk kuptuan rëndësinë e kësaj ndodhie. Ata nuk i kuptuan mrekullitë. Edhe ne sot, harrojmë shpejt mrekullitë e Perëndisë në jetën tonë. Çlirimet e djeshme na fshihen shpejt nga kujtesa kur jemi në dhimbjen e ditët së sotme.

Në të dyja Testamentet (të Vjetren dhe të Riun), ne na është thënë, “Kujtoni krahun e fuqishëm të Zotit, për të bërë mrekulli në favorin tënd. Ai është Shpëtimtari yt.”

12 Gusht

Farat e xhelozisë dhe lakmisë

Ne të gjithë kemi fara xhelozie dhe lakmie brenda nesh. Pyetja është: cili nga ne i pranon ato? Një predikues puritan i quajtur Thomas Manton foli për prirjen njerëzore për lakmi e xhelozie, “Ne kemi lindur me këtë mëkat adamik. Ne pimë nga ky që nga qumështi i gjirit.” Është thellësisht pjesë e jona. Të tilla fara mëkatore na pengojnë gëzimin e bekimeve dhe arritjeve të shërbesave apo punëve të tjerëve. Pasoja e këtij mëkati është ngritja e mureve të fuqishme mes nesh dhe vëllezërve dhe motrave tona, “Tërbimi është mizor dhe zemërimi është i furishëm, por kush mund t’i bëjë ballë xhelozisë?” (Fjalët e Urta 27:4). Jakobi shton, “Por në qoftë se në zemrën tuaj keni smirë të hidhur dhe grindje, mos u mbani me të madh dhe mos gënjeni kundër së vërtetës” (Jakobi 3:14).

Me terma më të thjeshtuar, ky mëkat i xhelozisë është një helm i hidhur. Nëse qendrojmë shumë gjatë në këtë mëkat, jo vetëm që do të na kushtojë autoritetin shpirtëror, por hap derën ndaj aktivitetit demonik. Mbreti Saul na jep shembullin më të qartë të kësaj nga i gjithë Shkrimi. Tek 1 Samueli 18, ne shohim Davidin që kthehet nga beteja e fituar ndaj filistenjve. Ndërsa ai dhe mbreti Saul po marshonin përmes Jeruzalemit, gratë e Izraelit dolën për të festuar fitoren, duke kërcyer e kënduar, “Sauli vrau një mijëshin e tij, kurse Davidi dhjetë mijëshin e tij” (1 Samuelit 18:7).

Sauli u pezmatua kaq shumë nga ky festim i gëzueshëm. Menjëherë zemra e tij u përshkua nga një frymë xhelozie dhe lakmie. Ne lexojmë për pasojat vdekjeprurëse të kësaj, “Kështu nga ajo ditë Sauli e shikoi me zili Davidin” (vargu 9). Tragjikisht pas kësaj, “Sauli mbeti armiku i Davidit gjatë gjithë ditëve që jetoi” (vargu 29). Xhelozia e tërboi Saulin dhe ai nuk mundi ta përulte veten. Nëse do e çrrënjoste nga zemra e tij, Perëndia do ta mbulonte me nderim Saulin. Përkundrazi ai qëndroi në mëkatin e tij dhe Zoti u largua prej tij, “Sauli kishte frikë nga Davidi, sepse Zoti ishte me të dhe e kishte brakisur Saulin” (vargu 12).

Le ta lejojmë Frymën e Shenjtë për të hequr tutje çdo xhelozie e lakmi. Është hapi i parë për restaurimin e marrëdhënieve në Trupin e Krishtit.

13 Gusht

Më shumë sesa ne kërkojmë apo mendojmë

Perëndia gjithmonë dëshiron të derdhë më tepër nga lavdia e Tij në popullin e Tij. Ai digjet që të bëjë për ne “jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë” (Efesianëve 3:20). Kjo është arsyeja që Ai do një popull që kanë një oreks të pangopur për më shumë nga Ai. Ai do që t’i mbushë ata me praninë e Tij madhështore, përtej çdo gjëje që kanë përjetuar më parë. Jezusi tha, “Unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë atë me bollëk” (Gjoni 10:10). Megjithatë për të patur këtë jetë me bollëk, ne duhet të teprojmë shumë e më shumë për t’i pëlqyer Zotit.

Pali shkruan, “Ne...ju bëjmë thirrje në Zotin Jezus që, sikundër morët prej nesh se si duhet të ecni për t’i pëlqyer Perëndisë, kështu të teproni edhe më shumë” (1 Thesalonikasve 4:1). “Prandaj, o vëllezërit e mi të dashur, qëndroni të fortë e të patundur, duke tepruar përherë në veprën e Zotit, duke e ditur se munda juaj nuk është i kotë në Zotin” (1 Korintasve 15:58). Fjala greke për “teproj” do të thotë “të tejkalosh, të lësh pas – të kesh mjaft për të shpenzuar, mbi dhe më tepër, përtej masës.” Pali po thotë, “Lavdia e Perëndisë në jetën tënde do të tejkalojë momentet e vockla që ke patur deri tani. Megjithatë lutjet e tua duhet të jenë shumë më tepër sesa të kërkosh një bekim të shpejtë për vaktet e tua.”

“Ashtu si e keni marrë Krishtin Jezus, Zotin, ashtu, pra ecni në të, duke pasur rrënjë dhe duke u ndërtuar në të, dhe duke u forcuar në besim ashtu sikurse ju mësuani, duke mbushulluar në të me falenderim” (Kolosianëve 2:6-7). Pali po na udhëzon, “Që të kemi këtë jetë të bollshme të lavdisë dhe pranisë së Perëndisë, ti duhet t’i shërbesh Atij përtej masës – me një dashuri dhe përkushtim që ia tejkalon atij të shërbëtorit dembel e të dremitur.” “Të Cilin e bëri të teprojë ndaj nesh me gjithë urtësinë dhe mençurinë” (Efesianëve 1:8). Perëndia dëshiron të të japë lavdi dhe zbulesë përtej çdo masë të mëparshme – për të dhënë një kuptim më të thellë të rrugëve të Tij.

Ji i hapur ndaj zbulesave të mistereve në Fjalën e Tij!

14 Gusht

Pranimi surprizues i Davidit

Pasi e ekzalton Fjalën e Perëndisë për jetëgjatësinë e saj, Davidi arrin në përfundimin të Psalmi 119 me këtë varg, “Unë po endem si dele e humbur, kërko shërbëtorin Tënd” (vargu 176).

Davidi po thotë, “Të lutem Zot, kërkomë ashtu siç një bari kërkon për delen e humbur.

Pavarësisht të gjithë njohurisë time biblike, predikimit, historisë së gjatë me Ty, disi kam humbur rrugën nga dashuria jote. Kam humbur sensin e pushimit që dikur kam patur me Ty.

“Të gjitha planet e mia kanë dështuar. E kuptoj që jam plotësisht i pashpresë. Eja tek unë o At. Më kërko në këtë vend të thatë, të tmerrshëm. Nuk mundem të të gjej me forcën time, Ti duhet të më gjesh. Unë sërish besoj se Fjala jote është e vërtetë.” Davidi e dinte se e kishte humbur prehjen e Perëndisë. Ai e dinte që dashuria e Zotit duhej të ishte printuar diku në zemrën e tij gjatë krizave të mëparshme. Megjithatë tani, edhe një herë, ai kishte harruar dashurinë e Perëndisë për të. Kështu që i thirri Zotit, duke iu përgjyruar Atij ta kërkonte edhe një herë shërbëtorin e humbur.

Bari edhe një herë u vu pas Davidit. Ndërsa Davidi dëgjoji emrin e tij të thërritej, zemra e tij u ngushëllua. Ai e kuptoi, “Bari im e di emrin tim.” Davidi e gjeti veten duke u drejtuar nga poshtë kodrës drejt luginës së blertë dhe sapo arriti kullotat me bar të njomë, Jehovah Rohi (Zoti Bari im) i tha atij, “Ulu pusho tani. Shko të flesh dhe qetësoje shpirtin tënd të lodhur. Mos u shqetëso, do të kujdesem për gjithçka.”

Vini re që rrethanat e Davidit nuk ndryshuan. Në fakt, armiqtë e tij ishin shtuar (shih Psalmi 3:1). Por, Davidi ishte restauruar në dashurinë e Perëndisë. Tani mund të thoshte, “Shpëtimi [çlirimi] i përket Zotit” (vargu 8). Ai dëshmoi, “Jo më plane të bëra nga unë. Jo më përpjekje për t’i zgjidhur gjërat vetë. Unë me zell hy në dashurinë e Bariut. Dhe unë do të ulem të pushoj në prehjen e Tij dhe të flej në paqe nën dashurinë e Tij pa kushte.”

Qofshim edhe ne si Davidi që të bëjmë këtë pohim të përlurur. Zot, ne të kemi harruar Ty. Na restauro!

15 Gusht

Duke u marrë me fortesat tona

Shumë të krishterë citojnë 2 Korintasve 10:3-4, “Sepse, edhe pse ecim në mish, nuk luftojmë sipas mishit. Sepse armët e luftës sonë nuk janë prej mishi, por të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortesat.” Shumica prej nesh i mendojnë fortesat si varësi siç është mëkati seksual, varësia ndaj drogës, alkoolizmi – mëkate të jashtme që ne i vendosim në krye të listës “mëkatet më të këqija.” Pali, sidoqoftë, po i referohet diçkajë shumë më të keqe sesa matja jonë njerëzore e mëkateve.

Pikë së pari, ai nuk po flet për një pushtim demonik. Sipas mendimit tim, demonët nuk mund të hyjnë në zemrën e një të krishteri fitimtar dhe të pretendojnë territor në atë person. Përkundrazi, kuptimi figurativ i termit “fortesë” në greqisht që Pali përdor është “të mbahesh fort në një argument.” Satani vendos fortesa në popullin e Perëndisë duke ngulitur në mendjet e tyre ide të gabuara dhe keqkuptime, veçanërisht sa i takon natyrës së Perëndisë.

Armiku mund t’ju ngulitë në mendje se ju jeni jofrymëror, tërësisht të padenjë për hirin e Perëndisë. Ai mund t’ju përshpërisë juve vazhdimisht, “Ti kurrë nuk do të jesh i lirë, sepse nuk je përpjekur mjaft. Përgjatë gjithë kësaj kohe nuk ke ndryshuar. Tani Perëndia ka humbur durimin me ty për shkak të uljeve e ngritjeve të tua.” Satani është akuzuesi i vëllezërve, duke ardhur te ne herë pas here me ushtrinë e tij të akuzuesve, kështu duke mbjellë gënjeshtër demonike në mendjet tona.

E vetmja armë që e frikëson djallin është e njëjtë me që e frikësoi atë në shkretëtirë në tundimin e Jezusit: Fjala e gjallë e Perëndisë. Ja ku kemi premtimin e Mikeas ku duhet të mbahemi, “Cili Perëndi është si ti, që fal paudhësinë...? Ai nuk e mban përgjithnjë zemërimin e tij, sepse i pëlqen të jetë i mëshirshëm. Atij do t’i vijë përsëri keq për ne, do të shkelë paudhësitë tonë, Ti do të hedhësh në fund të detit tërë mëkatet tona” (Mikea 7:18-19).

16 Gusht

Një zemër për të njohur Atë

Perëndia është betuar se do të na japë ne një zemër të re – një që është e prirur për t’u bindur. “Unë do t’u jap një zemër për të më njohur Mua, sepse Unë jam ZOTI; e ata do të jenë populli Im dhe Unë do të jem Perëndia i tyre, sepse do të kthehen tek Unë me gjithë zemrën e tyre” (Jeremia 24:7). “Do t’ju jap një zemër të re dhe do të shtie brenda jush një shpirt të ri, do të heq nga mishi juaj zemrën prej guri dhe do t’ju jap zemër prej mishi” (Ezekieli 36:26). Perëndia na premton jo vetëm që të na japë një zemër të re, por që të shkruajë në zemrat tona urdhërimet e Tij. Me fjalë të tjera: Ai premton që të na bëjë ne ta njohim Atë. Sërish, Fryma e Shenjtë është Ai që bën punën në ne. Ai na mëson rreth natyrës dhe rrugëve të Atit – dhe gjatë procesit, Ai na transformon në imazhin hyjnor e Krishtit.

Zoti ynë ka bërë një betim solemn për të qenë i mëshirshëm me ne në luftën tonë ndaj mëkatit. Derisa fitorja e plotë të vijë, Ai do të jetë i durueshëm dhe i dashur me ne, e kurrë nuk do të na nxjerrë jashtë. Ai premton, “Nuk ka rëndësi se çfarë të kërkoj të bësh, Unë do të mbështes ty me gjithë fuqinë që ke nevojë për t’ia dalë. Nuk do të kërkoj asgjë nga për të cilën nuk të jap mbështetje.” E njëjta fuqi që ngriti Jezusin nga të vdekurit dhe e mundësoi Atë për të përmbushur ligjin e Perëndisë me një jetë pa mëkat, të përkryer – tani banon në ne. Vetë Fryma e Perëndisë është e gjallë brenda nesh e na jep të gjithë fuqinë mbi çdo vepër të armikut.

Kur armiku vjen me stuhi në shpirtin tënd, duke të joshur drejt një lakmie të vjetër, thirri Frymës së Shenjtë. Dëgjoje pëshpërimen e Tij dhe bindju çdo urdhërimi të Tij. “Prandaj nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar. Ja, të gjitha gjërat u bënë të reja” (2 Korintasve 5:17).

17 Gusht

Fitore mbi mëkatin që të shqetëson

Mëkati bën që të krishterët të jetojnë në humbje poshtëruese. Ata nuk mund të qëndrojnë me kurajo kundra mëkatit për shkak të mëkatit të fshehur në jetën e tyre. Ata justifikojnë mëkatet e të tjerëve për shkak të mosbindjes në zemrat e tyre. Thjesht mendojeni, ata nuk mund ta predikojnë fitoren, sepse jetojnë në disfatë. Mbreti David kishte armiq, por kur ai ishte në rregull me Zotin, asnjë nga armiqtë e tij nuk mund të qëndronin përpara tij. Kur Davidi mëkatoi dhe u largua nga Zoti, sidoqoftë, armiqtë u bënë të guximshëm dhe triumfuan mbi të. Mëkati i kurorëshkeljes së Davidit erdhi menjëherë pas një prej fitoreve të tij më të mëdha. Ky burrë i madh i Perëndisë, i ulur në “prehrin” e lavdisë së një fitoreje të madhe, filloi të lakmonte Bathshebën. Ai përfundoi duke shkelur kurorën me të, e lë shtatzënë e më pas i vret burrin e saj, Uriahun, për të mbuluar mëkatet e tij. Shkrimi na thotë, “Ajo që bëri Davidi nuk i pëlqeu Zotit” (2 Samueli 11:27).

Zoti dërgoi profetin Natan te Davidi. Natani nuk erdhi te Davidi për ta këshilluar atë se si të merrej me fajin dhe turpin e tij, përkundrazi ai hyri drejt e në temë. “Ti ke shkelur urdhërimin e Zotit. Ke bërë atë që është e keqe në sytë e Zotit, ti je fajtor për mëkatin e fshehur.” Davidi u drejtua për në shkretëtirë, një burrë i zbathur, duke qarë e frikacak, i zhveshur nga fuqia dhe kurajoja për shkak të mëkatit. Ne kemi dëgjuar shumë mësimë se si të përballemi me problemet e me frikat tona dhe jo mjaftueshëm se si të merremi me mëkatin në jetën tonë. Ku është fitorja mbi mëkatin që thuhet bëhet pjesë e jetës tonë? Unë nuk kam formula, as zgjidhje të thjeshta, por unë e di se ka shumë ngushëllim në Bibël për betejat mes mishit dhe frymës. Pali luftoi të njëjtën betejë, kundra të njëjtit armik. Ai rrëfeu, “Në fakt të mirën që unë e dua nuk e bëj; por të keqen që s’dua, atë bëj” (Romakëve 7:19).

Pali e bën të qartë: Zgjidhja nuk është brenda nesh. Lutem që ne do ta kërkojmë Zotin për fuqinë e Tij në betejë dhe të mos mbështetemi në forcën tonë.

18 Gusht

Të vihesh nën kujdesin e Perëndisë

Jezusi tha, “Dhe do të ketë shenja mbi tokë, ankth popujsh, në përhumbje...njerëzit do të mpaken nga frika dhe pritja se çfarë do ta pllakosë botën, sepse fuqitë qiellore do të lëkunden” (Luka 21:25-26). Krishti po na paralajmëron ne, “Pa shpresë në Mua, turmat e njerëzve do të vdesin nga frika.” Për ndjekësit e Jezusit, sidoqoftë – ata që besojnë premtimet e Perëndisë për të ruajtur fëmijët e Tij – ka një liri të lavdishme nga të gjitha frikërat. Në fakt, të gjithë ata që vijnë nën qeverisjen e Zotit Jezus nuk kanë pse të kenë frikë sërish. Ata kanë nevojë vetëm të mbahen tek ky sekret i mëposhtëm: Liria e vërtetë nga frika do të thotë ta vësh jetën tërësisht në duart e Zotit.

Ta lësh jetën tënde në kujdesin e Perëndisë është një vepër besimi. Do të thotë të vendosesh plotësisht nën fuqinë, urtësinë, mëshirën e Tij. Do të thotë të jesh i drejtuar dhe i ruajtur sipas vullnetit të Tij. Nëse e bëni këtë, Perëndia i universit premtion të jetë totalisht përgjegjës për ne, për të na ushqyer, veshur, strehuar dhe t’i ruajë zemrat tona nga çdo e keqe. Jezusi na dha shembullin final të këtij lloji dorëzimi të shenjtë, kur Ai shkoi në kryq. Vetëm pak para se të jepte frymën, Ai thirri me të madhe, “O At, në duart e Tua dorëzoj frymën Time” (Luka 23:46).

Krishti fjalë për fjalë vendosi jetën dhe të ardhmen e tij nën kujdestarinë e Atit. Duke bërë këtë, Ai vendosi një shembull për ne dhe vendosi shpirtrat e çdo njeri prej bijve të Tij në duart e Atit. Nëse ne na kërkohet t’i besojmë jetën tonë dikujt, atëherë ne duhet të dimë se ky Dikushi ka fuqinë për të na ruajtur nga gjithë rreziku, kërcënimi, dhuna. Pali shkruan, Unë e di se kujt i kam besuar dhe jam i bindur se Ai është i zoti ta ruajë visarin tim deri në atë ditë” (2 Timoteut 1:12).

19 Gusht

Të ndjekësh shenjtërinë

Fjala e Perëndisë na thotë në terma shumë të qartë, “Kërkoni shenjtërinë, pa të cilën askush nuk ka për të parë Perëndinë” (Hebrenjve 12:14). Ja ku është e vërteta, e thjeshtë dhe e dukshme. Pa shenjtëri që mbartet nga vetëm Krishti (një dhuratë e çmuar që ne e nderojmë duke jetuar një jetë të përkushtuar për t’ju bindur çdo fjale të Tij) asnjëri nga ne nuk do ta shohë Zotin. Kjo nuk i referohet vetëm qiellit, por edhe jetës aktuale. Pa shenjtëri, ne nuk do ta shohim praninë e Perëndisë në ecjen tonë të përditshme, në familje, në marrëdhënie, në dëshmi apo sherbesë.

Nuk ka rëndësi se sa konferenca të krishtera ndjekim, se sa mesazhe predikimi dëgjojmë, në sa studime Bible jemi të përfshirë, nëse ne fshehim ndonjë mëkat kancerogjen – nëse Zoti ka kundërshti me ne në lidhje me paudhësinë tonë – atëherë asnjë nga përpjekjet tona nuk do të prodhojë fryt të perëndishëm. Sigurisht, kjo çështje shkon përtej të gjithë lakmive të mishit të korruptimi i frymës. Pali e përshkruan të njëjtin mëkat shkatërrues, kur ai thotë, “Dhe mos u ankoni, ashtu si u ankuan disa nga ata dhe u vranë nga shkatërruesi” (1 Korintasve 10:10).

Shumë të çmuar, a do ta lejoni Frymën e Shenjtë të merret me ndonjë mëkat të fshehtë që ju keni strehuar? A do të besoni në çlirimin që Perëndia ka siguruar për ju? Unë ju nxis që të kultivoni një frikë të shenjtë dhe besim në këto ditë të fundit. Do t’ju mbajë të pastër, pavarësisht sesa e madhe është paudhësia rreth jush. Do t’ju mundësojë po ashtu të ecni në shenjtërinë e Perëndisë, që mban premtimin e pranisë së vazhdueshme të Tij. Është e gjitha çështje besimi. Krishti ka premtuar t’ju ruajë nga rrëzimi dhe t’ju japë fuqi rezistuese ndaj mëkatit – nëse thjesht besoni atë që ka thënë. Ti nuk mund të çlirohesh nga fuqia vdekjeprurëse e mëkatit përmes vullnetit tënd, duke marrë zotime apo nga çdo lloj forme përpjekje njerëzore. “Jo me forcë, as me fuqi, por me Frymën Time” – thotë Zoti i ushtrive. (Zakaria 4:6).

20 Gusht

Shenjtëria

Kur unë flas për besim të plotë në Krishtin, nuk e kam fjalën vetëm për fuqinë e Tij shpëtuese, por besim në fuqinë e Tij ruajtëse. Ne duhet t'i besojmë Frymës së Tij për t'i bërë jetët tona të ngjashëm me Të – që është për të na mbajtur në Krishtin. Mendo rreth kësaj – një herë e një kohë ti ishe i huaj, i ndarë nga Perëndia për shkak të veprave të tua të liga. Çfarë vepre të mirë bëre që u pajtove me Të? Asnjë! Asnjë nuk ka qenë në gjendje për ta bërë veten të shenjtë. Përkundrazi, ne kemi hyrë në shenjtërinë e Krishtit vetëm me anë të besimit.

Po, Ai do që ecja jote e përditshme, praktike, të jetë në nivelin e ecjes së besimit. Në fakt, ne duhet t'i besojmë Atij edhe për këtë. Ne duhet t'i besojmë Atij për të na dhënë Frymën e Shenjtë, që na bën të ngjashëm me imazhin e Krishtit në ecjen tonë të përditshme. “Dhe ju vetë, që dikur ishit të huaj dhe armiq në mendje me veprat e tuaja të këqija, tani ju paqtoi në trupin e mishit të tij, me anë të vdekjes, që t’ju nxjerrë juve përpara vetes së tij shenjtore, faqebardhë dhe të pafajshëm, në qoftë se qëndroni në besim me themel dhe të patundur.” (Kolosianëve 1:21-23).

Vini re shprehjen, “nëse qëndroni në besim.” Jezusi po thotë, “Thjesht vazhdoni të më besoni Mua, duke jetuar me besim dhe Unë do t’ju nxjerr ju para Atit si të pastër, pa faj dhe të shenjtë.” Kjo është vepra shenjtëruese e Frymës së Shenjtë. Ka vetëm një shenjtëri dhe kjo është ajo përmes Krishtit. Është marrëzi ta matësh veten me dikë tjetër që ju e llogaritni të shenjtë. Kurrë mos shihni te një besimtar tjetër e thoni, “Oh, do të doja të isha i shenjtë si ai.” Ti mund të jesh duke vuajtur më shumë dhe të bësh më tepër gabime, por Ai nuk është më tepër i pranuar tek Ati se ty.

Shumë të dashur, ky është terreni në të cilën ju duhet të jetoni, “Unë qëndroj në shenjtërinë që është në Krishtin Jezus. Ati im më sheh si të shenjtë, sepse unë jam në Krishtin.”

21 Gusht

Ta përfundosh garën

“Kush nga ju, pra, kur do të ndërtojë një kullë, nuk ulet më parë ë llogaritë shpenzimet, për të parë nëse ka mjaftueshëm për ta mbaruar? Që atëherë, kur t’i ketë hedhur themelet e të mos mundë ta përfundojë, të gjithë ata që e shohin, të mos fillojnë e të tallën, duke thënë: “Ky njeri filloi të ndërtojë e nuk mundi ta përfundojë” (Luka 14:28-30). Jezusi i tha këto fjalë diku nga fundi i shërbesës së Tij këtu në tokë. Ai po i paralajmëronte ndjekësit e Tij që qëllimet e mira nuk janë të mjaftueshme për t’ia dalë në kohë të vështira. E thënë ndryshe, shumë nuk kanë atë që duhet për ta përfunduar garën.

Është tragjike të fillosh plotësisht i vendosur të ndjekësh Krishtin dhe të rritësh si një dishepull i pjekur dhe ngadalë të devijosh, duke u bërë i ftohtë dhe indiferent ndaj Tij. Nuk ekziston diçka e tillë si “të qëndruarit në heshtje.” Ti ose je duke u bërë i ngjashëm me imazhin e Krishtit ose je duke shkuar sërish pas rrugëve të vjetra mishore. Për ata që e kanë vendosur të ndjekin Krishtin me çdo çmim – të cilët po marrin kryqin e tyre, mohojnë veten dhe këmbëngulim me Të – Pali thotë, “Dhe ne të gjithë, duke soditur fytyrëzbuluar lavdinë e Zotit si në pasqyrë, transformohemi në të njëjtin shëmbëllim nga lavdia në lavdi, posi prej Frymës së Zotit” (2 Korintasve 3:18).

Çfarë gëzimi kur takojmë ato që po përfundojmë garën – duke u rritur në urtësinë dhe njohurinë e Krishtit, që e kanë më tepër mendjen në gjërat e qiellit sesa të tokës. Sa më shumë vjetrohesh, aq më shumë të uritur janë për Krishtin. Për ta, të vdesësh është fitim – me çmimin përfundimtar që të thirren në praninë e Tij e të ulen në anën e Tij përjetë. Nuk është qielli që kërkojnë, por Krishti në lavdi!

Kështu qoftë me të gjithë që ndjekin Jezusin – që ta përfundojmë garën plot besim!

22 Gusht

Një pasqyrë

“Por ai [Stefani], i mbushur me Frymën e Shenjtë, i nguli sytë nga qielli, pa lavdinë e Perëndisë dhe Jezusin që rrinte në këmbë në të djathtën e Perëndisë, dhe tha: “Ja, unë po shoh qiejt e hapur dhe Birin e Njeriut që rri në këmbë në të djathtën e Perëndisë”” (Veprat 7:55-56). Stefani na tregon se si një i krishterë i vërtetë duhet të jetë: një që është plot me Frymën e Shenjtë, sytë e të cilit janë të fiksuar tek Njeriu në lavdi. Një person i tillë pasqyron lavdinë e Krishtit në atë që kushdo që e sheh, mahniten dhe mbushen me habi. Ky besimtar i ka ngulur sytë tek Zoti, gjithmonë duke parë tek Ai, plotësisht i zaptuar nga Shpëtimtari i ngritur në lavdi.

Konsiderojeni kushtet e pashpresa të Stefanit. Ai ishte rrethuar nga marrëzia fetare, supersticiozi, paragjykimi dhe xhelozia. Turma e zemëruar po shtynte mbi të, me sy të egër dhe të etur për gjak, me vdekjen para tij. Çfarë rrethanash të pamundura! Duke parë lart nga qielli, Stefani pa Zotin e tij në lavdi dhe papritmas refuzimi i tij këtu në tokë nuk thoshte asgjë për të. “Por ne të gjithë, duke soditur fytyrëzbuluar lavdinë e Zotit si në pasqyrë, transformohemi në të njëjtën shëmbëllim nga lavdia në lavdi, posi prej Frymës së Zotit” (2 Korintasve 3:18).

Sa e vërtetë është që ne bëhemi ajo çfarë shohim. Përkthimi i duhur mund të ishte, “Ne të gjithë, fytyrëzbuluar duke pasqyruar lavdinë, ndryshohemi!” Stefani mori rrezet e Zotit të tij të lartësuar dhe i reflektoi ato tek një shoqëri mohuese e Krishtit. Si të krishterë, ne jemi si një pasqyrë, që reflektojmë lavdinë që shohim vazhdimisht. U bëfshim një pasqyrë e tillë për botën – duke parë te Krishti, duke u bërë më i ngjashëm me Të – e kështu duke pasqyruar lavdinë e Tij.

23 Gusht

Një vend pa reputacion

Një herë e një kohë, Moisiu kishte qenë tepër i vlerësuar – i madh në reputacion dhe prestigj, i respektuar në rangjet e larta të qeverisjes. Ai jetonte mes të pasurve dhe ishte një nga më të njohurit e kohës së tij. Por kur Perëndia i foli Moisiut nga ferrishtja që digjej (shih Eksodi 3:5), Moisiu kishte rënë në pikën zero. Perëndia nuk mund ta përdorte atë, pa rrëzuar të gjitha lidhjet me botën. Kush e njihte Moisiun tani, të fshehur, jashtë skene që jetonte në anën e një mali? I heshtur dhe pa ndikim, ai nuk kishte treg për pasionin dhe zellin e tij të madh. Por pikërisht në momentin kur reputacioni i Moisiut u shkatërruar totalisht dhe nuk kishte ngelur asgjë nga e vjetra, Moisiu i vetë-sigurt, ai ishte në një tokë të shenjtë.

Sa gjatë ju desh Perëndisë të priste për atë shkurre, gati t'i zbulonte lavdinë e Tij të madhe? Deri sa të vinte ai moment final, ku Moisiu me të vërtetë nuk e vrau më mendjen për punën apo karrierën e tij – kur ai dorëzoi copëzat e fundit të vetë-mbështetjes – atëherë Perëndia i solli zbulesën. Zoti Jezus qëndroi në të njëjtën tokë të shenjtë. Shkrimi na thotë, “Por e zbrazti veten e tij, duke marrë trajtë shërbëtori” (Filipianëve 2:7). Lënia pas dore e reputacionit dhe të bëhesh shërbëtor ishte një zgjedhje e vullnetshme e vetë Zotit tonë. Një burrë i madhe i Perëndisë shkroi, “Njeriu i Perëndisë që predikon Fjalën përfundimisht do të heqë dorë nga ideja e të qenurit i njohur. Nëse ai predikon Krishtin, reputacioni i tij do të bjerë vazhdimisht dhe Krishti do të rritet. Profetët e vërtetë vdesin të panjohur. Perëndia u jep të drejtë vetëm pasi ata të kenë vdekur.”

Unë besoj se nëse ne kërkojmë një reputacion më të madh, për të qenë i njohur gjerësisht, diçka na mungon në mesazhin tonë. Vetja ka dalë në pah. Krishti duhet të rritet dhe vetja duhet të humbë reputacion. Lutem që të gjithë ne të zvogëlohemi! Vetëm Ai u bëftë i madh në ne! Perëndi na ndihmo të kthehemi sërish tek ky vend i shenjtë. Unë e falenderoj Zotin për të gjithë ata që dhe një herë janë thirrur në këtë tokë të shenjtë, duke kërkuar që të zvogëlohen që Ai të rritet.

24 Gusht

Tokë e shenjtë

Moisiu po kulloste delet kur Perëndia e thirri nga ferrishtja që po digjej dhe e urdhëroi, “Hiq sandalet nga këmbët, sepse vendi në të cilin ndodhesh është vend i shenjtë” (Eksodi 3:5). Toka e shenjtë nuk është një vend fizik, por vend frymëror. Kur Perëndia urdhëroi Moisiun të hiqte sandalet për shkak se toka ishte e shenjtë, Ai nuk po i referohej vendit që ishte 2x4 m sipërfaqe – Ai po fliste për një gjendje frymërore. Një Perëndi i shenjtë duhet të ketë një shërbëtor të shenjtë në një tokë të shenjtë. Në fakt, Perëndia nuk mund të përdor një person pa e thirrur në tokën e shenjtë.

Vendi ishte i shenjtë! Për çfarë pjese po flasim ne? Rrethanat frymërore që Moisiu kishte arritur – një vend në ecjen e tij ku Zoti mund t’i fliste atij. Moisiu ishte më në fund në vendin e pranimit, i gatshëm për të dëgjuar dhe i pjekur mjaft për të qenë i gatshëm për t’ju përgjigjur thirrjes së Perëndisë. Mos mendoni se Moisiu ishte vetëm në një tokë të shenjtë. Kështu ishte për gjithë Izraelin, megjithëse ata ishin në fund të shpresës së tyre. Unë kurrë nuk kam besuar që Perëndia duhet ta mbajë një komb të tërë në skllavëri vetëm për t’i dhënë kohë Moisiut që të bëhej një drejtues i dhembshur.

Zoti ynë nuk i respekton personat. Perëndia, në ato dyzet vite po bënte gati si Izraelin ashtu dhe Moisiun. Përmes një disiplinimi të hirshëm, Zoti po e kthente sërish Izraelin në tokën e shenjtë – prapë tek uria për Jehovan. Ndërsa Moisiu ndodhej në mal i privuar nga të gjitha të drejtat e tij, sepse kjo është domethënia e të hequrit sandalet, Izraeli ishte në luginë i privuar nga e gjithë forca njerëzore. Perëndia do ta dëshmonte Vetën e Tij si të fuqishëm për hir të tyre. I madhi UNË JAM po zbulohej!

Ne duhet të shkojmë në të njëjtin vend të vlefshmërisë, i privuar nga vetëkrenaria dhe vetëkonfidenca.

25 Gusht

Bindja hap dyert

Është shkruar për Krishtin që Ai ishte i bindur ndaj Atit të Tij qiellor, jo për shkak të frikës, por nga gëzimi që ishte përpara Tij. Ai la mënjandë të gjitha mundimet dhe e vrapoi garën me durim. Ai duroi fajin dhe kurrë nuk qe i lodhur apo i këputur në mendjen e Tij, sepse Ai pa shpërblimet e lavdishme të bindjes. A duhet edhe ne të lodhemi për shkak të shqetësimeve tona saqë të fillojmë të kemi uri për pasuritë e lavdishme të premtuara në Krishtin? Frika nuk është motivuesi më i mirë ndaj bindjes, dashuria është! Është dorëzimi i ëmbël ndaj vullnetit të Perëndisë që hap qiellin për ne. Është dorëzimi i çdo lakmie, çdo mosbindjeje, që lejon të vijë zbulesën se kush është Krishti. Shkrimi na thotë, “Ai që mëkaton nuk e ka parë dhe as e ka njohur Atë” (1 Gjonit 3:6).

A është e mundur që duke jetuar në mosbindje të bëhemi të largët me Të? A mundet të ndodhë që ne ecim në rrugën tonë, sepse kurrë nuk kemi patur një zbulesë të Krishtit, urrejtjen e Tij ndaj mëkatit, lavdisë dhe mëshirës së Tij? Me një gjuhë të thjeshtë, “Ai që jeton në mosbindje kurrë nuk e ka parë me të vërtetë Krishtin në realitet.” Jezusi tha, “Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t'i dëftehem atij” (Gjoni 14:21). Çfarë shpërblimi më të madh ndaj bindjes tonë mund të dëshirojmë veçse të na zbulohet vetë Krishti? “Më duani mjaftueshëm që t’ju zbulohem dhe unë do t’ju dua e do t’ju dëftej se kush jam!”

Ti mund të lexosh shumë rreth Atij, të studiosh natyrën e Tij dhe tiparet historike, por kurrë nuk do të mund ta njohësh Atë derisa të bësh veprimin më të thjeshtë, themelor të bindjes ndaj Tij plotësisht në të gjitha gjërat. Kur ne i nënshtrohemi Atij, ne jemi mbuluar me një dritë të re, shpresë të re, gëzim të madh, paqe të lavdishme dhe besim që tepron.

26 Gusht

Jini të shenjtë

Tre muaj pasi Izraeli la Egjiptin, ata mbërritën në rrëzë të Malit Sinai ku edhe ngritën kampin. Moisiu ju ngjiti atil mali të thyer për të pasur përbashkësi me Perëndinë dhe Zoti i tha atij, “Unë do të vij të të takoj ty përmes një reje të errët, kështu që njerëzit e mi vetë do të më dëgjojnë kur Unë të flas me ty. Atëherë do të besojnë ty gjithmonë. Zbrit poshtë dhe bëji gati njerëzit për viziten time. Shenjtëroji ata.” Në mëngjesin e ditës së tretë, përgjatë një stuhie me bubullima dhe vetëtima, një re e dendur ra mbi mal. Mali Sinai ishte tërësisht i mbuluar nga tymi, sepse Zoti Perëndi erdhi në formën e zjarrit. I gjithë mali u trondit nga një tërmet i fortë dhe ndërsa shpërthimi i trumpetave po rritej, Perëndia u foli Moisiut dhe populli të Tij të zgjedhur, “Ju do të jeni për Mua një mbretëri priftërinjsh dhe një komb i shenjtë” (Eksodi 19:6). “Zëri i Tij tronditi dhe një herë dheun...duke thënë, ‘Edhe një herë Unë nuk do të tund vetëm dheun, por edhe qiellin’” (Hebrenjtë 12:26).

Sot, edhe një herë Perëndia po flet nga qielli me të njëjtin mesazh që Ai foli në kohën e Moisiut. Perëndia ynë edhe sot po na jep të njëjtin urdhër, “Jini të shenjtë, sikurse Unë jam i shenjtë” (1 Pjetrit 1:16). Si mund të qëndrojmë të shenjtë në këtë epokë të ligë? Kush mund ta ruajë veten nga ndotja që ndodhet rreth e qark? Asnjë – aspak me fuqinë tonë. Vetëm Perëndia ka fuqinë të na ruajë të shenjtë – të na përgatisë si një popull i shenjtë pa njolla e rrudha. Perëndia që na jep shenjtërinë e Tij ka fuqinë për të na ruajtur. Vendi më i sigurt në tokë është tek këmbët e kryqit, i përulur para fronit të Perëndisë. Sa më e ligë koha, aq më tepër kemi nevojë t’i dorëzohemi Atij.

27 Gusht

Të jesh i kënaqur

Kënaqësia ishte pjesë e rëndësishme e jetës së Palit. Kjo është sepse Perëndia tha se do ta përdorte Palin me shumë fuqi: "Shko, sepse ai është vegla që unë kam zgjedhur për ta sjellë emrin tim përpara johebrenjve, mbretërve dhe bijve të Izraelit" (Veprat e Apostujve 9:15). Kur Pali mori këtë urdhërim për herë të parë, "Menjëherë ai predikoi Krishtin në sinagoga që Ai është Biri i Perëndisë" (vargu 20). Pali nuk ishte i paduruar që të shihte çdo gjë të përmbushej në jetën e tij. Ai e dinte se kishte marrë një premtim nga Perëndia dhe ai u ngjit pas tij. Për momentin ai ishte i kënaqur që të shërbente kudo që ai ishte: rojtarit të burgut, detarëve, grave te bregu i lumit. Ky burrë kishte një urdhërim mbarëbotëror, megjithatë ishte besnik për të dëshmuar person me person.

Madje Pali nuk ishte xheloz ndaj të rinjve që dukej se po ia kalonin. Ndërsa udhëtonin për të fituar judenj dhe johebrenj për Krishtin, Pali ra në burg. Ai duhej të dëgjonte raportet e turmave të tëra që konvertoheshin nga burrat me të cilët ai kishte debatuar për mesazhin e hirit. Megjithatë Pali nuk i kishte zili këta burra. Ai e dinte se një burrë që i është dorëzuar Krishtit dinte si të përulej siç edhe të gëzohej, "Perëndishmëria është një mjet që sjell fitim të madh...kur kemi çfarë të hamë e të veshim, të jemi të kënaqur me kaq." (1 Timoteut 6:6,8). Bota sot mund t'i thotë Palit, "Ti je në fund të jetës tënde tani. Nuk ke as kursime, as investime. Gjithçka që ke janë ndërresa për rroba."

Unë e di përgjigjen e Palit si mund të ishte, "Oh, por unë kam fituar Krishtin. Unë po ju them, unë jam fituesi. Kam gjetur kurorën e jetës. Jezusi më dha fuqinë për të lënë çdo gjë dhe për t'i marrë sërish. Unë kam vetëm një qëllim në jetën time: të shoh Jezusin ballë për ballë. Gjithë vuajtjet e tanishme nuk mund të krahasohen me gëzimin që është përpara."

28 Gusht

Shtegu i dorëzimit

Perëndia e fillon procesin e dorëzimit tonë duke na rrëzuar nga kali jonë. Kështu fjalë për fjalë me Palin ndërsa ai po shkonte në rrugën tepër i sigurtë drejt Damskut. Një dritë verbuese nga qielli erdhi tek ai dhe Pali u rrëzua për tokë, i frikësuar. Ai dëgjoi një zë nga qielli që thoshte, "Saul, Saul përse po më përndjek?" (Veprat e Apostujve 9:4). Pali kishte njohuri për Perëndinë, por jo një zbulesë. Tani në gjunjët e tij ai dëgjoi këto fjalë nga qielli, "Unë jam Jezusi që ti po përndjek" (Vargu 5). Këto fjalë e kthyen përmbys Palin. Shkrimi na thotë, "I frikësuar dhe i mahnitur, [Pali] tha, 'Zot, çfarë do që unë të bëj?'" (vargu 6).

Kthimi në besim i Palit ishte një punë dramatike e Frymës së Shenjtë dhe Fryma e Zotit po e udhëhiqte atë në një jetë dorëzimi. Kur Pali pyeti, "Zot çfarë do ti që të bëj?" zemra e tij po qante, "Jezus, si mund të shërbej ty? Si mund të të njoh ty e të të pëlqej? Asgjë tjetër nuk kishte rëndësi. Çdo gjë tjetër që kam bërë në mish është e pakuptimtë. Ti je gjithçka për mua." Pali nuk kishte ambicie tjetër, asnjë forcë që drejtonte jetën e tij sesa kjo, "Që mund të njoh Krishtin?" (Filipianëve 3:8). Sipas standarteve të suksesit të sotëm Pali ishte dështim. Ai nuk po ndërtonte ndonjë ndërtesë apo organizatë. Metodrat që ai përdori injoroheshin nga drejtuesit e tjerë. Në fakt, mesazhi i kryqit që Pali predikoi ofendoi një turmë të madhe dëgjuesish.

Kur të qëndrojmë para Perëndisë në ditën e gjykimit, ne nuk do të gjykojmë sipas shërbesave tona, arritjeve apo numrit të të konvertuarve. Do të jetë vetëm një njësi suksesi atë ditë: A ishin zemrat tona plotësisht të dorëzuara Perëndisë? A u dorëzuam para trysnive të jetës e ndoqëm turmën apo kërkuam vetëm për drejtimin e Tij në jetën tonë? A shkuam nga mjëri seminar te tjetri duke kërkuar për qëllimin e jetës apo gjetëm përmbushje vetëm tek Ai? Unë po flas për shtegun e dorëzimit.

29 Gusht

Jeta e dorëzimit

Të dorëzohesh do të thotë fjalë për fjalë "t'ja japësh diçka një personi tjetër. Do të thotë po ashtu të braktisësh diçka të është dhënë dhuratë, duke përfshirë zotërimet, fuqinë, qëllimet dhe madje edhe jetën tënde." Të krishterët sot dëgjojnë shumë për jetën dorëzimit, por çfarë do të thotë ajo ekzaktesisht? Jeta e dorëzimit është akti i të dhënurit mbrapsht Jezusit jetën që Ai të ka dhënë. Është të heqësh dorë nga kontrolli, të drejtat, fuqinë, drejtimin, të gjitha gjërat që ti thua dhe bën, ta dorëzohesh jetën plotësisht në duart e Tij.

Jezusi vetë jetoi jetën e dorëzimit, "Unë kam ardhur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e Atij që më dërgoi" (Gjoni 6:38). Krishti nuk bëri asgjë nga vetja e tij. Ai nuk bëri asnjë lëvizje dhe nuk foli asnjë fjalë pa udhëzimin e Atit. "Unë nuk bëj asgjë nga vetja, por sikurse më ka mësuar Ati, unë i flas këto gjëra...Sepse përherë bëj gjërat që i pëlqejmë Atij"(Gjoni 8:28-29). Dorëzimi i plotë i Jezusit tek Ati është një shembull sesi ne duhet të jetojmë. Vërtetë, Jezusi ishte Perëndi në mish dhe jeta e tij u dorëzua para se Ai të vinte në tokë, por jeta e dorëzimit nuk i imponohet askujt përfshirë dhe Jezusin.

"Prandaj Ati im më do, sepse unë e jap jetën që ta marr atë sërish. Askush nuk mund të ma marrë, por unë e lë nga vetja ime. Unë e kam fuqinë për ta lënë atë, dhe kam fuqinë për ta marrë sërish" (Gjoni 10:17-18). Jezusi po na thoshte, "Mos u ngatërroni. Unë zgjedh për ta lënë jetën time. Ati im ma dha këtë të drejtë, sikurse dhe zgjedhjen për shmangur këtë kupë bashkë me kryqin. Por unë zgjedh për ta bërë, nga dashuria dhe dorëzimi i plotë ndaj Tij."

Ati ynë na ka dhënë ne të njëjtën të drejtë, ne mund të kemi nga Krishti aq sa ne duam. Kjo nënkupton dhe dorëzimin ndaj Tij aq sa ne duam.

30 Gusht

Guxim i shenjtë dhe autoritet shpirtëror

Sa më shumë që dikush qëndron me Krishtin, aq më shumë ai person bëhet si Krishti në pastërti, shenjtëri dhe dashuri. Ecja e tij e pastër prodhon në të guxim të madh për Perëndinë. Shkrimi na thotë, "I pabesi ikën me vrap edhe në se askush nuk e ndjek, por i drejti është i sigurt si një luan" (Fjalët e Urta 28:1). Fjala që përdoret për guxim do të thotë "i sigurt, konfident." Ky është i njëjti guxim që drejtuesit e sinagogës panë tek Pjetri dhe Gjoni ndërsa ata po shërbenin (Shih Veprat 4:1-2). Në një kapitull më parë, Pjetri dhe Gjoni u lutën për lypësin e çalë dhe ai u shërua menjëherë. Shërimi shkaktoi trazira të mëdha rreth tempullit dhe drejtuesit fetar arrestuan dishepujt në përpjekje për t'i mbajtur larg shpalljes së besimit në Krishtin.

Pjetri dhe Gjoni u takuan me drejtuesit e sinagogës, por Bibla nuk na jep shumë detaje rreth kësaj skene tek Veprat 4. Por unë mund t'ju siguroj që ata drejtues e orkestruan që të ishte si një ceremoni dhe plot shkëlqim. Së pari, parësia mori solemnisht vendet e para. Së dyti, të afërmit e tyre mbushën sallën. Së fundmi, në një moment tjetër kryepriftërinjtë hynë në sallë plot pompozitet. Çdonjëri u përul ndërsa ata kalonin duke shkuar tek fronti i gjykimit. Kjo u bë për të frikësuar Pjetrin dhe Gjonin, por nuk funksionoi. Dishepujt kishin qenë me Jezusin kaq kohë. Mund ta imagjinoj Pjetrin duke menduar, "Hajdeni, fillojeni këtë takim e më pas më jepni fjalën dhe më lironi. Unë kam një fjalë nga Perëndia për ju. Falemnderit Jezus që më lejon të predikoj Emrin tënd tek këta njerëz plot urrejtje.

Veprat 4:8 fillon me, "Atëherë Pjetri i mbushur me Frymën e Shenjtë..." dhe kjo më tregon mua se nuk do të ishte një leksion i qetë e me rezervime. Pjetri ishte një person plot me Krishtin, i mbushur me Frymën e Shenjtë. Të njëjtën gjë edhe sot, shërbëtorët e vërtetë të Perëndisë duhet të qëndrojnë plot guxim me të vërtetën e ungjillit. Autoriteti i Tij na jep ne guxim për t'i predikuar kujtdo, kudo.

31 Gusht

Preje dhe flake tutje

Jezusi i thotë dishepujve të tij, "Nëse dora jote ose këmba jote të çon në mëkat, preje dhe flake nga vetja...nëse syri yt të çon në mëkat, nxirre dhe hidhe tutje" (Mateu 18:8-9). Më versionin e Mbretit Xhejms, Jezusi e fillon fjalinë me fjalën 'prandaj' duke nënkuptuar 'në dritën e kësaj.' Ai po e lidh pohimin e tij me tërë kontekstin e mësimin që ai po jepte në lidhje me veprat dhe kryqin. Kështu, kur Ai thotë, "Nëse dora jote ose këmba jote ose syri yt të skandalizon" Ai flet rreth skandalit që sjell kryqi ndaj mishit.

Kur Jezusi thotë, "Prite, hidhe" Ai po u flet dëgjuesve judenj për konfidencën që ata kishin tek veprat e mira. Dora, këmba dhe syri, të gjitha përfaqësojnë mishin - mjete të pavarësisë përmes së cilës njeriu ecën sipas mënyrës së tij, duke i besuar forcës së tij dhe përpjekjes njerëzore për t'u çliruar nga robëria e mëkatit. Krishti po i thotë një personi të tillë, "Syri yt është i fokusuar në gjënë e gabuar. Ti po sheh në aftësinë dhe fuqinë tënde, dhuntitë dhe talentet e tua. Prandaj, hiqe syrin tënd, priti gjymtyrët e tua. Ti duhet të heqësh dorë nga kjo mënyrë e ligë e të menduarit me trup, mendje dhe zemër. Rrëfeje, hiqe me ndërhyrje kirurgjikale - këpute çdo lloj shprese që mund t'i ofrosh Perëndisë ndonjë gjë përmes meritave dhe mirësisë tënde. Lakmia dhe mëkati duhet të priten, por jo me duart e tua. Është punë e Frymës së Shenjtë.

"Më pas vrapo tek duart e Mia dhe më lejo të të mbart nga mirësia dhe jeta Ime. Përule veten si një fëmijë duke u kapur pas fitores Time në kryq. Përkushtojtu ndaj një jetë të plotë dorëzimi dhe varësie tek Unë. Për shkak të vepres Time në Kalvar, ti nuk i përket më vetes, Unë të kam blerë. Fryma Ime do të bëjë të përmbush kërkesën për shenjtëri në ty."

1 Shtator

Të kalosh vijën

Kur Jezusi jetoi në tokë, Ai e njihte shumë mirë tërbimin e satanit për të shpërndarë popullin e Perëndisë. Unë nuk mendoj që ndonjëri prej nesh mund të kuptojë plotësisht sesa i vendosur është satani për të shkatërruar të gjithë besimtarët që i kanë vendosur zemrat e tyre të uritura që të bëjnë tërë ecjen e tyre me Krishtin. Megjithatë, është e vërtetë që në ecjen tonë të besimit, ne e kalojmë vijën e bindjes që alarmon të gjithë ferrin. Momentin që ne e kalojmë atë vijë në një jetë bindjeje ndaj Fjalës së Zotit dhe varësie vetëm ndaj Jezusit, në bëhemi kërcenim për mbretërinë e errësirës dhe një objektiv primar i fortesave dhe fuqive demonike.

Nëse ti ke kaluar vijën e bindjes, ti ke krijuar valë në botën e padukshme. Tek Luka 22:28-34, Jezusi na prezanton me idenë e shoshitjes së shenjtorëve. “Simon, Simon!...satani ka kërkuar t’ju shoshë si gruri” (vargu 31). Në ditën e Krishtit, korrësit përdornin shoshë për të mbledhur grurin. Më pas e hidhnin atë në një kosh të madh katror para se ta lidhnin me rrjetë, e më pas e tundnin koshin me shumë forcë. Papastërtitë ngelnin në rrejtë dhe vetëm gruri i pastër kalonte poshtë. Në kë të varg, shoshitje do të thotë “të shkundes dh eta ndahs mënjane – të shkundes nga sfidat e papritura.” Jezusi e përdori këtë analogji për t’i thënë Pjetrit, “satani beson se ti je nuk je asgjë, veçse lëmishte dhe zhavorr. Ai mendon se kur ty të vendosë në shoshë dhe të shkundes, ti do të biesh.”

Unë e shoh shoshitjen si një sulm madhor, i tëri satanik, zakonisht i përqendruar në një periudhë të shkurtër, por shumë intensive. Për Pjetrin, shoshitja do të zgjaste për pak ditë, por ato ishin ditët më të tmerrshme të jetës së tij. Falë Perëndisë, besimi i Pjetrit nuk dështoi dhe sikurse me bindje Jezusi u lut “që besimi i Tij të mos dështonte”, ai lutet për ne në të njëjtën mënyrë. Ai qëndron me ne, kur ne zgjedhim për të kaluar vijën.

2 Shtator

Ora e izolimit

Unë e di se çdo të thotë të përballesh me heshtjen hyjnore, mos të dëgjosh zërin e Perëndisë për një stinë. Unë kam ecur përmes periudhave të një konfuzioni të plotë pa drejtim qartë, ku zëri i qetë dhe i ëmbël pas meje ka qënë tërësisht në heshtje. Ka patur kohë kur nuk kam patur miq rreth rrotull për të gëzuar zemrën time më një fjalë këshillimi. Të gjitha modelet e drejtimit në të kaluaren ranë poshtë dhe unë kisha ngelur në errësi të plotë. Unë nuk e shihja dot rrugën dhe bëja gabime pas gabimesh. Doja të thoja, “Oh, Perëndi, çfarë ka ndodhur? Nuk e di se si duhet të ec.”

Më të vërtetë Perëndia e fsheh fytyrën e Tij nga të dashurit e Tij? A është e mundur që Ai e “heq” dorën për një kohë për të na mësuar besimin dhe të qenit i varur ndaj Tij? Bibla na jep përgjigjen e qartë për këtë, “Perëndia e braktisi [Ezekian] për ta vënë në provë e për të njohur gjithçka që ishte në zemrën e tij” (2 Kronikave 32:31). Ti mund të jesh duke kaluar një stuhi sfidash tani. E di për çfarë e kam fjalën kur them që qiejt të duken si cymbal që thjesht tingëllon. E di se çdo të thotë dështimet e përsëritura. Ti ke pritur dhe ke pritur për përgjigje lutjesh. Ti je shërbyer me një filxhan vuajtjesh. Por asgjë dhe askush nuk mund ta prekë atë nevojë në zemrën tënde.

Kjo është koha jote për të mbajtur qëndrim! Nuk është e thënë që të jesh në gjendje të qeshësh dhe të gëzohesh, sepse ndoshta nuk ke asnjë gëzim për momentin. Në fakt, ti nuk ke asgjë tjetër veç trazirave në shpirtin tënd. Por ti mund të sigurohesh që Perëndia është sërish me ty, sepse Shkrimi thotë, “Zoti rrinte ulur në fron përmbi përmbytjen; po, Zoti rri ulur si mbret në përjetësi” (Psalmi 29:10). Shpejt do të dëgjosh zërin e Tij, “Mos u merakos, mos bjer në panik. Mbaj sytë tek Unë. Dorëzoi të gjitha gjërat tek Unë.”

Ti mbetesh objekt i dashurisë së Tij të mahnitshme.

3 Shtator

Diçka që nuk prisja për ta dëgjuar

Një natë gjatë takimit të lutjes Perëndia më tregoi diçka rreth kishës tonë që unë nuk isha gati për ta dëgjuar. Zoti më pëshpëriti, “Kjo kishë ka nevojë për një shkundje. Shumë veta kanë arritur në vetëkënaqësi dhe vetëmjaftueshmëri. Ju ndiheni të sigurt dhe pa probleme nga të gjitha erërat dhe valët e doktrinave të rreme që fryjnë në vend, por nuk jeni të përgatitur për atë që po vjen.”

Të dashur, mesazhi për të patur dëshminë e Frymës në jetën tuaj nuk është thjesht një kërkesë, por është çështje jetë a vdekje! Nëse nuk keni dëshminë e Frymës së Shenjtë në këto ditë të fundit, ju nuk do t’ja dilni. Ju do të jepeni pas frymës së antikrishtit që po vjen.

Ju keni nevojë për dëshminë e Frymës së Shenjtë çdo ditë, në punë, në shtëpi, në shkollë. Ju duhet të vlerësoni drejt politikanët dhe drejtuesit, ndryshe papritur do të bini në sistemin e antikrishtit. Kjo është ajo çfarë Jezusi përpiqet të na mësojë përmes virgjëreshave budallaqe, të cilave u mbaroi vaji në llambat e tyre (shih Mateun 25). Ata kishin një mbështetje nga Fryma e Shenjtë, por nuk kishin një dëshmi në momentin final.

Mos përfundoni si këto virgjëresha budallaqe! Nëse juve po u mbaron vaji – e po i besoni kishës ose pastorit tuaj për ruajtjen e shpirtit tuaj – atëherë pendohuni. Thirri Perëndisë që të pastrojë në ty gjithë zemërimin dhe hidhërimin. Rrëfeji mëkatet e tua dhe braktisi dhe edhe një herë qëndro i varur tek Perëndia për çdo gjë. Mbushu me paqen e Perëndisë në zemrën tënde, kështu që mund të kesh dëshminë e Frymës së Shenjtë. Ftoje Atë të jetë dëshmitari yt dhe udhërrëfytyesi yt në çdo gjë.

Ne përballemi me një kosto ndërsa ecim gjithë kohës me Jezusin, por ne gjithashtu do të marrim një shpërblim: Bekimi i të paturit Jezus Krishtin në anën tonë. Ka gjithashtu plot shpërblime të tjera, por ky është ajo çfarë kemi më shumë nevojë.

4 Shtator

Dëshmia e Frymës

“Dhe Fryma është Ai që dëshmon, sepse Fryma është e vërteta” (1 Gjonit 5:6). Ka momente kur dëshmia e brendshme e Frymës së Shenjtë brenda meje nuk më lejon të jem i qetë. Fryma ngrihet brenda meje dhe unë jam i detyruar të flas. Fryma e Shenjtë banon brenda nesh për të zbuluar atë që është e vërtetë dhe e rreme. Ai sërish flet e një zë të qetë e të ëmbël, thellë brenda zemre. Shumë nga etërit tanë të perëndishëm predikonin rreth “të kesh dëshminë”, por unë dëgjoj të predikohet kjo e vërtetë tani më. Në fakt, dëshmia e Frymës është pothuajse e padëgjuar në shumicën e kishave sot.

Besimtarët kanë nevojë për dëshminë e Frymës si kurrë më parë dhe ne kemi nevojë akoma më shumë ndërsa dita e Zotit afrohet. Satani përpiket si një engjell drite të mashtrorë, nëse mundet, vetë të zgjedhurit e Perëndisë. Joshjet e tij të liga do të begatojnë: doktrinat e rreme, mësuesit e rreme, ungjijtë e rreme. Dëshmia e brendshme e Frymës operon në parimin e paqes. Paqja e Perëndisë është gjëja më e madhe që ju mund të keni – kështu që kur paqja jote trazohet, ti mund të jesh i sigurt që Fryma e Shenjtë po të flet. Kur ka një trazirë në shpirtin tënd, një shkundje apo çrregullim, Perëndia po të thotë se diçka është e rreme. Ti do të ndjesh zemrimin, shqetësimin apo dhimbjen e Tij.

“Dhe paqja e Perëndisë le të mbretërojë në zemrat tuaja” (Kolosianëve 3:15). Çdo mëkat i fshehur do të vjedhë paqen tek një besimtar. Zemra e tij dp të grisët nga faji, dënimi apo frika dhe Fryma e Tij do të flasë vetëm dy fjalë: “Pendohu! Braktise!” Po, Fryma e Zotit do t’ju flasë juve për t’ju qortuar. Ai do të merret me ju për mëkatin, drejtësinë dhe gjykimin. Dëgjoje dëshminë e Tij të brendshme, sepse është jetë.

5 Shtator

Çfarë duhet të dijë çdo i krishterë për rritjen shpirtërore.

“Ne e kemi për detyrë ta falënderojmë gjithnjë Perëndinë për ju, o vëllezër, sikurse është fort e drejtë, sepse besimi juaj po rritet shumë dhe dashuria e secilit prej jush për njëri-tjetrin po tepron” (2 Thesalonikasve 1:3). Çfarë komplimenti i dha Pali të krishterëve në Selanik. Në thelb, Pali po thoshte, “Është e jashtëzakonshme të shikosh sesa shumë jeni rritur, në besimin në Krishtin dhe në dashurinë për njëri-tjetrin. Kudo që shkoj, krenohem tek të tjerët për rritjen ruaj shpirtërore. Sa shumë e falënderoj Perëndinë për ju.” Në këtë pasazh të shkurtër, Pali na jep një pamje të mrekullueshme të trupit të besimtarëve që po rriteshin në unitet dhe dashuri. Termi grek që Pali përdor për “po rriteni shumë” nënkupton “të rritesh më tej, më shumë dhe përtej të tjerëve.” Si individualisht, edhe bashkarisht, besimi dhe dashuria e selanikasve e tejkalonte atë të kishave të tjera.

Dukshëm, këta të krishterë në Selanik nuk ishin thjesht duke u përpjekur të mbaheshin fort në besimin e tyre në Krishtin derisa Ai të kthehej. Ata po mësonin, po lëviznin, po rriteshin dhe jeta e tyre dëshmonte për këtë fakt. Sipas Palit, ata ishin shembull për çdo kishë në Azi. Mesa duket, predikimi që këta kisha kishin dëgjuar, i nxiti ata në një ecje më të thellë me Krishtin. Po i bindte ata për ambiciet mishore dhe për zakonet jo të perëndishme. Fryma e Shenjtë po rrëzonte poshtë të gjitha pengesat etnike dhe raciale. Ata po zbulonin si të pranonin çdo person, i pasur apo i varfër, i arsimuar apo jo. Ata tregonin një kujdes të madh në dashuri me njëri-tjetrin, duke e dashur vërtet tjetrin. Nëse ti po ushqehesh dhe vaditesh me Fjalën e Perëndisë, ti do të përjetosh rritje të vazhdueshme shpirtërore në jetën tonë. Duhet të ndodhë automatikisht. Predikimi i vajosur i Fjalës së Perëndisë gjithmonë prodhon rritje.

6 Shtator

Një letër nga djalli

Një nga dredhitë e satanit është të pikturojë një pamje fantastike sesi jeta jote mund të ishte nëse ti bën një marrëveshje me të. Shkrimi na jep ne një pamje të gjallë të një rasti tjetër, kur Izraeli dhe mbreti i tyre Ezekia u konfrontuan me një lajmëtar të rreme. “Mos dëgjoni Ezekian, sepse kështu thotë mbreti i Asirisë: "Bëni paqe me mua dhe dorëzohuni në duart e mia, kështu secili do të hajë frutat e vreshtit dhe të fikut të tij dhe do të pijë ujin e sternës së tij, deri sa të vijë unë dhe t'ju çoj në një vend të ngjashëm me vendin tuaj, një vend që jep grurë dhe verë, një vend që ka bukë dhe vreshta, një vend me ullinj, vaj dhe mjaltë; dhe ju do të jetoni dhe nuk do të vdisni". Mos dëgjoni fjalët e Ezekias, që kërkon t'ju mashtrrojë, duke thënë: "Zoti do të na çlirojë".” (2 Mbretërve 18:31-32). Çfarë shitësi mashtrues që është djalli. Çdo kompromis që ti bën në ecjen tënde me Krishtin është e njëjtë sikur të “bësh pakt” me djallin. Kështu pra, çfarë bëni nëse konfrontoheni me një mesazh nga djalli?

Së pari, bëni atë që Ezekia bëri: ai e solli letrën e armikut para Zotit (shih 2 Mbretërve 19:14-15). Më pas lutu dhe kërko Zotin. Asnjëherë mos arsyeto me djallin; thjesht ruaj paqen tënde, sikurse njerëzit në këtë pasazh bënë para fytyrës së këtij lajmëtari thumbues (shih 2 Mbretërve 18:36). Përgjigjja e Perëndisë ndaj letrës së djallit është për ta lexuar e për ta tallur atë (shih 2 Mbretërve 19:21). Me fjalë të tjera, Perëndia e merr atë letër personalisht. Ai thotë, “satan, ti nuk ja ke dërguar këtë letër bijve të mi, por ma ke dërguar Mua!” Sepse kujt i je afruar dhe e ke blasfemuar? Kundra kujt ke ngritur zërin dhe sytë lart në qiell? Kundra të Shenjtit të Izraelit” (shih 2 Mbretërve 19:22).

Ai që ju prek juve, prek beben e syrit të Perëndisë. Perëndia thotë që të dashurit e Tij janë të sigurt dhe djalli nuk mund t'i dëmtojë ato (shih 2 Mbretërve 19:32, 34).

7 Shtator

Të fitosh Krishtin

“Dhe me të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një humbje në krahasim me vlerën e lartë të njohjes së Jezu Krishtit, Zotit tim, për shkak të të cilit i humba të gjitha këto dhe i konsideroj si pleh, që unë të fitoj Krishtin” (Filipianëve 3:8). Pali ishte plotësisht i zënë nga Zoti i tij. Pse ai e ndjente nevojën për “të fituar” Krishtin? Krishti tashmë e kishte shfaqur Vetën e Tij qartazi, e jo vetëm thjesht si apostull, por edhe në jetën e tij. Megjithatë Pali sërish ndjente nevojën për të fituar zemrën dhe afeksionin e Krishtit. E tërë qenia e Palit ishte e fokusuar vetëm për të kënaqur Mësuesin dhe Zotin e tij. Gjithçka tjetër ishte pleh për të, madje duke përfshirë dhe gjërat e “mira.”

A është biblike ti mund të pyesesh, kjo ideja e të fituarit të zemrës së Krishtit? A nuk jemi ne tashmë objekt të dashurisë së Perëndisë? Është e vërtetë që dashuria e Tij dashamirëse vlen për të gjithë njerëzimin. Por është një lloj tjetër dashurie që shumë pak të krishterë mund të përjetojnë ndonjëherë. Është një dashuri pasionante ndaj Krishtit siç ndodh mes burrit dhe gruas. Kjo dashuri shprehet tek Kantiku i Kantikëve (Këngët e Salomonit), ku Salomoni portretizohet si një lloj i Krishtit. Në një pasazh, Zoti flet për Nusen e Tij në këtë mënyrë, “Ti më ke rrëmbyer zemrën...nusia ime; ti më ke rrëmbyer zemrën me një shikim të vetëm të syve të tu, me një gushore të vetme të qafës sate. Sa e kënaqshme është dashuria jote...nusia ime! Sa më e mirë se vera është dashuria jote” (Kantiku i Kantikëve 4:9-10).

Nusia e Krishtit përbëhet nga njerëz të shenjtë, që digjen për t'i pëlqyer Zotit të tyre. Ata jetojnë kaq shumë në bindje, kaq të ndarë nga të gjitha gjërat e tjera, që zemra e Krishtit të magjepset. Fjala “magjepset” në këtë pjesë do të thotë “të vjedhësh zemrën time.” Versioni i Mbretit Xhejms të pasazhit të mësipërm thotë që zemra e Krishtit magjepset me vetëm “një shikim.” Ky “shikim i vetëm” është të kesh mendjen të fokusuar vetëm tek Krishti. Kjo është sesi ne e fitojmë Atë!

8 Shtator

Nevoja për durim

Të durosh do të thotë “të vazhdosh pavarësisht vështirësive; të vuash me durim, por pa u dorëzuar.” E thënë ndryshe, do të thotë të mbahesh fort. Unë besoj se ky term ka të bëjë shumë pak për këtë brez. Shumë besimtarë sot heqin dorë, ata heqin dorë nga bashkëshortët, familjet te tyre dhe nga Perëndia. Pjetri e adreson këtë temë duke thënë, “sepse është gjë e lavdërueshme, nëse dikush, për ndërgjegje ndaj Perëndisë, duron shtrengime duke vuajtur padrejtësisht” (1 Pjetrit 2:19). Më pas ai shton, “Sepse për këtë ju u thirrët, sepse edhe Krishti e vuajti për ne, duke ju lënë një shembull, që të ecni pas gjurmës së tij."Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të tij.”” (vargjet 20-21).

Apostulli Pal urdhëron, “Duro vuajtjen si një ushtar i mirë i Jezus Krishtit” (2 Timoteut 2:3). Cila është vuajtja jote? Një martesë në trazirë? Krizë tek vendi i punës? Mosmarrëveshje me një të afërm, një mik, vëlla? Ne duhet të marrim forcë. Ju e shihni, sikurse vuajtjet e Palit kurrë nuk mbaruan, as zbulesat e tij, pjekuria, besimi i thellë, paqja e sigurt. Ai tha, “Nëse dua të jem një burrë frymëror, nëse vërtet dua t’i pëlqej Zotit, atëherë nuk mund t’i luftoj rrethanat e mia. Unë do të mbahem fort dhe nuk do të dorëzohem. Asgjë në këtë tokë nuk mund të më japë atë që marr nga Fryma e Perëndisë çdo ditë në çdo sfidë.”

Jeta e Pali merrte frymë me Frymë e Krishtit. Kështu është me çdo person të vërtetë frymëror. Fryma e Shenjtë derdh te një shërbëtor i tillë, në brendësinë e tij flladet e freskëta qiellore të Perëndisë. Ky person nuk është i rrëzuar, ai nuk murmurit apo të ankohet për rrethanat e tij. Ai mund të jetë duke kaluar në sfidat e jetës së tij, por ai sërish buzëqesh, sepse Ai e di se Perëndia po punon në të, duke i zbuluar lavdinë e Tij të përjetshme.

9 Shtator

Kuptim më i lartë i ecjes në Frymë

Te 1 Samuelit 9 na tregohet se babai i Saulit e dërgoi atë për të gjetur gomerët e humbur. Pasi kishte marrë një shërbëtor me vete, Sauli kërkoi në gjithë territorin derisa u dekurajua dhe ishte gati për t'u dorëzuar. Më pas, shërbëtori i tij i tregon Saulit për Samuelin, profetin shikues, i cili ishte në gjendje për t'i treguar atij se ku ndodheshin gomerët. Samueli është një lloj i Frymës së Shenjtë, që njeh mendjen e Perëndisë. Fryma e Shenjtë ka më tepër në mendjen e Tij sesa thjesht për të dhënë udhëzime, sepse Ai e dinte se Perëndia kishte zgjedhur Saulin të luante një pjesë në qëllimet e përjetshme të qiellit.

Gjëja e parë që Samueli bëri kur Sauli mbërriti ishte organizmi i një feste (shih 1 Samuelit 9:19). Kjo është ekzaktesisht çfarë Fryma e Shenjtë dëshiron për ne: për t'u ulur në tryezën e Zotit dhe t'i shërbejmë Atij – për të kaluar kohë të vërtetë vetëm me Të, për dëgjuar zemrën e Tij. Samueli i kërkoi Saulit të qetësohej e të rehatohej, kështu që ata të dy të mund të bisedonin (vargjt 20-25). Samueli po thoshte, “Mos u fikso për të marrë udhëzime tani, gjithçka është rregulluar. Kemi diçka shumë më të rëndësishme përpara. Ti duhet të njohësh zemrën e Perëndisë, qëllimet e Tij të përjetshme.”

Pas asaj mbrëmje diskutimi, Samueli i kërkoi Saulit që ta urdhëronte shërbëtorin e tij të dilte nga dhoma, që ata të kishin një bisedë intime me njëri-tjetrin (shih vargjet 9:27; 10:1). A e kuptoni se çfarë Perëndia po thotë këtu? “Nëse vërtet doni të ecni në Frymë – nëse me gjithë mend doni vajtosen Time – ju duhet të kërkoni më shumë se udhëzime nga Mua. Ju keni nevojë të vini në praninë Time dhe të njihni zemrën Time, dëshirat e Mia. Ju e shihni, Unë dua t'ju vajos, t'ju përdor për Mbretërinë Time.”

Të çmuar, harrojeni udhëzimin/drejtimin – në fakt harroni çdo gjë tjetër për tani. Lejojeni Frymën e Shenjtë t'ju mësojë gjërat më të thella të Perëndisë. qëndro duke pritur në praninë e Tij dhe lejojeni Atë t'ju tregojë vetë zemrën e Zotit. Kjo është ecja në Frymë e formës më të lartë!

10 Shtator

Perëndia të do!

“Ati të do ty.” Është tek kjo e vërtetë që pjesa dërrmuese e besimtarëve dështojnë në besimin e tyre. Ata janë të gatshëm të binden për mëkatit dhe dështimin herë pas here. Por ata nuk e lejojnë Frymën e Shenjtë të derdhë dashurinë e Atit në ta. Legalisti dëshiron të jetojë nën bindjen për mëkat. Ai kurrë nuk e ka kuptuar dashurinë e Perëndisë ose e ka lejuar Frymën e Shenjtë të shërbejë dashurinë e Tij për shpirtin e Tij.

Ne në kishën tonë (Times Square Church) kemi mësuar se njeriu i drejtë, ai që e do me të vërtetë Jezus Krishtin, e pranon korrigjimin. Ai mëson si të mirëpresë Frymën e Shenjtë të ekspozojë të gjithë fushat e fshehura të mëkatit dhe mosbesimit. Sa më tepër që merret me mëkatit, aq më i gëzuar dhe i lirë bëhet ai. Qëndrimet që unë shoh si përgjigje ndaj predikimeve të mia, variojnë. Kur unë predikoj mesazhe që merren me gjykimin, marr përgjigje aprovuese të jashtëzakonshme. Kur unë ndaj për dashurinë dhe dhembshurinë e Jezusit, unë marr letra që thonë, “Ti nuk po predikon të vërtetën më!” Më duket sikur këta njerëz po thonë, “Nëse ti nuk je duke korrigjuar njerëzit, atëherë ajo çfarë ti po thua nuk është ungjilli.”

Të tillë besimtarë kurrë nuk kanë hyrë në misionin e dashurisë së madhe të Frymës së Shenjtë. Kjo është një fushë ku ti duhet të mësosh të ecësh me anë të Frymës, e jo me anë të ndjenjave. Të ecësh me anë të Frymës do të thotë ta lejosh Frymën e Shenjtë të bëjë në ty atë që Ai është dërguar për të bërë, e kjo përfshin ta mbushësh zemrën tënde me dashurinë e Perëndië. “Sepse dashuria e Perëndisë është derdhur në zemrat tona me anë të Frymës së Shenjtë që na është dhënë.” (Romakëve 5:5).

11 Shtator

Të qeverisur nga Fjala e Perëndisë

Nëse Krishti mbretëron si autoriteti suprem në mbretërinë e Tij dhe ne jemi shërbëtorët e Tij, atëherë jetët tona duhet të qeverisen prej Tij. Çfarë do të thotë saktësisht të jesh i qeverisur nga Jezusi? Sipas fjalorit, qeveris do të thotë “të drejtosh, të udhëzosh, të kontroll të gjitha veprimet dhe sjelljen e atyre nën autoritet.” Shkurtimisht, Jezusi duhet të lejohet të kontrolljë të gjitha veprimet dhe sjelljen tonë, duke përfshirë çdo mendim, fjalë apo vepër tonen.

Krishti po ashtu zotëron të gjitha kombet. Bibla na tregon, “Me fuqinë e tij ai mbretëron në përjetësi; sytë e tij këqyrin kombet. Mos lejoni që rebelët të ngrenë krye” (Psalmi 66:7). “Zoti e ka vendosur fronin e tij në qiejtë, dhe mbretërimi i tij sundon mbi gjithçka” (Psalmi 103:19). Mos e humbni, vendi ynë nuk mbretërohet nga ndonjë pushtet apo parti politike. Nuk kontrollohet nga Ëall Street-i apo ndonjë bashkësi korporatash të mëdha biznesi. Asnjë fuqi, tokësore apo supernatyrore, nuk e qeveris Amerikën apo ndonjë komb tjetër. Perëndia vetë është në kontroll.

Gjithandej në Amerikë, ne shohim dekadencë morale të tmerrshme, fuqizimi i okultit, devijimet seksuale, ateizimi i egër. Disa të krishterë frikësohen se fuqitë e ferrit ngadalë po marrin kombin tonë, duke stabilizuar mbretërinë satanike të errësirës. Ne nuk duhet të shqetësohemi rreth satanit. Isaia na siguron, “Zoti e ka thyer shkopin e të pabesëve, skeptrin e tiranëve... Vallë, si ke rënë nga qielli, o Lucifer, bir i agimit? Vallë si të hodhën për tokë ty që i hidhje poshtë kombet?... Po përkundrazi do të hidhesh në Sheol, në thellësitë e gropës. Ata që të shikojnë të ngulin sytë, të vërejnë me kujdes dhe thonë: "Ky është njeriu që e bënte tokën të dridhej, që i trondiste mbretëritë?"” (Isaia 14:5, 12, 15-16).

Të dashur, Perëndia nuk trembet nga ajo që ne shohim si paudhësi që po merr përpara kombin tonë. Me vetëm një fjalë nga goja e Zotit tonë, satani do të zhduket përjetë, i torturuar për gjithë përjetësinë. Prandaj ne nuk duhet të kemi frikë nga e keqja. Nëse ju i përkisni Atij, ju qeverisni nga Fjala e Perëndisë.

12 Shtator

Pengesat për rritjen në hir

Tek Efesianët 4:31, Pali liston gjërat që ne duhet të heqim nga jeta jonë nëse duam të rritemi në Krishtin, “Le të flaket larg jush çdo hidhërim, zemërim, inat, trazirë dhe shpifje me çdo ligësi.” Ne nuk duhet të guxojmë ta anashkalojmë këtë çështje që sjell Pali. Apostulli thotë se ne absolutisht duhet të ballafaqohemi me këto gjëra nëse duam të rritemi në hir. Nëse ju i injoroni këto probleme që Pali përmend këtu, atëherë ju do të trishtoni Frymën e Shenjtë. Rritja jote do të pengohet dhe do të përfundosh në një zombi shpirtëror.

Tre gjërat e para që Pali liston – hidhërimi, zemërimi dhe inati janë të vetëshpjegueshme. Hidhërimi është refuzim për të lënë pas plagët e vjetra, lëndimet apo të falësh ndonjë gabim të së shkuarës. Zemërimi është një fortesë e fyerjes që shoqërohet me shpresën për të marrë hak. Inati është pezmatim, një shpërthim i shpejtë ose i ngadalshëm të irritimit ndaj një personi tjetër. E folura e ligë përfshijnë fjalë që të rrëzojnë poshtë – e kundërta e nxitjes dhe ndërtimit të tjetrit apo të flasësh fjalë inkurajimi. Kjo e folur është e keqe dhe e lëndueshme. Ankesa është një shpërthim i papritur nga asgjë – një shamatë e panevojshme, zhurmë e madhe pa qëllim. Ne shkaktojmë potere kur bëjmë të madhe diçka pavlerë apo shkaktojmë lëndim në vend që të ndihmojmë.

Gjëja e fundit që Pali përmend në listën e tij është shpifja, dëshira për ta parë dikë të vuajë. Për shumë besimtarë shpifja do të thotë të shpresojnë që Perëndia do të ndëshkojë atë që i kanë lënduar. Është një mendësi demonike dhe zakonisht fshihet thellë në zemër. Kur Pali thotë, “Le të flaket larg jush çdo e keqe,” ai nuk po thotë për një rregullim të shpejtë, por përkundrazi një proces – çështje rritje që kërkon kohë. Nganjëherë ne dështojmë që të merremi me këto ligësi. Por nëse pendohemi shpejt dhe përkushtohemi t’i rregullojmë gjërat me njerëzit, me kalimin e kohës këto gjëra veniten.

13 Shtator

Rritje eksplozive në hir

Rritja jonë në hir mund të jetë eksplozive kur ne përpiqemi të ndërtojmë e të inkurajojmë ata që përpiqen të na vënë poshtë. “Asnjë fjalë e keqe le të mos dalë nga goja juaj, por ajo që është e mirë për ndërtimin, sipas nevojës, që t’u japë hir atyre që dëgjojnë. Dhe mos e trishtoni Frymën e Shenjtë të Perëndisë, me të cilin u vulosët për ditën e shpengimit” (Efesianëve 4:29-30). Fjala rrënjë që Pali përdor për “ndërtim” e ka fjalën për “ndërtues shtëpie.” Kjo fjalë si rrënjë do të thotë “të ngresh lart.” Shkurtimisht, çdonjëri që ndërton po ndërton shtëpinë e Perëndisë, kishën.

Pali po na tregon ne tre gjëra të rëndësishme rreth fjalëve që ne flasim:

1. Ne duhet t’i përdorim fjalët tona për të ndërtuar popullin e Perëndisë.
2. Ne duhet t’i përdorim fjalët tona për të shërbyer hir në jetët e të tjerëve.
3. Është e mundur që të trishtojmë Frymën e Shenjtë me fjalët tona.

Unë thellësisht bindem ndërsa lexoj historinë e jetëve të gjigandëve frymëror të së shkuarës. Këta burra dhe gra të perëndishëm kishin mendje frymërore, studioz të Fjalës së Perëndisë, njerëz të lutjes dhe të shqetësuar për t’u rritur në hir. Çfarë më prek mua më tepër nuk është thjesht përkushtimi i tyre ndaj Krishtit apo intensiteti i lutjeve të tyre, por fryti i perëndishmërisë prodhuar në jetët e tyre.

Për më tepër, unë zbulova një gjë të përbashkët tek këta gjigand frymëror: qëllimi i tyre kryesor ishte për t’u rritur në hirin e një zemre të pastër, prej së ciles diskutime të shenjtë rrjedhin. “Sepse ç’ka zemra qet goja” (Mateu 12:34). Ti rritesh në hir kur ti zgjedh të jetosh për të tjerët dhe jo për veten. Kjo rritje duhet të fillojë në shtëpi, duke i treguar bashkëshortes tënde dhe fëmijëve të tu një ngjashmëri në Krishtin gjithnjë e në rritje. Shtëpia jote duhet të jetë një vend dëshmues, ku të gjitha problemet dhe keqkuptimet fitohen nga gatishmëria jote për të hequr dorë nga përpjekjet për të patur të drejtë. Vendosmëria për të mos dalë e jotja më ka ndihmuar mua për të shijuar fuqinë e hirit të Perëndisë si asnjëherë më parë.

Le të rritemi – në hirin e Zotit!

14 Shtator

Ai e ka shkruar emrin tënd në pëllëmbën e Tij

Çfarë autoriteti i jashtëzakonshëm na është dhënë në lutje. Kur ne kemi vendosur besimin tonë në Krishtin, Ai na e dha ne Emrin e Tij, duke na mundësuar për të thënë, “Unë jam një me Krishtin.” Më pas, në mënyrë mahnitëse, Jezusi mori emrin tonë. Si kryepriifti ynë, Ai e shkroi në pëllëmbën e dorës së Tij që emri ynë të ruhet në qiell, nën Emrin e Tij të lavdishëm. Ju mund ta kuptoni se përse shprehja “në emrin e Krishtit” nuk është thjesht një formulë. Përkundrazi, është një pozicion i vërtetë që ne kemi në Krishtin. Jezusi na tregon, “Në atë ditë ju do të kërkonit në emrin tim; dhe nuk po them se unë do t'i lutem Atit për ju; Ati vetë në fakt ju do, sepse ju më deshët mua dhe keni besuar se unë dola nga Perëndia” (Gjoni 16:26-27).

Jezusi po na flet në fjalë të tjera, “Kurdo që të kërkonit në emrin në Tim, kërkesa juaj ka të njëjtin fuqi dhe ndikim tek Perëndia At sikurse ta bëja unë atë lutje.” Mendo për këtë: kur ne vëmë duart mbi të sëmurët dhe lutemi, Perëndia na sheh ne në të njëjtën mënyrë që Jezusi do të vendoste duart mbi të sëmurët për të sjellë shërim. Ne duhet të vijmë me guxim tek fronti i hirit, i zgjedhur në Krishtin për të shkuar e për të dhënë fryt. Tani unë kërkoj që gëzimi im të jetë i plotë.”

Unë dëgjoj shumë të krishterë që thonë, “unë u luta në Emrin e Jezusit, por lutjet e mia nuk morën përgjigje.” Një arsye mund të jetë fakti që ne kemi lejuar mëkatit në jetën tonë duke u bërë pengesë për bekimin e Tij. Ndoshta pengesa vjen për shkak të vaktësisë ndaj gjërave të Perëndisë. Ose mbase ne jemi mbushur me dyshim ndaj fuqisë së Krishtit. Jakobi e bën të qartë: “Ai që dyshon nuk merr gjë nga Perëndia” (shih Jakobin 1:6-7). Perëndia i njeh zemrat tona dhe Ai e rezervon fuqinë që është në Krishtin për gjithë ata që janë dorëzuar plotësisht tek Ai. Ai i ka shkruar emrat tanë në dorën e Tij!

15 shtator

Nën rregullin e hirit

Djali plangprishës kishte nevojë për atë që apostulli Pal thotë, “ripërtëritja e mendjes.” Mua më pëlqejnë të lexoj këto fjalë nga shëmbëlltyra, “Por i ati u tha shërbëtorëve të vet: "Sillni këtu rrobën më të bukur dhe visheni, i vini një unazë në gisht dhe sandale në këmbë. Nxirrni jashtë viçin e majmur dhe thereni; të hamë dhe të gëzohemi” (Luka 15:22-23). Djali plangprishës vuante nga një mendësi dënimi, që satani e kishte vendosur në zemrën e tij. Sot, e njëjta gjë është e vërtetë për shumë nga bijtë e Perëndisë. Ati ynë gëzohet me ne, duke na rrethuar me krahët e dashurisë. Për ne, sidoqoftë, përlulësi do të thotë t’i tregojmë Perëndisë sesa të këqinj jemi, duke medituuar mbi të kaluarën tonë mëkatore, sesa duke i besuar shprehjeve të dashurisë së Tij. Ne mendojmë me faj, “Ai duhet të jetë i zemëruar me mua. Kam mëkatuar më keq se të tjerët.”

Rroba që sollën shërbëtorët e babait për ta veshur djalin nënkupton drejtësinë e Krishtit. Babai vendosi një unazë në gishtin e djalit, që nënkuptonte bashkimin tonë me Krishtin. Së fundmi, ai i veshi këpucët të birit, që përfaqëson të jesh i veshur me ungjillin e paqes së Krishtit. Ky baba i dashur po i tregonte të birit, “Hiqi këto lecka, këto përpjekje tuat për të më kënaqur. Më lejo të të tregoj se si të shoh unë. Ti po hyn në shtëpinë time dhe në praninë time, si një bir mbretëror. Ti po vjen si një bir që më kënaq, jo si një skllav. Tani hyr me guxim!”

E njëjta është për ne dhe sot. Ne duhet të ripërtërihemi në mënyrën tonë të të menduarit sesi Perëndia na pranon në praninë e Tij. “Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit, me anë të një udhe të re dhe të gjallë që ai përuroi për ne me anë të velit, domethënë të mishit të tij...le t’i afrohemi me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi, duke i pasur zemrat tona të lara prej ndërgjegjës së ligë dhe trupin të larë me ujë të kulluar” (Hebrenjve 10:19-20, 22).

16 Shtator

Jeto si një njeri i ri.

Ju e njihni historinë e djalit plangprishës. Një djalë i ri që merr pjesën e trashëgimisë së tij nga i ati dhe e shkapërdredh atë. I shkatërruar në shpirtin dhe trupin e tij, ai vendos të kthehet tek i ati i tij. Shkrimi na thotë, “U çua, pra, dhe shkoi tek i ati. Por kur ishte ende larg, i ati e pa dhe pati dhembshuri; u lëshua vrap, ra mbi qafën e tij dhe e puthi” (Luka 15:20). Vini ri se asgjë nuk e ndalonte faljen e të atit për të birin. Nuk kishte asgjë për të bërë ky djalë i ri, madje as rrëfimin e mëkatit, sepse i ati tashmë kishte marrë masa për restaurimin e tij. Në të vërtetë, i ati vrapoi tek djali i tij për ta përqaftuar sapo e pa në rrugë. E vërteta është, falja nuk përbën asnjë problem për një baba të dashur. Në të njëjtën mënyrë, nuk është asnjëherë problem për Atin tonë qiellor kur ne pendohemi.

Falja nuk është çështje në këtë shëmbëlltyrë. Në fakt, Jezusi e bën të qartë që nuk mjaftonte vetëm falja për këtë bir plangprishës. Ati nuk e përqaftoi të birin thjesht për ta falur atë e ta linte për të ikur. Jo, ky baba i dashur digjej për më tepër, ai dëshironte miqësinë e birit të tij, praninë e tij, bashkësi me të. Edhe pse djali plangprishës ishte falur dhe nën favorin e të atit edhe një herë, ai sërish nuk ishte stabilizuar në shtëpinë e atit të tij. Vetëm kur i biri të vinte nën kujdesin e tij, i ati do të ishte i kënaqur. Kjo është tema e kësaj shëmbëlltyrë.

Këtu historia bëhet shumë interesante. Djali plangprishës hezitonte të hynte në shtëpinë e të atit, sepse akoma nuk ishte mësuar me faljen e tij. Ai mendonte, “Nëse do të dije me të vërtetë të gjitha gjërat e ndyra dhe të pahijshme që kam bërë, mëkatet kundra Perëndisë dhe kundra teje. Unë thjesht nuk e meritoj dashurinë tënde.” Babai nuk nxori asnjë fjalë korrigjimi. Në sytë e tij, “djali i tij i vjetër” kishte vdekur, biri i tij tanimë ishte një njeri i ri. Kështu jemi edhe ne sytë e Atit tonë qiellor. Dhurata e Krishtit na ka bërë ne burra dhe gra të reja, e ne jemi të çmuar për Atin tonë.

17 Shtator

Dhjetë urdhërimet

Shumica e amerikanëve e dinë që Gjykata Supreme e Shteteve të Bashkuara të Amerikës ka ndaluar shfaqjen e Dhjetë Urdhërimeve në ndonjë nga godinat e gjykatave. Ky vendim mori vemëndjen e veçantë të medias dhe u bë jehone e madhe. Por çfarë do të thotë vendim? Një gjykatë është vendi ku ligjet gjykohen nëse janë zbatuar apo jo. Dhjetë Urdhërimet përfaqësojnë ligjin moral të Perëndisë, i cili kurrë nuk ndryshon apo tjetërsohet. Është i qëndrueshëm dhe i vendosur si ligji i gravitetit. Mund të provosh të hidhesh nga një ndertesë e lartë nëse dëshiron ta sfidosh ligjin e gravitetit. Ti mund të mohosh pasojat e këtij ligji mbi ty, por sigurisht që ka pasoja të sigurta.

Thjesht mendojeni, Dhjetë Urdhërimet janë ligjet e përjetshme të shkruara nga Perëndia për të ruajtur shoqërinë nga vetëshkatërrimi. Por çuditërisht, shumë kompani të fuqishme po punojnë fort që të heqin këto Urdhërimet, sikurse dhe Emrin e Perëndisë, kudo që të munden, në gjykatë apo gjetiu. Çfarë pamje e gjendjes së shoqërisë ku ne ndodhemi. Këto ligje të pandryshueshme, që origjinën e kanë në ato pllaka guri që Perëndia i shkroi me gishtin e Tij, po hiqen nga këto rrasa guri përmes ligjit të njeriut.

Disa të krishterë thonë, “Çfarë problemi ka? Ne nuk jemi më nën ligj.” Është e vërtetë që ne nuk jemi më nën ligjet hebreje, duke përfshirë dhe 613 shtesat e urdhërimeve të bëra nga rabinjtë judenj. Çdo i krishterë është sidoqoftë nën autoritetin e ligjit moral të Perëndisë, i përmbledhur në Dhjetë Urdhërimet. Disa besimtarë pretendojnë, “Ne nuk kemi nevojë për ekspozimin e këtyre Urdhërimeve. Ato janë të shkruara në zemrat tona.” Ja se çfarë thotë Fjala e Perëndisë,

“Dhe këto fjalë që sot po të urdhëroj do të mbeten në zemrën tënde; do t’ua ngulitësh bijve të tu, do të flasësh për to kur rri ulur në shtëpinë tënde, kur ecën rrugës, kur ke rënë në shtrat dhe kur çohesh. Do t’i lidhësh si një shenjë në dorë, do të jenë si shirita midis syve, dhe do t’i shkruash mbi pllakat e shtëpisë sate dhe mbi portat e tua” (Ligji i Përtërirë 6:6-9).

Ligjet e Perëndisë nuk ndryshojnë. Edhe nëse fshihen nga shoqëria jonë, ato janë të shkruara në zemrat tona. Qofshin jetët tona dëshmi të gjalla të vërtetës së Tij shpëtuese!

18 Shtator

Nderim dhe respekt

Bibla e bën të qartë që ekziston frika e Zotit që çdo besimtar duhet ta kultivojë. Frika e vërtetë e Perëndisë përfshin nderim dhe respekt, por është shumë më tepër se kaq. Davidi na tregon, “Mëkati i të pabesit i thotë zemrës time: “Nuk ekziston asnjë frikë nga Perëndia përpara syve të tij” (Psalmi 36:1). Davidi po na thotë në të vërtetë, “Kur unë shoh dikë të veprojë me ligësi, zemra ime më thotë që ky person nuk e ka frikën e Perëndisë. Ai nuk e njeh të vërtetën për mëkatin apo rreth kërkesës së Perëndisë për shenjtëri.”

E vërteta është që frika e perëndishme na jep ne fuqi për të ecur në fitore në këto kohë të liga. Kështu pra, si mund ta kemi këtë frikë? Jeremia, profeti na përgjigjet me këtë profeci nga Fjala e Perëndisë, “Do t’u jap një zemër të vetme, një rrugë të vetme, me qëllim që të kenë frikë nga Unë përjetë për të mirën e tyre dhe të bijve të tyre. Do të bëj me ta një besëlidhje të përjetshme; nuk do të largohem më prej tyre dhe do t’u bëj të mira dhe do të shtie në zemrën e tyre frikën, me qëllim që të mos më braktisin” (Jeremia 32:39-40).

Ky premtim i mrekullueshëm nga Zoti na siguron ne që Ai do të na pajisë me frikën e Tij të shenjtë. Perëndia nuk e hedh këtë frikë në zemrat tona përmes një “flash-i supernatyror.” Ai e vendos këtë frikë përmes Fjalës së Tij. Frika e Perëndisë është mbjellë në zemrat tona kur ne me vetëdije vendosim t’i bindemi çdo fjale që lexojmë në Shkrimin e Shenjtë. Ne shohim se si frika e shenjtë erdhi tek Ezdra, “Në të vërtetë Ezdra i ishte kushtuar me gjithë zemër të studionte ligjin e Zotit, ta zbatonte në praktikë dhe të mësonte në Izrael statutet dhe dekretet” (Ezdra 7:10).

Frika e Perëndisë nuk është thjesht një koncept i Dhjatës së Vjetër. Ne e shohim frikën e shenjtë të përmendur në të dyja Besëlidhjet. Dhjata e Vjetër na thotë, “Ki frikë nga Zoti dhe hiq dorë nga e keqja” (Fjalët e Urta 3:7). Në të njëjtën mënyrë, Dhjata e re deklaroi, “Nuk ka druajtje Perëndie para syve të tyre” (Romakëve 3:18). Le të kemi frikë Zotin, me nderim dhe respekt, por gjithashtu edhe për të ecur në fitore në këto ditë të mbrapshta.

19 Shtator

Pa njolla a rrudha

Kisha e Jezus Krishtit asnjëherë nuk ka qenë e pranuar apo e miratuar nga bota. Nëse ti jeton për Krishtin, ti nuk ke nevojë ta veço veten nga shoqëria jote – ata do ta bëjnë për ty. Ti do ta gjesh veten nën qortim, i refuzuar, madje do të quajnë të ligë, “Lum ju, kur njerëzit do t’ju urrejnë, do t’ju mallkojnë dhe do t’ju fyejnë, do ta shpallin emrin tuaj si të keq, për shkak të Birit të njeriut” (Luka 6:22). Jezusi shton se ky është shtegu për plotësi të vërtetë. “Sepse ai që do të dojë ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë atë” (Mateu 16:25). Me fjalë të tjera, “E vetmja rrugë për të gjetur kuptim në këtë jetë është të shesësh gjithçka për Mua. Atëherë do të gjesh gëzimin e vërtetë, paqen dhe kënaqësinë.”

Krishti na tregon, “Kisha për të cilën po vij do të jetë pa njolla apo rrudha. Prandaj ti duhet të dorëzoh gjithçka tek Unë, të vdesësh plotësisht ndaj vetes, ambicieve jo të shenjta dhe egos. Me anë të besimit ti do të varrosësh me Mua, por Unë do të ringjall në jetë të re.” Mendoni pak se çfarë do të thotë pa njolla a rrudha. Ne e dimë se një njollë sjell turp. Po për rrudhat? A e keni dëgjuar shprehjen “një rrudhë e re?” Do të thotë të shtosh një ide të re ndaj një koncepti ekzistues. Një rrudhë, në këtë sens, e ka fjalën për ata që përpiqen të përmirësojnë Ungjillin. Sugjeron një rrugë të lehtë për në qiell, pa dorëzim të plotë ndaj Krishtit.

Lloji i Ungjillit që po predikohet në shumë kisha sot, ka si fokus vetëm plotësimin e nevojave të njerëzve. Ndërsa lexojmë fjalët e Jezusit, ne shohim që ky lloj predikimi nuk e përmbush veprën e vërtetë të Ungjillit. Sigurisht që nuk jam kundra predikimit për rehatinë dhe forcën e popullit të Perëndisë – ne ekzaktësisht jemi thirrur për ta bërë këtë. Por fjalët e Jezusit ama janë të qarta: Nevojat tona nuk plotësohen duke gjetur disa “rrudha të reja” në të jetuarit apo të menduarit si të krishterë, por duke vdekur ndaj vetes dhe duke marrë kryqin.

20 Shtator

Të formosh rrethin tënd

A je i shqetësuar për një mik apo për një familjar që duket se nuk po rritet në Krishtin? Ndërsa po e mendon dhe e vlerëson atë person, a ke formuar rrethin tënd të asaj se çfarë do të thotë ndjekës i vërtetë i Jezus Krishtit? A është e mundur që ti je i kufizuar në pamjen tënde të asaj se çfarë Krishti po bën në atë person? A është Jezusi “yt” kaq i vogël, saqë ti nuk i beson Frymës së Shenjtë për të bërë një vepër të thellë e të vërtetë në të? A e dënoni atë person sepse nuk i përshtatet vlerësimeve dhe vëzhgimeve tua?

Rreth 35 vite më parë, një grua e dëshpëruar erdhi në Teen Challenge (organizatë e krishterë për rehabilitimin e të droguarve) në Brooklyn, Nju Jork. Ajo ishte gruaja më famëkeqe e Nju Jorkut, e përfshirë në prostitucion, dhe që burrat më të famshëm të këtij kombi kishin shkuar me të. Ajo ishte rritur në një shtëpi pentakostale dhe gjyshja e saj, një grua e lutjes, kishte profetizuar mbi të, “Ti do të bëhesh një ungjilltare.” Mirëpo kjo grua refuzoi të shkonte në kishë dhe hyri në botën e prostitucionit.

Ndërsa rrethi i saj i klienteles u rrit, ajo krijoi varësi ndaj drogës. Gjatë gjithë kësaj kohe, një betejë po ndodhte në zemrën e saj. Natë pas nate, ajo lutej, “Perëndi, të lutem, më jep mundësinë të jetoj dhe një herë.” Përfundimisht ajo u arrestua dhe lajmi bëri jehonë të madhe mediatike. Madje vëllai i saj i shkroi, “Ti e ke turpëruar kaq shumë familjen tonë, nuk bëhesh më.” Por Jezusi kurrë nuk e braktisi atë. Një ditë në orën e vetmisë së saj, kjo grua u lut – dhe ndryshimi në të ishte i menjëhershëm.

Kushdo që e kishte parë atë së jashtmi, i dukej krejt e pashpresë, por ata kishin një pamje të kufizuar të Krishtit. Ndërkohë që njerëzit në jetën e saj e shihnin si një nga rastet e zakonshme dhe e zhytur në imoralitet, Zoti shihte në të një ungjilltare. Ne e morëm në Teen Challenge pak para se ajo të dënohej. Ndërsa vuante kohën e saj të burgimit, ajo u bë një ungjilltare siç Perëndia e kishte thirrur atë. Ajo udhëhoqi shumë njerëz te Krishti ndërsa ishte në burg dhe pasi u lirua, ajo filloi të predikonte ungjillin me njerëzit në rrugë.

Kurrë mos formoni rrethin tuaj të kufizimeve sesi Jezusi i sheh njerëzit. Përkundrazi, le t'i kërkojmë Atij t'i shohim të tjerët me sytë e Tij.

21 Shtator

Të kufizosh Të Shenjtin e Izraelit

“Ata e provokuan të Shenjtin e Izraelit” (Psalmi 78:41). Fjala për “provokim” vjen nga dy fjalë rrënjë, që nënkuptojnë “të fyesh Perëndinë.” E thënë ndryshe, të kufizosh Perëndinë do të thotë të bësh një rreth, apo një vizë dhe të thuash, “Perëndia është këtu dhe Ai nuk shkon më tej.” Kjo përshkruan mënyrën e të menduarit të shumë besimtarëve. Ne kemi një pamje shumë të vogël të madhësisë së Krishtit. Kisha e hershme në Jeruzalem e kufizoi Krishtin në një rreth të vogël, duke e kufizuar At vetëm për popullin jude. Por Jezusi nuk mund të kufizohet. Ai vazhdimisht po thyen rrathët tonë të vegjël dhe po prek vendet më skajshme, në mënyra përtej imagjinatës tonë.

Fryma e Perëndisë vjen mbi grupimet e kujtdo. Fryma e Shenjtë po mbush besimtarët e të gjitha denominacioneve. Një libër klasik i quajtur ‘Ata folën në gjuhë të tjera’ i shkruar nga John dhe Elizabeth Sherrill u shkruajt rreth lëvizjes së Frymës. Zoti e përdori librin tim ‘Kryqi dhe ndëshkimi’ veçanërisht në qarqet katolike. Por, sikurse Pjetri dhe kisha e hershme, unë duhet ta lejoj Perëndinë të punojë në zemrën time para sesa të pranoja se çfarë po ndodhte. Unë jam rritur në kishë pentakostale dhe për herë të parë në jetën time pashë priftërinj që pendoheshin dhe kërkonin me zell Krishtin.

Predikuesit ungjillorë më kundërshtuan, duke më thënë, “Po për këndvështrimin e Marisë që kanë katolikët? Si mund t’u shërbesh njëzve që e besojnë një gjë të tillë. Unë iu përgjigja në të njëjtën mënyrë siç bëri Pjetri, “Unë nuk di gjë për këtë doktrinë, por njerëzit janë të uritur në kishën katolike. Ka adhurues të vërtetë të Krishtit mes priftërinjve. Perëndia po i mbush këta njerëz me Frymën e Tij.”

Perëndia ka bijtë e Tij kudo dhe ne duhet t’i bindemi Atij për t’iu shërbyer këtyre njerëzve!

22 Shtator

Gati dhe në këmbët tona

“Sauli kishte frikë nga Davidi, sepse Zoti ishte me të” (1 Samuelit 18:12). Satani më shumë ka frikë dhe zili ata që kanë qenë me Perëndinë në lutje dhe janë të vendosur të qëndrojnë e të luftojnë me besim. Satani ka frikë madje dhe një ushtri të vogël të atyre që janë të ngjeshur me besim për luftën. Ai struket para atyre që qëndrojnë në këmbë dhe gati për të rezistuar. Ai po ashtu ka frikë nga ty dhe për shkak të kësaj, plani i tij është të neutralizoj frymën tënde luftuese.

Djalli e bën këtë duke u përpjekur të mbushë mendjen tënde me mendimet e disfatës, shpërqendrimit, mendime djallëzore që shkaktojnë mosbesim dhe vënë në pikëpyetje fuqinë e Perëndisë. Ai pëshpërit në mendjen dhe frymën tënde, “Nuk ia vlen për të luftuar. Ti je dobësuar tepër nga vuajtjet personale, kështu që mund të relaksohesh. Fuqitë e ferrit janë tepër të mëdha për t’u mundur. Nuk ke më nevojë të jesh kaq intensiv për betejën.” Ky është një shpërqendrim! E tërë strategjia e satanit është të të bëjë ty të heqësh sytë nga fitorja e kryqit. Ai do që ju të fokusoheni tek dobësitë, mëkatet, të metat tuaja dhe kjo është arsyeja se pse ai e ngrë temperaturën e problemeve dhe vuajtjeve tuaja. Ai do që t’ju bëjë të besoni që ti nuk je i fortë mjaft për të vazhduar. Por çështja nuk është fuqia juaj, por fuqia e Krishtit!

Ne të gjithë do të jemi në një luftë derisa të largohemi nga kjo tokë ose derisa Jezusi të kthehet. Mund të kemi stinë qetësie, kohë pushimi, por përsa kohë ne jemi këtu në tokë, ne jemi të përfshirë në një luftë frymërore. Prandaj Pali thotë që Krishti na ka dhënë armë që janë të fuqishme për të shkatërruar çdo fortesë. Ne jemi pajisur me çdo armë të nevojshme, që satani nuk mund t’ju rezistojë: lutja, agjërimi dhe besimi.

23 Shtator

Një ecje e pëlqyeshme

Apostulli Pal mësoi kishën e Korintit, “që të ecni në mënyrë të denjë për Zotin, që t’i pëlqeni atij në çdo gjë, duke sjellë fryt në çdo vepër të mirë dhe duke u rritur në njohjen e Perëndisë” (Kolosianëve 1:10). Çfarë kërkohet për një ecje të pëlqyeshme? Pali thotë, “Vishni si të zgjedhur të Perëndisë, të shenjtë dhe të çmuar, një zemër të dhembshur, mirësinë, përlësinë, butësinë dhe durimin; duke mbajtur barrët e njëri-tjetrit, e duke e falur njëri-tjetrin, që kushdo që ka ankesë kundra tjetrit, sikurse Zoti ju ka falur, kështu të bëni eddhe ju” (Kolosianëve 3:12-13, perifrazim i autorit).

Pali po na thotë, “Kjo është fjala ime në këto kohë kritike. Duke e ditur se kohë të tilla të vështira po vijnë, ti duhet ta matësh ecjen tënde me Zotin.” Prandaj ne duhet t’i bëjmë pyetje vetes, “A po bëhem unë më i ngjashëm me Krishtin? Po bëhem unë më i durueshëm apo më pak i tillë? I butë dhe më i dashur apo debatues dhe i sertë? Më i dhembshur dhe falës apo më ngel hatri më shpesh? A i fal unë doësitë e të tjerëve apo dua që të kem përherë të drejtë? A kritikoj apo jam inkurajues? Sipas Palit, duke ditur se kohë të vështira po vijnë, nuk ka rëndësi çfarë veprash po bën apo sa punë humanitare?

Pak rëndësi ka sesa bujar je me të panjohurit, pak rëndësi ka sesa shumë shpirtra fiton për Krishtin, kjo pyetje qëndron akoma: A po bëhesh më i dashur, i durueshëm, falës dhe që mban barrat e të tjerëve? Të hetosh ecjen tënde me Krishtin do të thotë të mos shikosh në ato që po bën, por në atë që po bëhesh. Një ecje e tillë nuk vjen për shkak të vendosmërisë tënde, thjesht duke thënë, “Unë do të bëhem një besimtar i tillë.” Përkundrazi, ndodh përmes punës së Frymës së Shenjtë, përmes besimit në Fjalën e Tij.

24 Shtator

Ai mban të gjithë çelësat

Në të gjithë Shkrimin e Shenjtë, zbulesat më të mëdhaja të mirësisë së Perëndisë erdhën tek njerëzit në kohët e tyre më të vështira, të fatkeqësisë, izolimit dhe vështirësisë. Ne gjejmë një shembull të kësaj në jetën e Gjonit. Për tre vite, ky dishepull ishte nën “hijen” e Jezusit. Ishte një kohë pushimi, paqeje dhe gëzimi, pa shqetësime apo sfida. Gjatë kësaj kohe, Gjoni mori pak zbulesa. Ai e njihte Jezusin vetëm si Birin e njeriut. Kështu, kur e mori ai zbulesën e ardhjes së dytë të Krishtit në lavdinë e Tij?

Ndodhi vetëm pasi Gjoni u mor nga Efesi me pranga. Ai u dëbua në ishullin e Patmosit, ku u dënua me punë të detyruar. Ai ishte i izoluar, pa shokë, pa familje apo miq për ta inkurajuar. Ishte një kohë e një dëshpërimi të madh, pika më e ulët në jetën e tij. Këtu erdhi zbulesa e Zotit për Gjonin: Libri i Zbulesës. Në mesin e kësaj ore të errët, drita e Frymës së Shenjtë erdhi tek Gjoni dhe ai pa Jezusin si kurrë më parë. Më saktë, ai Krishtin si Birin e Perëndisë.

Jezusi nuk e mori këtë ndërsa ishte me apostujt e tjerë apo në ditët kur Jezusi ishte këtu në tokë. Në orët e tij më të errët, i vetëm fare, Gjoni pa Krishtin në lavdi, duke thënë, “Unë jam Ai që jetoj, isha i vdekur, por ja tani jam i gjallë përjetë. Amen. Dhe unë kam çelësat e Hadesit dhe vdekjes” (Zbulesa 1:18). Kjo zbulesë e jashtëzakonshme e përuli Gjonin me fytytrë për tokë. Por Jezusi e ngriti lart dhe i tregoi atij çelësat që Ai mbante në dorë. Ai e risiguroi, “Mos ki frikë” (vargu 17).

Unë besoj se kjo zbulesë vjen tek çdo shërbëtor i lutjes dhe i lënduar në kohën e tij/saj të nevojës. Fryma e Shenjtë thotë, “Jezusi mban të gjithë çelësat e jetës dhe vdekjes, kështu që largimi i çdokujt varet prej Tij.” Zbulesa e Tij na dhëntë ne paqe në zemrat tona!

25 Shtator

Të triumfosh mbi errësirën

Vetëm një gjë triumfon dhe nxjerr jashtë errësirën, e kjo është drita. Isaia shpalli, “Populli që ecte në errësirë ka parë një dritë të madhe” (Isaia 9:2). Në të njëjtën mënyrë, Gjoni pohoi, “Drita shkëlqeu në errësirë, por errësira nuk e kuptoi” (Gjoni 1:5). Drita përfaqëson të kuptuarit. Kur ne themi, “Unë shoh dritën,” ne po themi, “Tani po kuptoj.” A e sheh se çfarë po thotë Shkrimi? Zoti është gati të hap sytë tanë, jo përtë parë një armik fitimtar, por për të marrë një zbulesë të re. Perëndia ynë na ka dhënë ne Frymën e Tij të Shenjtë, fuqia e të cilit është më e madhe se gjithë fuqitë e ferrit, “Ai që është në ju është më i madh se ai që është në botë” (1 Gjonit 4:4).

Tek libri i Zbulesës ne lexojmë për ferrin që vjell karkaleca dhe akrepa që kanë fuqi të madhe. Ne lexojmë për një dragon, bisha, krijesa me brirë, sikurse lexojmë edhe për ardhjen e antikrishtit. Megjithatë ne nuk e dimë plotësisht kuptimin e gjithë këtyre krijesave, e nuk kemi nevojë për të. Pali thotë që fuqia e Frymës së Shenjtë është e gjallë në ne dhe vepron në ne në çdo moment. Kështu pra, si punon Fryma e Shenjtë në ne në kohët e vështira? Fuqia e Tij çlirohet në ne vetëm kur ne e pranojmë Atë si mbajtësin e barrëve tona. Fryma e Shenjtë na u dha ne për këtë arsye – për të mbajtur barrët he shqetësimet tona. Si mund të themi që ne e kemi pranuar Atë, nëse nuk i kemi dorëzuar barrët tona tek Ai?

Fryma e Shenjtë banon në ne, duke pritur pa durim për të marrë kontroll të çdo situatë në jetën tonë. Nëse ne vazhdojmë në frikë, ne nuk e kemi pranuar Atë si ngushëllues, ndihmues, udhërrëfyes, drejtues dhe fuqizues. Dëshmia jonë ndaj botës së humbur bëhet së pari duke hedhur gjithë shqetësimin tonë tek Ai, Fryma e Shenjtë. A e keni bërë këtë akoma?

26 Shtator

Toka e Premtuar

Unë besoj se Psalmi 46 është një pamje e “tokës së premtuar” të Dhjatës së Re. Në të vërtetë, ajo reflekton prehjen hyjnore që Letra e Hebrenjve përmend, “Mbetet, pra një pushim i së shtunës për popullin e Perëndisë” (Hebrenjve 4:9). Ky psalm flet për fuqinë gjithmonë të pranishme të Perëndisë, ndihmën e Tij në kohë shqetësimi, paqen e Tij në mes të kaosit. Prania e Perëndisë është me ne gjatë gjithë kohës dhe ndihma e Tij gjithmonë arrin në kohë. Izraeli e refuzoi pushimin, siç thuhet, “Ata e përçmuan akoma vendin e mrekullueshëm, nuk i besuan fjalës së Tij” (Psalmi 106:24).

Për fat të keq, kisha sot ngjan me Izraelin. Pavarësisht premtimeve të mrekullueshme të Perëndisë – siguria e Tij për paqe, ndihmë dhe mbështetje të plotë – ne nuk i besojmë Atij plotësisht. Në vend të kësaj, shpesh ankohe mi, “Ku është Perëndia im në sprovën time? A është me mua apo jo? Pse Ai lejon që këto vështirësi të mblidhen mbi mua?” Sot unë dëgjoj Zotin të pyesë kishën e Tij, “A beson se Unë i flas sërish popullit Tim? A beson se unë dëshiroj të të jap ndihmë dhe drejtim? A beson me të vërtetë që Unë dua të të flas ty përditë, çdo orë, çdo moment?” Përgjigjja jonë duhet të jetë si e Davidit. Ky burrë i perëndishëm tundi ferrin kur ai bëri këtë pohim për Zotin, “Sepse Ai foli dhe gjëja u bë; Ai urdhëroi dhe gjëja u shfaq” (Psalmi 33:9).

Ja ku është premtimi i Perëndisë për çdo brez që i beson Fjalës së Tij, “Plani i Zotit mbetet përjetë dhe qëllimet e zemrës së Tij për çdo brez” (Psalmi 33:11). Mendo për këtë! Perëndia ynë u foli njerëzve në të kaluarën, Ai po flet tani dhe Ai vazhdon të flasë deri në fund të epokës. Për më tepër, Perëndia do të flasë ty rreth problemit tënd sot. Ai mund ta bëjë këtë përmes Fjalës së Tij, përmes një miku të perëndishëm ose përmes zërit të ëmbël e të qetë të Frymës së Shenjtë, duke të pëshpëritur, “Kjo është rruga; ecni në të.”

27 Shtator

I lidhur me Fjalën e Gjallë

Zoti mbretëron mbi të gjithë krijimin me madhësi e me fuqi. Ligjet e Tij qeverisin gjithë universin – tërë natyrën, çdo komb dhe gjitha çështjet e njeriut. Ai mbretëron mbi detet, planetet, trupat qiellore dhe gjithë lëvizjet e tyre. “Me fuqinë e tij ai mbretëron në përjetësi; sytë e tij këqyrin kombet” (Psalmet 66:7). “Zoti mbretëron; ai është veshur me madhësi; Zoti është... ngjeshur me forca... Froni yt është nga përjetësia i qëndrueshëm...Ti je i tillë nga përjetësia...Statutet e tua janë jashtëzakonisht të qëndrueshme” (Psalmi 93:1-2, 5).

Këto psalme janë shkruar nga Davidi, i cili dëshmon, në thelb, “Zot, dëshmitë e Tua – ligjet, dekretet dhe fjalët e Tua – janë të pakthyeshme. Ato janë plotësisht të besueshme. “ Autori i letrës së Hebrenjve e shpall këtë, duke deklaruar që Fjala e gjallë e Perëndisë është e përjetshme dhe e pandryshueshme: “e njëjta dije, sot dhe përjetë” (Hebrenjve 13:8). Ekzistojnë ligje që operojnë në univers që qeverisin gjërat sesi të funksionojnë, pa përjashtim. Mendoni pak për ligjet që qeverisin lëvizjet e diellit, hënës, yjeve dhe tokës. Këta trupa qiellor u vendosën të gjitha në vendin e tyre kur Perëndia foli dhe që nga ajo kohë, ato janë qeverisur nga ligjet që Perëndia shpalli gjithashtu.

Ne na është thënë në të gjithë Dhjatën e Re që ky Perëndi i madh është Ati ynë dhe Atij i vjen keq për fëmijët e Tij. Tek Hebrenjtë na thuhet që Zoti dëgjon çdo lutje dhe ruan çdo lot. Por po ashtu na tregohet se Ai është një Mbret i drejtë që gjykon përmes ligjit të Tij. Çdo gjë në ekzistencë gjykohet nga Fjala e Tij e pandryshueshme.

Vetëm ta mendoni, ne mund t’i mbajmë Biblat në duart tona dhe të dimë, “Ky libër më flet mua se kush është Perëndia. Përshkruan atributet e Tij, natyrën, premtimet dhe gjykimet. Është parimi i ligjit të Tij, nga vetë goja e Tij, me anë të së cilës Ai mbretëron. Mbi të gjitha është Fjala ndaj së cilës Ai e ka lidhur Vetën. Është një Fjalë, mbi të cilën unë mund të qëndroj përditë, i sigurtë dhe i palëkundur.

28 Shtator

Ji gati

Tek Mateu 24 Jezusi përdor një shëmbëlltyrë për të na mësuar ne për të qenë gati për rikthimin e Tij, “Prandaj edhe ju jini gati, sepse Biri i njeriut do të vijë në atë orë kur ju nuk mendoni”. “Cili është, pra, ai shërbëtor besnik dhe i mençur, që zotëria e tij e caktoi përmbi shtëpiarët e vet, për t’u dhënë atyre ushqimin në kohën e duhur? Lum ai shërbëtor që, kur të kthehet zotëria e tij, e gjen duke bërë kështu. Në të vërtetë po ju them se ai do t’ia besojë administrimin e gjithë pasurisë së vet. Por, në qoftë se ky shërbëtor i mbrapshtë, thotë në zemër të vet: “Zotëria ime vonon të vijë”, dhe fillon t’i rrahë shokët e vet dhe të hajë e të pijë me pijanecët; zotëria e këtij shërbëtori do të vijë në atë ditë kur ai nuk e pret dhe në atë orë kur ai nuk e di; do ta ndëshkojë rëndë dhe do t’i rezervojë fatin e hipokritëve. Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh” (Mateu 24:44-51).

Këtu Jezusi po flet për shërbëtorët, që e ka fjalën për besimtarët. Një shërbëtor është përshkruar si besnik e tjetri si i ligë. Çfarë e bënte këtë të fundit të ligë në sytë e Perëndisë? Sipas Jezusit, është diçka që ai “thotë në zemrën e tij” (vargu 48). Ky shërbëtor nuk e flet këtë mendim e as nuk e predikon, por ama e argëton këtë gënjeshtër demonike: “Zotëria im vonon të vijë.” Vini re që ai nuk thotë, “Zotëria im nuk do të vijë,” por “Ai vonon të vijë.” Me fjalë të tjera, “Jezusi nuk do të kthehet në brezin tim.”

“Ky shërbëtor i ligë” është qartazi një lloj besimtari, ndoshta madje edhe në shërbesë. Ai ishte urdhëruar të ruante dhe të qëndronte gati, “sepse Biri i njeriut do të vijë në atë orë që ju nuk e prisni” (vargu 44). Megjithatë, ky besimtar e qetëson ndërgjegjën e tij duke pranuar gënjeshtren e satanit. Fryti i këtij lloj të menduarit prodhon tek një shërbëtor mungesën e nevojës për një jetë të shenjtë. Duke jetuar në dy botë, ai e përfshin veten në një stil jetese të paperëndishëm, ndërsa beson se është i përjashtuar nga gjykimi i drejtë.

Qoftë çdo shërbëtor besnik ndaj Zotërisë së tij, vazhdimisht duke ruajtur e duke qëndruar gati!

29 Shtator

Zgjerimi i zemrës

Ungjilltarët George Whitefield dhe John Wesley ishin dy nga predikuesit më të mëdhenj të historisë. Këta burra u predikuan mijërave në rrugë, në bulevardë, burgje dhe përmes shërbesave të tyre shumë veta erdhën te Krishti. Një debat doktrinal u ngrit mes tyre për çështjen sesi një person shenjtërohet. Të dy kampet doktrinale mbrojtën pozicionet e tyre me forcë dhe madje u shkëmbyen fjalë të ashpra ndërmjet ndjekësve të të dyve me debate të pahijshme. Një dishepull i Whitefield erdhi një ditë tek ai dhe e pyeti, “A do ta shohim John Wesley në qiell?” Në fakt ky dishepull po pyeste, “Si mundet të shpëtohet John Wesley nëse predikon një gabim të tillë?”

Whitefield ju përgjigj, “Jo, ne ndoshta nuk do ta shohim John Wesley në qiell. Ai do të jetë kaq afër me fronin e Krishtit, kaq afër me Zotin, sa që ne “nuk do të jemi në gjendje për ta parë atë.” Pali e quajti këtë lloj mendësi “zgjerim zemre.” Ai e demonstroi këtë vetë kur i shkroi Korintasve, një kishë ku disa prej tyre e kishin akuzuar apostullin për ashpërsi dhe kishin përbuzur predikimet e tih. Pali i siguroi, “O korintas! Ne kemi folur hapur me ju, zemra jonë ka qenë e gjërë ndaj jush [e zgjeruar]” (2 Korintasve 6:11).

Kur Perëndia zgjeron zemrën tuaj, papritur kaq shumë limite dhe barriera hiqen. Ti nuk sheh më përmes lenteve të ngushta. Në vend të kësaj, ju e gjeni veten plot dhembshuri, të drejtuar nga Fryma e Shenjtë ndaj atyre që janë të lënduar. Prandaj dua t’ju pyes, a keni një zemër të butë ndaj atyre që janë të lënduar? Kur ju shihni një vëlla a motër që ka rënë në mëkat ose ndoshta po kalon probleme, a je i tunduar t’i tregosh çfarë është gabim në jetën e tij? Pali na thotë se të lënduarit kanë nevojë të restaurohen me një frymë butësie dhe të durueshme.

Qoftë e tillë që gjithë njerëzit e lënduar që kemi rreth e qark, të shohin në ne frymën që Jezusi demonstroi dhe dhembshuria jonë vazhdimisht qoftë në rritje ndaj tyre. Ky është zgjerimi i zemrës!

30 Shtator

Pavarësisht mësimin të rreme

Kisha e vërtetë e Jezus Krishtit është bebja e syrit të Perëndisë. Megjithatë, që nga fillimi, kisha e Tij ka përjetuar aspotasi dhe mësim të rreme. Kisha e hershme – e themeluar nga apostujt e parë dhe Pali – kishte të mësuat të gjithë këshillën e Perëndisë. Asgjë “e mirë dhe tu rritur dhe për qëndrueshmëri” nuk ishte e kufizuar nga ndjekësit e Krishtit. Atyre u ishte dhënë e vërteta, jo vetëm në fjalë por e demonstruar nga fuqia e Frymës së Shenjtë. Pali e paralajmëroi Timoteun që një kohë do të vinte kur disa nga populli i Perëndisë “nuk do ta durojnë doktrinën e shëndoshë, por sipas dëshirave të tyre do të grumbullojnë rreth vetes mësues që të gudulisin veshët; dhe do të kthehen nga e vërteta tek përrallat” (shih 2 Timoteu 4:3-4).

Historia na tregon se kjo ndodhi pikërisht siç e parashikoi Pali. Pasi apostujt vdiqën – dhe ai brez po ashtu shkoi – konspiracion i ligë përfshiu kishën. Besimtarët u tërhoqën nga doktrina të çuditshme dhe shkenca bashkë me filozofinë u përpoqën të gërrynin të vërtetën e Ungjillit të Krishtit. Kini parasyh se çfarë tha Pali për pastërtinë e Kishës së Krishtit: “Krishti...e deshi kishn dhe dha Vetën për të, që ta shenjtërojë dhe ta pastrojë me larjen e ujit me anë të Fjalës, që ta paraqesë atë të pastër para Vetes si një kishë e lavdishme, pa njolla a rrudha...e shenjtë dhe pa të meta” (Efesianëve 5:25-27).

Shqetësimi më i madh i Perëndisë nuk është për kishën e rreme. Madje dhe apostozitë nuk janë në gjendje për ta vrarë dhe shkatërruar Kishën e Jezus Krishtit. Pavarësisht problemeve, Perëndia ka gjithçka nën kontroll dhe kisha e Tij e padukshme, fitimtare nuk po vdes. Përkundrazi, lumi i Frymës së Shenjtë po rrjedh në “detin e vdekur” të kishës jo të vërtetë, duke ekspozuar paudhësinë dhe vaktësinë dhe duke shkaktuar jetën e re të lulëzojë.

Perëndia sërish e do kishën e Tij dhe Fryma e Tij është sërish duke punuar!

1 Tetor

Duke u mbajtur fort pas Fjalës së jetës

Pali shkruan, “i cili, edhe pse ishte në trajtë Perëndie, nuk e çmoi si një gjë ku të mbahej fort për të qenë barabar me Perëndinë” (Filipianëve 2:16). Pali po përfytyronte një ditë kur ai do të qëndronte në praninë e Krishtit dhe sekretet e shpeqngimit do të zbuloheshin. Shkrimi na thotë që atë sytë tanë do të hapen, dhe ne do të shohim lavdinë e Zotit pa u qortuar prej Tij. Zemrat tona do të ndizen krejt zjarr bërës. Ai hap të gjitha misteret e universit dhe tregon fuqinë e Tij pas këtyre gjërave. Papritmas, ne do të shohim realitetin e gjithë asaj që ka qenë e mundësueshme për ne në sfidat tona tokësore: fuqia dhe burimet e qiellit, engjëjt mbrojtës, prania e vazhdueshme e Frymës së Shenjtë.

Ndërsa ne shohim madhësinë e këtyre gjërave, Zoti do të na thotë, “Gjatë gjithë kohës, luftëtarët e mi ishin rreth teje, një ushtri mbrojtëse; ti nuk ishe asnjëherë në rrezik nga satani. Ti nuk kishe asnjë arsye për t’u frikësuar me të nesërmen tënde.” Më pas Krishti do të na tregojë ne Atin – dhe çfarë momenti i jashtëzakonshëm do të jetë. Ndërsa do të shohim madhësinë e Atit, ne do të kuptojmë plotësisht dashurinë dhe kujdesin e Tij ndaj nesh. Papritmas, e vërteta do të vijë tek ne me fuqi të plotë, “Ky ishte, është dhe përjetë do të jetë Ati ynë; i vërteti dhe i madhi UNË JAM-i.

Pali thotë ai e mbajti fort fjalën e tij rreth besnikërisë së Perëndisë, sepse ai nuk donte qëndronte në praninë e Zotit, duke menduar, “Si mund të kem qenë unë kaq i vërber?” Apostulli po na nxit ne, “Unë dua të gëzohem atë ditë, kur sytë e mi janë hapur plotësisht. Dua të jem në gjendje të shijoj çdo zbulesë duke ditur se kam besuar në premtimet e Tij. Dua të di që kam mbajtur fort fjalën e jetës në të gjitha reagimet e mia ndaj vuajtjeve, që kam luftuar luftën e mirë, dhe e kam dëshmuar se Zoti im është besnik.” Kështu qoftë edhe për ty!

2 Tetor

Më jep mua të gjitha të nesermet e tua

Zoti ju shfaq një ditë Abrahamit dhe i dha një urdhërim të pabesueshëm: "Largohu nga vendi yt, nga të afërmit e tu dhe nga shtëpia e babait tënd, dhe shko në vendin që do të të tregoj" (Zanafilla 12:1). Unë kam predikuar në këtë ngjarje të mahnitshme. Papritur, Perëndia zgjodhi një njeri dhe i tha atij, "Dua që të çohesh dhe të shkosh, duke lënë çdo gjë mbrapa: shtëpinë tënde, të afërmit e tu, madje dhe vendin tënd. Unë dua që të çoj diku dhe do të drejtoj sesi të shkosh atje."

Si ju përgjigj Abrahami kësaj fjalë të pabesueshme nga Zoti? "Me anë të besimit Abrahami, kur u thirr, u bind të shkojë në atë vend që do të merrte për trashëgim; dhe u nis pa ditur se ku po shkonte" (Hebrenjve 11:8). Për çfarë po shihte Perëndia? Pse Ai do të kërkonte në tërë kombin për një burrë dhe më pas t'i thotë të braktisë gjithçka dhe të shkojë në një udhëtim pa një hartë, pa udhëzime të parathëna, pa një destinacion të njohur?

Mendoni pak se çfarë po i kërkonte Perëndia Abrahamit. Ai kurrë nuk i tregoi atij sesi duhet të ushqejë familjen apo sesa larg do të shkonte apo kur do të arrinte. Ai i tha vetëm dy gjëra në fillim, "Shko" dhe, "Unë do t'ju tregoj rrugën." Në thelb, Perëndia po i thoshte Abrahamit, "Nga kjo ditë e tutje, dua që ti të më japësh të gjitha të nesermet e tua. Ti do ta jetosh jetën tënde në vazhdim duke vendosur të ardhmen tënde në duart e Mia, një ditë çdo herë. Nëse përkushton jetën tënde ndaj këtij premtimi që po të bëj, Abraham, Unë do të bekoj, do të udhëheq dhe do të drejtoj në një vend që nuk e ke imagjinuar."

Abrahami është ai që studiuesit e Biblës e quajnë një "model njeriu," një që na shërben si shembull se si të ecësh para Zotit. Shembulli i Abrahamit na tregon të gjithë neve se çfarë kërkohet nëse vendosim t'i pëlqejmë Perëndisë në ecjen tonë.

3 Tetor

Gënjeshttrat e armikut

Në kohët tona të vështira, satani vjen rrotull duke na pëshpëritur gënjeshttrat, “Ti je i rrethuar pa një rrugëdalje. Burra më të mëdhenj nga ty janë dorëzuar në rrethana të ngjashme me të tuat. Tani është radha jote për të rënë poshtë. Ti je dështak, përndryshe nuk do të ishe duke kaluar këtë situatë. Ka diçka gabim me ty dhe Perëndia është thellësisht i pakënaqur me ty. Në mesin e provës së tij, mbreti Ezekia pranoi nevojën e tij. Mbreti kuptoi që ai nuk kishte forcë për të ndalur zërat e egërsuar ndaj tij – zërat e dekurajimit, kërcënimeve dhe gënjeshtreve. Ai po ashtu e dinte që nuk mund ta çlironte veten, kështu që i kërkoi ndihmë Zotit.

Perëndia ju përgjigj duke dërguar Isaian tek Ezekia me këtë mesazh: “Zoti e ka dëgjuar lutjen tënde. Tani thuaj armikut që qëndron tek dera, ‘Ti je ai që do të biesh poshtë. Ti do të kthehesh mbrapsht dhe do shkosh në rrugën nga erdhe.’” Ezekia për pak sa nuk ra pre e kurtheve të armikut. E njëjta situatë është e vërtetë për turma besimtarësh që janë nën sulm sot. Nëse ne nuk i rezistojmë gënjeshtreve të satanit – nëse, në orën e krizës, ne nuk shkojmë në lutje me besim dhe të marrim forcë nga premtimet e çlirimit të Perëndisë – djalli do të na bëjë të lëkundemi në besimin tonë dhe do të intensifikojë sulmet e tij.

Ezekia mori zemër nga fjala që Zoti i tha dhe ai ishte në gjendje të thoshte në situata të pasigurta, “Djall, ti nuk më gënjeve mua. Ti gënjeve Perëndinë. Zoti do të më çlirojë dhe për shkak se ti e ke blasfemuar Atë, do të përballësh me zemërimin e Tij!” Bibla na tregon se Perëndia e çliroi në mënyrë supernatyrore Ezekian dhe Judën pikërisht atë natë: “Atë natë ndodhi që engjëlli i Zotit doli dhe vrau në kampin e Asirëve njëqind e tetëdhjetë e pesë mijë njerëz; kur njerëzit u ngritën në mëngjes, ja të gjithë ishin bërë kufoma” (2 Mbretërve 19:35).

Përmes gjakut të derdhur të Jezus Krishtit, ne tashmë kemi fitore mbi mëkatit, tundimin dhe betejën dhe mbi çdo gënjeshtër të armikut.

4 Tetor

Neglizhenca e gjymton rritjen frymërore

Nëse ti neglizhon bimët apo kafshët, duke i lënë pa ujë e ushqime, vdekja fillon të zbarkojë. Udhëtoni nëpër provincat rreth e rrotull dhe ti do të shohësh kopshte të bukura, gjelbërime dhe lule shumëgjyreshe – rezultat i një kujdesi të përkushtuar. Mund të ndodhë që të rastisësh në ndonjë shtëpi që e thyen këtë skenë të bukur. Ti shikon barin të tej rritur dhe shkurrë të larta që kanë mbirë gjithandej. E gjithë pamja dëshmon, “Neglizhencë, dembelizëm!”

Salomoni e përshkruan kështu një pamje të tillë, “Kalova pranë arës së përtacit dhe pranë vreshtit të atij që nuk ka mend; dhe ja kudo rriteshin ferrat, ferrishtet e zinin tokën dhe muret prej gurësh ishin shembur...dhe ndërsa vështrova, nxora një mësim: të flesh pak, të dremitësh pak, të rrish pak me duar në ije për të pushuar, kështu varfëria do të vijë si një vjedhës dhe skamja jote si një njeri i armatosur” (Fjalët e Urta 24:30-34).

Salomoni po na thotë, “Çdo gjë ka shkuar dëm për shkak të neglizhencës. Pashë pasojat e të qenit përtac dhe mora mësim.” Ky mësim është njësoj i vlefshëm për përtacinë ndaj Fjalës së Perëndisë dhe kohës së lutjes vetëm me Perëndinë. Pali e udhëzon Timoteun e ri, “Derisa unë të vij, jepu leximit, nxitjes dhe mësim. Mos e lër pas dore dhuntinë që është në ty...Kujdesu për vete dhe për doktrinën e shëndoshë” (1 Timoteut 4:13-16). Pali po flet këtu, sigurisht për leximin e Fjalës së Perëndisë.

Një herë mbolla një pemë në hije dhe filloi të thahej. E rimbolla në diell duke e ujitur ditë për ditë, me një përzierje uji dhe ushqimi bimor. Sa herë që kalonte një ditë pa e ujitur, gjethet e pemës filluan të vareshin, por vetëm me një ujitje, gjallërimi fillonte sërish. Shumë të çmuar, tulatedni shpirtin tuaj me “mrekullinë e ushqimit” të Fjalës së Tij rregullisht dhe ti do të jesh përherë me forcë dhe jetë.

5 Tetor

Terrenet e ndërmjetme

Ekziston një “terren i ndërmjetëm” në jetën e krishterë dhe ata që zgjedhin të jetojnë në të kanë disa karakteristika të veçanta. Një nga këto është refuzimi për të vdekur ndaj gjërave të botës. Emrat e fiseve të Rubenit, Gadit dhe gjysmës së fisit të Manaseut i demonstrojnë këto karakteristika. Ruben do të thotë “një bir që sheh.” Rubeni ishte i parëlinduri i Jakobit, por ai e humbi të drejtën e parëbirnisë sepse ishte i motivuar nga lakmia. Jakobi e përshkruan kështu birin e tij, “i rrëmbyer si uji, ti nuk do të kesh epërsinë” (Zanafilla 49:4).

Rubeni i kishte sytë në këtë botë, në lakmitë, kënaqësitë dhe gjërat e e kësaj bote. Ai ishte i paqëndrueshëm, sepse zemra e tij ishte gjithmonë e ndarë dhe këtë frymë trashëguan dhe pasardhësit e tij. Gad do të thotë “pasuri ose trupa.” Kjo sugjeron ushtarë të pasurisë ose mercenarë. Moisiu thotë për Gadi, “Ai shtiu në dorë pjesën e parë për veten e tij” (Ligji i Përtërirë 33:21). Me fjalë të tjera, fisi i Gadit ishte i bindur vetëm së jashtmi, por së brendshmi ata ishin të konsumuar me problemet e tyre dhe nevojat për t’ia dalë në këtë botë.

Filozofia e Gadit ishte, “Unë do të luftoj me ushtrinë e Zotit dhe të bëj gjithçka që Perëndia kërkon nga unë, por së pari më duhet të rregullohem për veten dhe familjen time. Më pas, do të jem më i lirë për shërbyer për Zotin.” Manase do të thotë “të harrosh, të neglizhosh.” Ky ishte i parëlinduri i Jozefit dhe ai duhet të merrte të drejtën e parëbirnisë. Por Jakobi pa në fëmijërinë e Manaseut një tipar negativ. Manaseu do të harronte një ditë rrugët e babait të tij Jozef dhe do të neglizhonte urdhërimin e Zotit.

Konsiderojini këto tipare të kombinuara tek të krishterët e “ndërmjetëm”: të rrëmbyer si uji; të vakët, të dobët e me lakmi; të qeverisur nga nevojat egoiste; neglizhent ndaj Fjalës; nuk i marrin urdhërimet seriozisht; bëjnë vetë zgjedhjet e tyre në vend që t’i besojnë Perëndisë; harrojnë bekimet e së shkuarës; jo të gatshëm për të braktisur idhuj të caktuar; justifikojnë vendimet e tyre; jo të gatshëm të vdesin ndaj të gjitha gjërave që i joshin për në “terrenin e ndërmjetëm.”

Plotësia e Zotit kërkon ta ndjekësh Atë “me gjithë zemër, me gjithë forcë.” Qofshin emrat e këtyre fiseve si një mësim për të gjithë ata që duan të ndjekin Jezusin.

6 Tetor

Perëndia tha, “Kaloni matanë”

Jini të sigurt që mëkati juaj do të dalë në dritë. Kjo është një nga pohimet më të keqkuptuara në tërë Fjalën e Perëndisë. Çështja është se shumë mëkate nuk do të ekzpozohen këtu në tokë, por do të zbulohen në ditën e gjykimit. Perëndia urdhëroi Izraelin, “Sepse ju po gatiteni të kaloni Jordanin për të hyrë dhe për të pushtuar vendin që Zoti, Perëndia juaj, po ju jep; ju do ta zotëroni dhe do të banoni në të” (Ligji i Përtërirë 11:31). Trashëgimia e tyre ndodhej në anën tjetër të lumit Jordan, ku Perëndia kishte zgjedhur për të vendosur tabernakullin e Tij. Arka e Besëlidhjes, një simbol i pranisë së Zotit mes tyre, gjithashtu do të ishte aty.

Dy kalime ishin të nevojshme për Izraelin. Kalimi i Detit të Kuq ishte një lloj braktisje ndaj botës me gjithë idhujt dhe lakmitë – një lloj konvertimi i pastër. Kalimi i dytë ishte ai i Jordanit, që përfaqëson vdekjen ndaj vetes dhe pjesëmarrjen në plotësinë e Krishtit. Prezanton vdekjen ndaj çdo gjëje që është ndryshe nga Krishti – të gjitha ambiciet, idhujtaritë, vetja. Ndërmjet këtyre dy kalimeve ishte territori i Gileadit dhe Jazerit, që kufizonin Jordanin dhe Tokën e Premtuar. Kjo tokë e ndërmjetme, një vend i gjysëm dorëzimit, ishte totalisht i pambrojtur. Ishte një nga vendet më të rrezikshme për të jetuar, siç ishte i rrethuar nga armiqtë paganë. Flet për humbjen e qëllimit dhe paqes përfundimtare të Perëndisë.

Sigurisht, dy fise e gjysëm – Rubeni, Gadi dhe gjysma e fisit të Manasit – u ndjenë tepër rehat me këtë tokë të ndërmjetme dhe u stacionuan aty. Ata thanë, “Deri këtu mund të shkojmë ne. Kjo i përshtatet stilit të jetës tonë.” “Sepse nuk do të pranojë asnjë trashëgimi bashkë me ta matanë Jordanit dhe më tutje, sepse trashëgimia jonë na ra nga kjo anë e Jordanit, në drejtim të lindjes” (Numrat 32:19). Këto fise përfundimisht u mundën nga armiku. Ata i kthyen sërish tek idhujtaria dhe përfunduan duke u bërë më mëkatarë sesa ç’ishin kur ndodheshin në Egjipt.

Historia e tyre tragjike, një shembull kompromisi i kishës sot, na tregon ne për pasojat e tmerrshme për bindjes së pjesshme. Qofshim ne të gjithë të bindur ndaj urdhërimit të Perëndisë “për të kaluar matanë.

7 Tetor

Duke duruar njëri-tjetrin

“Duke duruar njeri tjetrin dhe duke falur njeri tjetrin, nëqoftëse dikush ankohet kundër një tjetri; dhe sikundër Krishti ju ka falur, ashtu bëni edhe ju” (Kolosianëve 3:13). Të durosh dhe të falësh janë dy gjëra të ndryshme. Të durosh do të thotë “të ndalosh çdo lloj mendimi ose veprimi për hakmarrje.” Me fjalë të tjera, “Mos i merr çështjet në duart e tua. Në vend të kësaj, duroje lëndimin. Hiq dorë nga një gjë e tillë dhe vëre mënjanë.” Por, durimi nuk është një koncept i izoluar vetëm në Dhjatën e Re. Fjalët e Urta na tregojnë, “Mos thuaj: "Ashtu si ma bëri mua, kështu do t'ia bëj edhe unë; do t'ia kthej simbas sjelljes së tij.” (Fjalët e Urta 24:29).

Një shembull i tillë i jashtëzakonshëm paralajmërimi nxirret nga jeta e Davidit. Ai ishte në një vrull hakmarrës ndaj një burri të ligë, i quajtur Nabal, sepse Nabali refuzoi ta ndihmonte kur Davidi kishte nevojë. Davidi u betua se do hakmerrej, por përfundoi duke dëgjuar këshillën e Perëndisë, “Mos u hakmerr për veten tënde...Lërë Zotin të luftojë betejën tënde.” Kjo situatë u zgjidh për çështje kohe dhe Davidi lavdëroi Perëndinë për ndërhyrjen e Tij (shih 1 Samueli 25). Një tjetër mundësi për hakmarrje të shpejtë erdhi kur Davidi gjeti në gjumë një shpellë, Saulin ndjekësin e tij. Trimat e Davidit e nxitën atë, “Perëndia t'a ka dorëzuar Saulin në duart e tua. Vritë atë tani dhe merr hak për veten tënde.” Por Davidi u vetpërmbyt dhe në vend që të hakmerrej, preu cepin e veshjes së Saulit si dëshmi për më vonë.

Veprime të tilla të matura janë mënyra e Perëndisë për t'i vendosur në turp armiqtë e Perëndisë dhe ky ishte rasti kur Davidi i tregoi mantelin e prerë, Saulit (shih 1 Samuelit 24:17). Të falësh përfshin dy urdhërime të tjera: 1. T'i duash armiqtë e tu dhe 2. Të lutesh për ta. “Por unë po ju them: "Duani armiqtë tuaj, bekonit ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin” (Mateu 5:44). Një predikues i moshuar tha një herë, “Nëse mund të lutesh për armiqtë e tu, mund të bësh edhe pjesën tjetër.” Mund të dëshmoj nga jeta ime që kjo është e vërtetë.

8 Tetor

T'i besosh punës së padukshme të Perëndisë

Ndalo së përpjekuri të shpjegosh se si dhe pse u lëndove. Situata jote nuk është unike. Nëse kishe të drejtë apo e kishe gabim, kjo nuk do të thotë asgjë. Ajo që vlen është gatishmëria jote për të lëvizur me Perëndinë dhe t'i besosh punës së padukshme të Tij në jetën tënde. “Shumë të dashur, mos ju duket çudi për provën e zjarrit që u bë ndër ju për t'ju provuar, se si ju ndodhi diçka e jashtëzakonshme. Por gëzohuni, duke qenë pjestarë të mundimeve të Krishtit, që edhe në zbulesën e lavdisë së tij të mund të gëzoheni dhe të ngazëlloheni” (1 Pjetrit 4:12-13).

Sipas të gjitha gjasave ke bërë atë që duhej bërë. Ke ecur në vullnetin e Perëndisë, duke ndjekur sinqerisht atë që ke në zemër, i gatshëm për t'u përkushtuar. Dashuria ishte motivimi yt. Ti nuk e ke braktisur vullnetin e Perëndisë – dikush tjetër e ka bërë. Nëse kjo nuk është e vërtetë, atëherë nuk do të ishe ti ai që lëndohej më shumë. Ti je lënduar, sepse je përpjekur të jesh i ndershëm. Ti nuk arrin të kuptosh se pse gjërat t'u përplasën në fytyrë, kur dukej që Perëndia po të udhëhiqte gjatë gjithë kohës. Zemra jote pyet, “Pse Perëndia më lejoi të përfshihem në këtë situatë, nëse Ai e dinte se nuk do të funksiononte?”

Edhe Juda ishte thirrur nga Zoti. Ai ishte zgjedhur me kujdes nga Shpëtimtari për të qenë një shërbëtor i Perëndisë, por ai e braktisi planin e Perëndisë dhe theu zemrën Jezusit. Çfarë nisi si plani i Perëndisë, përfundoi në shkatërrim për shkak se Juda zgjodhi rrugën e tij. Hiq dorë nga të gjitha fajësimet që i bën vetes. Ndalo së dënuari veten dhe të përpiqesh të kupotsh se pse shkuan gjërat keq. Është ajo që ti po mendon tani se çfarë vlen për Perëndinë. Ti nuk ke bërë ndonjë gabim. Më shumë mundësi, ti ke dhenë shumë.

Sikurse Pali, ti duhet të thuash, “Megjithëse dua më fort, duhem më pak” (shih 2 Korintasve 12:15). Kështu pra, e shihni, ju ndodheni në një shoqëri të perëndishme. Është një grup i veçantë besimtarësh të cilët janë të vendosur për t'i besuar veprës misterioze, të padukshme të Perëndisë, sepse ato zgjedhin ta ndjekin Atë me gjithë zemrën e tyre.

9 Tetor

Masa më e vogël do ta bëjë

“Dhe, në qoftë se nuk keni qenë besnikë në pasurinë e tjetrit, kush do t’ju japë tuajën?” (Luka 16:12). Jezusi po na thotë, “Ju thoni se dëshironi një zbulesë, diçka që t’ju mundësojë për të bërë gjëra të mëdha. Por si mund t’u besohet ky lloj besimi nëse nuk jeni i besueshëm në gjërat që të tjerat iu kanë dhënë?” Fjalët e Jezusit duhet t’i kenë lënë dishepujt në konfuzion duke kruar kokën. Mësuesi i tyre e dinte se ata nuk zotëronin gjë, e aq më tepër që dikush t’ju ketë besuar diçka. Ata kishin braktisur gjithçka për të qenë dishepujt e Tij dhe e ndoqën Atë siç dinin më mirë. Fjalët që Jezusi po thoshte nuk u shkonin atyre.

Për çfarë e ka fjalën Jezusi kur thotë, “pasuria e tjetrit?” Ai po flet për trupat dhe shpirtrat që Ai bleu me gjakun e Tij. “Sepse u bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë, pra, në trupin tuaj dhe në frymën tuaj, që i përkasin Perëndisë” (1 Korintasve 6:20). Jezusi po na thotë, “Trupi yt nuk të përket më ty. Nëse nuk më lejon të shoh brenda teje, të merrem me mëkatit dhe të të shenjtëroj, si mund të presësh nga Unë të të besoj gjëra më të mëdha?” Sepse dishepujt i kishin kërkuar një masë më të madhe besimi. Jezusi e kishte përgjigjen gati, "Po të kishit besim sa një kokërr sinapi, do të mund t'i thonit këtij mani: "Shkulu me gjithë rrënjë dhe mbillu në det", dhe ai do t'ju bindej” (Luka 17:6).

Jezusi po flet për fshehta me të cilat ne duhet të merremi si ndjekësit e Tij që jemi. Ai po thotë, “Para se t’i besoni Perëndisë të lëvizë malet, ju duhet të lëvizni rrënjët e mëkatit. Shqyrtoni zemrën tuaj dhe hiqni çdo gjë që nuk ngjan me Mua.” Ne nuk kemi nevojë për besim apostolik. Kjo masë e vogël besimi do t’a bëjë.

10 Tetor

Krenaria dhe zëri i Frymës së Shenjtë

Më lejoni të bëj një dallim të qartë ndërmjet krenarisë dhe përlësisë, sepse shpesh të krishterët kanë konfuzion për këto çështje. Nje person i përlur nuk është një njeri që mendon keq për veten, ul kokën dhe thotë, “Unë nuk vlej asgjë.” Përkundrazi, ai është dikush që varet tërësisht tek Zoti për gjithçka, në çdo rrethanë. Ai e di që Zoti mundet ta drejtojë, fuqizojë dhe ta nxisë – dhe po ashtu ai e di se është i vdekur, joefektiv dhe i padobishëm pa këtë drejtim. Nga ana tjetër, një njeri krenar është ai që mund ta dojë Perëndinë në një mënyrë a një tjetër, por vepron dhe mendon sipas mënyrës së tij. Thellë brenda tij, krenaria është pavarësi ndaj Perëndisë. Një person krenar merr vendime bazuar në arsyetimin e tij, aftësitë dhe kualifikimet që ka. Ai thotë, “Perëndia më ka dhënë një mendje të zgjuar dhe plot talente, e pret nga unë që t’i përdor. Është e pavend të kërkosh për drejtimin e Tij në çdo detaj të jetës time.”

Ky person është i pamësueshëm, sepse tashmë “ai i di të gjitha.” Ai mund të dëgjojë dikë që është më i lartë se ai në autoritet ose di më shumë se ai, por nuk dëgjon prej dikujt që mendon se është inferior ndaj tij. Asgjë që një krenar thotë, është nga Perëndia. Është e pamundur për të të bëjë një gjykim të drejtë – e pamundur të flasë mendjen e Perëndisë, sepse nuk e ka mbështetjen e Frymës së Shenjtë për të dëshmuar të vërtetën. “Është një rrugë që njeriut i duket e drejtë, por në fund ajo të nxjerr në rrugët e vdekjes” (Fjalët e Urta 14:12). Krenaria është thjesht pavarësi, kurse përlësia nënkupton varësi. I krishteri i përlur është ai që nuk bën lëvizje, nuk merr vendime pa kërkuar këshillën e Zotit. Bibla na thotë që hapat e të drejtë janë të urdhëruara nga Zoti, por Ai nuk mund të drejtojë hapat e një njeriu me frymë të pavarur.

Çfarë po ju them është se Perëndia kërkon kontroll të plotë, kështu që le t’i japim Atij kontrollin e jetës tonë. "Perëndia u kundërvihet mendjemëdhenjve dhe u jep hir të përlururve" (Jakobi 4:6).

11 Tetor

Armiqtë brenda kishës

Si duhet të reagojmë ne ndaj të krishterëve që na kanë bërë armiq? Jezusi na urdhëron, “Duani armiqtë tuaj, bekoni ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin” (Mateu 5:44). Le ta shqyrtojmë jetën tonë nën dritën e këtyre tre të vërtetave, që të shohim nëse vërtet po i bindemi Krishtit.

1. “Bekoni ata që ju mallkojnë.” Çfarë do të thotë saktësisht të bekosh dikë? Fjala greke për “bekim” këtu, nënkupton “të flasësh vetëm atë që është e mirë dhe ndërtuese, ta shpallësh me gojën tënde.” Ne nuk na kërkohet që vetëm të mendojmë gjëra të mira për armiqtë tanë, por edhe t’i flasim këto haptazi.

2. “U bëni mirë atyre që ju përndjekin.” Çfarë do të thotë t’ju bësh mirë atyre që na kundërshtojnë? Kuptimi i kësaj në greqisht do të thotë “ndërshmëri plus restaurim.” Jezusi po thotë, “Bëni çdo gjë që varet prej jush, që të kërkoni shërimin dhe restaurimin e armiqtve tuaj nga kurthi i satanit. Fokusi yt nuk duhet të jetë lëndimi që ke përjetuar, por mashtrimi që i ligu i bën kundërshtarit tënd. Urdhërimi i Krishtit këtu është i thjeshtë, “Bëni ju hapin e parë. Mos pritni – mos e humbni si mundësi. Jeni ju të parët që kërkoni pajtimin.”

3. “Lutuni për ata që ju keqtrajtojnë.” Ne e shohim këtë urdhërim në detyrat që kishte kryepriifti. Së pari, ligji kërkonte që priifti të therte sakrificën dhe ta vendoste në altar, që të merrej me mëkatet e popullit. Së dyti, priifti duhet të lutej për popullin, si ndërmjetës për ta.

Edhe tani, Krishti po ndërhyr për armiqtë e tu. “Në qoftë se ndokush mëkatoi, kemi një avokat te Ati, Jezu Krishtin të drejtin” (1 Gjoni 2:1). Jezusi është avokat edhe për ata që ju kanë përdorur dhe ju kanë përndjekur. Nëse Ai ndërhyr për shpirtrat e tyre, si mund të qëndroni armiq ndaj tyre? Është e pamundur!

12 Tetor

Të përkushtuar – Jeto ose vdis!

Mbreti Nebukadnetsar i foli te djemve hebrej duke u thënë, “Por në rast se nuk do ta adhuroni, do t’ju hedhin menjëherë në mes të një furre të ndezur; dhe cila është ajo perëndi që do të mund t’ju çlirojë nga duart e mia?” (Danieli 3:15). Miqtë e Danielit po përballeshin me krizat me të tmerrshme të mundshme. Nëse Perëndia nuk vinte dhe t’i çlironte ato me një mrekulli, ata ishin të vdekur. Çfarë e bën Krishtin të ndërhyjë në krizën tënde? Ai vjen kur ju bëni të njëjtin përkushtim që bën këta tre burra hebrej: “O Nebukadnetsar, ne nuk kemi nevojë të të japim përgjigje lidhur me këtë. Ja, Perëndia ynë, të cilit i shërbejmë, është në gjendje të na çlirojë nga furra e ndezur, dhe do të na çlirojë nga dora jote, o mbret. Por edhe sikur të mos e bënte, dije, o mbret, që ne nuk do t’u shërbejmë perëndive të tua dhe nuk do të adhurojmë figurën e artë që ti ke ngritur” (vargjet 16-18).

E thënë ndryshe, “Duket e pashpresë. Por Perëndia ynë është në gjendje të na çlirojë ne nga kjo krizë përvëluese. Edhe nëse nuk e bën, ne prapë nuk do të tërhiqemi mbrapa. Jetojmë apo vdesim, ne do t’i besojmë Zotit tonë.” Të çmuar, ky është lloji i besimit që bën engjëjt të gëzohen dhe bekon zemrën e Perëndisë. Është një besim që thotë, “Zot, unë jam plotësisht i bindur që TI je në gjendje të më çlirosh me një fjalë të vetme. Por nëse për një arsye, ti më mban kështu, unë nuk do t’ia mbath. Do të qëndroj besnik dhe i vërtetë. Rrugët e Tua janë shumë më të larta se të miat, Zot – dhe jeta ime është në duart e Tua. Edhe nëse ti më “godet”, Unë prapë do të besoj Ty.”

Kjo është ajo që e bën Krishtin të ndërhyjë në krizat tona – siguria e plotë që Ai është në gjendje për të na çliruar dhe shpëtuar nga çdo lloj krize. Është një siguri që dëshmon, se pavarësisht se çfarë mund të ndodhë, ne jemi të sigurt në duart e Tij.

13 Tetor

Sa e rëndësishme është që të falim dhe t'i bekojmë armiqtë tanë?

Pali shkruan, “I jepni vend zemërimit të Perëndisë” (Romakëve 12:19). Ai po thotë, “Hiqni dorë nga e keqja. Hidhjeni poshtë edhe ecni përpara. Bëni jetën me anë të Frymës!” nëse ne refuzojmë të falim ata që na lëndojnë do të përballemi me këto pasoja:

1. Ne do të bëhemi më fajtor sesa personi që na ka bërë të keqen ose na ka lënduar.
2. Hiri dhe mëshira e Perëndisë ndaj nesh do të ndalojë. Më pas, pasi gjërat fillojnë të shkojnë gabim në jetën tonë, nuk do të jemi në gjendje t'i kuptojmë, sepse do të jemi konfuz për shkak të mosbindjes.
3. Irritimet e përndjeksëve tanë kundra nesh do të vazhdojnë të na vjedhin paqen. Ai do të bëhet fitimtari, duke ia dalë së lënduari ne vazhdimisht.
4. Për shkak se satani ia arrin të ketë sukses duke na zhytur në mendimet e hakmarrjes, ai do të jetë në gjendje të na çojë në mëkate të tmerrshme. Ne do të përfudojmë duke bërë mëkatë shumë të këqija se këto.

Autori i Fjalëve të Urta këshillon, “Mënçuria e bën njeriun të mos rrëmbehet shpejt nga zemërimi dhe është në lavdinë e tij t'i kapërcejë fyerjet” (Fjalët e Urta 19:11). Me fjalë të tjera, ne nuk duhet të bëjmë asgjë derisa zemërimi ynë të qetësohet. Ne kurrë nuk duhet të marrim një vendim ose të ecim përpara, ndërkohë që jemi sërish nën zemërim. Ne i sjellim lavdi Atit tonë qiellor sa herë që i tejkalojmë lëndimet dhe i falim mëkatet që janë kundra nesh. Të bëjmë diçka të tillë ne ndërtojmë karakterin tonë. Kur ne falim siç Perëndia fal, Ai na jep ne zbulesën e hirit hde të bekimi që kurrë nuk i kemi parë. Jezusi urdhëron t'i duam ata që na kanë shpallur armiqtë duke bërë konkretisht tre gjëra: t'i bekojmë, t'ju bëjmë të mirën dhe të lutemi për ta.

Mateu 5:44 e përmbledh kështu, “Duani armiqtë tuaj, bekojini ata që ju mallkojnë, u bëni të mirën atyre që ju urrejnë dhe lutuni për që me dashakeqësi ju përdorin dhe ju përndjekin.”

14 Tetor

Bindja është me mirë se bekimi

Samueli i tha: "Ndoshta i pëlqejnë Zotit olokaustet dhe flijimet si bindje ndaj zërit të Zotit? Ja, bindja është më e mirë se flijimi; dhe të dëgjosh me kujdes është më mirë se dhjami i deshve. (1 Samuelit 15:2). Është shkruar, "Të bindesh është më e mirë se të ofrosh flijime." Unë them gjithashtu se të bindesh është më e mirë se bekimi. Ky është kuptimi më i thellë i historisë së Abrahamit që ofron Isakun në altar. Perëndia tha, "Shko dhe bëje këtë," dhe Abrahami u bind. Në minutën e fundit, Engjëlli i Zotite ndaloi Abrahami së flijuari Isakun.

Por, a u largua Abrahami nga altari duke thënë, "Perëndia e ndryshoi mendjen e Tij?" unë nuk mendoj kështu. Perëndia kërkonte vetëm bindje dhe Abrahami duhet t'a kishte ditur këtë. Unë e kam përjetuar këtë. Perëndia më tha për të negociuar për një çështje të caktuar dhe më tha udhëzime që unë duhet t'a kërkoja në lutje, duhet t'a shpallja. Unë ju binda dhe bëra gjithçka nën fuqinë time për t'a realizuar, por nuk e mora.

Çfarë nënkupton kjo? A duhet t'a vija në mëdyshje Perëndinë? A duhet t'a dyshoja nëse Perëndia nuk më ka folur? A duhet të besoja që satani më ka penguar? Jo, unë nuk duhet të besoja asnjëherë nga këto. Kërkova Zotin me shumë përkushtim, Ai më udhëzoi, "Bëje këtë," dhe unë e bëra. Unë do të pushoj në prehjen e bindjes. Kjo e bën më të mirë se bekimi! Perëndia na tregon ne vetëm një rrugë anë të monedhës – bindjen. Shërbëtori duhet të bindet pa e vënë në mëdyshje zotërinë e tij. Kështu është edhe me çështjet e besimit, "Kur një zotëri e urdhëron shërbëtorin e tij të shkojë, ai shkon; kur e urdhëron të vijë, ai vjen" (shih Mateun 8:9).

A mundet një i krishterë t'i besojë Perëndisë në zemrën e tij kur duket se gjithçka i është plasur në fytyrë? Gjigandët e besimit si Abrahami e bënë këtë. Sa më shumë që thellohem në miqësi me Perëndisë, aq më i pazakontë bëhet testimi. Ne nuk duhet të mendojmë se vuajtjet tona janë domosdo dëshmi se ne nuk po i pëlqejmë Perëndisë. Mbi të gjitha, mrekullitë prodhohen në mes të pamundësive. Kështu pra, a dëshironi të jeni një fëmijë i besimit?

Atëherë përgatituni për një jetë me plot sfida të pazakonta e të çuditshme!

15 Tetor

Një burim jete

Unë kam parë burra të përdorur fuqishëm nga Fryma e Shenjtë së fundmi, që Perëndia i ka hequr nga skena. Zoti u tha atyre, “Më vjen keq – të dua, të fal dhe mëshira Ime do të vijë përmes teje. Por unë nuk mund të përdor ty.” Për mua, kjo është një nga gjërat më të frikshme që mund të ndodhin. Por kjo i ndodhi mbretit të Izraelit, Saulit, “Samueli i tha Saulit, ‘Ti ke bërë atë që është e gabuar. Nuk ke mbajtur urdhërimin e Zotit, Perëndisë tënd...Sepse Zoti do të kishte vendosur mbretërinë tënde mbi Izraelin përjetë. Por mbretëria jote nuk do të vazhdojë më’” (shih 1 Samuelit 13:13-14).

Sa fjalë të trishta! Perëndia i tha mbretit, “Saul, ti mund ta kishe pasur bekimin tim në jetën tënde vazhdimisht. Kisha plane të mëdha për ty, por ti nuk u more me mëkatin tënd. Ti u bërë xheloz dhe zemërkrenar.” Që nga ai moment e tutje, Sauli nuk ishte më i vlefshëm për Mbretërinë. E gjitha përfundon në këtë mënyrë kur ne vazhdojmë me mëkatin: ne bëhemi absolutisht të pafrytshëm dhe shterpë. Fjala e Perëndisë deklaroi se frika e Perëndisë është burimi i jetës (shih Fjalët e Urta 14:27). Në të njëjtin varg ne lexojmë që frika e Zotit na ndihmon nga leqet e vdekjes. Fjalët e Urta 3:7 na tregojnë, “Ki frikë Zotin dhe shmangu nga e keqja.” Dhe po ashtu Hebrenjve 12:28 na udhëzon, “Shërbejini Perëndisë siç duhet me nderim dhe frikë të perëndishme.”

Ata që duan të ecin në frikën e Perëndisë shpejt do të udhëhiqen në plotësinë e zbulesës së premtimeve dhe providencave që Perëndia ka bërë të mundur për ta. Mbase Perëndia po merret tani me ju për mëkatin tuaj. Ai ka hedhur “shigjetat e bindjes” së Tij dhe ti ndjen bindje për mëkat. Mos ki frikë! Kjo është dhurata e Perëndisë. Ai po mbjell fuqi hyjnore në ty, duke të mësuar, “Vetëm përmes frikës Time të shenjtë do të largohesh prej mëkatit.”

16 Tetor

Eja dhe bëje veprën tënde në mua

Unë besoj së nëse një i krishterë ka një dëshirë intensive për një jetë të shenjtë – nëse dëshiron që t’i japë gjithçka Zotit të tij – do të jetë vetëm një arsye pse ai dështon të shijojë bekimin dhe lirinë e premtuar nga Fryma e Shenjtë që banon brenda tij. Kjo arsye është mosbesimi. Ashtu sikurse Jezusi nuk i bënte dot veprat e Tij kudo ku kishte mosbesim, ashtu edhe Fryma e Tij nuk mund të bëjë asgjë në jetën tonë nëse ne strehojmë mosbesimin. Është jetësore për çdo ndjekës të Krishtit që të mos t’i gjejë premtimet e Perëndisë bazuar në përvojat e së kaluares.

Nëse ne e “hedhim” veten tonë plotësisht në premtimet e Tij – duke i besuar ato me gjithë qenien tonë, duke i besuar Atij për një furnizim me besim, duke u mbajtur fort pas Fjalës së Tij – ne mund t’a dimë se gjitha rezultatet janë përgjegjësia e Perëndisë. Për më tepër, ne do të jemi në gjendje të qëndrojmë në ditën e gjykimit si njerëz që ishin besnik. Kurrësi nuk duhet të heqim dorë nga dëshira për të hyrë në bekimet e premtuara të Tij.

Një herë unë vendosa këtë “sfidë” me Perëndinë e Plotfuqishëm: “Zot, unë besoj se Ti me kë dhënë Frymën e Shenjtë dhe Ai do të më bindë, do të më udhëheqë dhe fuqizojë për të triumfuar. Unë besoj se Ai do të ndihmojë për t’ju bindur Fjalës Tënde dhe Ai kurrë nuk do të largohet prej meje, e as nuk do të më lejojë të largohem prej Teje.” Zoti i tha Ezekielit, “Profetizo këtyre kockave dhe u thuaj atyre: Kocka të thata, dëgjoni fjalën e Zotit” (Ezekieli 37:4). Në gjithçka me të cilat ne përballemi, ne duhet të bëjmë atë që Zoti i tha Ezekielit për të bërë, të lutemi Fjalën e Perëndisë. Ne duhet t’i kujtojmë Frymës së Shenjtë për premtimet e Tij ndaj nesh.

Lutuni me mua tani, “Frymë e Shenjtë, Ati qiellor më ka premtuar se do të banojë me anë Teje në zemrën time dhe unë e kam përkushtuar veten time ndaj këtij premtimi. Ti ke thënë që do të më bësh të ec në rrugët e Tua dhe t’i bindem çdo fjalë Tënden. Unë nuk e di sesi ti e ke planifikuar për t’a bërë këtë, por Ti nuk mund të gënjesh. Të lutem, eja dhe bëje veprën Tënde në mua.

17 Tetor

Në pranga për Krishtin

Pali shpesh i referohet vetes si “një i burgosur për Krishtin Jezus” (Efesianëve 3:1). Tek Efesianët 4:1, ai thotë se të qenit i burgosur për Zotin është në fakt thirrja e tij! Ai e konsideron këtë si dhurata e hirit të Perëndisë për të (shih 4:7). Pali i shkroi Timoteut, “Mos ki turp, pra, të dëshmosh Zotin tonë, as mua, të burgosurin e tij, por hiq keq bashkë me mua për ungjillin, sipas fuqisë së Perëndisë” (2 Timoteut 1:8). Madje edhe në moshë të thyer, apostulli u gëzua me faktin se ishte zënë nga Krishti dhe i burgosur për vullnetin e Perëndisë, “më shumë më pëlqen të të lutem për dashurinë, kështu siç jam unë, Pali, plak dhe tashti edhe i burgosur i Jezu Krishtit (Filemonit 9).

Pali mund t’ju tregonte ju për orën fikse kur Zoti e prangosi për Të dhe e zuri. Ai ishte rrugës për Damask, me letra në duar të firmosura nga kryepriifti, i vendosur dhe i drejtuar për t’i kthyer mbrapsht të krishterët në Jeruzalem. “Ndërkaq Sauli [Pali], duke shfryrë akoma kërcënime dhe kërdi kundër dishepujve të Zotit, shkoi te kryepriifti” (Veprat e Apostujve 9:1), plot me urrejtje, hidhërim dhe zemërim në zellin e tij të gabuar për Perëndinë. Ndërsa Pali po i afrohej qytetit të Damaskut, “Por ndodhi që, ndërsa po udhëtonte dhe po i afrohej Damaskut, befas rreth tij vetëtiu një dritë nga qielli” (9:3). Ai u godit plotësisht nga shkëlqimi i asaj drite – Krishti!

Pali dëshmonte herë pas here sesi atë e morën për dore dhe e çuan në Damask, një i burgosur i pashpresë. Ai kaloi tre ditë në një dhomë të izoluar pa dritë e pa ngrënë gjë. Ai ishte zënë tërësisht – në frymë, shpirt, mendje e trup. Çfarë ndodhi në atë dhomë për tre ditë? Zoti po “e vinte” në pranga Saulin, duke e transformuar atë në Pal, i burgosuri i Jezus Krishtit. Ti mund t’a dëgjosh pothuajse lutjen e tij agonizuese, “Oh, Zot unë mendoja se po bëja vullnetin Tënd. Sa i verbër paskam qenë? Unë bëra çdo gjë që mendoja që ishte e drejtë, por nuk mund t’i besoj as mendimeve të mia!”

Qoftë lutja jonë si ajo e Palit, “Jezus, më bëj mua të burgosurin tënd – merri mendimet e mia, zemrën dhe vullnetin. Më drejto kudo që Ti do që unë të shkoj.”

18 Tetor

Vetëm një zë

Përkufizimi i shërbesës së Gjon Pagëzorit ishte i thjeshtë dhe i drejtpërdrejt: “Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë” (Gjoni 1:23). Shërbëtori i Shumë të Lartit, i cili sipas Shkrimit ishte më i madhi “nga të gjithë ata që kanë lindur nga një grua,” ishte më i bekuari nga të gjithë profetët dhe një predikues i nderuar i drejtësisë. Turmat mblidheshin për të dëgjuar mesazhet e forta të Gjonit. Shumë ishin pagëzuar dhe u bënë dishepuj të tij dhe madje dhe monarkia hyri nën ndikimin e tij të fuqishëm. Disa menduan se ishte Krishti, ku ndërkohë të tjerë e konsideruan si Elian që është ngjallur prej së vdekurish.

Gjoni refuzoi të promovohet dhe të ekzaltohet. Ai ishte boshatisur nga vetë-shërbimi dhe vazhdimisht dilte nga skena. Në sytë e tij, ky që ishte më i madhi nga të gjithë profetët, nuk ishte aspak i denjë për t’u quajtur njeri i Perëndisë – po vetëm një zë në shkretëtirë. Modest, duke dalë në pension dhe i pashqetësuar nga nderimi, ai nuk e vrau mendjen që të kishte një shërbesë apo të “përdorej fuqishëm nga Perëndia.” Në fakt, Gjoni e konsideronte veten të padenjë për të prekur sandalet e Mësuesit. E gjithë jeta e tij ishte e përkushtuar tek “Qengji i Perëndisë që heq tutje mëkatit e botës” (vargu 29).

Çfarë qortimi i jashtëzakonshëm për ne në këtë epokë preokupimi për veten, promovimin e personaliteteve, rrëmbimin e influencës, udhëtimet egoiste dhe kërkimin e nderimeve. Gjoni mund t’i kishte të gjitha, por ai bërtiti, “Ai duhet të rritet e unë të zvogëlohem” (3:30). Për të arritur këtë qëllim, vazhdonte t’ju kujtonte të gjithë atyre që e dëgjonin, “Unë jam vetëm një zë.” Sekret i gëzimit të Gjonit ishte fakti se gëzimi i tij nuk ishte shërbesa apo puna që bënte, ndikimi i gjërë dhe as vlefshmëria e tij si person. Gëzimi i tij i pastër ishte të qëndronte në praninë e Dhëndrit dhe të shihte të tjerët, përfshirë këtu dhe dishepujt e tij, të shkonin te Jezusi.

Jeta e Gjonit është një shembull për të gjithë ne. Përmbushja më e madhe që një fëmijë i Perëndisë mund të njohë është thjesht gëzimi i të qenit bir apo bijë që jeton në praninë e Krishtit.

19 Tetor

Dorëzim i plotë

“Por tani, pavarësisht nga ligji, është manifestuar drejtësia e Perëndisë... madje drejtësia e Perëndisë nëpërmjet besimit në Jezu Krishtin për të gjithë e mbi të gjithë ata që besojnë, sepse nuk ka dallim... shfajësuar falas me anë të hirit të Tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus” (Romakëve 3:21-24). Perëndia na ka zbuluar ne një rrugë të sigurtë për t’u bërë absolutisht të shenjtë dhe të përkryer në sytë e Tij. Është një mënyrë për t’a ditur që Ai na sheh ne si të shenjtë dhe të pastër. Dhe më e bukura, kjo është një dhuratë falas.

Dhurata e Tij e shenjtërisë kurrë nuk mund të jetë një shpërblim për çfarëdo lloj gjëje që ne kemi bërë. Është favor i pamërituar, që nuk fitohet – një dhuratë e plotë. “Sepse çfarë thotë Shkrimi? Abrahami i besoi Perëndisë dhe kjo ju llogarit për drejtësi.” Edhe atij që vepron, shpërblimi nuk i konsiderohet si hir por si borxh; ndërsa atij që nuk vepron, por beson në atë që shfajëson të paudhin, besimi i tij i numërohet për drejtësi (shih Romakëve 4:3-5).

Dorëzimi është e vetmja mënyrë për të hyrë në shenjtërinë e Perëndisë. Do të thotë t’i dorëzohesh drejtësisë së Krishtit përmes besimit. Të dorëzohesh do të thotë “të nënshtrosh fuqinë e vullnetit tënd.” Me Perëndinë nuk ekziston ajo që njihet si fuqia e vullnetit – e gjithë fuqia është e Tij. Perëndia kërkon shenjtëri absolute, kështu që ne të përulemi nga kjo kërkesë dhe të pendohemi. Lloji i pendesës që Zoti po sheh përfshin rrëfimmin e dobësive të përpjekjeve tona të kota dhe të mohojmë që ne kemi fuqi.

Ti kurrë nuk mund të vishesh me shenjtërinë e Krishtit derisa të përulesh deri në tokë përpara fronit të Perëndisë – i zhveshur, i varfër, i dobët dhe tërësisht i pashpresë. Ti duhet një herë e përgjithmonë të pranosh që ti nuk ke fuqi për t’i rezistuar mëkatit dhe nuk mund të jesh i shenjtë, madje dhe me ndihmën e të tjerëve. Ti duhet t’a kesh shenjtërinë të dhënë si dhuratë. Dhurata më e madhe që mund t’i japësh Perëndisë është dorëzimi yt dhe besimi që Ai do të japë shenjtërinë e Tij!

20 Tetor

Fjala do të triumfojë

“Ashtu si shiu dhe bora zbresin nga qielli dhe nuk kthehen prapa pa vaditur tokën, pa e bërë pjellore, pa bërë që të mbij në mënyrë që ai që do të mbjellëtë marrë farën dhe të sigurojë bukën për të ngrënë, Kështu do të jetë fjala ime e dalë nga goja ime; ajo nuk do të më kthehet bosh mua, pa kryer atë që dëshiroj dhe pa realizuar plotësisht atë për të cilën e dërgova.” Isaia 55:10-11

Fjala që Isaia flet këtu, i referohet Jezus Krishtit. Apostulli Gjon e përshkruan Jezusin në këto terma, “Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi” (Gjoni 1:1). Përse Jezusi quhet Fjala? Është për shkak se Ati e foli. Nga vetë goja e Perëndisë, Biri i Tij u dërgua. Isaia profetizon se çfarë Jezusi do të përmbushte këtu në tokë, shkurtimisht, “Krishti nuk do të kthehet tek Ati pa përmbushur misionin e Tij.” Jezusi nuk do ta lindte këtë botë duarbosh!

Ati e dërgoi Birin e Tij të shpengojë njerëzimin, të thyejë prangat e errësirës, të çlirojë të burgosurit. Me të vërtetë, Krishti – Fjala e gjallë, jetëdhënëse, vepruese e Perëndisë – do të përmbushte çdo gjë për të cilën u dërgua. Kur Ai u kthye tek Ati, Ai do të largohej me fitoren e siguruar. Sipas Isaias, gjithë natyra do të ngazëllente, “Sepse ju do të niseni me gëzim dhe do t’ju kthejnë në paqe. Malet dhe kodrat do të shpërthejnë në britma gëzimi përpara jush dhe tërë drurët e fushave do të duartrokasin” (Isaia 55:12).

Fitorja e Krishtit ishte totale. Ai do të kthehej tek Ati, si një Kapiten fitimtar. Kur Ai tha nga kryqi, “U krye,” Ai po pohonte, “Unë e kam përmbushur vullnetin e Atit. Fjala që Ai foli nuk do të kthehej tek Ai, bosh. Kur Unë të ngrihem lart tek Ati, do të jem në gjendje të them, “Misioni im është përmbushur.”

Lavdi Perëndisë, Fjala e Tij triumfon!

23 Tetor

Merr fuqinë e Perëndisë dhe më pas vazhdo!

Sapo dishepujt dëgjuan për pagëzimin me fuqi nga lart, pyetën, “Zot, a do ta rivendosësh në këtë kohë Mbretërinë e Izraelit?” (Veprat e Apostujve 1:6). Jezusi u përgjigj shumë qartë, “Nuk ju takon juve të dini kohët dhe stinët që Ati i ka vendosur në autoritetin e Tij” (vargu 7). Ndaloni dhe mendoni pak për pyetjen që bënë dishepujt, “Zot, e ke fjalën që duke nisur nga kjo dhomë, ku ndodhemi vetëm ne, Ti do të rivendosësh Mbretërinë e Izraelit? A jemi ne ata që do të “pastrojmë vendin” e të rivendosim sërish Mbretërinë tënde që Ti të kthehesh?”

Ne e dimë që Jezusit ju desh të merrej me lakminë e këtyre burrave për autoritet dhe pushtet. Megjithatë, unë kuptoj diçka tjetër në pyetjen e tyre, diçka që është përtej etjes për pushtet dhe pozita. Na flet për nevojën njerëzore për të qenë i përfshirë në një destinacion të madh përfundimtar. Ishte një nevojë për të qenë i veçantë – për të qenë njerëzit e duhur në kohën e duhur.

Në zemrat e tyre, dishepujt mund të kenë thënë, “Zot, a ndodhemi ne pikërisht në “orarin” Tënd profetik? Çfarë nxitje e madhe frymërore të dish që ne jemi në ditët e shiut të fundit, që një ditë e re është gati për të dalë. Sa emocionuese duhet të jetë nëse na bën të njohur se ne po jetojmë dhe shërbejmë në ditët e fundit, edhe Ti po na përdor.” E njëjta nevojë për të qenë njerëz të tillë është tek secili prej nesh në një farë mase. Përgjigja e Jezusit ndaj kësaj ishte pa maja, “Nuk ju takon juve të dini kohërat.”

Ai po thotë, “Kjo çështje nuk ka të bëjë se një “fat i së ardhmes” u është caktuar juve. Kjo çështje ka të bëjë me faktin se ju do të bëheni dëshmitarët e mi në këtë brez që po jetoni.” Po, ne duhet të predikojmë për ardhjen e Tij të dytë dhe të paralajmërojmë për gjykimet e Tij. Por së pari dhe mbi të gjitha, ne duhet të mbushemi me Frymën e Shenjtë dhe të jemi dëshmitarët e Tij

24 Tetor

Perëndia përdor njerëz për të shpallur Fjalën e Tij

Unë mendoj se shumica e besimtarëve do të donin të iknin diku në një vend në mal, një vend i sigurtë dhe i qetë, për t'u larguar nga gjithë paudhësia e madhe që na rrethon. Shumë, të dëshpëruar, thonë, “Çfarë mund të bëjë një i krishterë i vetëm në gjithë këtë degradim moral? Çfarë mund të bëjë një kishë e vetme në një qytet kaq të ligë e të egër? Është mjaft për mua që të rri afër me Jezusin që të mos rrëmbehem nga përmbytja.” Të tjerë mendojnë, “Vërtet ka diçka që mund të bëjë – një i krishterë i parëndësishëm si unë? Unë nuk kam para, as trajnim, as ndikim, vetëm kam pasion për Jezusin.” Ne shpesh presim që Perëndia të lëvizë në një nga dy mënyrat: përmes një vërshimi supernatyor të Frymës së Shenjtë që kthen turma në Mbretërinë e Perëndisë ose duke dërguar gjykimin që e sjell dhe një herë në gjunjë popullin e Tij.

Të çmuar, nuk është natyra e Perëndisë t'i ndryshojë gjërat në një kohë paudhësie. Mënyra e Tij për të rimëkëmbur rrënojat gjithmonë ka qenë duke përdorur burrat dhe gratë e zakonshme të cilët Ai i ka ndryshuar. Ai e bën këtë duke i mbushur me Frymën e Tij të Shenjtë dhe i dërgon më pas në luftë me fuqi dhe besim të madh. Perëndia sot po ngre një shërbesë të shenjtë e përbërë nga njerëz tërësisht të dhënë pas Fjalës së Tij dhe lutjes. Ata nuk “mbretërojnë” mbi të tjerët. Përkundrazi, janë njerëz të dhembshur, me zemra plot përkushtim dhe pa asnjë plan, veçse të kërkojnë, dëgjojnë dhe t'i binden Perëndisë.

Zoti gjithashtu po ju thërret edhe juve në shërbim të menjëhershëm. Ai ka nevojë për burra dhe gra të zakonshëm, nga të gjitha shtresat. Ai përdor njerëz të cilët kryeprihtërinjë i cilësojnë si “jo të arsimuar dhe të patrajnuar” (Veprat 4:13). Bibla na thotë që në dhomën e sipërme në ditën e Pentakostit, “Ata u mbushën të gjithë me Frymën e Shenjtë” (Veprat 2:4). Të gjithë morën guxim, të gjithë u bënë dëshmitarë të fuqishëm për Krishtin. Këta besimtarë plot me Frymën e Shenjtë nuk përfshinin vetëm Pjetrin, Jakobin, Gjonin dhe dishepujt e tjerë të njohur, por po ashtu edhe vejushat, të rinjtë, shërbëtorët dhe shërbëtoret.

Merrni zemër dhe vëreni vath në vesh: Ju jeni thirrur për të shërbyer!

25 Tetor

Guxim i fortë deri në fund

Kalebi, emri i të cilit do të thotë “i fortë, guxim” është një lloj i të gjithë atyre që kapen fort pas Zotit. Kalebi ishte i pandashëm me Jozueun, përfaqësues i gjithë atyre që vazhdimisht ecin me Zotin përgjatë gjithë shpërqëndrimeve të jetës. Kalebi ishte në grupin e vëzhguesve mbi lumin Jordan, ku Fryma e Shenjtë e tërhoqi atë në Hebron – “vendi i vdekjes.” Abrahami dhe Sara u varrosën aty, sikurse dhe Isaku me Jakobin dhe patriarkët e tjerë (po ashtu vite më vonë mbretëria e Davidit filloi në atë vend). Me shumë nderim në zemër Kalebi e kaloi atë mal të shenjtë dhe besimi vërshoi në zemrën e tij. Ai e çmoi këtë vend të shenjtë dhe që nga ajo kohë e në vazhdim ai dëshironte Hebronin si trashëgimi të tij.

Për Kalebin u tha që ai “më ndoqi Mua plotësisht” (Numrat 14:24). Ai kurrë nuk dyshoi deri në fund dhe në moshën 85-vjeçare ai mund të dëshmonte, “Por sot jam akoma i fortë si ditën që Moisiu më nisi; po atë fuqi që kisha atëherë e kam tani, qoftë për të luftuar, qoftë për të shkuar dhe për të ardhur” (Jozueu 14:11). Ishte në moshë të thyer që Kalebi u përball me betejën më të fortë. “Prandaj ma jep këtë mal [Hebron]...’ Dhe Jozueu e bekoi dhe i dha si trashëgimi Hebronin Kalebit...Për këtë arsye Hebroni ka mbetur pronë e Kalebit...sepse ai ka ndjekur plotësisht Zotin, Perëndinë e Izraelit” (vargjet 12-14).

Ja ku është mesazhi i lavdishëm i jetës së kalebit: Nuk është mjaft të kesh vdekur ndaj mëkatit apo të kesh përjetuar plotësinë diku në të kaluarë. Nevoja është për t’u rritur në Zotin deri në fund – të mbash fuqinë tënde frymërore dhe forcën pa u lëkundur, “të ndjekësh Zotin plotësisht” – madje dhe në moshën tënde të thyer.

26 Tetor

Një vend ku lebra ekspozohet

Moisiu me të vërtetë ishte një burrë i transformuar nga Perëndia, i thirrur në mënyrë supernatyrore dhe me një zbuluesë të qartë se kush është Perëndia. Ai ishte i përlur, plot besim dhe me nderim për Zotin. Atij iu dhanë udhëzime si rrallë kujt, ndërsa e donte Perëndinë dhe vajtonte për mëkatet e popullit. Pavarësisht kësaj, Moisiu nuk e dinte lebrën që kishte nën gjirin e tij, “Zoti i tha akoma: "Tani vër dorën në gjirin tënd". Dhe ai vuri dorën e tij në gjiri dhe pastaj e tërhoqi, dhe ja, dora ishte lebrësuar, e bardhë si bora.” (Eksodi 4:6).

Çfarë tmerri – të prekësh kraharorin tënd dhe të gjesh se aty ke lebrë. Çfarë mësimi me rëndësi në këtë shthurje totale të mishit. Mos vallë Perëndia po e drejtonte në një lloj “magjie” Moisiun? Jo! Ky ishte një mësim i fuqishëm që shërbëtori i Perëndisë duhej të mësonte. Ishte mënyra e Perëndisë për të thënë, “Kur vetja është në kontroll, ti përfundon duke lënduar njerëzit dhe duke sjellë nderim mbi veprën Time. Kur ti përpiqesh ta bësh punën Time me mënyrat e mishit, ti shërben vdekjen, jo jetën.”

Perëndia po deklaronte, “Unë nuk mund ta përdor atë natyrë të vjetër nga Egjipti. Nuk mund të transformohet, por gjithmonë do të jetë lebrë. Duhet të jetë një njeri i ri, një që është i kapur nga lavdia dhe fuqia e UNË JAM-it.” Moisiu më pas u urdhërua që të vendoste sërish dorën e tij në kraharor, ku lebra u largua (shih vargun 7). Çfarë ndodh kur një njeri i Perëndisë shkel në tokë të shenjtë? Njeriu i tij i brendshëm del në pah. Shtrirja e dorës përfaqëson shërbesën.

Lavdi Perëndisë për atë prekje të dytë, shenjtëruese. Është një moment pastrues, ku me anë të besimit natyra e vjetër kryqëzohet dhe krahu i shërbesës purifikohet, kur edhe një herë ne jemi veshur me besimin e duhur: natyrën e Tij. Lavdi Perëndisë që ne mund të gëzohemi në Gjakun pastrues, të çmuar dhe shërues të Krishtit.

27 Tetor

Një tempull i ri priftërinjsh

Tek Ezekieli 44:15-16, profeti i referohet një burri të drejtë e besnik i quajtur Zadok. Kuptimi hebre i emrit Zadok është “i drejtë” ose “drejt.” Ezekieli këtu po na flet për një burrë që shërbente si një prift gjatë mbretërimit të Davidit. Zadoku gjithmonë ngeli besnik ndaj Davidit, sepse ai e dinte që mbreti ishte i vajosuri i Zotit. Me të vërtetë Zadoku ishte një shembull suprem i një shërbëtori të vërtetë të Perëndisë – i ndarë nga bota, vetëm për Zotin, i cili vazhdimisht dëgjonte nga qielli. Një shërbëtar i tillë njihet si punën e tij kryesor: kërkon Perëndinë çdo ditë, në komunikim të vazhdueshëm me Frymën e Shenjtë dhe duke i shërbyer Jezusit.

Sot “ky tempull i ri priftërinjsh” është besnik për të qëndruar para Zotit para se të qëndrojë përpara kishës. Ata kalojnë kohë të çmuar në praninë e Zotit, derisa sa të marrin një mesazh që digjet në zemrat e tyre. Kur dalin nga prania e Perëndisë janë në gjendje t’i flasin drejt zemrës së njerëzve. Mesazhi i tyre shkon pikërisht aty ku populli jeton, sepse ka ardhur direkt nga fronti i Perëndisë. Zoti thotë për priftërinë e Zadokut, “Ata do të hyjnë në shenjtëroren time, do t’i afrohen tryezës sime që të më shërbejnë dhe do të kryejnë gjithë shërbimin tim (shih Ezekielin 44:16).

Ne shohim “priftërinë e besimtarëve” që jehon në tërë librat e Dhjatës së Re. Gjoni na thotë, “...dhe na bëri mbretër dhe priftër për Perëndinë dhe Atin e tij..”(Zbulesa 1:6). Pjetri shkruan, “edhe ju, si gurë të gjallë, jeni... një priftëri e shenjtë, për të ofruar flijime frymërore, që i pëlqejnë Perëndisë me anë të Jezu Krishtit” (1 Pjetrit 2:5). Ti mund të mos kesh kredenciale për shërbesë, por ti je po ashtu i thirrur dhe i caktuar për të shërbyer në priftërinë e Zadokut siç janë dhe predikuesit dhe ungjilltarët e njohur.

Ti e bën këtë duke i shërbyer së pari Zotit, duke ofruar flijime lëvdimi dhe shërbese për Të. Ti je pjesë e kësaj priftërie mbretërore të Tij!

28 Tetor

Shërbëtori bujar

Së fundmi e kërkova Zotin në lutje më shumë barrë në zemër dhe fillova të sillja çeshtjen time. “O Zot,” u luta, “Kam qenë kaq i dërrmuar në jetën time. Nuk mund të vazhdoj më kështu.” Isha kaq i lodhur sa që lotët rrodhën. Ndërsa isha i shtrirë duke qarë, mendova, “Me siguri lotët e mi do të prekin zemrën e Zotit. Ai do të ketë mëshirë për mua.” Doja që dikush të më kuptonte dhe kisha nevojë për dhembshuri. Fryma e Shenjtë erdhi dhe më shërbeu, por jo në mënyrën siç unë e mendova. Përkundrazi! Ai më shumë hir më drejtoi për të shkuar tek 2 Korintasve 9:6-10:

“Dhe ju them këtë: Ai që mbjell me kursim, do të korrë po me kursim; dhe ai që mbjell dorëhapur edhe do të korrë dorëhapur. Secili le të veprojë ashtu si ka vendosur në zemrën, as me keqardhje as nga shtrëngimi, sepse Perëndia do një dhurues të gëzuar. Dhe Perëndia mund të bëjë që gjithë hiri të teprojë për ju, aq sa mbasi të keni gjithnjë mjaft në çdo gjë, t'ju tepërojë për çfarëdo pune të mirë, sikurse është shkruar: "Ai ndau, u ka dhënë të varfërve, drejtësia e tij mbetet në përjetësi". Edhe ai që i jep farën mbjellësit dhe bukë për të ngrënë, ju dhëntë dhe e shumoftë farën tuaj, dhe i bëftë të rriten frytet e drejtësisë suaj;”

I lexova këto vargje dhe i rilexova, por nuk po kuptoja asgjë. Së fundmi, mbylla Bibla dhe u luta, “Zot jam tepër konfuz. Nuk shoh asgjë për të më inkurajuar apo për të më ndihmuar.” Më pas, Fryma e Shenjtë i foli me shumë intensitet, por me dashuri njeriut tim të brendshëm, “David kjo ka të bëjë pikërisht me atë që ti po kalon. Kohët e fundit ti nuk më ke shërbyer me një zemër të gëzuar. Fjala ime nuk flet këtu vetëm për dhënien e parave për të ndihmuar të varfërit. Po flet edhe për shërbesën ndaj Meje dhe Trupit Tim (kishës).

“Unë të kam thirrur për të shërbyer në qytetin e Nju-Jorkut, por nuk të kam dërguar pa burime të bollshme. Gjithçka që ti ke nevojë është e disponueshme, forca, pushimi, fuqia, aftësia, gëzimi dhe kënaqësia. Mos ji zemërlëshuar, sepse ti ke akses në të gjitha burimet e mia.” Qofshim ne me mendjen top: “Ai që mbjell me kursim do të korrë po me kursim, dhe ai që mbjell dorëhapur do të korrë dorëhapur. Kështu pra secili le të japë sipas asaj që ka në zemër, jo nga shtrëngimi e as me keqardhje, sepse Perëndia do një dhënës të gëzuar.”

28 Tetor

Shërbëtori bujar

Së fundmi e kërkova Zotin në lutje më shumë barrë në zemër dhe fillova të sillja çeshtjen time. “O Zot,” u luta, “Kam qenë kaq i dërrmuar në jetën time. Nuk mund të vazhdoj më kështu.” Isha kaq i lodhur sa që lotët rrodhën. Ndërsa isha i shtrirë duke qarë, mendova, “Me siguri lotët e mi do të prekin zemrën e Zotit. Ai do të ketë mëshirë për mua.” Doja që dikush të më kuptonte dhe kisha nevojë për dhembshuri. Fryma e Shenjtë erdhi dhe më shërbeu, por jo në mënyrën siç unë e mendova. Përkundrazi! Ai më shumë hir më drejtoi për të shkuar tek 2 Korintasve 9:6-10:

“Dhe ju them këtë: Ai që mbjell me kursim, do të korrë po me kursim; dhe ai që mbjell dorëhapur edhe do të korrë dorëhapur. Secili le të veprojë ashtu si ka vendosur në zemrën, as me keqardhje as nga shtrëngimi, sepse Perëndia do një dhurues të gëzuar. Dhe Perëndia mund të bëjë që gjithë hiri të teprojë për ju, aq sa mbasi të keni gjithnjë mjaft në çdo gjë, t'ju tepërojë për çfarëdo pune të mirë, sikurse është shkruar: "Ai ndau, u ka dhënë të varfërve, drejtësia e tij mbetet në përjetësi". Edhe ai që i jep farën mbjellësit dhe bukë për të ngrënë, ju dhëntë dhe e shumoftë farën tuaj, dhe i bëftë të rriten frytet e drejtësisë suaj;”

I lexova këto vargje dhe i rilexova, por nuk po kuptoja asgjë. Së fundmi, mbylla Bibla dhe u luta, “Zot jam tepër konfuz. Nuk shoh asgjë për të më inkurajuar apo për të më ndihmuar.” Më pas, Fryma e Shenjtë i foli me shumë intensitet, por me dashuri njeriut tim të brendshëm, “David kjo ka të bëjë pikërisht me atë që ti po kalon. Kohët e fundit ti nuk më ke shërbyer me një zemër të gëzuar. Fjala ime nuk flet këtu vetëm për dhënien e parave për të ndihmuar të varfërit. Po flet edhe për shërbesën ndaj Meje dhe Trupit Tim (kishës).

“Unë të kam thirrur për të shërbyer në qytetin e Nju-Jorkut, por nuk të kam dërguar pa burime të bollshme. Gjithçka që ti ke nevojë është e disponueshme, forca, pushimi, fuqia, aftësia, gëzimi dhe kënaqësia. Mos ji zemërlëshuar, sepse ti ke akses në të gjitha burimet e mia.” Qofshim ne me mendjen top: “Ai që mbjell me kursim do të korrë po me kursim, dhe ai që mbjell dorëhapur do të korrë dorëhapur. Kështu pra secili le të japë sipas asaj që ka në zemër, jo nga shtrëngimi e as me keqardhje, sepse Perëndia do një dhënës të gëzuar.”

29 Tetor

Duke na vënë në provë

“...Perëndia e braktisi për ta vënë në provë...” (shih 2 Kronikave 32:31). Ne jemi bërë kaq shumë të preokupuar që të provojmë Perëndinë sa që nuk përgatisim zemrat tona për sprovat e mëdha të jetës ku Perëndia na provon ne. A mund të ndodhë që sfida e madhe që ti po kalon tani, në fakt është Perëndia që po të sprovon? “Perëndia e vuri në provë Abrahamin dhe i tha...“Merre tani djalin tënd...dhe sakrifikoje në një nga malet që do të tregoj”” (Zanafilla 22:1-2). Perëndia vuri në provë një komb të tërë për të parë se ç’kishte në zemër. “Kujto gjithë rrugën që Zoti, Perëndia yt, të ka bërë të përshkosh në këtë dyzetë vjet në shkretëtirë që ti të ulësh kokën dhe të vihesh në provë, për të ditur çfarë kishte në zemrën tënde dhe në se do të respektoje apo jo urdhërimet e tij” (Ligji i Përtërirë 8:2).

Ne shohim diçka mahnitëse tek 2 Kronikave 32:31. Perëndia ishte në heshtje ndaj një mbreti të madh për një kohë të caktuar për ta vënë në provë atë, “Perëndia e braktisi [u tërhoq prej tij] në mënyrë që ta vinte në provë që të dinte se çfarë kishte në zemër.” Shpesh, ndërsa ecën drejt në veprën e Perëndisë, shërbëtori i Zotit e gjen veten të braktisur. Ai ndihet i sfiduar në kufinj të durimit dhe i lënë vetëm në betejën me forcat e ferrit. Çdo burrë dhe grua që Perëndia e ka bekuar është vënë në provë në të njëjtën mënyrë.

A lufton një betejë të humbur me një armik të paparishikuar? Fitorja është gjithmonë e dëshiruar, por nëse dështon mbaj mend: është ajo që mbetet në zemrën tënde që Perëndia është i interesuar. Përkushtimi yt ndaj Tij pavarësisht dështimit është dëshira e Tij. Jezusi ka premtuar që kurrë nuk do të na braktisë, por Shkrimet na zbulojnë se ka stinë kur Ati largon praninë e Tij nga ne për të na vënë në provë. Edhe vetë Krishti e përjetoi një moment të tillë vetmie në kryq. Është pikërisht në këto kohë që Shpëtimtari ynë i bekuar e njuh ndjenjën e dhimbjes dhe Ai pëshpërit, “Unë jam lutur për ty, që besimi yt të mos mpaket” (Luka 22:32).

31 Tetor

Lutjuni Zotit të të korrave

Ndërsa Jezusi po shihte nga koha që ishte këtu në tokë deri në fundin e kësaj epoke, Ai vuri re një problem të tmerrshëm. Ai u tha dishepujve, “Atëherë ai u tha dishepujve të vet: “E korra është me të vërtetë e madhe, por punëtorët janë pak” (Mateu 9:37). Ndërsa i lexoj këto fjalë, pyes veten, “Cila është zgjidhja? Si mund të gjenden më tepër punëtorë për të shkuar tek kombet?” (varg 38). Ti mund të mendosh, “Dyert po mbyllën ndaj ungjillit në mbarë botën.” Kjo mund të jetë e vërtetë, por nuk ka rëndësi sa të mbyllura duken kombet për syta tanë. Nëse Perëndia mund të rrëzojë Perden e Hekurt në Europë apo Perden e Bambusë në Azi, asgjë nuk mund ta ndalë Atë së vepruari kudo që Ai do.

Në vitin 1980, kur shërbesa jonë i kishte zyrat qendrore në Texas, u luta për një vit që Perëndia të dërgonte dikë në qytetin e Nju-Jorkut që të hapte një kishë në Times Square, Manhatan (në zemër të Nju-Jorkut). U betova që do të ndihmoja këdo që Perëndia do të zgjidhte: për të ngritur fonde, për të mbajtur takime dhe për të gjetur mbështetje. Por, ndërsa po lutesha që Perëndia të dërgonte një punëtorë në këtë të korrë specifike, Zoti e vendosi këtë barrë në zemrën time.

Apostulli Pal u dërgua si një misionar përmes fuqisë së lutjes. Ndodhi në Antioki, ku drejtuesit e kishës po luteshin për të korrat (shih Veprat 13:2-6). Udhëtimi i parë misionar i Palit ishte rezultat direkt i lutjeve të këtyre burrave të perëndishëm që po kërkonin Perëndinë për të dërguar punëtorë në të korra. Kështu vlen edhe për sot. Ne duhet të lutemi për të punën e të korrave sikurse këta burra të perëndishëm në Antiok bënë. Në fakt, ndërsa lutemi, Fryma e Shenjtë po kërkon në gjithë tokën, duke vendosur një urgjencë në zemrat e gjithë atë që duan të shërbejnë.

Zoti i të korrave bën një rrugë!

1 Nëntor

Ai e bën përmes jetes së tyre.

Më lejoni t'ju tregoj sesi Perëndia i sjell njerëzit në shtëpinë e Tij, si u flet atyre dhe si i shpëton. Ai e bën përmes jetës së tyre. Zoti e ndërton Kishën e Tij përmes dëshmimeve të dritës që shndrisin ata që e duan Atë. Jeta e Krishtit prodhon dritë tek shtëpitë, fqinjët, vendet e punës dhe qytetet. Si merret kjo lloj jete? Zbret poshtë tek çdo shenjtor i gjallë si një dëshmi e mëshirës dhe hirit të Perëndisë, të atyre që bëjnë një jetë vetëmohuese, të ndershme dhe të përkushtuar ndaj Krishtit. Pali flet për shërbëtorë që “njuh vullnetin e tij dhe dallon gjërat e rëndësishme, duke qenë i mësuar prej ligjit, dhe i bindur se je prijësi i të verbërve, drita e atyre që janë në errësirë” (Romakëve 2:18-19). Të tillë shenjtorë duhen përgëzuar.

Një herë një CEO (Drejtori Ekzekutiv) i një kompanie të madhe në Nju-Jork, telefonoi zyrën tonë dhe i tregoi njërit prej pastorëve tanë për dy gra që punonin për të. Ai u tha që këto gra nuk janë si punonjësit e tjerë. Këta dy gra ishin përherë të sjellshme, më gëzim, ndihmonin të tjerët dhe kurrë nuk flisnin pas shpine apo të merreshin me thashetheme. “Ka diçka ndryshe tek këto gra,” tha ai. “Dëshiroj të takohem me ju për të gjetur se çfarë i bën të jenë të ndryshme.” Këta gra ishin kandil qiellor, që Krishti i kishte vendosur në ato vende pune. Drita që ata kishin ndriçonte vendin e tyre të punës, sepse ato kishin jetën e Krishtit!

Shefi i tyre e dalloj si diçka që ishte përtej asaj që kjo botë mund të ofrojë. CEO-ja ishte hebre. A mendoni se ai do t'i përgjigjej një ftesë për një takim të madh festiv ungjillizimi? A do t'i lexonte ai materialet e pakitura ungjillizuese të shpërndara nga një kishë? Jo, ai do t'i hidhte në kosh. Por ai ju përgjigj dritës së vërtetë – jetës së Krishtit që jetohej ditë pas dite nga këta dy gra të perëndishme e të përlulura.

2 Nëntor

Një dritë jo e destinuar për t'u fshehur

Jezusi na thotë, “Ju jeni drita e botës” (Mateu 5:14). Kjo shpallje është më shumë sesa të bësh shërbesë. Shkon përtej mësimit, predikimit apo shpërndarjes së trakteve. Jezusi po na thotë, “Ju nuk jeni thjesht një reflektim i dritës apo një përçues i zakonshëm. Ju jeni vetë drita. Intensiteti i dritës tuaj varet nga intensiteti i ecjes tuaj me Mua.” Bota i dallon ato që ecin afër me Zotin. Fqinjët apo kolegët tuaj mund mos ta njohin përkushtimin tuaj ditor me Krishtin, besimin tuaj tek Ai apo varësinë tuaj të plotë ndaj Tij. Por ato shohin dritën që shndrit prej jush, për shkak të jetës që keni me Të. Sa kohë që asgjë nuk e pengon këtë jetë, drita juaj do të vazhdojë të shndrisë në errësirë.

“Ju jeni drita e botës. Një qytet i ngritur në majë të malit, nuk mund të fshihet” (i njëjti varg). Jezusi po thotë, “Unë ju kam vendosur në ekspozitë për botën. Ju jeni drita që nuk është e destinuar për t'u fshehur.” Cilat janë saktësisht dritat e Tij të vendosura në mal dhe ku mund t'i shohim? Zakonisht ato nuk gjenden gjatë ditës. Përkundrazi, shumë prej tyre janë besnik që shërbejnë me sakrifica, pa kërkuar të bien në sy. Përgjatë viteve unë kam parë besimtarë që duken të perëndishëm, por në të vërtetë janë frymërisht përtac. Ata i tregojnë të tjerëve për dështimet dhe dobësitë e tyre, duke menduar që kjo i bën të përlulur. Po në të njëjtën kohë janë të shpejtë për të gjykuar të tjerët.

Ata nuk zotërojnë frymën e shërbëtorit të dhembshur, dhënës dhe të vërtetë të Krishtit. Përkundrazi, “drita” që ata kanë është në fakt errësirë. Jezusi pohon, “në qoftë se drita, pra, që është në ty është errësirë, sa e madhe do të jetë errësira!” (Mateu 6:23). Aty ku nuk është jeta e Krishtit, nuk mund të ketë jetë për të tjerët. Ne duhet gjithmonë t'a lëmë këtë dritë të ndriçojë në mënyrë që Perëndia të marrë lavdinë.

3 Nëntor

Jeta prapa dritës

Më pas Jezusi u foli sërish atyre, duke u thënë, “Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës” (Gjoni 8:12). Jezusi ishte dhe ende është drita e botës. “Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve” (Gjoni 1:4). Ta mendosh thjesht, jeta që Krishti zotëronte ishte burimi për dritën e botës. Ai tha që të gjithë ata që besojnë “ (i njëjti varg). Çfarë ishte “jeta pas kësaj drite” për të cilën Shkrimi flet? Kur Gjoni përdor fjalën ‘jetë,’ ai po flet për tërë biografinë e ekzistencës së Jezusit. Jezusi na thotë ne që duhet të jetojmë siç bëri Ai. Për ne që të jemi siç Krishti ishte në botë, jeta e Tij duhet të jetë diçka që ne mund ta njohim e ta përjetojmë për veten tonë.

Unë e lidh jetën që ishte në Krishtin duke u gëzuar në gjërat e vogla dhe të dashura që Ai bëri dhe tha. Veprat e Tij të përditshme, fjalët dhe ecja e Tij me Atin kanë për qëllim të përcaktojnë kuptimin e jetës së Krishtit në ne. Mendoj për miqësinë e Jezusit me Llazarin; tërheqjen e Tij nga turmat pas një periudhe të gjatë në shërbesë; kënaqësinë që Ai mori nga koha që kaloi në shtëpinë e Marisë, Martes dhe Llazarit. Mendoj edhe për momentin kur Ai merr fëmijët e vegjël në krahë dhe i bekon ato; bindjen që tregoi ndaj nënës së Tij, edhe si njeri i rritur; e shndërrimit të ujit në verë në dasmën në Kanë të Galilesë. Mendoj për dashurinë e Krishtit dhe kujdesin e Tij për të përçmuarit, të mosdashurit, të varfërit; dhembshurinë e Tij për gruan që u kap duke kryer kurorëshkelje; nderimin e Tij ndaj të vesë që hodhi vetëm dy monedha.

Unë dyshoj nëse do të kishte libra mjaft për të regjistruar të gjitha gjërat që Jezusi bëri këtu në tokë. Në këto pasazhe, gjejmë mënyra se si duhet ta lidhim jetën tonë me Të dhe ta kuptojmë jetën që është drita.

4 Nëntor

Njerëzit plot hir

Perëndia përdor engjëj për t'u shërbyer njerëzve, por më shpesh Ai përdor njerëzit e Tij të dhembshur për të manifestuar hirin e Tij. Një arsye se përse ne bëhemi pjesëmarrës të hirit të Tij është që ne bëhemi kanalë të tij dhe e shpërndarjmë atë tek të tjerët. Unë e quaj këtë “njerëz hir.” “Po secilit nga ne iu dha hiri sipas masës së dhuntisë së Krishtit” (Efesianëve 4:7). Për shkak të rehatisë që na jepet përmes hirit të Perëndisë, është e pamundur për secilin prej nesh të vazhdojë të vajtojë gjatë tërë jetës së tij. Në një farë mënyre, ne jemi shëruar dhe ne fillojmë të ndërtojmë rezervuar të hirit të Perëndisë.

Unë besoj se kjo është ajo që Pali nënkupton kur shkroi, “Unë u bëra shërbenjës i të cilit u bëra, sipas dhuntisë të Perëndisë që m'u dha në sajë të fuqisë së Tij...për të shpallur midis johebrenjve pasuritë e papërshkrueshme të Krishtit” (Efesianëve 3:7-8). “Ju të gjithë jeni pjesëmarrës të këtij hiri me mua” (Filipianëve 1:7). Apostulli bën një pohim shumë të thellë këtu. Ai po thotë, “Kur unë shkoj përpara fronit të Perëndisë për të marrë hir, është për të mirën tuaj. Dua të jem një bari i mëshirshëm për ju, jo një bari gjykues. Dua që të jem në gjendje të shpërndaj këtë hir ndaj jush në kohë nevoj.” Hiri i Perëndisë e bëri pali një bari të dhembshur, i aftë për të vajtuar me ata që janë në dhimbje.

Pjetri shkruan, “Ndërsa secili prej jush ka marrënjë dhunti, shërbejeni ndaj njëri-tjetrit, si shërbëtorë të mirë të hirit të shumëfarshëm të Perëndisë” (1 Pjetri 4:10). Çfarë do të thotë të jesh një shërbëtor i mirë apo një njeri që shpall hirin e Perëndisë? A jam unë një person i tillë? Apo e kaloj kohën time në lutje vetëm për dhimbjen time, vuajtjet dhe problemet e mia? Vuajtjet tona po prodhojnë diçka të çmuar në jetën tonë. Ato po formësojnë një thirrje në zemrat tona për dhuntinë e hirit që t'ua ofrojmë të tjerëve që janë të lënduar.

Vuajtjet tona na bëjnë ne të bëhemi dhënës të hirit. Perëndi na ndihmo t'a kujtojmë që drita jote shndrit përmes gjërave të vogla të kësaj jete.

6 Nëntor

Trupi i Krishtit

Apostulli Pali na udhëzon, “Dhe ju jeni trupi i Krishti dhe gjymtyrët e tij, veç e veç” (vargu 12). Ai thotë më specifiku, “Sepse ashtu si trupi është një, por ka shumë gjymtyrë, dhe të gjitha gjymtyrët e të njëtit trup, megjithse janë shumë, formojnë një trup të vetëm, kështu është edhe Krishti” (vargu 12). Pali po na tregon ne, “Hidhi një vështrim trupit tënd. Ti ke duar, këmbë, sy, vesh. Ti nuk je një tru i izoluar, i shkëputur nga pjesët e tjera. E njëjta gjë është me Krishtin. Ai ka një Trup dhe ne përbëjmë gjymtyrët e Tij.” Apostulli më pas veçon, “Kështu edhe ne, megjithse jemi shumë, jemi një trup në Krishtin dhe secili jemi gjymtyrë të njeri tjetrit” (Romakëve 12:5). E thënë ndryshe, ne nuk lidhemi thjesht me Jezusin, por edhe me njëri-tjetrin. Në të vërtetë ne nuk mund të lidhemi me Të nëse nuk shoqërohemi apo bashkohemi me vëllezërit dhe motrat në Krishtin.

Pali e thotë dhe më qartë, “Kupa e bekimit që ne bekojmë, a nuk është vallë pjesëmarrje në gjakun e Krishtit? Buka që ne thyejmë, a nuk është vallë pjesëmarrje në trupin e Krishtit? Sepse ne të shumtit, jemi një bukë, një trup, sepse të gjithë marrim pjesë në të vetmen bukë” (1 Korintasve 10:16-17). E thënë thjesht, ne ushqehemi nga i njëjti ushqim: Krishti, mana nga qielli. “Sepse buka e Perëndisë është ai që zbret nga qielli dhe i jep jetë botës” (Gjoni 6:33). Jezusi deklaron, “Unë jam buka e jetës...unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli...Ai që ushqehet prej Meje do të jetojë për shkakun Tim” (Gjoni 6:35, 51, 57). Pamja e bukës këtu është e rëndësishme. Zoti po na thotë, “Nëse vjen tek Unë, ti do të ushqehesh – ti do të jesh i ngjitur me Mua. Prandaj, ti do të marrësh forcë nga jeta që rrjedh prej Meje.”

Në të vërtetë, çdo pjestar i Trupit të Tij merr forcë nga një burim i vetëm: Krishti, koka e Trupit. Çdo gjë që ne kemi nevojë që të na çojë në një jetë fitoreje rrjedh prej Tij.

7 Nëntor

Një mik i mëkatarëve

Te Luka kapitulli 7 ne gjejmë historinë e Simonit, një farisë që kishte ftuar Jezusin në shtëpinë e tij për vizitë. Unë nuk jam i sigurt se pse ndonjë farise do t'a ftonte Jezusin për darkë e aq më tepër të ftojë edhe njëherë të tjerë fetar. Një arsye e fortë mund të jetë fakti që Simoni e ftoi Jezusin bashkë me miqtë në mënyrë që t'a qartësonin nëse Jezusi është vërtet një profet apo jo. Pasazhi e bën të qartë sidoqoftë, që Simoni e njohte reputacionin e Jezusit si një profet (Luka 7:39). Shkrimi nuk na jep detaje se çfarë ky grup diskutoi rreth tryezës, por ne mund të jemi të sigurt që kishte të bënte me teologjinë. Farisenjtë ishin të specializuar në këtë temë dhe ishin përpjekur t'a zinin mat Krishtin në raste të tjera me pyetje thumbuese. Megjithatë Krishti e dinte se çfarë kishte në zemrat e tyre.

Gjëja tjetër që ne lexojmë është që një grua e rrugës “që ishte një mëkatore” hyri në skenë. Shkrimi na tregon, “Më pas ai u kthye nga gruaja” (vargu 44). Këtu Jezusi na tregon ne se ku duhet të jetë fokusi ynë: jo në fe të rremë, as në mësues të rremë, por tek mëkatarët. Duke parë nga Simoni dhe miqtë e tjerë, Jezusi u kthye nga gruaja e iu tha këtyre burrave, “Mëkatet e saj që janë të shumta, janë falur, sepse ajo deshi shumë...Më pas i th gruas, “Besimi yt të shpëtoi. Shko në paqe”” (vargjet 47, 50). Jezusi zbuloi se përse Ai erdhi: për të dashur dhe restauruar mëkatarin, ata që janë mbytur nga mëkati. Ai po na thotë sot, “Kjo është ajo që shërbesa ime ka të bëjë.”

Fokusi ynë duhet të jetë dashuria, sikurse e Shpëtimtarit. Ne nuk jemi për të gjykuar ata që janë rrëzuar, por për të kërkuar për t'i restauruar ato. Cili është ligji i Krishtit? Është dashuria, “Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur, ashtu edhe ju ta doni njëri-tjetrin” (Gjoni 13:34).

8 Nëntor

Perëndia përdor njerëz

Perëndia përdor njerëz që të rifreskojë, ngushëllojë njerëz. Ai kaq shumë e do këtë lloj shërbese sa që Ai lëvizi profetin Malakia për të folur për këtë si një nga gjërat më të nevojshme në këto ditë të fundit. Malakia e përshkroi sesi në këto ditë, populli i Perëndisë ndërton njëri-tjetrin përmes një nxitje një me një, “Atëherë ata që kishin frikë nga Zoti i folën njëri-tjetrit” (Malakia 3:16). Fjalët e Malakias erdhën në një kohë paudhësie të shfrenuar, kur “gllabëruesi” kishte shkatërruar shumë fruta në vend. Njerëzit e Perëndisë ishin rraskapitur dhe filluan të dyshonin nëse është me vlerë të ecësh me Zotin. Ata menduan, “Ne na është thënë që kushton për t’i shërbyer Zotit, t’i bindesh Fjalës dhe të të mbash barrat e Tij. Por ndërsa shohim përreth krenarët dhe kompromentuesit, janë ata që duke të gëzuar, duke shijuar begatinë e duke çuar jetën në qejfe.”

Fryma e Shenjtë filloi të lëvizë në Izrael. Shpejt frika e Zotit erdhi dhe secili filloi t’i flasë hapur tjetri. Ata nxitën njëri-tjetrin dhe ngushëlluan të zemërlëshuarit përreth. Unë jam i bindur se fjala e Malakias për këtë lloj shërbese është një pamje që pasqyron ditën që po jetojmë. Ai na ka dhënë një pamje të derdhjes së Frymës së Shenjtë në këto ditë të fundit, sesi njerëzit e Perëndisë ndalojnë thashethemet dhe ankesat dhe fillojnë të nxisin e përdëllejnë njëri-tjetrin. Kjo lloj shërbese po ndodh përmes telefonit, letërkëmbimeve, e-maileve dhe ballë për ballë. Perëndia është kaq i kënaqur më këtë lloj shërbese, me çdo fjalë të mirë të folur, çdo thirrje të bërë, çdo letër të shkruar, çdo përpjekjes për të nxitur zemërlëshuarit. Është e gjitha e ruajtur në “librin e kujtimeve të Tij.”

Këta shenjtorë shërbyes janë të çmuar për Të. ““Ata do të jenë të mitë”, thotë Zoti i ushtrive, "ditën kur unë përgatis thesarin tim të veçantë”” (vargu 17). Ty të është dhënë fuqia për të ngushëlluar një besimtar të zhgënjyer. Thirr dikë sot dhe thuaji, “Vëlla ose motër, dua të lutem për ty dhe të të inkurajoj. Kam një fjalë të mirë për ty.”

9 Nëntor

Një pamje e qiellit

“Falemnderit Perëndisë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht” (1 Korintasve 15:57). Shumë besimtarë e citojnë këtë varg përditë sipas sfidave dhe vuajtjeve që kalojnë. Por, konteksti në të cilin Pali flet, sugjeron një kuptim më të thellë. Vetëm dy vargje më parë, Pali pohon, “Vdekja u përpi në fitore”. O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote?” (vargjet 54-55). Pali po flet qartazi për dëshirën e tij për atdheun qiellor. Ai shkroi, “Ne e dimë në fakt se, në qoftë se kjo çadër, vendbanimi ynë tokësor, prishet, ne kemi një godinë nga Perëndia, një banesë të përjetshme, në qiej, që nuk është bërë nga dorë njeriu. Sepse në këtë çadër ne psherëtimë duke dëshëruar fort të vishemi me banesën tonë qiellore” (2 Korintasve 5:1-2). Më pas apostulli shton, “Por jemi të sigurt dhe na parapëlqen më tepër ta lëmë trupin dhe të shkojmë e të banojmë bashkë me Zotin” (vargu 8).

Sipas Pali, qielli – të jesh në praninë e Zotit për tërë përjetësinë – është diçka që ne duhet ta dëshirojmë me gjithë shpirtin tonë. Ndërsa meditoj mbi këto gjëra, një pamje e lavdishme fillon të shfaqet. Së pari, imagjinoj përshkrimin e Jezusit të një grumbullimi madhështor, kur engjëjt “dhe ata do t'i mbledhin të zgjedhurit e tij nga të katër erërat, nga një skaj i qiellit te tjetri” (Mateu 24:31). Kur e gjithë kjo turmë do të mblidhet, unë përfytyroj miliona fëmijë në lavdi duke i kënduar hosana Zotit. Më pas të gjithë martirët, dukë kënduar e thirrur, “I Shenjtë, i shenjtë, i shenjtë!” së fundmi, do të jetë një britmë e fuqishme triumfuese nga kisha e Jezus Krishtit, me turma nga të gjitha kombet dhe fiset që lavdërojnë Perëndinë.

Kjo mund të tingëllojë tepër e çuditshme dhe e pabesueshme për ju, por Pali vetë dëshmoi për këtë. Kur apostulli besnik u mor në një vizion në qiell, ai “u rrëmbye në parajsë dhe dëgjoi fjalë të patregueshme, që nuk është e lejuar të thuhet nga njeri” (2 Korintasve 12:4). Unë besoj se atij ju dha një pamje e lavdërimit dhe këngëve që lartësojnë Perëndinë nga ata që do të gëzohen në praninë e Tij. Ishte një tingull kaq i lavdishëm sa që Pali mund ta dëgjonte, por jo ta përsëriste.

Kjo është pamja që kemi – le ta dëshirojmë plotësinë e saj!

10 Nëntor

Që zbulohet në vështirësitë tona

Fjalët përmbyllëse të Pali në letrën drejtuar Filipianëve ishin, “Gëzohuni gjithnjë në Zotin; po jua them përsëri: Gëzohuni!” (Filipianëve 4:4). Ai nuk po thoshte, “Unë jam në burg dhe këto pranga që kam në duar janë bekim për mua. Jam kaq i gëzuar për këtë dhimbje.” Jo, unë jam i bindur që Pali lutej përditë për çlirimin e tij dhe në disa raste qante e kërkonte frocë për të vazhduar. Madje dhe vetë Jezusi në orën e tij të sprovës dhe të dhimbjes, i thirri Atit, “Përse më ke braktisur?” Nëse jemi të sinqertë, ne do ta pranojmë që impulsi ynë i parë në vuajtjet tona është të qajmë e të themi, “Pse?” Zoti do të që ne ta mësojmë që Ai është i durueshëm me lotët tonë.

Por Perëndia ka siguruar që “po nëse-të” dhe “pse-të” tona mund të marrin përgjigje nga Fjala e Tij. Pali shkruan, “...duke ditur se unë jam vënë për mbrojtjen e ungjillit...Krishti shpallet; dhe për këtë unë gëzohem, dhe do të gëzohem” (Filipianëve 1:17-18). Apostulli po na thotë, “Unë jam I vendosur që Fjala e Perëndisë do të vërtetohet nga përgjigja ime në këtë spovë vuajtjesh. Ç’është e vërteta, Krishti po predikohet nga shpirti im që është në paqe dhe në prehje në mes të këtij kalvari vuajtjesh. Çdo kush që me sheh e di që ungjilli që po predikoj, më ka çuar në këto kohe të vështira. Dëshmon që Zoti kujdeset për këdo në çdo lloj situatë dhe Ungjilli i Tij do të predikohet përmes kësaj përvoje.”

Një nga pleqtë në kishën tonë, që quhet Sam një herë më tha, “Pastor David, mënyra se si ti reagon në kohën e sprovës është një dëshmi për mua.” Çfarë Sam nuk arrinte të kuptonte është se vetë jeta e tij është një predikim për mua. Ai jeton në dhimbje kronike që e lejojnë atë të flejë vetëm disa orë. Pavarësisht, dhimbjes së vazhdueshme dhe tërbuese, përkushtim i tij ndaj Zotit është një dëshmi për të gjithë ne. Ky është mesazhi që unë marr nga Pali: Ne nuk jemi të detyruar të bëjmë diçka tepër të madhe për Zotin. Ne duhet t’i besojmë Atij. Krishti do të zbulohet në ne përmes vuajtjeve dhe dhimbjes.

13 Nëntor

Kam punuar më kot

A shokoheni ju kur merrni vesh që Jezusi përjetoi ndjenjën e të arritjes pak në jetë? Tek Isaia 49:4 ne lexojmë këto fjalë, “ Por unë thoja: "Më kot jam lodhur; për hiç gjë dhe pa dobi kam harxhuar forcën time; por me siguri e drejta ime është pranë Zotit dhe shpërblimi im pranë Perëndisë tim". Këto nuk janë fjalët e vetë Isaias, i cili u thirr nga Perëndia në një moshë madhore. Jo, këto janë fjalët e Krishtit, të folura nga Ai që u thirr “që nga barku i nënës...Zoti...që më ka formuar që të jem shërbëtori i Tij, që ti sjell Atij përsëri Jakobin” (vargjet 1, 5). Kur unë erdha tek këto pasazhe, të cilin e kam lexuar disa herë, zemra ime u mrekullua. Nuk mund ta besoja atë që po lexoja. Fjalët e Jezusit “që më kot jam lodhur” ishin një përgjigje e Atit që sapo kishte deklaruar, “Ti je shërbëtori Im...në të cilin do të përlëvdohem” (vargu 3). Ne lexojmë përgjigjen surprizuese të Jezusit në vargun pasaardhës, “Më kot jam lodhur; për hiç gjë dhe pa dobi kam harxhuar forcën time” (vargu 4).

Pasi e lexova këtë, u ngrita në këmbë mbi studimet e mia dhe thashë, “Sa mahnitëse! Vështirë ta besoj që Krishti ishte vulnerabël, i cënueshëm. Në trupin e tij njerëzor, Ai provoi të njëjtin dekurajim sikurse edhe ne. Ai po kalonte të njëjtat mendime siç i kam kaluar edhe unë në kohë të caktuara.” Duke i lexuar këto pasazhe më bënë ta doja Krishtin akoma dhe më shumë. Arrita të kuptoja që Hebrenjve 4:15 nuk ishte klishe. Shpëtimtari ynë me të vërtetë është i prekur nga ndjenjat e dobësive tona, dhe u tundua siç tundohemi edhe ne, por pa mëkatuar. Ai dëgjoi të njëjtat akuza që satani na pëshpërit, “Misioni yt nuk u përfundua. Nuk ka asgjë për të treguar nga puna jote.”

Pse duhej Jezusi, apo një burrë a një grua e Perëndisë, të mendojë të tilla mendime dëshpëruese? Është e gjitha si pasojë e matjes së rezultateve të pakta kundrejt pritjeve të larta. Perëndia na thotë ndryshe, “Ti je shërbëtori Im...në të cilin do të përlëvdohem.”

14 Nëntor

Ushqej delet e Mia

Kur i kërkova Frymës së Shenjtë se si të ruhem nga neglizhenca, Ai më drejtoi të kisha parasysh mohimin e Pjetrit dhe ripërtëritjen e tij. Dishepulli që ishte një herë e një kohë plot guxim e mohoi Krishtin, duke i gënjyer ata që e akuzonin, “Unë nuk e njoh këtë njeri.” Çfarë e bëri Pjetrin të binte në këtë gjendje? Ishte krenaria, pasojë e mburrjes prej vetëdrejtësisë. Ai i kishte thënë vetes dhe të tjerëve, “Unë kurrë nuk do të bëhem i ftohtë ndaj Krishtit. Të tjerët mund të bien, por unë do të vdes për Zotin tim.” Megjithatë, Pjetri ishte i pari ndër dishepujt për të hequr dorë. Ai braktisi thirrjen e tij dhe u rikthye në karrierën e vjetër, duke u thënë të tjerëve, “Po shkoj të peshkoj” (shih Gjonin 21:2-3). Në fakt ai po thoshte, “Unë nuk mund ta përballoj këtë. Nuk mund ta mbaj më këtë barrë.”

Pjetri u pendua në mohimin që Ai i bëri Krishtit dhe u restaurua në dashurinë e Jezusit. Por, ai ishte sërish një njeri i tensionuar përbrenda, sepse kishte diçka ende të pazgjidhur. Nuk ishte mjaft që ai u rimëkëmb, i sigurtë në shpëtimin e tij. Jo, çështja që Krishti e adresoi si të nevojshme në jetën e Pjetrit ishte neglizhenca në një formë tjetër. Më lejoni ta shpjegoj. Ndërsa dishepujt u ulën përreth zjarrit, duke ngrënë e duke biseduar, Jezusi e pyeti Pjetrin tre herë, “A më do ti Pjetër më shumë se këta?” Secilen herë Pjetri u përgjigj, “Po, Zoti, ti e di se unë të dua” – dhe në secilin rast Krishti ia ktheu, “Ushqej delet e mia.”

Vini re që Jezusi nuk e kujtoi Pjetrin që të rrijë zgjuar dhe të lutej apo të tregohej i zellshëm në leximin e Fjalës së Perëndisë. Krishti presupozoi që këto gjëra tashmë ishin të qarta. Urdhërimi që i dha ishte “Ushqej delet e mia” (shih vargjet 16-17). Unë besoj se në këto fjalë, Jezusi po udhëzonte Pjetrin – edhe ne sot po ashtu – se si të ruhej nga neglizhenca. Ai po thoshte, “Ti je i restauruar. Tani është koha të heqësh vëmendjen nga dështimet dhe problemet e tua. Mënyra për ta bërë këtë është që të mos tregohesh neglizhent ndaj njerëzve të Mi. Ati im më ka dërguar, kështu po të dërgoj edhe unë ty. Amen!”

15 nentor

Të duash të tjerë

T'i ngjash Krishtit do të thotë të dallosh Krishtin tek të tjerët. Në udhëtimet e mia unë takoj shumë burra dhe gra të çmuar, që unë e di që e kanë dhënë veten plotësisht ndaj Zotit. Momentin kur takohem me to, zemra ime kërcen nga gëzimi. Edhe pse nuk jemi takuar kurrë më parë, kam një dëshmi brenda meje nga Fryma e Shenjtë që ata janë plot me Krishtin. Sërish mund t'i shoh disa prej atyre fytyrave: pastorë, peshkopë, ungjilltarë të varfër rruge. Momentin që takohem me to, unë kuptoj pa patur nevojë që ata të thonë ndonjë fjale, "Ky burrë ka qenë më Jezusin. Kjo grua ka gëzimin e Zotit." Ndërsa përshendetem me ta, gjithmonë u them një gjë që dëshiroj që të tjerët të thonë për mua, "Vëlla, motër, unë shoh Jezusin në ty."

Ngjashmëria me Krishtin ka të bëjë me mënyrën sesi i trajtojmë ata që nuk i përkasin familjes tonë, t'i duam të tjerët siç Ai na do. Gjithashtu do të thotë të duash armiqtë e tu – ata që të urrejnë, që duken që nuk duan të na duan. Ne duhet ta bëjmë këtë, pa pritur diçka si shpërblim. Të duash në këtë mënyrë është e pamundur, në terma njerëzor – megjithatë ne jemi urdhëruar ta bëjmë këtë. Si mund ta dua një mysliman që më pështyn në fytyrë një bllok larg ndërtesës së kishës? Si mund t'i dua ata që kanë faqe interneti ku më quajnë profet i rremë? Si mund t'i dua ata me të vërtetë në Krishtin?

Madje unë nuk mund t'i dua të gjithë të krishterët në fuqinë time. Duhet të jetë vepër e Frymës së Shenjtë. Jezusi iu lut Atit, "Që dashuria me të cilën ti më ke dashur mua, të jetë në ta dhe unë në ta." Krishti i kërkon Atit të vendosë dashurinë e Tij në ne. Ai premton që Fryma e Shenjtë do të na tregojë sesi duhet ta jetojmë këtë lloj dashurie. "Ju do ta njihni Atë, sepse Ai banon në ju dhe do të jetë me ju...Ai do t'ju mësojë të gjitha gjërat" (14:17, 26).

16 Nëntor

Të zgjedhur për të dhënë fryt

Ju nuk më keni zgjedhur Mua, por ju zgjodha unë ju dhe ju caktova që të shkoni e të jepni fryt” (Gjoni 15:16). Shumë besimtarë të sinqertë mendojnë që të japësh fryt do të thotë thjesht të sjellësh shpirta te Krishti. Të japësh fryt nënkupton më shumë sesa të fitosh shpirta. Fryti për të cilën Jezusi po flet është ngjashmëria me Krishtin. E thënë më thjesht, të japësh fryt do të thotë të reflektosh natyrën e Jezusit. Po ashtu, shprehja “shumë fryt” do të thotë “një ngjashmëri gjithnjë e më e madhe me Krishtin.” Të rritesh gjithnjë e më tepër në imazhin e Krishtit është qëllimi ynë në jetë. Duhet të jetë qendra e tërë aktiviteteve tona, mënyrës së të jetuarit, marrëdhënieve tona. Më të vërtetë, të gjitha thirrjet dhe dhuratat – vepra jonë, shërbesa dhe dëshmimi – duhet të rrjeshin nga ky qëllim thelbësor.

Nëse unë nuk ngjaj më Krishtin – nëse nuk po bëhem dukshëm më i ngjashëm me karakterin e Tij – atëherë e kam humbur qëllimin e Perëndisë në jetën time. Ju e kuptoni që qëllimi i Perëndisë për mua nuk mund të përmbushet nga ajo që unë bëj për Krishtin. Nuk mund të matet nga asgjë që unë mund të arrij, edhe nëse unë shëroj të sëmurët apo dëboj demonët. Jo, qëllimi i Perëndisë përmbushet në mua vetëm nga mënyra sesi transformohem në imazhin e Tij. Shkoni në një librari të krishterë dhe ju do të gjeni më së shumti libra vetë-ndihmues – si të triumfosh mbi vetminë, t’i mbijetosh depresionit, të gjesh përmbushje. Por e gjithë kjo është e gabuar! Ne nuk jemi thirrur për të qenë të suksesshëm – të jemi të lirë nga i gjithë mundimi, të jemi të veçantë, “për t’ia dalë.”

Shumë veta po e humbasin atë që duhet të jetë qendra e jetës së tyre: të bëhen të frytshëm në ngjashmëri me Krishtin. Jezusi u dorëzua tërësisht tek Ati dhe kjo ishte e gjitha për Të. Ai pohoi, Unë nuk bëj dhe nuk them asgjë veç asaj që më tregon Ati.” A doni që të keni “shumë fryt” që rrjedh si pasojë e ngjashmërisë me Krishtin? Rrituni në dashuri për të tjerët – kjo është përgjigja. Të bëhesh i frytshëm tregohet nga mënyra sesi i trajtojmë të tjerët.

17 Nëntor

A jeni ju mes shtatë mijëve?

Përgjatë gjithë Biblës numri shtatë është i barazvlerësuar me qëllimin e përjetshëm të Perëndisë. Unë besoj, që numri shtatë mijë që Perëndia përmend tek 1 Mbretërve 19:18 thjesht na tregon personat që përbënin mbetjen e Tij. Në të vërtetë, njerëzit që AI ndan mënjanë mund të jenë shtatëdhjetë ose shtatë milion. Çfarë ka rëndësi është se të gjithë këta janë tërësisht të përkushtuar ndaj Tij. Cilat janë tiparet e mbetjes? Këto janë tre shenjat dalluese:

Një përkushtim i paluhatshtëm për t'u kapur fort pas Zotit. Çdo besimtar i kësaj mbetje ka bërë një zgjedhje të devotshme për të jetuar kundra rrymës së armikut. Në një moment të caktuar, ne duhet të bëjmë një përkushtim, duke deklaruar, “Mua nuk më intereson se çfarë të tjerët thonë apo bëjnë. Unë i përkas Zotit dhe nuk do të eci sipas frymës së ligë të kësaj epoke.” Një gatishmëri për t'u identifikuar me të varfërin. Ndërsa shoqëria priret duke u shoqëruar me të pasurit dhe të suksesshmit, ne e vendosim veten me klasën e të vuajturve. Abdia ishte një njeri i perëndishëm që shërbente në shtëpinë e Jezebelës, një njeri që kishte vendosur të kishte frikë Perëndinë dhe askënd tjetër. Ai dëshmoi që zemra e tij ishte e drejtë dhe ishte me të varfërit duke u kujdesur për njëqind profetë të vuajtur (shih 1 Mbretërve 18:4). Plot shpresë. Shtatë mijë burrat në kohën e Elias vuajtën për shkak të shpresës së tyre për ditën e çlirimit që po vinte. Në të njëjtën mënyrë edhe sot, shpresa e bekuar e Kishës është rikthimi i shpejtë i Krishtit. Më një zë borie, e gjithë paudhësia do të ndalojë. Zoti ynë do t'i japë fund të gjithë zvetënimit dhe çoroditjes që shohim, gjitha vrasjeve të foshnjave, genocidit etnik etj.

A ju karakterizojnë këto tre shenja si pjesë e mbetjes së shenjtë të Perëndisë? Nëse po, Perëndia mburret me ty, “Ky njeri më ka dhënë zemrën. Ai është i fokusuar tek Unë dhe është i tëri i Imi!” Ne duhet të ungjillizojmë, t'u shërbejmë të varfërve dhe të punojmë ndërsa është akoma ditë, të bindur në shpresën që Mbreti Jezus po vjen të qeverisë përjetë!

18 Nëntor

Masat mbrojtëse kundra gënjeshtreve të satanit për hirin

Falemnderit Perëndisë që Juda në letrën e tij, na ka dhënë tre paralajmërime për joshjet e gënjeshtreve të satanit në lidhje me hirin e Perëndisë. Juda shkruan, “Por ju, shumë të dashur, duke ndërtuar veten tuaj mbi besimin tuaj shumë të shenjtë, duke u lutur në Frymën e Shenjtë ruhuni në dashurinë e Perëndisë, duke pritur mëshirën e Zotit tonë Jezu Krisht, për jetën e përjetshme” (Juda 20-21). Le të shohim tre gjëra në këtë varg:

- a. Ne duhet të ndërtohem në besimin tonë. Si e realizojmë këtë? Duke studiuar denjësisht Fjalën e Perëndisë. Megjithatë, besimi nuk vjen vetëm duke e lezuar Fjalën e Perëndisë, por duke e dëgjuar ose duke e zbatuar atë që lexojmë. Ne duhet ta lexojmë Fjalën e Perëndisë, ta zbatojmë në zemrat tona dhe të pranojmë qortimin prej saj. Kjo do të prodhojë në ne një mendje të shëndoshë frymërore. Më pas, nuk ka rëndësi se çfarë lloj mesazhi ne dëgjojmë, sepse nuk do të rrëmbehemi nga gënjeshttrat apo mendjelehtësitë e ndonjë njeriu.
- b. Ne duhet të lutemi në Frymën e Shenjtë. Kjo do të thotë që ne jo vetëm që lutemi në kishë, por edhe në vendin tonë sekret. Ne duhet t’i kërkojmë Frymës së Perëndisë të ndriçojë në zemrat tona dhe të pranojmë qortimin e Tij, kështu që të marrim hirin e Tij në çdo nevojë.
- c. Ne nuk duhet të merakosemi për asgjë, përkundrazi ne duhet të presim vazhdimisht për ardhjen e Zotit. Nëse po studiojmë Fjalën e Perëndisë dhe po lutemi sipas Frymës, atëherë është e pamundur që ne mos të presim me ardhjen e papritur të Jezusit. Ne do ta dimë që kjo botë nuk është shtëpia jonë dhe ne do të presim Zotin tonë të vijë në çdo moment.

Nëse ti po i zbaton këto tre paralajmërime, atëherë ti do të kuptosh hirin e vërtetë. Ti nuk do të tundohesh nga pafytyrësia e mesazheve të zvetënuara të hirit të vërtetë. Nëse ne po i bëjmë këto gjëra, Juda thotë se do të korrim përfitimet e kësaj lutjeje, “Dhe atij që mund t’ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t’ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim” (Juda 24).

19 Nëntor

A po rriteni në hirin e Perëndisë?

Një pyetje më ka ngelur në mendje këto javët e fundit. Është një pyetje që unë besoj që çdo besimtar i singertë ja bën vetes. A po rritem në hir? Për mua, hiri është fuqia e Frymës së Shenjtë për t'u bërë më shumë si Jezusi. Prandaj, të rritesh në hir do të thotë të rritesh në imazhin e Krishtit përmes fuqisë së Frymës së Perëndisë. Më lejoni ta parafrazoj pyetjen time në këto terma, “Po mbështetem unë tek Fryma e Shenjtë për të më bërë më të ngjashëm me Jezusin – në shtëpinë time, shërbesën dhe marrëdhëniet?” Kjo pyetje gjen vend sidomos tek besimtarët e pjekur – njerëz të cilët kanë ndërtuar një themel frymëror prej vitesh përmes studimit dhe leximit të Biblës, jetës konstante të lutjes dhe këshillës së perëndishme. Nëse kjo ju përshkruan juve, më lejoni t'ju pyes: pas gjitha studimeve të tua, lutjeve dhe mësimit, a jeni ju sërish duke u bërë më i ngjashëm me Jezus Krishtin? Keni ju më tepër dhembshuri, jeni më të butë, më të mëshirshëm dhe falës sesa ishit vitin e kaluar në këtë periudhë? Apo rritja juaj është ndalur si në stacion? A keni ndaluar ju në një rritje zero?

Ja një mënyrë për të treguar se ju po rriteni në hirin e Zotit: Perëndia është treguar i mëshirshëm me ju, po ju si rezultat i kësaj a keni shfaqur mëshirë ndaj të tjerëve? Nëse nuk jeni të sigurt, pyeteni veten tuaj sesi reagoni ju kur të tjerët ju lëndojnë? A jeni të butë dhe mirëdashës? Apo përgjigjeni me zemërim dhe hidhërim? A jeni të durueshëm dhe të kuptueshëm apo të irrituar dhe debatues? Bëni një analizë të singertë me veten tuaj për vitin e kaluar. Keni mësuar përmes sfidave tuaja të bëheni më të butë, të keni më tepër durim, të jeni më shumë mirëdashës dhe të butë në të folur? Apo ju duhet ta pranoni, sikurse edhe unë, që keni reaguar me valë zemërimi, fjalë të ashpra dhe vetë-keqardhje? Ne po ashtu duhet të pyesim veten, “A jam përgjigjur unë kritikëve dhe armiqve me dhembshuri, indinjatë dhe vetë-drejtësi?”

“Por rrituni, në hirin dhe në njohjen e Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht. Atij i qoftë lavdia, tani dhe përjetë. Amen” (2 Pjetrit 3:18).

20 Nëntor

Shërbesa jonë: transformimi

“Dhe ne të gjithë, duke soditur fytyrëzbuluar lavdinë e Zotit si në pasqyrë, transformohemi në të njëjtën shëmbëllim nga lavdia në lavdi, posi prej Frymës së Zotit” (2 Korintasve 3:18). Çfarë do të thotë të soditësh lavdinë e Zotit? Pali po na flet për një adhurim të fokusuar, të përkushtuar. Është një kohe që i jepet Perëndisë vetëm për të soditur. Më pas apostulli menjëherë shton, “Prandaj, duke e pasur këtë shërbim” (2 Korintasve 4:1). Pali e bën të qartë që të soditësh fytyrën e Krishtit është një shërbesë që të gjithë ne duhet ta përkushtojmë veten.

Fjala greke për “soditje” në këtë varg është një shprehje shumë e fortë që tregon jo thjesht “t’i hedhesh një sy,” por “të vështrosh ngultasi.” Do të thotë të vendosësh, “Unë nuk do të lëviz nga ky vend. Përpara sesa të përpiqem që të arrij ndonjë gjë, unë duhet të jem në praninë e Perëndisë.” Shumë besimtarë e keqinterpretojnë këtë frazë “duke soditur si në pasqyrë” (3:18). Ata mendojnë për pasqyrën si fytyrën e Jezusit që reflekton mbrapsht. Kjo nuk është ajo çfarë thotë Pali. Ai po flet për një vështrim të fokusuar intensiv, që përpiqet të shohë më qartë. Ne duhet “t’i fiksojmë syta tanë” në këtë mënyrë, të vendosur për të parë lavdinë e Perëndisë në fytyrën e Krishtit. Ne duhet ta mbyllim veten në shenjtoren e shenjtoreve me një obsesion: ngultasi të vështrojmë në mënyrë intensive dhe të kemi një përkushtim të tillë sa që ne ndryshohemi.

Fjala greke për “ndryshim” merret nga fjala “metamorfozë,” që ka kuptimin “i transformuar, i shpërfytyruar.” Çdo kush që shkon shpesh në vendin shumë të shenjtë dhe vështrosh ngultasi Krishtin, është duke u shpërfytyruar. Një transformim po ndodh. Ky person vazhdimisht po ndryshohet në karakterin dhe imazhin e Krishtit. A po e kuptoni atë që Pali po thotë? Ai po na tregon, “Kur ju kaloni kohë të sodisni fytyrën e Krishtit, ka liri për të ndryshuar.” Ky akt nënshtrimit thotë, “Zot, vullneti im është i Yti. Me çdo kusht, më transformo në imazhin e Krishti.”

21 Nëntor

Mbill një pemë

Perëndia nuk ka premtuar që bijtë e Tij nuk do të vuajnë. Ai nuk ka premtuar që ne nuk do të përballemi me orën e nevojës. Ne nuk kemi premtime për paqe botërore, qetësi, siguri apo mirëqenie financiare të vazhdueshme. Sidoqoftë, ne na është premtuar paqe dhe siguri për shpirtin dhe mendjen. Ne na është garantuar providencë supernatyrore për çdo nevojë të vërtetë dhe siguri që kurrë nuk do të kemi nevojë të lypim për bukë. Perëndia do që ne të vijmë tek vendi ku Pali arriti dhe tha, “Por kur kemi çfarë të hamë dhe të veshim, të jemi të kënaqur më këtë” (1 Timoteut 6:8).

E ardhmja, në aspektin botëror duket e pashpresë dhe e parashikueshme. Por Davidi flet për popullin e Perëndisë tek Psalmi 23:4, “Nuk do të kem frikë nga asgjë e keqe.” Ky është mesazhi për besimtarët sot. E ardhmja është përherë në kontrollin e Perëndisë, kështu që ne nuk duhet të kemi frikë. Zoti e ka riprogramuar të gjithën. Ai di momentin ekzakt kur Krishti duhet të kthehet. Perëndia, që kontrollon gjithë qiellin dhe tokën tha, “Ja, kombet janë si një pikë ujë në një kovë, konsiderohen si pluhuri i një peshoreje; ja, ai i ngre ishujt si të ishin një send shumë i vogël... Të gjitha kombet janë si një hiç para tij dhe konsiderohen prej tij si një hiç dhe një kotësi” (Isaia 40:15, 17).

Perëndia do që ne të punojmë përmes Frymës së Tij derisa Krishti të kthehet. Kjo do të thotë që ne duhet të punojmë sikur fundi kurrë nuk do të vijë, dhe të jetojmë sikur fundi është nesër. Një herë një predikues i njohur u pyet, “Çfarë do të bëjë sot nëse do ta dijë që Jezus Krishti do kthehej nesër?” Përgjigja e tij ishte, “Do të mbillja një pemë.” Kështu qoftë edhe me ne sot! Le çdo i krishterë i vërtetë të shkojë e të mbjellë dhe të hedhë farën e Perëndisë dhe të jetë i angazhuar me veprën e Perëndisë. Kur Ai të kthehet të jetë duke na gjetur “duke bërë vullnetin e Tij.”

22 Nëntor

Drejtime të detajuara dhe vendime të kthejllta

Qëllimi i Perëndisë për secilin prej bijve të Tij është t'i dorëzohen mbretërimit dhe qeverisjes nga Fryma e Shenjtë. “Në qoftë se rrojmë në Frymë, në Frymë edhe duhet të ecim” (Galatasve 5:25). Me fjalë të tjera, “Nëse Ai jeton në ju, lëreni t’ju drejtojë.” Unë nuk kam arritur në fundin e ecjes së lavdishme, por unë përditë po përparoj. Unë besoj se Veprat 16 na jep ne një nga shembujt më të mirë se çfarë do të thotët të ecësh në Frymën e Shenjtë. “Kur ata po kalonin nëpër Frigji dhe në krahinën e Galatisë, u penguan nga Fryma e Shenjtë që të shpallin fjalën në Azi. Si arritën në kufijtë e Misisë, ata kërkuan të shkojnë në Bitini, por Fryma nuk i lejoi” (Veprat e Apostujve 16:6-7).

Fryma e Shenjtë na siguron udhëzime të qarta e të detajuara për ata që duan të ecin në Të. Nëse ju ecni në Frymë, atëherë ju nuk do të ecni në konfuzion, vendimet e tua nuk do të jenë të mjegullta. Të krishterët e hershëm nuk ecën në konfuzion. Kjo ndodhi për shkak se ata drejtoheshin nga Fryma në çdo vendim, në çdo lëvizje, çdo veprim. Fryma e Shenjtë u foli atyre dhe i drejtoi në momentin e vendimmarrjes. Asnjë vendim nuk u mor pa këshillën e Tij. Motoja e kishës përgjatë tërë Dhjatës së Re, “Ai që ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë atë që Fryma thotë!”

Unë fillova të shërbeja në Nju-Jork, sepse Fryma e Shenjtë më foli shumë qartë, “Shko në qytetin e Nju-Jorkut dhe fillo një kishë.” Ai po ashtu më tha se kur duhet të lëviz. Asnjë demon apo djall nuk mund të më lëvizë mua nga kjo, sepse Fryma më dha drejtime të detajuara. Më kujtohet kur qëndroja ndërmjet Broadway dhe Bulevardit të Shtaë, duke qarë e duke ngritur duart lart. Fryma e Shenjtë më tha, “Pikërisht në këtë zonë Unë do të ngre një kishë. Bindu David. Fillo një kishë në Nju-Jork!”

Kisha në Sheshin Tajms (Times Square Church) nuk është një aksident. Është rezultat i udhëzimeve të qarta e të detajuara prej Frymës së Shenjtë!

23 Nëntor

Të zotërosh tokën tënde të premtuar

Turma nga të gjitha kombet e kanë zotëruar Krishtin si të gjithin në gjithçka. Megjithatë shumica e këtyre njerëzve, duke përfshirë shumë që janë në shërbesë, kanë braktisur Jezusin si burimin e tyre. Pse? Ata e dinë sesa e kushtueshme do të thotë të ndalosh së besuari dhe ecuri në mish. Ju e shihni, diçka ndodh kur ne kalojmë vijën për në shenjtoren e shenjtoreve. Momentin që ne hyjmë në praninë e Zotit, ne kuptojmë që mishi ynë duhet të vdesë. Kjo përfshin të gjithë dëshirën për kënaqësi frymërore, tërë bisedat për rizgjime të mëdha, i gjithë fokusi në çlirimin, të gjithë që kërkojnë për diçka të re apo një lëvizje të re.

Jezusi dhe vetëm Jezusi, duhet të bëhet gjithçka. Ai i vetmi duhet të jetë burimi i kënaqësisë, rizgjimit tënd të vazhdueshëm. Ai duhet të jetë fjala jote e vazhdueshme e drejtimit, hiri yt i ri çdo mëngjes. Sapo ju të kaloni kufirin, ti nuk mund të qëndrosh më tek mësuesit apo predikuesit e vajosur, apo ungjilltarë e fuqishëm. Nëse ju sërish kërkon njeriun në vend të Krishti, duke vrapuar nga njëri takim tek tjetri, duke kërkuar për dikë që të lutet për ty, atëherë ju nuk jeni të kënaqur me Krishtin. Për më tepër, puna jote do të jetë kot.

Abrahami u quajt “mik i Perëndisë” (shih Jakobin 2:23), për shkak të marrëdhënies të ngushtë me Perëndinë. Një mik është ai që lirisht ndan zemrën e tij me dikë tjetër. Qartazi Zoti ndau zemrën e Tij me Abrahamin. Perëndia vetë dëshmoi, “A do t’ja fsheh Abrahamit atë që kam për të bërë?” (Zanafilla 18:17). Pali deklaroi, “Dhe Shkrimi...ia dha lajmin e mirë Abrahamit më përpar” (Galatasve 3:8). Me fjalë të tjera Zoti i tregoi Abrahamit gjërat e mëdha që do të ndodhnin. Ai pa një Jezus fitimtar që do të shkatërronte të gjithë principatat dhe fuqitë. Ai pa fitoren e kryqit dhe shumë kombe duke hyrë në Tokën e Premtuar, duke zotëruar premtimin: Krishtin Vetë.

Këta njerëz po zotëronin tokën me anë të besimit, duke i besuar Fjalës së Perëndisë. A e keni zotëruar Tokën e Premtuar? Unë ju nxis sot, bëjeni Jezusi gjithçkanë tuaj. Hyni në paqen dhe prehjen e zotërimit të përhjetshëm, Jezus Krishtit.

24 Nëntor

Shpresë në stuhinë që po vjen

Davidi na jep një pamje të qartë të qëndrimit të Jezusit përpara stuhisë që po vinte. Ai flet profetikisht për Krishtin kur thotë, “E pata vazhdimisht Zotin para meje, sepse ai është në të djathtën time, që unë të mos hiqem” (Veprat e Apostujve 2:25). Kuptimi fjalë për fjalë i kësaj është, “Isha gjithmonë në praninë e Tij duke soditur fytyrën e Tij.” Davidi citon Jezusin ndërsa thotë, “Për këtë u gëzua zemra ime dhe ngazëlloi gjuha ime, dhe edhe mishi im do të qëndrojë në shpresë” (vargu 26). Këtu qëndron sekreti: Jezusi e kishte Atin përherë përpara fytyrës së Tij. Ai e takoi Atë në vende të fshehta dhe vetëm pasi qëndroi në praninë e Perëndisë, Krishti zbriti për të shërbyer. Jezusi po thotë, “Asnjë nga këto stuhi apo ndodhi të ardhshme nuk do ta lëvizin sigurinë Time. Ati Im është përherë me Mua – dhe Ai është në kontroll të plotë.”

Nëse ne do të përballemi me stuhinë që po vjen, ne duhet të jemi të përgatitur që asgjë mos të shqetësojë zemrat tona. E vetmja mënyrë për ta bërë këtë është të kalosh kohë në praninë e Atit duke soditur fytyrën e Tij. Ne duhet të mbyllemi në Të – në gjunjët tanë, duke u ushtruar në praninë e Tij e duke e kërkuar me gjithë zemër – derisa të bindemi plotësisht që Ai është në të djathtën tonë. Perëndia qartësisht po na thotë, “Mos u trembni e mos trazoni nga asgjë që shihni. Mbani sytë të fokusuar në Mua dhe do të ruani gëzimin tuaj.” Sipas Davidit, Jezusi dëshmoi, “Ti do të më mbushësh me gëzim në praninë tënde” (vargu 28).

Është sikur Krishti po na thotë, “Unë u përballa me çdo gjë që ju do të përballeni në ditët e fundit të kësaj kohe. Përjetova të njëjtat ndjesi të të papriturave, por vrapova shpejt tek Ati Im. Në praninë e Tij gjeta gjithë gëzimin, shpresën dhe prehjen për të cilët kisha nevojë. Kam paqe dhe gëzim, sepse kam qëndruar me Të.” “Mishi im do të qëndrojë në shpresë” (vargu 26).

25 Nëntor

Premtimet e preferuara nga Bibla

Këtu janë disa nga vargjet e mia të preferuara nga Bibla – premtime që unë i kam nënvizuar në Bibël përgjatë viteve. Lexojini e stërlexojini ato dhe besojini. Ata ju përkasin juve:

“Mos u frikëso, sepse nuk do të ngatërrohesh; mos ki turp, sepse nuk do të skuqesh; do të harrosh madje turpin e rinisë sate dhe nuk do ta kujtosh më çnderimin e vejërisë sate” (Isaia 54:4).

“Edhe sikur malet të zhvendoseshin dhe kodrat të luanin nga vendi, dashuria ime nuk do të largohet prej teje as besëlidhja e paqes nuk do të hiqet, thotë Zoti, që ka dhëmbshuri për ty” (vargu 10).

“Asnjë armë e sajuar kundër teje nuk do të ketë sukses, dhe çdo gjuhë që do të ngrihet të gjykojë kundër teje, ti do ta dënosh. Kjo është trashëgimia e shërbëtorëve të Zotit dhe drejtësia e tyre vjen nga unë”, thotë Zoti” (vargu 17).

“Sa e madhe është mirësia jote që ti u rezervon atyre që kanë frikë nga ti, dhe që ti përdor në prani të bijve të njerëzve ndaj atyre që gjejnë strehë te ti! Ti i fsheh në strehën e fshehtë të pranisë sate nga grackat e njerëzve, ti i ruan në një çadër të mbrojtur nga grindjet me fjalë” (Psalmi 31:19-20).

“Ti je vendi im i strehimit, ti do të më ruash nga fatkeqësia, ti do të më rrethosh me këngë çlirimi. (Sela).Unë do të të edukoj dhe do të të mësoj rrugën, nëpër të cilën duhet të ecësh; unë do të të këshilloj dhe do ta mbaj syrin tim mbi ty” (Psalmi 32:7-8).

“Gjej kënaqësinë tënde në Zotin dhe ai do të plotësojë dëshirat e zemrës sate. Vendose fatin tënd tek Zoti, ki besim tek ai dhe ai ka për të vepruar” (Psalmi 37:4-5).

“Ti, që më bërë të provoj shumë fatkeqësira, të rënda, do të më japësh përsëri jetën dhe do të më bësh të ngrihem lart nga humnerat e tokës. Ti do të rritesh madhështinë time dhe do të kthehesh të më ngushëllosh” (Psalmi 71:20-21).

26 Nëntor

Tërësisht të varur prej Tij

Perëndia gjithmonë ka dashur një popull që do të ecte plotësisht i varur prej Tij në sytë e të gjithë botës. Kjo është arsyeja se përse Ai mori një komb kaq të vogël e të parëndësishëm si Izraeli dhe “i izoloi” këta njerëz në shkretëtirë. Ai po e vendoste Izraelin në shkollën e testimin, për të prodhur një popull që do t’i besonte Atij pavarësisht rrethanave. Ai donte që Izraeli të dëshmonte, “Unë mund të kaloj çdo sprovë, çdo vështirësi, madje edhe ato që janë përtej aftësive të mia. Unë e di këtë, sepse Perëndia im është me mua në çdo sfidë. Ai gjithmonë do të më çojë përpara.”

Vini re fjalët e Moisiut, “[Perëndia] bëri që ju të provoni urinë” (shih Ligjin e Përtërirë 8:3). Zoti po u thoshte atyre, “Isha që Unë që orkestrova sprovën tënde, jo djalli. Unë zotëroja tërë bukën dhe mishin për të cilët kishit nevojë dhe isha gati ta hidhja nga qielli në çdo moment. Ishte e gjitha e ruajtur për ju, duke pritur për ju që ta merrni. “Unë e mbajta për një kohë, për një stinë të shkurtër sprovimi. Po prisja që ju të vini në fundin e vetë-mbështetjes. Doja që t’ju sillja në pikën e krizës, ku vetëm Unë mund t’ju çliroja. Lejova që të përjetonit mungesën e ndihmës që të kërkonit një mrekulli çlirimi prej Meje.”

Sot Zoti sërish po kërkon për një popull që do t’i zërë besë plotësisht Atij. Ai dëshiron një kishë që do të dëshmojë për fuqinë e Tij me fjalë e me vepra – e gjitha që kjo botë e pashpëtuar të shohë se Ai vepron me fuqi për ata që e duan Atë. Jobi përjetoi tragjedi dërrmuese për hark kohor të shkurtër: humbi bijtë dhe bijat, pasurinë, shëndetin. E megjithatë Ai bëri një pohim të jashtëzakonshëm, veçanërisht në kontekstin që ai foli, “Por ai e njeh rrugën që unë kam marrë; sikur të më provonte, do të dilja si ari” (Jobi 23:10).

Perëndia bëri një mrekulli çlirimi dhe restaurimi për Jobin. Besoji Atij për mrekullinë tënde!

27 Nëntor

Reagimet e besimit

Perëndia na ka dhënë një premtim i veshur me “pllaka hekuri” për jetën këtu në tokë. Ai thotë që kur armiku të përpiqet të ecë mbi ne, “Prandaj populli Im do të njohë emrin Tim, prandaj do të kuptojë atë ditë që jam Unë që kam folur: “Ja ku jam!”” (Isaia 52:6). Perëndia thotë me fjalë të tjera, “Kur ti të ndodhesh në orën e errët të sprovës, Unë do të vij dhe do të flas një fjalë. Ti do të më dëgjosh Mua duke thënë, “Jam Unë, Zoti yt. Mos ki frikë.”” Tek Mateu 14, dishepujt ndodheshin në një barkë në mesin e një stuhie të tmerrshme, e cila lëkundej nga valët dhe erat e detit. Papritmas, burrat panë Jezusin që po vinte drejt tyre duke ecur përmbi ujëra. Shkrimi thotë, “Dishepujt duke parë atë që po ecte mbi det, u trembën dhe thanë: “Është një fantazmë!” Dhe filluan të bërtasin nga frika” (Mateu 14:26).

Çfarë bëri Jezusi në atë moment frike për ta? “Por menjëherë Jezusi u foli atyre duke thënë: “Qetësohuni; jam unë, mos kini frikë”” (vargu 27). Unë shpesh kam menduar se përse Jezusi përdori veçanërisht këto fjalë, “Qetësohuni!” Pse Ai do t’ua thoshte këtë burrave që ishin kaq pranë vdekjes? Fjala “qetësohu” do të thotë “të jesh i çliruar, i gëzuar, i lirë prej çdo frike.” Këtu, në momentin e stuhisë së dishepujve, Jezusi e lidhi këtë fjalë me identitetin e Tij.

Mbani mend, dishepujt e njihnin Atë personalisht dhe Ai priste që ata të përgjigjeshin sipas fjalës së Tij të besimit. Ai po thoshte, “Ati ka premtuar që Unë do të vij në stuhinë tuaj. Është shkruar, “Prandaj do të kuptojnë atë ditë që jam unë që kam folur” (Isaia 52:6) dhe të sjellë paqe. Tani kam ardhur në stuhinë tuaj. Më shihni. Është Jezusi këtu në mesin e gjithë stuhisë. Gëzohuni!”

Le të kemi të njëjtën përgjigje besimi edhe ne ndaj Shpëtimtarit tonë në kohën tonë të stuhisë.

28 Nëntor

Një shpellë kusarësh fetarë

Në kohën e Pashkëve Jezusi u ngjiti në Jeruzalem dhe hyri në tempull (shih Gjoni 2:13-17). Ai ishte i shokuar për të parë tregtarët dhe shitësit që kishin marrë kontroll të shtëpisë së Perëndisë. Ai erdhi për të gjetur një shtëpi lutjeje, por ajo që gjeti ishte një preokupim për promovim, shfaqje dhe shitje të produkteve fetare. Tryezat ishin vendosur gjithandej në shtëpinë e Perëndisë. Gjithçka ishte vënë për të promovuar dhe shitur bagëti, pëllumba, dema, temjan dhe çdo gjë tjetër për qëllime fetare. Zhurma më e madhe në shtëpinë e Perëndisë ishte zhurma e këmbyesve të parave, para që po bëheshin në emër të Perëndisë dhe fesë.

Ndërkohë, drejtuesit fetar po llogarisnin fitimet e tyre. Çfarë biznesi! Burra të Perëndisë ishin bërë reklamues të mallrave tregtarë, që po promovonin produktet e tyre. Papritmas, me një kamzhik në dorë, Zoti ynë iu kundërvu tempullit. Ai rrëzoi tryezat, shpërndau shitësit. Zëri i Krishtit thirri, "Jashtë shtëpisë së Atit tim! Ju e keni përdhosur këtë vend të shenjtë, duke e kthyer shtëpinë e lutjes në treg pazari."

Ishte një nga përvojat më të dhimbshme në gjithë shërbesën e Tij. Por Jezusi nuk mund të qëndronte indiferent dhe të lejonte shtëpinë e Atit të kthehej në shpellë kusarësh. A jemi ne të gatshëm të njësohemi me Krishtin në këtë aspekt të vuajtjes së Tij? A ndajmë ne dhimbjen e Tij për shtëpinë e Perëndisë? A zemërohemi ne kur shohim komercializmin e Ungjillit? A do ta ndjejmë edhe ne të njëjtën dhimbje saqë të tërhiqemi nga të tilla aktivitete? A ndjejmë edhe ne të njëjtën gjë saqë të denoncojmë të tilla shërbesa që tregtojnë veç për para?

A mund të ndajmë ne të njëjtat dhimbje për të qëndruar kundra atyre që e kthejnë shtëpinë e Perëndisë në teatër apo qënder argëtimi për promovim? A vajtojmë ne për përfitimet në emër të Jezusit? A mundemi ne t'i heqim sytë nga paraja e të shohim sërish te kryqi?

29 Nëntor

Kur ata që e duan kanë dyshime për Të

Jezusi e deshi Llazarin dhe Ai po ashtu i donte të dy motrat e tij, Marinë dhe Martën. Shtëpia e tyre ishte një oaz për Mësuesin, ku Ai i vizitonte shpesh. Ne e dimë që Llazari dhe familja e tij e donte Jezusin, por Shkrimi i vë theks të veçantë dashurisë që Krishti kishte për ta, “Ai që Ti do është i sëmurë” (Gjoni 11:3). Kur Jezusi e dëgjoi këtë, Ai u dërgoi një mesazh, “Kjo sëmundje nuk është për vdekje, por për lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlevdohet Biri i Perëndisë” (vargu 4). Jezusi e dinte se Ati i Tij synonte që përmes kësaj mrekullie t’i jepte lavdi Atij – dhe po ashtu t’u jepte të dashurve të Tij siguri dhe besim. Por megjithatë, kjo u kthye një përvojë e dhimbshme për Jezusi. Dishepujt e dyshuan Atëm Maria dhe Marta gjithashtu, e po kështu edhe miqtë vajtues të Llazarit.

A e dinte Maria sesa shumë e lëndoi Jezusin kur ajo e akuzoi Atë si tepër të zënë apo jo aq të interesuar? “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur – por tani është tepër vonë, dëmi është bërë” (shih vargun 21). A e dinte Marta sesa shumë e lëndoi Mësuesin e saj kur ajo e vuri në dyshim fuqinë e Tij ringjallëse? Ai shprehimisht i kishte thënë asaj, “Vëllai yt do të ringjallet, por fjala e Tij nuk ishte mjaft. Ajo, në thelb, u pëgjigj, “Po, sigurisht që do të ringjallet ditën e fundit, por kjo nuk na ndihmon dot tani”” (vargu 24).

Sa e dhimbshme duhet të ketë qenë për Jezusin të kishte miqtë e Tij më të ngushtë të dyshonin që Ai nuk kishte tërë fuqinë e nevojshem. “A nuk e dini akoma se kush jam?” - dukej sikur po thoshte Zoti. “Unë jam ringjallja dhe jeta. Besoni tek Unë. Unë kam fuqinë dhe jetën” (shih vargun 25). Dyshimi ndaj fuqisë së Tij është ajo që i sjell dhimbje Zotit tonë. Çfarë vërtetë e kënaq zemrën e Krishti është një fëmijë i Tij që pushon tërësisht në dashurinë dhe kujdesin e Tij.

30 Nëntor

I sprovuar nga rëniet dhe dështimet

Kur flas për sprovat dhe dështimet, nuk e kam fjalën për të krishterët që kthehen sërish në rrugët e vjetra të mëkatit dhe të botës. Këta nuk janë besimtarë të sprovuar, këta janë besimtarë që përjetojnë “anijembytje” në besim. Pjetri paralajmëroi, “Ruajuni se mos ligështoheni në qëndresën tuaj, të tërhequr nga gabimi i të pabesëve” (2 Pjetrit 3:17). Pjetri po i paralajmëron besimtarët të cilët janë të vendosur të ndjekin Zotin dhe të ecin në shenjtëri. Ndoshta ti ke renë pavarësisht nga i gjithë progresi që keni bërë në ecjen me Zotin. Nëse do t’ju pyesja se çfarë e shkaktoi rënien tuaj, ju mund të përgjigjeni, “U nxita nga familja ime dhe e katranosa keq. Mendoja se po bëhesha më i butë dhe më i ngjashëm me Jezusin. Por dikush shtypi “butonin e gabuar” dhe unë e huma fare.” Nëse do t’ju pyesja pse, ti mund të përpiqesh të shpjegohesh, “Jam edhe unë mish. Sa shumë jam supozuar të mbaj?”

Nuk ka rëndësi nëse familja ju zemëroi apo ju kishit të drejtë. Provokimi prej familjes thjesht vërtetoi se ju keni nevojë për çlirim. Shkrimi thotë, “Le të flaket larg jush çdo hidhërim, zemërim, inat, trazirë dhe shpifje me çdo ligësi” (Efesianëve 4:31). Perëndia do të vazhdojë t’ju sprovojë derisa ju të thoni, “Unë kam një mendësi (apo frymë) që duhet të hiqet.” Ju nuk do të shihni rritje në Krishtin, as paqe në shtëpi apo në punë, derisa mund të thoni, “Zot ke të drejtë, hiqe tutje!” Nëse ju po sprovoheni në këtë fushë apo në një aspekt tjetër, it mund të mendosh po ashtu si i padenjë, “Sa shumë terren kam humbur? A më do sërish Perëndia?”

Shumë të çmuar, nëse ju jeni penduar vërtetë, ju nuk keni humbur aspak terren apo gjëra të kësaj natyre. Perëndia vendos krahët e Tij të dashurisë rreth teje dhe të thotë, “Unë e lejova këtë të ndodhë, që kështu ti të shohësh çfarë kishe në zemër. Ti po bën progres dhe kjo Mua është ajo më pëlqen.”

1 Dhjetor

Asgjë, veç Krishtit

Çfarë kërkon Zoti nga ata që pretendojnë se janë të përkushtuar ndaj Tij? A duhet ne të ndërtojmë për Të më shumë kisha? Më tepër shkolla Bible? Më shumë shtëpi apo institucione për njerëzit e lënduar? Të gjithë këto që përmenda janë të nevojshme dhe tepër të vlefshme, por Ai që nuk banon në ndërtesa të bëra nga dora e njeriut kërkon shumë më tepër se kaq. Salomoni mendoi se ai kishte ndërtuar një tempull për Perëndinë, por për pak vite ky tempull filloi të rrënohej. Në më pak se katërqind vjet, u shkatërrua plotësisht. Një gjë që Zoti ynë kërkon mbi çdo gjë tjetër nga populli i Tij, shërbëtorët dhe barinjët e Tij, është një përbashkësi me të në tryezën e Tij. Ai kërkon “njësim” në tryezën e Tij qiellore, një vend dhe kohë për intimitet, duke shkuar vazhdimisht tek Ai për ushqim, forcë, urtësi dhe miqësi.

Ky brez aktual ka një zbulesë të kufizuar të Zotit Jezus, sepse shumë po mungojnë në festë. Pak janë ata që e njohin, madhështinë dhe fisnikërinë e thirrjes së lartme të Krishtit Jezus për të patur bashkësi vetëm me Zotin. Ne gabimisht gjejmë gëzimin tonë frymëror në shërbesë më tepër sesa në përbashkësi. Ne po bëjmë shumë e më shumë për Zotin, por po e njohim Atë pak e më pak! Ne ecim si “të leckosur, të dërrmuar,” shkojmë kudo dhe japim nga vetja jonë për veprën e Tij, por rrallë mbajmë një festë me Të. Ne sillemi në mënyrë të shkujdesur në tryezën e Zotit, jo serioz e të vendosur për të mësuar prej Tij.

Pali flet për tre vite të ndara mënjanë në shkretëtirën e Arabisë. Ato ishin vite të lavdishme, “në vendet qiellore në praninë e Zotit.” Ishte pikërisht kjo periudhë që Krishti e mësoi Palin gjithçka që ai dinte – dhe urtësia e Perëndisë iu manifestua atij. Diçka në zemrën e Palit thërriste, “Oh, sikur ta njihja Atë!” Kthimi në besim nuk ishte mjaft për Palin. Një mrekulli qiellore ku ai dëgjoi zërin nga qielli, nuk ishte mjaft për të. Ai kishte përjetur një vizion të shpejtë të Zotit, por Pali donte më tepër! Kështu qoftë edhe për ne.

2 Dhjetor

Të tundosh Krishtin

“Dhe të mos e tundojmë Krishtin, ashtu si e tunduan disa nga ata dhe u vranë nga gjarpërinjtë” (1 Korintasve 10:9). Për çfarë e ka fjalën Pali kur ai thotë, “të mos e tundojmë Krishtin?” E thënë më thjesht, do të thotë ta vendosësh Krishtin në testim, sikurse ndodh kur ne pyesim, “Sa i mëshirshëm mund të tregohet Perëndia nëse unë eci në mëkat? Sa gjatë mund të vazhdoj së mëkatuari përpara se të ndizet zemërimi i Tij? Si është e mundur që Ai të më gjykojë Mua kur Unë jam fëmijë i Tij?

Turma besimtarësh zakonisht bëjnë të njëjtën pyetje sot, sikur po luajnë me tundimin. Ata duan të shohin sesa afër qoshes mund të shkojnë, por pa përjetuar pasojat e mëkatit. Me pak fjalë, ata tundojnë Krishtin kur heqin dorë nga bindja ndaj Fjalës së Perëndisë. Çdo herë që ecim kundra së vërtetës që Fryma e Perëndisë na ka bërë të qartë, ne po harrojmë paralajmërimin e Palit, “Dhe të mos kurvërojmë, ashtu si kurvëruan disa nga ata edhe ranë të vdekur në një ditë njëzet e tre mijë... Prandaj ai që mendon se qëndron më këmbë, le të shohë se mos bjerë” (vargjet 8, 12).

Pyeteni veten tuaj nëse po testoni kufinjtë e dhuratës së çmuar të hirit të Perëndisë. Ndoshta keni bindur veten tuaj, “Unë jam besimtar në Dhjatën e Re, i mbuluar nga gjaku i Tij – prandaj Perëndia nuk do të më gjykojë.” Duke vazhduar në mëkatin tënd, ti po e trajton sakrificën e madhe të Krishtit me një çnderim të qartë. Ti po e turpëron Atë haptazi, jo thjesht para syve të botës, por përpara tërë qiellit dhe fërrit (shih Hebrejve 6:6).

Tek 1 Korintasve 10:13, Pali përshkruan një rrugë shpëtimi nga të gjitha tundimet, “snjë tundim nuk ju ka gjetur juve, përveç se tundimi njerëzor; por Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë që t'ju tundojnë përtej fuqive tuaja, por me tundimin do t'ju japë dhe rrugë dalje, që ju të mund ta përballoni.” Ai na ka dhënë ne një rrugëdalje shpëtimi, përmes rritjes në njohuri dhe përvojë për një frikë të shenjtë të Perëndisë. Kini përbashkësi me Të dhe pranojeni dashurinë e Tij – dhe kurrë nuk do të doni më ta tundoni.

3 Dhjetor

Një brez i nxituar

Shumë të krishterë e lexojnë Biblën rregullisht, besojnë që është Fjala e gjallë, e zbuluar e Perëndisë për jetët e tyre. Përgjatë faqeve të Shkrimit, ata lexojnë që Perëndia u foli bijve të tij here pas here, me shprehjen që përsëritej vazhdimisht, “Dhe Perëndia tha...” Megjithatë shumë prej këtyre besimtarëve jetojnë a thua Perëndia nuk u flet njerëzve të Tij sot. Në të vërtetë, një brez i tërë besimtarësh merr vendime pa u këshilluar me Zotin apo pa u lutur. Shumë veta thjesht vendosin se çfarë duan të bëjnë, e më pas i kërkojnë Perëndisë ta bekojë.

Ne po jetojmë në një periudhë që njihet si “brezi i nxituar.” Njerëzit po marrin vendime të rëndësishme sa hap e mbyll sytë. Një libër shumë i shitur u shkruajt mbi këtë temë, me titullin, “Kapsit sytë: Fuqia e të menduarit pa u menduar” nga Malcolm Galdëell. Teoria ishte, “Besoji instikteve tua. Vendimet e marra në çast dëshmojnë të jenë më të mirat.” Mendoni për gjuhën plot nxitim që ne përditë dëgjojmë, “Bëj një pako brenda natës. Kjo është oferta e shekullit, por ke vetëm pak kohë për këtë mundësi!” Mendësia karakteristike pas kësaj thotë, “Nxito, nxito!”

Kjo lloj mendësi ka filluar të infektojë kishën, duke ndikuar në vendimet që ne marrim, e kjo jo vetëm nga të krishterë të nxituar, por edhe nga shërbyes të nxituar. Me dhjetra besimtar të hutuar na kanë shkruar duke treguar të njëjtën histori, “Pastori ynë erdhi nga një konference për rritjen e kishës dhe menjëherë lajmëroi, ‘Që nga sot, çdo gjë ndryshon.’ Ai vendosi brenda natës që ne do të bëhemi një nga kishat më trendi dhe popullore. Ai madje as që na kërkoi që të lutemi për këtë.”

Vetëm disa vite më parë, refreni mes të krishterëve ishte, “A u lute për këtë? Ke kërkuar për këshillë të perëndishme?” Sa e sa vendime të rëndësishme keni marrë së fundmi sa hap e mbyll sytë? Arsyeja që Perëndia kërkon kontroll të plotë mbi jetët tona është që të na ruajë nga katastrofat – prej të cilave shumica vijnë, për shkak të këtyre vendimeve sa hap e mbyll sytë.

4 Dhjetor

Ku janë Timotetë?

Ishin të krishterët e Filipisë që Pali fillimisht ua prezantoi të vërtetën, “Kini në ju po atë ndjenjë [mendje] që ishte në Jezu Krishtin” (shih Filipianëve 2:5). Pali e shkroi këtë mesazh ndërsa ishte në Romë. Nga qelia e burgut, Pali deklaroi që ai kishte mendjen e Krishtit, duke lënë mënjanë reputacionin e tij për t’u bërë shërbëtor i Jezus Krishtit. Ai shkroi, “Por shpresoj, në Zotin Jezus, t’ju dërgoj së shpejti Timoteun, që edhe unë duke njohur kushtet tuaja të inkurajohem” (vargu 19). Kjo është vepra e mendjes së Krishtit. Mendo pak për këtë: Ja ku kemi një pastor që ishte i burgosur, e megjithatë nuk po mendonte për situatën e vështirë ku ndodhej. Ai ishte në merak më tepër për kushtet fizike dhe frymërore të njerëzve të tij, “Unë do të kem sërish paqe vetëm kur të di që ju jeni mirë, trup dhe frymë. Unë po ju dërgoj Timoteun, për t’u kujdesur për ju në vendin tim.”

Pali më pas bën një pohim alarmues, “Sepse nuk kam asnjë në një mendje me mua, që të kujdeset sinqerisht për gjërat tuaja” (vargu 20). Çfarë pohimi i dhimbshëm! Sikurse Pali shkroi këtë, kisha në Romë po rritej dhe bekohej. Qartazi, këta ishin drejtues të perëndishëm në kishën në Romë, por sipas Palit, “Unë nuk kam dikë që të ndajë me mua mendjen e Krishtit.” Pse ndodhte kjo? “Sepse në fakt të gjithë kërkojnë interesin e vet dhe jo gjërat e Jezus Krishtit” (vargu 21). Dukshëm, nuk kishte një drejtues në Romë me zemrën e një shërbëtori, asnjë që ishte bërë sakrificë e gjallë. Përkundrazi, secili ishte vënë pas duke ndjekur interesin e tij. Asnjë nuk kishte mendjen e Krishtit. Pali nuk mund t’i besonte askujt për të shkuar në Filipi që të bëhej një shërbëtor i vërtetë për atë grup besimtarësh.

Lutja duhet të jetë, “Zot, unë nuk dua të fokusohem vetëm tek vetja në një botë që po del jashtë kontrollit. Më jep mendjen tënde, të menduarit tënd, shqetësimet e tua. Dua të kem zemrën e shërbëtorit Tënd.”

6 Dhjetor

Danieli – një burrë i një soji tjetër

Danieli po ashtu “ishte një njeri i një soji tjetër” që flet për të qenurit i thyer, “ E ktheva, pra, fytyrën time drejt Zotit Perëndi, duke e kërkuar me lutje e stërlutje, me agjërim, me thesin dhe me hirin. Kështu bëra lutjen time dhe rrëfimin tim Zotit, Perëndisë tim” (Danieli 9:3-4). Në përlutjen e tij, Danieli ishte në gjendje të dallonte kohërat pasi e njihte zemrën e Perëndisë, “Unë, Danieli, kuptova nga librat numrin e viteve në të cilët, sipas fjalës të Zotit që i ishte drejtuar” (vargu 2). Si erdhi në këtë shteg përlutje, diturie dhe dallimi Danieli? Filloi kur ai lejoi Shkrimin të përshkonte tërë qenien e tij. Ai i kujtonte here pas here dhe meditonte për to, sepse i kishte ruajtur në zemrën e tij.

Tek kapitulli i 10, këtij profeti të perëndishëm iu dha një vizion i Krishtit, “Ngrita sytë...dhe ja para meje qëndronte një njeri të veshur me rroba liri, me një brez të artë të Ufazit!... Fytyra e tij kishte pamjen e rrufesë, sytë e tij ishin si pishtarë flakërues...Tingulli i fjalëve të tij ishte si zhurma e një turme” (Danieli 10:5-6). Unë ju nxis sot, që edhe ju të bëni si Danieli dhe të vendosni në zemrën tuaj për të kërkuar Perëdinë me shumë zell e vendosmëri. Shkoni tek Fjala e Tij me një dëshirë e dashuri gjithnjë e në rritje. Lutuni, agjëroni e përlutuni për të marrë barrën e Tij. Së fundmi, rrëfeni dhe braktisni çdo gjë që pengon Frymën e Shenjtë për të hapur bekimet qiellore për ty.

Një ecje e tillë sjell prekjen e Perëndisë. Danieli dëshmoi, “Por ja, një dorë më preku dhe bëri që unë të rri duke u dridhur i tëri mbi gjunjët dhe mbi pëllëmbët e duarve” (vargu 10). Fjala e përdorur për “më preku” ka kuptimin “të kapësh me dhunë.” Danieli po thoshte, “Kur Perëndia vendosi dorën e Tij mbi mua, e vendosi mbi fytyrën time. Prekja e Tij më futi në një urgjencë për të kërkuar Atë me gjithë çka ishte brenda meje.”

Shtegu i “burrave të një soji tjetër” është i hapur për të gjithë. A do të ecni në të?

7 Dhjetor

Të përgatisësh nusen

Fryma e Shenjtë nuk e bën punën e Tij në ne në një mënyrë të shkëputur a kuturu. Ai nuk vjen thjesht që të na ndihmojë ne për t'ia dalë në jetë, për të na nxjerrë nga kriza dhe të jetë pranë nesh gjatë ditëve të vetmuara. Ai nuk është këtu në tokë thjesht për të na marrë dhe për të na dhënë pak forcë e më pas të na fusë sërish në garë. Çdo gjë që Fryma e Shenjtë bën, është e lidhur me arsyen e ardhjes së Tij – të na çojë sërish në shtëpi si një nuse e bërë gati. Ai vepron me prioritet këtë mision. Po, Ai është Udhëzuesi ynë, Ngushëlluesi dhe Fuqizuesi ynë në kohë nevojë. Por Ai përdor çdo çlirim, çdo manifestim për të na bërë më të përshtatshëm si nuse.

Fryma e Shenjtë nuk është as për t'i dhënë thjesht disa dhurata botës. Çdo dhuratë e Tij ka një qëllim mbrapa. Fryma e Shenjtë ka vetëm një mesazh; çdo që Ai mëson na drejton tek një e vërtetë themelore. Ai mund të ndriçojë në ne si një xhevahir me shumë shkëlqim, por çdo rreze e së vërtetës së Tij ka për qëllim të sjellë një të vërtetë dhe kjo e vërtetë është, “Ti nuk i përkët më vetes: je blerë më një çmim. Ti je zgjedhur për t'u “martuar” me Krishtin dhe Fryma e Perëndisë është dërguar për të zbuluar në ty të vërtetën që do të bëjë të lirë ndaj çdo dashurie tjetër. E vërteta do të thyejë çdo varësi apo skllavëri prej mëkatit dhe do të merret më mosbesimin. Sepse ju nuk jeni prej kësaj bote, ju jeni destinuar për një takim të lavdishëm me Bashkëshortin tuaj dhe ju po bëheni gati për dasmën e Qengjit. Të gjitha gjërat tani jani gati dhe Unë [Fryma e Shenjtë] kam ardhur t'ju përgatis ju! Dua që t'ju paraqis si të panjollë, me një dashuri pasionante në zemrën tuaj për Të.”

Kjo është shërbesa e Frymës së Shenjtë – t'ja manifestojë Jezusin kishës, që ne të biem në dashuri me Të.

8 Dhjetor

Asnjëherë të frikësuar

Nëse ecni në Frymë, ju vazhdimisht do të jeni nën kërcenimin e fuqive demonike, por ju nuk keni kurrë pse të frikësoheni ndonjëherë apo ndokund. Pali vazhdimisht ishte nën sulmin e fuqive të të ligut, “NJë profet i rremë, një jude i mbiquajtur Bar-Jezus...i kundërshtoi ata dhe kërkonte të largonte prokonsullin nga besimi” (Veprat e Apostujve 13:6-8). Bar-Jezus do të thotë “bir i Jezusit” ose “engjëll i dritës.” Ky ishte djalli që ishte vënë kundra Palit. Por Fryma e Shenjtë e përshkoi apostullin, “Më pas Sauli [Pali]...tha, ‘O njeri plot me mashtrim...bir i djallit, armik i çdo drejtësie, a nuk do të heqësh dorë nga shtrembërimi i rrugëve të drejta të Zotit?’ Tani pra, ja, dora e Zotit është mbi ty, dhe do të jesh i verbër...Menjëherë ra mbi të një re terri...Atëherë prokonsulli besoi...i mrekulluar nga doktrina e Zotit” (vargjet 9-12).

A mund ta besoni? Pali, “i mbushur me Frymën e Shenjtë,” rrëzoi poshtë fuqitë e errësirës! Tek Veprat 16, Pali ishte i trishtuar, që do të thotë “i shqetësuar, i trazuar.” Perëndia e lejoi këtë për shumë ditë, por Fryma e Shenjtë e shtyu fort Palin dhe ai thirri, “Mjaft tani! Në emrin e Jezusit, largohu” (shih 16:16-18). Të dashur, ne e tolerojmë shumë djallin. Vjen një kohë kur ne duhet të qëndrojmë me fuqinë e Frymës së Shenjtë dhe thonë, “Mjaft – deri këtu! Unë të urdhëroj në emrin e Jezusit të largohesh!” Kur ti merr autoritet dhe urdhëron të ligun të largohet, satani do të vijë sërish tek ti e të thotë, “Kështu, pra ti mendon se ti e more fitoren?” Ai nuk e di që sa më tepër që të sulmojë shërbëtor të mbushur me Frymën, më shumë lavdërim do të burojë prej tij. Çoje një shenjtor në krizë dhe ai do të këndojë, thërrasë e adhurojë Jezusin.

A jeni gati të thoni, “Mjaft?”

10 Dhjetor

Shumë më i çmuar se ari

Historia e mbretëreshës Ester është një nga ato histori plot luftë intensive. Kjo është një nga betejat më të mëdha frymërore në të gjithë Shkrimin, ku djalli përpiqet të shkatërrojë qëllimet e Perëndisë në tokë. Kësaj radhe ai përdori Hamanin e keq, një njeri i pasur dhe me shumë ndikim. Hamani bindi mbretin e Persisë që të shpallë një dekret për vrasjen e çdo judeu nën mbretërinë e tij, nga India deri në Etiopi. I pari jude në mendjen e Hamanit, ishte i drejti Mordeke, nuni i mbretëreshës Ester. Hamani kishte përgatitur një trekëmbësh të ndërtuar veçanërisht për Mordekeun, por Esteri ndërhyri. Ajo i bëri thirrje popullit të Perëndisë për tu lutur dhe e vendosi jetën e saj për të shfuqizuar urdhërin e Hamanit. Perëndia e ekspozoi këtë strategji satanike dhe Hamani përfundoi duke u varur në trekëmbëshin që kishte përgatitur. Mbreti jo vetëm e ndryshoi urdhërin, por ai i dha shtëpinë e Hamanit Esterit, një pronë që në ditët e sotme vlen miliona.

Shtëpia dhe zotërimet e tjera të Hamanit nuk ishin të vetmet palçka që u morën në këtë histori fitoreje. Shkrimi na thotë, “Për judenjtë ishte dritë, gëzim, gaz dhe lavdi” (Esteri 8:16). Këto ishin plaçka të vërteta të marra nga beteja me armikun dhe e njëjta vlen edhe për ne sot. Ju mund ta shikoni nga këto ngjarje, se sprovat tona jo vetëm që na nxjerrin të pasur frymërisht, por na mbajnë të fortë, të pastër dhe nën shëndet të mirë frymëror. Ndërsa vëmë besimin tonë në Zotin, Ai bën që sfidat tona të prodhojnë në ne një besim më të çmuar se ari. “Që prova e besimit tuaj, që është shumë më i çmuar nga ari që priset, edhe pse provohet me zjarr, të dalë për lëndim, nder e lavdi në zbulesën e Jezu Krishtit” (1 Pjetrit 1:7).

Jezusi e mundi djallin në kryqin e Kalvarit, duke e zhveshur atë nga të gjitha fuqitë dhe autoriteti. Kur Krishti u ngrit fitimtar nga varri, Ai udhëhoqi një ushtri të panumërt të të burgosurve, që ishin shpënguar nga dora e satanit. Ky shpëngim me anë të Gjakut të Qengjit, sërish po marshon edhe sot. Mbani mend, në betejën tuaj ka vlerë dhe ju mund të jeni të sigurt që plaçkat që Perëndia do t’ju japë, do të dalin prej asaj beteje.

14 Dhjetor

Ku qëndroni ju

Tek Eksodi 33, Moisiu nuk e dinte këtë, por Perëndia ishte gati t'i jepte atij një zbulesë më të madhe të lavdisë dhe natyrës së Tij. Kjo zbulesë do të shkonte përtej miqësisë, përtej intimitetit. Është një zbulesë që Perëndia do që të gjithë bijtë e Tij të lënduar e të hutuar të dinë. Zoti i tha Moisiut Ai do t'i tregonte atij lavdinë e Tij: “Unë do të bëj që të kalojë para teje gjithë mirësia ime dhe do të shpall emrin e Zotit para teje” (Eksodi 33:19). më pas Ai tha, “Ti nuk mund të shikosh fytyrën time, sepse asnjë njeri nuk mund të më shikojë dhe të jetojë...Ja një vend afër meje; ti do të rrish mbi shkëmbin; dhe ndërsa do të kalojë lavdia Ime, Unë do të të vë në një të çarë të shkëmbit dhe do të mbuloj me dorën Time, derisa të kem kaluar” (shih vargjet 20-22).

Kuptimi hebre për fjalën “lavdi” në këtë pasazh do të thotë “Vetë qenia ime.” Perëndia po i thoshte Moisiut, “Unë Vetë do të kaloj afër teje.” Kjo është ajo çfarë apostulli Pal thoshte, kur ai shkruan se ne jemi ‘fshehur në Krishtin.’ Kur ne zhgënjejme Perëndinë, ne nuk duhet të sorollatemi në gjendjen tonë të rënë. Përkundrazi, ne duhet të vrapojmë me të shpejtë te Jezusi, që të fshihemi tek Shkëmbi. Pali vazhdon, “Etërit tanë...të gjithë pinë të njëjtën pije frymërore. Sepse ata pinë nga ky Shkëmb frymëror që po i ndiqte, e ky Shkëmb ishte Krishti” (shih 1 Korintasve 10:1, 4).

Zoti e udhëzoi Moisiun, “Eja në mëngjes tek ky Shkëmb dhe Unë do të jap shpresë që do të mbajë ty. Unë do të tregoj zemrën Time siç ti kurrë nuk e ke parë më parë. Ti do të marrësh një zbulesë shumë më të madhe se kush jam Unë.” Krishti është shprehja e plotë e lavdisë së Tij. Me të vërtetë, gjithçka që është në Atin, u manifestua tek Biri. Edhe atëherë kur jemi të lënduar, ne jemi fshehur në Të dhe jemi më afër lavdisë së Tij.

18 Dhjetor

Të përjetosh kohën e thatësirës

Megjithëse unë predikoj me mijëra predikime, ka periudha që unë e ndjej veten të thatë, shumë larg nga prania e freskët e Perëndisë. Kur jam bosh dhe ndihem i thatë, më mungon dëshira e zjarrtë për të lexuar Fjalën dhe vuaj për t'u lutur. Unë e di se besimi im është i paprekur dhe dashuria ime për Krishtin është e fortë, dhe që nuk kam dëshirë për gjërat e kësaj bote. Gjithsesi unë nuk mundem të ndjej prekjen e Perëndisë për ditë të tëra, madje edhe për javë të tëra. A keni parë të krishterët e tjerë që bekohen ndërkohë që ju nuk ndjeni asgjë? Ata dëshmojnë për përgjigje lutjesh dhe qajnë nga gëzimi. Duket sikur ato jetojnë në majën e malit të përvojave të tyre të gëzueshme, e ju vetëm sa vini rrotull, e doni Jezusin por ama nuk keni zjarr për të dëshmuar.

Jezusi e përjetoi vetë izolimin e Tij kur Ai u lut, “Perëndia im, përse më ke braktisur?” e vërteta është, pa qenë afër me Perëndinë nuk mund të ketë paqë. Thellë brenda nesh ne e dimë që thatësia jonë mund të ndalojë vetëm nga njomësia e lavdisë së Tij. Dëshpërimi ynë mund të hiqet vetëm nga siguria që Perëndia është duke u përgjigjur. Ka periudha kur unë ndihem i pavlerë, si mëkatari më i keq, por pavarësisht këtyre, unë e di që nuk është larg meje. Disi e ndjej një zë të qetë e të dallueshëm, “Eja biri im. Unë jam i vetëdijshëm për çfarë po kalon. Sërish të dua dhe kurrë nuk do të lë e kurrë nuk do të braktisë, sepse jam sërish Ati yt e ti je fëmija im.”

“Sepse pjesa e Zotit është populli i Tij” (Ligji i Përtërirë 32:9). “Ja, unë po bëj një gjë të re; ajo do të lëshojë degë; nuk do ta njihni ju? Po, do të hap një rrugë nëpër shkretëtirë, do të bëj që lumenjtë të rrjedhin në vendet e vetmuara. Kafshët e fushave, çakajtë dhe strucat do të më përlevdojnë, sepse do t'i jap ujë shkretëtirës dhe lumenj vendit të vetmuar për t'i dhënë të pijë popullit tim, të zgjedhurit tim” (Isaia 43:19-20). Qëndroni të fortë. Ai do t'ju takojë në shkretëtirën tuaj me ujin e Tij të gjallë.

24 Dhjetor

Fokusi ynë

Ndërsa të krishterët në kohën e Palit ndjenë shkatërrimin e afërt të Jeruzalemit, ata donin të dinin më tepër për ngjarjet profetike. Ata u frikësuan tej mase nga thashethemet për ushtritë pushtuese të pandalshme dhe kohërat e vështira që po afroreshin. Kështu që ata e pyetën Palin për t'u treguar atyre më tepër për atë që do të ndodhte, “Na shkruaj se si duhet t'i interpretojmë kohërat.” Pali u përgjigj atyre me këto fjalë të sigurta, “Sa për kohët dhe për stinët, vëllezër, nuk keni nevojë që t'ju shkruaj, sepse ju vetë e dini shumë mirë se dita e Zotit do të vijë, si një vjedhës natën” (1 Thesalonikasve 5:1-2).

Pali u përshkroi atyre se çfarë do të ndodhte kur Pali të kthehej, “Sepse Zoti vetë, me një urdhër, me zë kryeengjëlli dhe me borinë e Perëndisë, do të zbresë nga qielli dhe ata që vdiqën në Krishtin do të ringjallen të parët; pastaj ne të gjallët, që do të kemi mbetur, do të rrëmbelemi bashkë me ata mbi retë, për të dalë përpara Zotit në ajër; dhe kështu do të jemi përherë bashkë me Zotin” (1 Thesalonikasve 4:16-17). Letra e Palit kishte si synim të inkurajonte. Me pak fjalë, “Nuk keni pse të frigoheni nga ngjarjet që do të kaplojnë tokën. Këto në fakt janë sinjale për ardhjen e Jezusit për të marrë bijtë e Tij.”

Ne mund të jemi të sigurt që rryma e shpejtë e ngjarjeve që po shpalosen para syve tanë, po përmbush qëllimin e përjetshëm të Perëndisë. Perëndia e ka vendosur hapin drejt një ngjarje të vetme hyjnore që është përpara, “krijimi i një qielli dhe tokë të re, ku Krishti do të mbretërojë në mënyrë supreme në gjithë përjetësinë. Si ndjekës të Krishtit, fokusi ynë nuk është që të jemi në edicionet e lajmeve apo në emisionet javore. Ne nuk duhet ta mbajmë mendjen në luftërat, katastrofat dhe mundësitë për aksidente bërthamore, apo në gjëra të kësaj natyre që po i drejtohen tokës.

Kur Jezusi tha, “[Në atë ditë] ngrini sytë lart” (shih Luka 21:28). Ai po fliste se ku duhet të ishte fokusi ynë.

26 Dhjetor

Një minutë para mesnate

Tek 1 Samuelit 13, ne shohim Saulin duke u përballur me një moment kritik që çdo besimtar do të përballet një herë. Është një kohë krize, kur ne vendosim nëse do të presim në Perëndinë me besim apo do të bëhemi të paduruar dhe ta marrim situatën në dorë. Momenti jetësor i Saulit erdhi kur retë ogurzeza të luftës po mblidheshin mbi Izrael. Filistenjtë kishin mbledhur një ushtri gjigande, qerre të hekurta dhe legjione ushtarësh me armët më të fundit të kohës. Në kontrast me këtë, izraelitët kishin vetëm dy shpata në tërë ushtrinë e tyre, një që kishte Sauli, e një tjetër biri i tij, Jonathani. Çdokush tjetër duhej të luftonte me armë të improvizuara, siç ishin shtizat prej druri apo mjetet bujqësore.

Një javë para kësaj ndodhie, profeti Samuel – zëdhënësi i Perëndisë për Izraelin – kishte paralajmëruar Saulin që ta priste atë në Gilgal para se të shkonte në betejë. Samueli i kishte thënë që ai do të mbërrinte pas shtatë ditësh për të bërë flijimet e duhura ndaj Zotit. Kur dita e shtatë erdhi dhe Samueli nuk kishte mbërritur akoma, ushtarët e Saulit filluan të shpërndaheshin. Dhe më e keqja, mbreti nuk kishte marrë udhëzimin e Perëndisë për betejën. A qëndroi Sauli i palëkundur dhe të deklaronte se do t'i besonte Fjalës së Perëndisë dhe të priste për Samuelin, edhe nëse ai [Samueli] do të vinte ditën e tetë? Jo, në fakt Saulin e zuri paniku. Ai lejoi rrethanat ta trondisnin dhe përfundoi duke e manipuluar ecjen e tij kundrejt Fjalës së Perëndisë.

Shumë të dashur, Perëndia KURRË nuk është vonë! Përgjatë gjithë kësaj situatë, Zoti njihte çdo hap që do të merrte Samueli dhe që ai do të ishte atje pikërisht në ditën e shtatë, edhe nëse kjo do të thoshte një minute para mesnate. Perëndia nuk ka ndryshuar përgjatë kohërave. Ai sërish është “i shqetësuar” nëse populli i Tij do t'i bindet urdhërimit, “Bindju zërit të Zotit dhe mos u rebeloni kundër urdhërimeve të Zotit” (1 Samuelit 12:15). Nuk ka rëndësi nëse gjërat duken të pashpresa. Ne duhet të ecim në një konfidencë totale me Zotin – duke pritur me durim për Të, që të na çlirojë, sipas Fjalës që ka premtuar.

17 Dhjetor

Të pandotur në mes të ligësisë

“Por Danieli vendosi në zemër të tij të mos e ndotë veten me ushqimet e shijshme të mbretit dhe me verën që pinte ai vetë; dhe i kërkoi kreut të eunukëve ta lejonte që të mos ndotej” (Danieli 1:8). Fjala “ndotje” këtu do të thotë “të jesh i lirë nga mospranimi.” Danieli po thoshte, “çfarëdo lloj kompromisi i standarteve të mia, do të më skllavërojë nga liria ime.” Kështu që ai u zotua të hante vetëm perime dhe të pinte vetëm ujë për dhjetë ditë. Kur kreu i eunukëve e mori vesh këtë, ai i tha Danielit, “Ti do të më shkatërrosh jetën! Ju do të sëmureni në fundin e dhjetë ditëve. Fytyrat tuaja do të zverdhen dhe mbreti do ta vërë re këtë. Ja, hani vetëm pak mish. Ju keni nevojë për proteina. Pini nga vera se ju bën mirë për gjakun. Hani pak edhe nga këto ëmblësira që të marrni pak energji!”

Unë besoj se Danieli së bashku me tre shokët e tij hebrenj kishin diçka në mendjone e tyre më shumë sesa të evitonin ceremonialitetin e të qenit i papastër. Ata ishin marrë peng së bashku me mijëra bashkëatdhetarë. Çfarë ata panë kur arritën në Babiloni, duhet t'i kishte shokuar jashtëzakonisht. Ishte një shoqëri kaq e shturur, imorale dhe plot paudhësi, ndjesitë frymrëore të këtyre katër burrave u sulmuan. Ata kishin bërë një përkushtim me njëri-tjetrin, “Ne nuk duhet ta çojmë në mend të kompromentojmë. Ne duhet të veçohemi nga shoqëria dhe të disiplinojemi në ecjen tonë të besimit.” Ata nuk shkuan të predikojnë stilin e tyre të jetesës tek të tjerët. Ishte në mënyrë strikte një çështje mes tyre dhe Perëndisë.

Kur ju ndodheni në një krizë, a klithni në mosbesim dhe i frustruar? Po sikur Perëndia të përgjigje, “Unë kam nevojë për zëra të fortë në këto kohë paudhësie përmes të cilëve të flas. Ku jeni ju kur unë të kem nevojë për një zë? Ju thoni se doni që Unë të vij kur ndodheni në krizë, e megjithatë ju qëndroni pjesë e një sistemi të shthurur të botës. Më tregoni, “A jeni të përkushtuar ndaj qëllimeve të Mia?” Danieli dhe miqtë e tij ishin një dëshmi që bëri që tërë njerëzit të kthenin kokën. Ata shpëtuan nga gropa e luanëve dhe furra e zjarrit dhe i gjithë populli e kuptoi që ishte Perëndia Ai që e bëri.

19 Dhjetor

Mos kini frikë për pak vuajtje

Ringjallja e Krishtit u shoqërua nga një periudhë e shkurtër vuajtjesh për ndjekësit e Tij. Në fakt, ka dhimbje dhe shqetësime në jetën e çdokujt. Ne nuk duam të vuajmë apo të lëndohemi – duam çlirim pa dhimbje, ndërhyrje supernatyrore. “Ndërhy dhe më çliro o Perëndi,” ne lutemi, “sepse unë jam i dobët dhe i tillë do të jem. Unë do të vazhdoj ndërkohë ecjen time, duke pritur për çlirimin Tënd supernatyor.” Ne mund të fajësojmë demonët për këto probleme. Mund të kërkojmë për një shërbëtor të Perëndisë që të lutet që të dëbojë frymërat e liga, kështu që të vazhdojmë udhën tonë pa dhimbje apo vuajtje. Ne duam dikë që të vendosë duart mbi ne dhe të largojë prej nesh tërë thatësisirën. “Ja ku është, mbaroi,” – që të mund t’i themi vetes pastaj. “Tani unë mund të bëjë një jetë ta paqtë dhe në fitore.”

Por fitorja nuk është përherë pa vuajtje dhe dhimbje. Ne duhet të shohim tek mëkati ynë, të përballemi me të dhe shpesh të përjetojmë vuajtje. E kuptoni, ne duhet të hyjmë në vuajtjet e Jezus Krishtit, sepse as Ai nuk ishte imun. Vuajtja zgjat përgjatë natës, por gëzimi gjithmonë vjen në mëngjes. Dashuria e Perëndia kërkon një zgjedhje. Nëse Perëndia në mënyrë supernatyrore na ngriti ne nga çdo betejë pa dhimbje apo vuajtje, do të abortojë të gjitha sfidat dhe tundimet. Nuk ka testim dhe purifikim pa zjarr. Përkundrazi, i përket Perëndisë të veprojë në ne vullnetin e Tij. Vullneti i Tij është që të na takojë ne në shkretëtirën tonë – të na tregojë sesi mund të bëhet një rrugë në një jetë të re besimi.

Është shpesh vullneti i Perëndisë që ne të përjetojmë thatësiirë dhe madje edhe dhimbje. “Prandaj edhe ata që vuajnë sipas vullnetit të Perëndisë, le t’i besojnë shpirtat e vet Atij, si te Krijuesi besnik, duke bërë të mirën” (1 Pjetrit 4:19). Falemnderit Perëndisë që vuajtja gjithmonë pasohet nga një fitore finale. “Dhe Perëndia i çdo hiri, që ju thirri në lavdinë e tij të përjetshme në Krishtin Jezus, mbasi të kenë vuajtur për pak kohë, do t’ju bëjë të patundur, do t’ju forcojë dhe do t’ju vërë themel” (1 Pjetrit 5:10).

20 Dhjetor

Rreziku i mosbesimit

Perëndia ka vendosur në mua një tmerr në mua për mosbesimin. Ky tmerr vjen nga kërkimi nga Shkrimet për shembujt të pasojave të skajshmetë dyshimit apo të mungesës së besimit. Unë e falenderoj Perëndinë me gjithë zemrën time që më ka zbuluar dëmin dhe shkatërrimin që sjell mosbesimi. Ne besimtarët e kemi marrë këtë çështje lehtazi, duke supozuar kështu që Perëndia i tejkalon dyshimet e atyre që po përballen me tundime të mëdha dhe kohë të vështira. Njëherë mendoja që Zoti duhet t’u japë pak qetësi këtyre besimtarëve që përballen me situata të pashpresa. Mendoja, për shembull, për dishepujt ndërsa barka e tyre po mbytej në stuhinë e furishme. Mendimi im ishte, “Zot, ata ishin thjesht njerëz, mish. Ata ishin krejt të shastisur nga ajo që ndodhi. Ishte një reagim i zakonshëm njerëzor.” E megjithatë Jezusi i qortoi për besimin e tyre të pakët.

Po, ka një kohë për të qarë – kur Jezusi pëshpërit tek ne me shumë hir, “Vazhdo, qaj. Unë regjistroj çdo lot.” Ka kohëra kur ne jemi të hutuar dhe thërrasim dëshpërimisht, “Ku je o Zot, në gjithë këtë?” Ka eklipse besimi kur frika zë terren tek ne. Por ne nuk guxojmë të qëndrojmë në këto frikëra dhe dyshime kalimtare. Përkundrazi, ne duhet të ngrihemi dhe “të strehohemi në hijen e krahëve të Tij.” Perëndia nuk ka keqardhje për mosbesimin dhe i gjithë Shkrimi e dëshmon këtë. Mund të tingëllojë e ashpër, por Ai nuk do të pranojë asnjë justifikim. Ai nuk ka asnjë opsion tjetër, përveç besimit. Mosbesimi kryesisht shkaktohet prej mosleximit të Fjalës së Perëndisë. Besimi është i pamundur pa një lexim konstant të Shkrimit dhe pa një mbështetje të qëndrueshme tek premtimet.

Perëndia më ka thënë, “Ndalo së shikuari rrethanat. Ushqehu përditë në Fjalën Time. Mbaj mend premtimet e Mia. Lutu me konfidencë. E qara jote do të zgjasë gjatë natës, por gëzimi do të vijë në mëngjes.” Çfarëdo që ti po kalon tani – edhe nëse po ecën në luginën e hijes së vdekjes – Perëndia premtonte të jetë me ty. Sot, merr një qëndrim dhe fillo të besosh. Mosbesimi yt nuk ndryshon asgjë, por besimi hap derën drejt çlirimit. Zgjidh t’i besosh Perëndisë.

21 Dhjetor

Hyr brenda në arkë

Xhon Ouen (John Owen), predikuesi i madh puritan, i foli mesazhin vijues kishës së tij më 9 Prill 1680, “Ju e dini se për shumë vite, pa u lëkundur, unë kam qenë duke ju paralajmëruar vazhdimisht për një kohë fatkeqësish dhe duke parë mëkatet prej të cilëve do vijë kjo kohë...unë u kam thënë që gjykimi do të fillojë në shtëpinë e Perëndisë, saqë duket që Perëndia ka ngurtësuar zemrat tona ndaj frikës së Tij...dhe asnjë nuk e di sesi do të jetë fuqia e zemërimit të Tij. Në të gjitha këto, unë ju kam parathënë për kohëra trazirash, dhimbjesh dhe fatkeqësish...Të gjitha këto tani janë tek dera dhe po hyjnë në banesat tona.” Perëndia dërgoi gjykimet e Tij të tmerrshme në këtë shoqëri. Xhon Ouen jetoi për të vajtuar një holokaust zjarri që ra mbi Londrën. Përpara se ai të shihte një nga këto fatkeqësi të ndodhin, sidoqoftë, Ouen besnikërisht vajtoi nga podiumi i tij, “Unë do t’ju tregoj sesi ne duhet të mbahemi kur këto fatkeqësi të zënë vend.”

Të çmuar, ne po jetojmë në një kohë si ajo e Ouenit. Në kohë të tilla, ka vetëm një përgjigje ndaj stuhisë që po vjen: “I drejti do të jetojë me anë të besimit.” Ouen i këshilloi me lot ndjekësit e tij, “Përgatitni një arkë për sigurinë tuaj dhe të familjes tuaj.” Më pas ai shtoi, “Arka është Jezus Krishti. Nuk ka rrugë tjetër.” Ne mund të shohim rreziqe në të gjitha anët tona, por ne kemi një ushtri të zjarrtë engjëjsh që na rrethojnë dhe një Perëndi që do të na kalojë matanë në çdo katastrofë që mund të vijë. A doni që të përballeni me stuhinë e ardhshme me konfidencë të sigurt dhe paqe në mendjen tuaj? Atëherë, konsideroje veten të vdekur ndaj të gjitha rrugëve të tua dhe përkushtoje tërë jetën tënde nën kujdesin e Perëndisë. Ai është Bariu yt i mirë dhe i dashur dhe Ai është besnik t’ju nxjerrë fitimtar.

22 Dhjetor

Duke i drejtuar sytë te Jezusi

“Duke i drejtuar sytë te Jezusi, kreu dhe plotësonjësi i besimit” (Hebrenjve 12:2). Nëse do më pyesni se çfarë po ndodh në botë sot, do t’ju përgjigjesha, “Gjithçka që Jezusi na paralajmëroi, do të ndodhë në këto ditë të fundit! Ai na paralajmëroi që njerëzit do t’i lëshojë zemra nga frika e ngjarjeve që do të ndodhin mbi tokë. Ai na paralajmëroi për tërmete në vende të ndryshme, kombe që ngrihen kundra kombeve, grupe të caktuar etnike që ngrihen kundër njëri-tjetri, trazire dhe ankthe.” Ne kemi parë deri më tani vetëm fillimin e profecive për fundin e kohërave të përmbushen para syve tanë. Konsiderojeni Luka 21:11, “tërmete të mëdha në vende të ndryshme.”

Çfarë na tha Jezusi që duhet të bëjmë kur të shohim që gjithë këto gjëra po ndodhin? Ai tha, “Shikoni lart dhe ngrini kokat tuaja, sepse çlirimi juaj është afër” (vargu 28). Tensionet me Izraelin janë tashmë diçka normale në Lindjen e Mesme. Ne po sodisim përmbushjen e profecive që kemi predikuar për vite më radhë, ngjarje të cilat po i afrohen Armagedonit. Është e vërtetë, ne frikësohemi kur në fillim shohim dhe dëgjojmë të tilla lajme të llahtarshme, por kjo është koha për të drejtuar sytë te Jezusi. Ai na ka sjellë deri këtu – Ai është autori i besimit tonë – dhe Ai do të na çojë deri në fund me shpresë dhe paqe, pavarësisht se çfarë do të ndodhë.

Ata që i njohin Shkrimet kanë një dëshmi të brendshme nga Fryma e Shenjtë për kthimin e Zotit, që na nxisin ne të themi, “Po, eja Zoti Jezus.” Jezusi tha, “Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini në cilën orë do të vijë Zoti juaj” (Mateu 24:12). “Prandaj edhe ju jini gati, sepse Biri i njeriut do të vijë në atë orë kur ju nuk mendoni” (vargu 44). “Lum ai shërbëtor që, kur të kthehet zotëria e tij, e gjen duke bërë kështu” (vargu 46). Shumë të çmuar, nëse ju vërtet e doni Jezusin, ju nuk keni pse të surprizoheni e as të keni frikë. Perëndia ka çdo gjë nën kontroll. Ngrini sytë lart, sepse shpëtimi ynë është afër!

23 Dhjetor

Besimi që na drejton tek jeta

Profetët na paralajmëruan se kur ne të shohim që Perëndia po tund kombet dhe kohë të rrezikshme po vijnë, njeriu ynë natyror do të ketë frikë. Ezekieli pyeti, “A do të mund të qëndrojnë zemra jote ose a do të mund të qëndrojnë të forta duart e tua në ditët kur unë do të veproj kundër teje?” (Ezekieli 22:14). Kur Perëndia paralajmëroi Noeun për gjykimin që po vinte dhe e urdhëroi atë të ndërtojë një arkë, Noeu “u shty nga frika të veprojë” (Hebrenjve 11:7). Madje edhe Davidi, njeri kurajoz dhe trim tha, “Mishi im dridhet i tëri nga frika jote, dhe unë kam frikë nga dekretet e tua” (Psalmi 119:120). Kur profeti Habakuk pa ditët e katastrofës që po vinin, ai thirri, “Kam dëgjuar dhe të përbrendshmet e mia u drodhën dhe buzët e mia u drodhën në atë zë; një krimb hyri në kockat e mia dhe një frikë e madhe më pushtoi përbrenda. Megjithatë do të rri i qetë ditën e fatkeqësisë” (Habakuku 3:16).

Ndërsa i lexoni këto pasazhe, vini re që frika që i zuri këta burra të shenjtë nuk ishte frikë njerëzore, por një frikë plot nderim për Zotin. Ata nuk kishin frikë nga armiqtë e shpirtrave të tyre, por frikësoheshin nga gjykimet e drejta të Perëndisë. e shihni, ata kuptuan fuqinë madhështore që qëndronte pas katasfrofave që po vinin. Ata nuk kishin frikë për stuhinë që pritej, por më tepër për shenjtërinë e Perëndisë. Kështu duhet të ndodhë edhe sot, çdo frikë që ne përjetojmë duhet të vijë nga një nderim i shenjtë për Zotin dhe kurrë nga një ankth mishor për fatin tonë. Perëndia neverit çdo frikë mishore në ne, frika e humbjes së pasurisë dhe gjërave materiale, një ndryshim në standartin tonë të të jetuarit.

Në të gjithë botën, njerëzit janë plot me këtë lloj frike ndërsa shohin ekonominë në regres. Ata janë të frikësuar që do të humbin çdo gjë për të cilat kanë punuar. Nëse ti je fëmijë i Perëndisë, Ati yt qiellor nuk do ta tolerojë këtë lloj mosbesimi. Është për shkak se Ai ka një qëllim më të lartë në ty, “Zotin e ushtrive, atë duhet të shenjtëroni. Ai të jetë frika juaj, tmerri juaj” (Isaia 8:13). Qoftë Zoti frika dhe nderimi juaj. Kjo lloj frike nuk të çon në vdekje, por në jetë!

27 Dhjetor

Të vdekurit është fitim

Pali tha, “të vdekurit është fitim” (Filipianëve 1:21). Kjo lloj e folur është absolutisht e huaj për fjalorin tonë modern shpirtëror. Ne kemi shumë pak dëshirë që të largohemi nga kjo tokë për të qenë me Zotin. Pali tha, “sepse unë jam i shtrënguar nga dy anë, sepse kam dëshirë të iki nga kjo çadër dhe të jem bashkë me Krishtin, gjëja më e mirë” (vargu 23). Megjithatë, për hir të inkurajimit të të sapokthyerve, Pali mendonte se më e mira “është të qëndrojë në mish.” A po tregonte Pali mungesë respekti për jetën që Perëndia i kishte dhënë atij? Absolutisht që jo! Për të, jeta ishte një dhuratë dhe ai e përdori për të bërë luftën e mirë të besimit. Ai mund të thoshte, “Është më mirë të vdes e të jem me Zotin sesa të rri këtu në tokë.”

Ata që vdesin në Zotin janë fitimtarë; ne që mbesim jemi “humbës.” Vdekja nuk është shërim përfundimtar – ringjallja është! Vdekja është kalimi dhe nganjëherë ky kalim mund të jetë i dhimbshëm, por nuk ja vlen fare të krahasohet me lavdinë e patregueshme që pritët të na zbulohet më pas. Çdo mesazh që flet për vdekjen na shqetëson. Përpiqemi madje edhe ta injorojmë së menduari. Zakonisht, ne flasim sesi do të jetë në qiell, por shumicën e kohës subjekti i vdekjes është tabu. Sa ndryshe ishin të krishterët e parë! Pali foli kaq shumë për vdekjen. Në fakt, ringjallja jonë referohet në Dhjatën e Re si “shpresa jonë e bekuar.”

Në ditët e sotme, sidoqoftë, bota ëshë mbuluar nga materializmi, “Nuk mundem të lë shtëpinë time të bukur, makinat e mia, bizhutë e shkëlqyeshëm.” Ne jemi bombarduar kaq shumë nga mesazhet sesi ta përdorim besimin tonë për të kërkuar më shumë gjëra, edhe pse jetët tona janë plot me pasuri e zotërime. Krishti na thërret ne të vijmë e të vdesim – pa i ndërtuar vetes përmendore apo të merakosemi për trashëgiminë tonë. Jezusi nuk la asnjë autobiografi, as kompleks zyrrash qendrore, as universitet apo kolegji Bible. Ai nuk la asgjë si kujtim ndaj Tij, përveç bukës dhe verës.

Fitorja jonë është vetë Krishti. I braktisshim të gjitha gjërat që të kapemi pas Tij vazhdimisht!

29 Dhjetor

Perëndia është në gjendje që t’ju kalojë matanë

Pyetja më e rëndësishme me të cilën përballen bijtë e Perëndisë në këto ditë të fundit është kjo, “A besoni se Perëndia është në gjendje t’ju kalojë matanë? A besoni se Ai mund të bëjë gjithçka që është e nevojshme që t’ju përgjigjet lutjeve tua dhe të plotësojë nevojat e tua? Kjo është një pyetje që Zoti ynë i bëri dy të verbërve që ju lutën Atij për mëshirë dhe shërrim. “Dhe Jezusi u tha atyre, ‘A besoni se unë jam në gjendje për ta bërë?’ Ata ju përgjigjën, ‘Po, Zot!’” (Mateu 9:28). Jezusi më pas i preku sytë e tyre dhe menjëherë ato u hapën (shih vargjet 29-30). Zoti na pyet të gjithëve, “A beson se Unë jamë në gjendje t’ju drejtoj dhe të bëj vullnetin Tim të përkryer në jetën tuaj? Apo keni të fshehura mendime sekrete që unë ju kam braktisur dhe ju kam lënë pas dore?”

Ai thotë të njëjtën gjë që u tha Marisë dhe Martës, “A nuk ju thashë se po të besoni ju do të shihni lavdinë e Perëndisë?” (Gjoni 11:40). Së pari Perëndia nuk është i interesuar që ne të bëjmë disa vepra të mëdha për Të. Përkundrazi, Ai “deshpërimisht do që ne t’i besojmë Atij. Perëndisë nuk i duhen asgjë nga ato që ju zotëroni – Ai kërkon besimin tuaj! Ai pret që ju të keni konfidencën tuaj vendosmërisht tek Ai! Një ushtar amerikan në Gjermani më shkruajti duke ofruar koleksionin e monedhave të tij, të cilin ai e quante idhull. Unë i ktheva përgjigje, “Perëndi do më shumë se koleksionin e monedhave të tua – Ai kërkon besimin tënd!”

Ne dëshirojmë të bëjmë gjëra – të japim, të sakrifikojmë, të punojmë e të vuajmë. Ndërkohë, çfarë Perëndia dëshiron më tepër është bindja dhe besimi ynë. Ai nuk do të kënaqet me asgjë tjetër, veçse me besimin tonë. “Por pa besim, është e pamundur t’i pëlqesh Atij, sepse Ai që vjen tek Perëndia duhet të besojë se Ai është dhe se Ai është shpërblenjësi i të gjithë atyre që e kërkojnë Atë” (Hebrenjve 11:6).

30 Dhjetor

Kur themelet tunden

Themelet e botës po tunden dhe satani po ulërin si një luan vrumbullues. Por ata që besojnë në Zotin dhe vënë besimin e tyre tek Ai, do të shohin shpëtimin e tyre. Zemra dhe mendja e tyre do të jenë në paqe. Përtej konfuzionit, dhunës dhe pasigurisë, bijtë e Perëndisë mund të shijojnë prehjen e të flenë në paqe, të pafrikësuar nga rrethanat përreth tyre. Ja ku kemi disa premtime të lavdishme të Perëndisë, të vlefshme për të gjithë ata që i zënë besë Zotit në këto kohë të vështira.

“Rruga e Zotit është e përsosur; fjala e Zotit është purifikuar me zjarrin. Ai është mburoja e të gjithë atyre që kanë shpresë tek ai” (2 Samuelit 22:31).

“Sa e madhe është mirësia jote që ti u rezervon atyre që kanë frikë nga ti, dhe që ti përdor në prani të bijve të njerëzve ndaj atyre që gjejnë strehë te ti!” (Psalmi 31:19).

“Ti i fsheh në strehën e fshehtë të pranisë sate nga grackat e njerëzve, ti i ruan në një çadër të mbrojtur nga grindjet me fjalë” (Psalmi 31:20).

“Qofshi të fortë, mbarë ju që shpresoni tek Zoti, dhe ai do ta bëjë të patundur zemrën tuaj” (Psalmi 31:24).

“Vendose fatin tënd tek Zoti, ki besim tek ai dhe ai ka për të vepruar” (Psalmi 37:5).

“Me ndihmën e Perëndisë do të kremtoj fjalën e tij; kam vënë besimin tim te Perëndia, nuk do të kem frikë. Çfarë mund të më bëjë njeriu?” (Psalmi 56:4).

“Ki besim tek ai vazhdimisht, o popull, hap zemrën tënde para tij; Perëndia është streha jonë” (Psalmi 62:8).

“Frika e njeriut përbën një lak, por ai që ka besim te Zoti është i siguruar” (Psalmi 29:25).

“Ata që kanë besim tek Zoti janë si mali i Sionit, që nuk mund të lëvizet, por qëndron përjetë” (Psalmi 125:1).

Fjala e Perëndisë është sërish e fuqishme dhe djalli akoma trembet kur ne qëndrojmë të palëkundur me Shpatën e Frymës në duart tona. E vetmja mundësi mbrojtje kundra mashtrimit të satanit dhe mjeteve të tij të liga është për t’u përballur me të me guxim duke përdorur premtimet e Perëndisë. Sot – tani – merrni qëndrimin tuaj!

31 Dhjetor

Zhurma e një ushtrie të madhe

Ushtria siriane e rrethoi Samarinë gjatë një kohë urie të madhe. Sirianët nuk e kishin me nxitim – ata thjesh ngritën kampin e tyre dhe prisnin që samaritanët të vdisnin urie. Gjendja u bë tepër e tmerrshme brend amureve të qytetit, ku vetëm koka e një gomari kushtonte 80 monedha argjendi. Situata u bë kaq depresive saqë gratë ofruan bijtë e tyre për ushqim. Kaosi e pasoi këtë gjendje dhe një çmenduri kishte pushtuar atë qytet (shih 2 Mbretërve 6). Katër lebrozë që ndodheshin jashtë qytetit po vuanin urie dhe së fundmi i thanë njëri-tjetrit, “Pse jemi ulur këtu e presim derisa të vdesim?...Tani, pra, le të ngrihemi dhe të dorëzohemi te ushtria e armikut. Nëse na mbajnë, do të jetojmë; nëse na vrasin do të vdesim” (2 Mbretërve 7:3-4). Kështu që u ngritën për të shkuar tek kampi i sirianëve. Kur arritën, çdo gjë dukej e qetë. Asnjë shpirt nuk ndodhej në kamp. Ata panë në çdo çadër për të kërkuar nëse kishte njerëz, por të gjithë ishin larguar. Shkrimi na e shpjegon, “Perëndia në të vërtetë kishte bërë që ushtria e Sirëve të dëgjonte një zhurmë qerresh dhe kuajsh, zhurmën e një ushtrie të madhe, dhe ata i kishin thënë njeri tjetrit: "Ja, mbreti i Izraelit ka rekrutuar kundër nesh mbretin e Hitejve dhe mbretin e Egjiptasve për të na sulmuar.” Prandaj ata, në muzg, ishin ngritur dhe kishin ikur duke braktisur çadrat, kuajt dhe gomarët e tyre, tërë kampin siç ishte; kishin ikur kështu për të shpëtuar kokën” (vargjet 6-7).

Kur lebrozët e kuptuan këtë, ata shkuan poshtë e lart kampi duke ngrënë e duke pirë. Më pas u kthyen sërish në qytet dhe bërtitën, “Ejani me ne! Ju absolutisht nuk do ta besoni, por sirianët e kanë braktisur kampin” (shih vargun 10). Zoti u mor me një situatë që dukej e pamundur, e pashpresë dhe e ktheu tërësisht me anë të fuqisë së Tij. Ai mori plaçkat e luftës dhe i përdori ato për të restauruar dhe rifreskuar popullin e Tij, duke ruajtur kauzen e Tij këtu në tokë. Edhe atëherë kur duket se çdo gjë ka përfunduar, Perëndia vjen përmes bijve të Tij. Ai do ta bëjë për ty. Perëndia është besnik!
